

ÎNVĂȚĂTURI ALE PREȘEDINȚILOR BISERICII

EZRA TAFT BENSON

ÎNVĂȚĂTURI ALE PREȘEDINȚILOR BISERICII
EZRA TAFT BENSON

Publicată de
Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă
Orașul Salt Lake, Utah

Cărți din colecția *Învățăături ale președinților Bisericii*

Învățăături ale președinților Bisericii: Joseph Smith (numărul articolului 36481)

Învățăături ale președinților Bisericii: Brigham Young (35554)

Învățăături ale președinților Bisericii: John Taylor (35969)

Învățăături ale președinților Bisericii: Wilford Woodruff (36315)

Învățăături ale președinților Bisericii: Lorenzo Snow (36787)

Învățăături ale președinților Bisericii: Joseph F. Smith (35744)

Învățăături ale președinților Bisericii: Heber J. Grant (35970)

Învățăături ale președinților Bisericii: George Albert Smith (36786)

Învățăături ale președinților Bisericii: David O. McKay (36492)

Învățăături ale președinților Bisericii: Joseph Fielding Smith (36907)

Învățăături ale președinților Bisericii: Harold B. Lee (35892)

Învățăături ale președinților Bisericii: Spencer W. Kimball (36500)

Învățăături ale președinților Bisericii: Ezra Taft Benson (08860)

Pentru a comanda aceste cărți, mergeți la centrul local de distribuție sau accesați store.lds.org. Cărțile sunt, de asemenea, disponibile pe LDS.org și în aplicația de mobil Gospel Library (Biblioteca Evangheliei).

Comentariile și sugestiile dumneavoastră cu privire la această carte vor fi binevenite. Vă rugăm să le trimiteți la Curriculum Development, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-0024, USA.

E-mail: cur-development@ldschurch.org

Vă rugăm să menționați numele dumneavoastră, adresa, episcopia și țara. Nu uitați să indicați titlul cărții. Apoi, consemnați comentariile și sugestiile dumneavoastră cu privire la părțile bune ale cărții și la cele cărora ar fi necesar să li se aducă îmbunătățiri.

© 2014 Intellectual Reserve, Inc.

Toate drepturile rezervate

Tipărită în Statele Unite ale Americii

Aprobarea versiunii în limba engleză: 3/11

Aprobarea traducerii: 3/11

Titlul original: *Teachings of Presidents of the Church: Ezra Taft Benson*

Romanian

08860 171

Cuprins

Introducere	V
Scurt istoric	X
Viața și slujirea lui Ezra Taft Benson	1
1 Marea poruncă – Iubește-L pe Domnul	39
2 Rugați-vă întotdeauna	51
3 Libertatea de a alege, un principiu etern	63
4 Să trăim cu bucurie în vremuri tulburi	75
5 Principiile pocăinței adevărate	83
6 Isus Hristos, Salvatorul și Mântuitorul nostru	97
7 Joseph Smith, un instrument în mâinile Domnului	111
8 Puterea cuvântului	123
9 Cartea lui Mormon – cheia de boltă a religiei noastre	135
10 Să umplem pământul și viețile noastre cu Cartea lui Mormon	147
11 Urmați-l pe profetul în viață	157
12 Căutați îndrumarea Spiritului în tot ceea ce faceți	169
13 Bindecuvântările neprețuite ale casei Domnului	181
14 Căsătoria și familia – rânduite de Dumnezeu	193
15 Chemările sacre de tată și de mamă	207
16 Cei în vârstă din Biserică	219
17 Să ținem legea castității	235
18 Feriți-vă de mândrie	249
19 Conducere	263
20 „Paște oițele Mele”	275
21 Principii ale bunăstării materiale și spirituale	285
22 Să ducem lumii Evanghelia	299
23 „Întărește-ți țărâșii”	313
24 O viață axată pe Hristos	321
Lista ilustrațiilor	333
Index	335

Gene W. Brown

Introducere

Prima Președinție și Cvorumul celor Doisprezece Apostoli au creat colecția *Învățăături ale președinților Bisericii* pentru a vă ajuta să vă apropiați mai mult de Tatăl dumneavoastră Ceresc și să vă aprofundați cunoștințele despre Evanghelia restaurată a lui Isus Hristos. Pe măsură ce Biserica va publica noi volume în această colecție, dumneavoastră veți crea o colecție de cărți cu referințe despre Evanghelie pentru căminul dumneavoastră. Volumele din această colecție sunt menite să fie folosite atât pentru studiul personal, cât și pentru studiul din cursul zilei de duminică. Ele vă pot ajuta, de asemenea, să pregătiți alte lecții sau cuvântări și să răspundeți la întrebări despre doctrina Bisericii.

Cartea de față prezintă învățăturile președintelui Ezra Taft Benson, care a slujit în calitate de președinte al Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă în perioada 10 noiembrie 1985 – 30 mai 1994.

Studiul personal

În timp ce studiați învățăturile președintelui Ezra Taft Benson, căutați, cu ajutorul rugăciunii, inspirația Duhului Sfânt. Întrebările de la sfârșitul fiecărui capitol vă vor ajuta să vă gândiți, să înțelegeți și să puneți în practică învățăturile președintelui Benson. Următoarele idei vă pot fi, de asemenea, de ajutor:

- notați gândurile și sentimentele care vă sunt transmise de Duhul Sfânt în timp ce studiați;
- subliniați fragmentele pe care doriți să vi le amintiți. Puteți memora aceste fragmente sau le puteți nota în scripturile dumneavoastră lângă versetele corespunzătoare;
- citiți un capitol sau un fragment de mai multe ori pentru a-l înțelege mai profund;

- adresați-vă întrebări precum: În ce fel învățăturile președintelui Benson mă ajută să înțeleg mai bine principiile Evangheliei? Ce vrea Domnul să învăț din aceste învățături?
- împărtășiți membrilor familiei și prietenilor ceea ce învățați;
- întrebați-vă cum vă pot ajuta învățăturile din acest manual în încercările și grijile personale.

Predarea din această carte

Puteți folosi această carte pentru a predă acasă sau la Biserică. Următoarele sugestii vă pot ajuta.

Pregătiți-vă să predați

Căutați îndrumarea Duhului Sfânt în timp ce vă pregătiți să predați. Cu ajutorul rugăciunii, studiați capitolul respectiv pentru a deveni încrezător în faptul că înțelegeți învățăturile președintelui Benson. Veți predă cu mai multă sinceritate și putere când cuvintele lui vă vor influența personal (vezi D&L 11:21).

Dacă predați o lecție în cadrul Preoției lui Melhisedec sau Societății de Alinare, nu trebuie să lăsați deoparte această carte sau să pregătiți o lecție folosind alte materiale. Cu ajutorul rugăciunii, alegeți din capitolul respectiv acele învățături care simțiți că vor fi cele mai utile celor cărora le predați. Unele capitole cuprind mai mult material decât veți putea predă într-o lecție.

Încurajați cursanții să studieze capitolul înainte de lecție și să-și aducă fiecare cartea. Când vor face aceasta, ei vor fi mai bine pregătiți să participe la discuție și să se edifice unul pe celălalt.

În pregătirea dumneavoastră de a predă, acordați o atenție specială secțiunii „Sugestii pentru studiu și predare” de la sfârșitul fiecărui capitol. În această secțiune, veți găsi întrebări, scripturi suplimentare și ajutoare pentru predare. Întrebările și scripturile suplimentare au legătură directă cu capitolul în care se găsesc. Sugestiile pentru studiu și pentru predare vă pot ajuta în eforturile dumneavoastră de a învăța și de a trăi conform Evangheliei și de a-i ajuta pe alții să facă același lucru.

Prezentați capitolul

Când prezentați capitolul, precum și pe parcursul lecției, încercați să creați o atmosferă în care Spiritul să poată influența inima și mintea celor cărora le predați. Pentru a începe lecția, ajutați-i pe cei cărora le predați să se concentreze asupra învățăturilor din capitolul respectiv. Puteți folosi una sau mai multe dintre următoarele idei:

- citiți și discutați secțiunea intitulată „Din viața lui Ezra Taft Benson”, de la începutul capitolului;
- discutați despre o ilustrație sau scriptură din capitolul respectiv;
- cântați un imn care să aibă legătură cu subiectul capitolului respectiv;
- împărtășiți pe scurt o experiență personală legată de subiectul respectiv.

Încurajați o discuție despre învățăturile președintelui Benson

În timp ce predați din această carte, invitați-i pe ceilalți să-și împărtășească gândurile, să adreseze întrebări și să se învețe unul pe celălalt. Când se implică în mod activ, ei vor fi mai bine pregătiți să învețe și să primească revelație personală. În loc să încercați să parcurgeți toate învățăturile, permiteți discuțiilor bune să continue. Pentru a încuraja discuția, folosiți întrebările de la sfârșitul fiecărui capitol. Puteți, de asemenea, să vă pregătiți propriile întrebări special pentru cei cărora le predați.

Următoarele opțiuni vă pot oferi idei suplimentare:

- rugați cursanții să împărtășească ce au învățat ca urmare a studiului personal al capitolului. Poate fi util să contactați câțiva cursanți în timpul săptămânii și să-i rugați să vină pregătiți să împărtășească ce au învățat;
- desemnați cursanți care să citească întrebările selectate de la sfârșitul capitolului (fie individual, fie în grupuri mici). Rugați-i să caute în capitol învățăturile care au legătură cu întrebările respective. Apoi, invitați-i să-și împărtășească gândurile și părerile;
- citiți împreună câteva dintre învățăturile președintelui Benson din capitolul respectiv. Rugați cursanții să împărtășească exemple

din scripturi și din propria experiență care să illustreze acele învățături;

- rugați cursanții să aleagă o secțiune și s-o citească în liniște. Invitați-i să se adune în grupuri de două sau trei persoane care au ales aceeași secțiune și să discute ceea ce au învățat.

*Încurajați împărtășirea acestor învățături
altora și punerea lor în practică*

Învățăturile președintelui Benson vor avea o însemnătate mai mare pentru participanții care le împărtășesc altora și care le pun în practică în viața lor. Puteți folosi una sau mai multe dintre următoarele idei:

- întrebați-i pe participanți cum pot pune în practică învățăturile președintelui Benson în responsabilitățile pe care le au acasă și în Biserică. De exemplu, îi puteți ajuta să se gândească și să discute cum pot aplica învățăturile sale în calitate de soți, soții, părinți, fii, fiice, învățători de acasă sau învățătoare vizitatoare;
- încurajați-i pe participanți să împărtășească unele dintre învățăturile președintelui Benson membrilor familiei și prietenilor;
- invitați-i pe participanți să pună în practică ceea ce au învățat și să-și împărtășească, la începutul lecției următoare, experiențele trăite.

Încheiați discuția

Rezumați pe scurt lecția sau rugați unul sau doi participanți să facă acest lucru. Depuneți mărturie despre învățăturile pe care le-ați predat. Puteți, de asemenea, să-i invitați pe alții să-și depună mărturiile.

Informații despre sursele citate în această carte

Învățăturile din această carte sunt citate directe din cuvântările, articolele, cărțile și jurnalele președintelui Ezra Taft Benson. Citatele din sursele publicate au păstrat punctuația, ortografia și împărțirea pe paragrafe a surselor originale dacă nu au fost necesare modificări impuse de normele de redactare sau tipografice pentru ca textul

să poată fi citit mai ușor. Din acest motiv, este posibil să sesizați inconsistențe minore în text. De exemplu, pronumele care fac referire la divinitate sunt scrise cu literă mică în anumite citate și scrise cu literă mare în alte citate.

De asemenea, președintele Benson a folosit, deseori, termeni ca *bărbați*, *bărbat* sau *omenire* pentru a face referire la toți oamenii, atât bărbați, cât și femei. El a folosit deseori pronumele *el*, *al lui* și *lui*, făcând referire la ambele genuri. Acest lucru era ceva obișnuit în vremea lui. În pofida acestor diferențe dintre aceste reguli lingvistice și regulile mai noi, învățăturile președintelui Benson se aplică atât femeilor, cât și bărbaților.

Scurt istoric

Datele cronologice care urmează oferă un scurt cadru istoric pentru învățăturile președintelui Ezra Taft Benson, prezentate în această carte.

4 august 1899	Se naște în orașul Whitney, Idaho, în familia lui George Taft Benson jr. și Sara Dunkley Benson.
1912 – 1913	Își asumă multe responsabilități acasă, în timp ce tatăl său slujește în misiune în nordul Statelor Unite.
1914 – 1919	Participă și absolvește cursurile Academiei Țărușului Oneida din Preston, Idaho.
1918	Chemat să slujească în calitate de asistent al cercetașului șef (un conducător al tinerilor băieți) în episcopia sa din Whitney.
1920	O întâlnește pe Flora Smith Amussen, viitoarea sa soție.
1921	Urmează cursurile Facultății de Agronomie Utah (astăzi Universitatea de Stat din Utah) din Logan, Utah.
13 iulie 1921	Este rânduit ca vârstnic de tatăl său.
15 iulie 1921 –
2 noiembrie 1923	Slujește în calitate de misionar cu timp deplin în Misiunea Britanică.
25 august 1924 –
iunie 1926	Flora slujește în misiune cu timp deplin în Insulele Hawaii.
toamna anului 1924	Cumpără alături de fratele său Orval ferma familiei din Whitney.
primăvara anului
1926	Absolvește Universitatea Brigham Young.

- 10 septembrie 1926 Se căsătorește cu Flora în Templul Salt Lake.
- septembrie 1926 – iunie 1927 Participă la cursurile Universității de Științe Agricole și Mecanice Iowa (astăzi numită Universitatea de Știință și Tehnologie Iowa), obținând diploma de masterat în inginerie economică în agricultură.
- iunie 1927 Se mută înapoi la ferma familiei din Whitney.
- 1929 Acceptă funcția de agent agricol al Ținutului Franklin, Idaho. Părăsește ferma și se mută în apropiere, în Preston, Idaho.
- 1930 – 1939 Angajat în calitate de economist și specialist în agricultură la filiala Universității Idaho.
- ianuarie 1935 – noiembrie 1938 Slujește în calitate de prim consilier în președinția țărâșului Boise.
- noiembrie 1938 – martie 1939 Slujește în calitate de președinte al țărâșului Boise.
- 1939 – 1943 Lucrează în calitate de secretar executiv al Consiliului Național al Cooperativelor de Fermieri din Washington, D.C. Locuiește împreună cu familia sa în Bethesda, Maryland.
- iunie 1940 Chemat să slujească în calitate de președinte al țărâșului Washington din Washington, D.C.
- 26 iulie 1943 Chemat să slujească în calitate de membru al Cvorumului celor Doisprezece Apostoli.
- 7 octombrie 1943 Rânduit ca apostol și pus deoparte ca membru al Cvorumului celor Doisprezece Apostoli de președintele Herber J. Grant.

- ianuarie 1946 –
decembrie 1946 Sluțește în calitate de președinte al Misiunii Europa, oferind alinare temporală și spirituală sfinților din zilele din urmă după distrugerile provocate de cel de-al Doilea Război Mondial.
- 16 iulie 1946 Dedică Finlanda pentru propovăduirea Evangheliei.
- ianuarie 1953 –
ianuarie 1961 Ocupă funcția de secretar al agriculturii în administrația Statelor Unite, sub conducerea președintelui Dwight D. Eisenhower.
- ianuarie 1964 –
septembrie 1965 Sluțește din nou în calitate de președinte al Misiunii Europa.
- 10 noiembrie 1966 Dedică din nou Italia pentru propovăduirea Evangheliei.
- 14 aprilie 1969 Dedică Singapore pentru propovăduirea Evangheliei.
- 26 octombrie 1969 Dedică Indonezia pentru propovăduirea Evangheliei.
- 30 decembrie 1973 Este pus deoparte în calitate de președinte al Cvorumului celor Doisprezece Apostoli.
- 10 noiembrie 1985 Este pus deoparte în calitate de președinte al Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă.
- 24 octombrie 1986 Dedică Templul Denver, Colorado.
- 28 august 1987 Dedică Templul Frankfurt, Germania.
(Nouă temple au fost dedicate în timpul slujirii sale ca președinte al Bisericii.)

- 2 octombrie 1988 Rostește personal ultima sa cuvântare în cadrul unei conferințe generale. (După luna octombrie a anului 1988, starea de sănătate precară l-a împiedicat să mai vorbească în cadrul conferințelor generale. Consilierii săi din Prima Președinție au citit cuvântările sale în locul său sau au citat din mesajele pe care el le-a transmis în cuvântări anterioare.)
- 14 august 1992 Deplânge decesul soției sale, Flora.
- 30 mai 1994 Decedează în casa sa din orașul Salt Lake, cu aproape două luni înainte să împlinească 95 de ani.

Copilul Ezra Taft Benson, anul 1900

Viața și slujirea lui Ezra Taft Benson

În data de 4 iunie 1994, călătorii de pe autostrada dintre Logan, Utah, și Whitney, Idaho, au fost martori la un eveniment neobișnuit. Ei au văzut oameni care stăteau pe marginea aceluia drum lung de 39 de kilometri. A doua zi, vârstnicul Robert D. Hales, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, a explicat de ce oamenii se adunaseră acolo. Ei așteptau cortegiul funerar care transporta trupul președintelui Ezra Taft Benson la cimitirul din orașul său natal, după ce serviciile funerare avuseseră loc în orașul Salt Lake, Utah. Vârstnicul Hales a descris scena:

„Drumul făcut de cortegiu până la Whitney, Idaho, a fost un omagiu emoționant adus profetului lui Dumnezeu.

A fost un omagiu adus de membrii Bisericii aliniindu-se pe marginea autostrăzii și stând pe pasarelele de deasupra acesteia. Într-o după-amiază de sâmbătă, mulți erau îmbrăcați în hainele lor de duminică. Alții s-au oprit din respect, oprindu-și mașinile și stând în picioare în mod reverențios, așteptând trecerea mașinii care ducea trupul profetului. Fermierii stăteau pe câmp, ținându-și pălăriile în dreptul inimii. Probabil cel mai impresionant a fost gestul tinerilor băieți care și-au dat jos șepcile de baseball și le-au ținut în dreptul inimii lor. Și steagurile fluturau în semn de rămas bun când mașina cu trupul profetului a trecut. Erau și pancarte pe care scria: «Îl iubim pe președintele Benson». Pe altele era scris: «Citiți Cartea lui Mormon».¹

Această revărsare de afecțiune a fost, într-adevăr, un omagiu, dar a însemnat mai mult decât atât. A fost o dovadă vizibilă că viețile oamenilor s-au schimbat, deoarece ei urmaseră sfatul unui profet. Și oamenii care s-au adunat de-a lungul autostrăzii erau reprezentanții multor altora. În perioada dintre momentul în care Ezra Taft Benson s-a născut în Whitney, Idaho, și momentul în care trupul

său neînsuflețit a fost înmormântat acolo, el a fost un instrument în mâinile Domnului, călătorind în întreaga lume și ajutând milioane de oameni să vină la Hristos.

Lecții învățate la ferma familiei

La data de 4 august 1899, Sarah Dunkley Benson și George Taft Benson jr. i-au urat bun venit în familie primului lor copil. L-au numit Ezra Taft Benson, după străbunicul său, vârstnicul Ezra T. Benson, care a slujit ca membru al Cvorumului celor Doisprezece Apostoli.

Ezra s-a născut într-o casă cu două camere, de la țară, pe care tatăl său o construisese cu un an în urmă. Nașterea a fost lungă și dificilă și doctorul a crezut că bebelușul de 5,3 kg nu avea să supraviețuiască. Dar bunicile bebelușului erau de altă părere. Ele au umplut două oale cu apă – în una au pus apă caldă, în cealaltă apă rece – și și-au scufundat nepotul în fiecare oală, pe rând, până când a început să plângă.

Tânărul Ezra Taft Benson, deseori strigat „T” de membrii familiei și de prieteni, s-a bucurat de o copilărie împlinită la ferma care cuprindea casa unde se născuse. Președintele Gordon B. Hinckley, care a slujit împreună cu președintele Benson timp de aproape 33 de ani în Cvorumul celor Doisprezece Apostoli și în Prima Președinție, a vorbit despre lecțiile pe care tânărul Ezra le-a învățat:

„A fost un băiat de fermă, la propriu și cu adevărat, un băiat cu pielea arsă de soare și îmbrăcat cu o salopetă, care, la o vârstă fragedă, a învățat legea recoltei: «Ce seamănă omul, aceea va și secera» (Galateni 6:7).

El a învățat în acele zile grele că, fără muncă grea, nu cresc decât buruieni. Și că trebuie să muncești, continuu și constant, dacă dorești să culegi. Astfel, pământul se ara toamna și se ara primăvara – munca asiduă de a merge pe o brazdă cât era ziua de lungă, în spatele a doi cai puternici. În acele zile, se folosea un plug de mână și era necesar să ții permanent coarnea care se răsuceau și trepidau în timp ce vârful ascuțit al plugului străpungea pământul și îl rostogolea. După o zi de arat, orice băiat era extenuat și dormea profund. Dar dimineața venea foarte repede.

Câmpul avea nevoie și de o grapă, care era tot de cai trasă, pentru a netezi bulgării de pământ și pentru a pregăti un pat pentru semințe. Plantatul era o sarcină dificilă, istovitoare. Apoi, mai era și irigatul. Ferma Benson se afla într-o zonă uscată, fiind făcută fertilă doar cu ajutorul irigațiilor. Apa trebuia păzită nu doar în timpul zilei, ci și în timpul nopții. Nu existau lanterne cu baterii sau lămpi cu gaz. Existau doar lămpi cu benzină care făceau o lumină galbenă, mică și palidă. Era imperativ ca apa să ajungă la capătul rândului. Aceasta a fost o lecție care avea să nu fie uitată niciodată.

Mi-l imaginez pe băiețel, cu lopata pe umăr, mergând prin șanțuri și pe câmp pentru a uda cu apa dătătoare de viață solul uscat.

Apoi, venea vremea pentru tăiatul fânului, hectare întregi de fân. Muncitorii stăteau lângă cositoare, băiatul se urca în cabina veche de oțel și secera înainta, secerând un rând lat de 1,5 metri, în timp ce muncitorii mergeau înaintea. Din cauza țânțarilor și a muștelor, a prafului și a căldurii înăbușitoare, munca era grea. Apoi, fânul trebuia strâns cu grebla și aranjat cu o furcă într-o căpiță pentru a se usca. Sincronizarea era importantă. La momentul potrivit, fânul era pus pe o capră pentru uscat fân, care era o căruță cu o podea mare și fără margini. În curtea pentru căpițe, un scripete tras de cal le ridica din căruță pentru a forma o singură căpiță mare de fân. În acele zile, nu existau mașini de balotare sau încărcătoare mecanice. Existau doar furci și mușchi...

Nu e nicio surpriză faptul că era înalt de statură și avea un trup puternic. Noi, cei care l-am cunoscut în ultima parte a vieții sale, am discutat deseori despre mărimea încheieturilor mâinilor sale. Sănătatea trainică, ale cărei baze au fost puse în copilăria sa, a fost una dintre marile binecuvântări ale vieții sale. Până în ultimii ani ai vieții sale, el a fost un om cu o energie extraordinară.

De-a lungul vieții sale de adult, când s-a întâlnit cu președinți și regi, nu a uitat niciodată ceea ce a învățat în copilăria sa de la fermă. Nu și-a pierdut niciodată capacitatea de a munci. Nu și-a pierdut niciodată voința de a se trezi în zori și de a lucra până noaptea târziu.

Dar, din acea copilărie, a dobândit mai mult decât doar minutul obicei de a munci. A dobândit o anumită tărie care izvorăște din pământ. Copilăria sa a fost un memento constant despre acea

poruncă dată lui Adam și Evei atunci când au fost alungați din grădină: «În sudoarea feței tale să-ți mănânci pâinea, până te vei întoarce în pământ» (Genesa 3:19). Un spirit al bizuirii pe forțele proprii a fost insuflat celor care lucrează pământul. Atunci nu existau programe guvernamentale pentru ferme, nicio subvenție de orice fel. Capriciile anotimpurilor trebuiau să fie acceptate. Înghețurile, furturile neobișnuite, vântul și seceta erau toate acceptate ca făcând parte din riscurile vieții pentru care nu exista nicio asigurare. Depozitarea alimentelor pentru zilele negre reprezenta o necesitate, altfel ar fi suferit de foame. Singura resursă constantă împotriva riscurilor vieții era rugăciunea, rugăciunea adresată Tatălui nostru Etern și iubitor, Dumnezeului Atotputernic al universului.

În acea mică locuință din Whitney, Idaho, rugăciunea era un lucru obișnuit. Membrii familiei se rugau împreună, seara și dimineața, mulțumind pentru viața ce le-a fost dată, cu toate încercările și oportunitățile ei, și cerând tăria de a-și putea realiza munca de-a lungul zilei. Cei nevoiași erau amintiți și, apoi, membrii familiei se ridicau din genunchi, iar mama, care era președinta Societății de Alinare a episcopiei, cerea ca trăsura să fie încărcată cu alimente pentru a le împărți celor nevoiași, luându-l ca vizitiu pe fiul cel mare. Aceste lecții nu au fost niciodată uitate”.²

Lecții învățate de la părinții credincioși

Aceste lecții despre munca asiduă, unitatea în familie, slujire și viață trăită conform Evangheliei au început să se intensifice într-o zi când părinții lui Ezra, care avea 12 ani, au venit acasă, după o adunare a Bisericii, cu vești neașteptate. Președintele Benson a spus ulterior:

„În timp ce tata conducea trăsura spre casă, mama a deschis cutia de scrisori și, spre surprinderea lor, a găsit o scrisoare de la biroul misiunii din orașul Salt Lake – o chemare pentru a merge în misiune. Nimeni nu întrebase dacă era pregătit, dispus sau capabil. Episcopul ar fi trebuit să știe, iar acesta era bunicul George T. Benson, tatăl tatălui meu.

În timp ce tata și mama conduceau trăsura în curte, plângeau amândoi – lucru pe care nu îl mai văzusem în familia noastră.

Ne-am strâns în jurul trăsorii – atunci eram șapte persoane – și i-am întrebat ce se întâmplase.

Ei au spus: «Totul este bine».

«Atunci de ce plângeți?», am întrebat.

«Veniți în sufragerie și vă vom explica.»

Ne-am adunat în jurul vechii canapele din sufragerie și tata ne-a spus despre chemarea sa în misiune. Apoi, mama a spus: «Suntem foarte mândri să știm că tata este considerat demn să meargă în misiune. Am plâns un pic pentru că acest lucru înseamnă doi ani de despărțire. Știți, eu și tatăl vostru nu am fost niciodată despărțiți mai mult de două nopți la rând de când ne-am căsătorit – și acest lucru s-a întâmplat când tatăl vostru s-a dus la canion să aducă bușteni, pari și lemne pentru foc».³

Dat fiind că tatăl său era în misiune, Ezra și-a asumat mare parte dintre responsabilitățile conducerii fermei familiei. El „a făcut munca unui bărbat, deși era doar un băiat”, a povestit mai târziu Margaret, sora sa. „El l-a înlocuit pe tatăl nostru timp de aproape doi ani.”⁴ Sub îndrumarea lui Sarah, Ezra și frații săi au muncit împreună, s-au rugat împreună și au citit împreună scrisorile de la tatăl lor. Șaptezeci și cinci de ani mai târziu, președintele Benson a meditat asupra binecuvântărilor pe care familia sa le-a primit deoarece tatăl său slujise în misiune:

„Presupun că unii oameni din lume ar fi putut spune că faptul că a acceptat acea chemare dovedea că el nu își iubea cu adevărat familia. Să lase singuri acasă, timp de doi ani, șapte copii și o soție însărcinată, cum putea fi aceasta dragoste adevărată?

Dar tatăl meu avea o viziune mai largă despre dragoste. El știa că «toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu» (Romani 8:28). El știa că cel mai bun lucru pe care putea să-l facă pentru familia sa era să se supună lui Dumnezeu.

Deși i-am dus foarte mult dorul în acei ani și, deși absența lui a adus multe încercări familiei noastre, acordul său s-a dovedit a fi un dar al carității. Tata a plecat în misiunea sa, lăsând-o pe mama acasă cu șapte copii. (Cel de-al optulea s-a născut la patru luni după

ce el ajunsese în câmpul misiunii.) În schimb, în acea casă, a intrat un spirit al muncii misionare care nu a mai plecat niciodată. Acest lucru nu s-a întâmplat fără sacrificii. Tata a trebuit să vândă vechea noastră fermă aridă pentru a-și putea finanța misiunea. A trebuit să mute un cuplu într-o parte a casei noastre pentru ca ei să aibă grijă de recolte și a lăsat în grija fiilor săi și a soției sale responsabilitatea de a avea grijă de pământul cu fân, de pășune și de mica turmă de vaci de lapte.

Scrisorile tatălui erau într-adevăr o binecuvântare pentru familia noastră. Pentru noi, copiii, acestea parcă veneau din cealaltă jumătate a lumii, dar ele veneau din Springfield, Massachusetts; și din Chicago, Illinois; și din Cedar Rapids și Marshalltown, Iowa. Da, în casa noastră, datorită misiunii tatălui nostru, a intrat un spirit al muncii misionare care nu a mai plecat niciodată.

Mai târziu, familia s-a mărit la unsprezece copii – șapte fii și patru fiice. Toți cei șapte fii au slujit în misiuni, unii dintre ei în două sau trei. Ulterior, două dintre fiice și soții lor au slujit în misiuni cu timp deplin. Celelalte două surori, amândouă văduve – una, mamă a opt copii și cealaltă, mamă a zece copii – au slujit ca misionare în Birmingham, Anglia.

Este o moștenire care continuă să binecuvânteze familia Benson chiar și în a treia și a patra generație. Nu a fost aceasta cu adevărat un dar al dragostei?”⁵

Slujirea în Biserică pe vremea când era tânăr

Inspirat de exemplul părinților săi și motivat de propria dorință de a ajuta la clădirea împărăției Domnului pe pământ, Ezra Taft Benson a acceptat cu entuziasm chemări de a sluji. Când avea 19 ani, episcopul său, care era și bunicul său, l-a rugat să slujească în calitate de unul dintre conducătorii adulți a 24 de tineri băieți din episcopie. Tinerii băieți au participat la activitățile organizate de Cercetașii Americii, iar Ezra a slujit ca asistent al cercetașului șef.

În această chemare, una dintre multele responsabilități ale lui Ezra era de a-i ajuta pe tinerii băieți să cânte în cor. Sub îndrumarea sa, tinerii băieți au câștigat un concurs la care au participat coruri

din alte episcopii ale țării lor și, astfel, s-au calificat în faza regională a competiției. Pentru a-i motiva să exerseze și să cânte cât mai bine, Ezra le-a promis că, dacă vor câștiga competiția regională, el îi va duce într-o drumeție de 56 de kilometri prin munți, până la un lac. Planul a funcționat – tinerii băieți din Whitney au câștigat.

„Am început să ne planificăm drumeția”, a relatat președintele Benson, „și, în timpul adunării, un băiat de 12 ani a ridicat mâna și a spus foarte oficial: «Aș dori să propun o moțiune»... Am spus: «În regulă, ce moțiune?». El a spus: «Aș dori să propun moțiunea ca, pentru a nu fi deranjați de piepteni și perii în această excursie, să ne tundem foarte scurt»”.

În cele din urmă, toți tinerii băieți au fost de acord să se tundă foarte scurt pentru acea drumeție. Ei au devenit și mai entuziasmați în legătură cu această idee când unul dintre ei a sugerat ca și cercetașii șefi să se tundă. Președintele Benson a continuat:

„Doi cercetași șefi s-au așezat pe scaunele frizerului, iar acesta i-a tuns cu veselie pe cei doi folosind mașina de tuns. Când aproape și-a terminat treaba, el a spus: «Dacă mă lăsați să vă rad pe cap, voi face acest lucru pe gratis». Și așa ne-am început drumeția – 24 de băieți tunși scurt și doi cercetași șefi cu capetele rase”.

Gândindu-se la experiențele sale cu tinerii băieți din episcopia sa, președintele Benson a spus: „Una dintre bucuriile de a lucra cu tineri băieți este că îți primești răsplata pe parcurs. Ai ocazia de a observa rezultatele conducerii pe care o oferi în fiecare zi, în timp ce lucrezi cu ei de-a lungul anilor și privești cum devin bărbați credincioși, acceptând cu nerăbdare provocările și responsabilitățile unui bărbat. O astfel de satisfacție nu are preț; ea trebuie câștigată prin slujire și devotament. Ce lucru glorios este să ai chiar și un mic rol în a ajuta la modelarea tinerilor băieți în bărbați adevărați”.⁶

Președintele Benson nu i-a uitat niciodată pe acei tineri băieți și a depus eforturi pentru a păstra legătura cu ei. După mulți ani de la acea drumeție de 56 de kilometri, el a vizitat Episcopia Whitney ca membru al Cvorumului celor Doisprezece Apostoli și a vorbit cu o parte dintre acei băieți. Ei au putut să-i spună că 22 din cei 24 rămăseseră credincioși în Biserică. Pierduseră legătura cu ceilalți doi.

Flora Amussen, înainte de a se căsători cu Ezra Taft Benson

În cele din urmă, președintele Benson i-a găsit pe cei doi, i-a ajutat să redevină activi în Biserică și a realizat pecetluirile lor în templu.⁷

Curtarea Florei

În toamna anului 1920, Ezra a mers la Logan, Utah, care se afla la circa 40 de kilometri de Whitney, pentru a se înscrie la Facultatea de Agronomie din Utah (astăzi Universitatea de Stat din Utah). El era cu niște prieteni când, o tânără, i-a atras atenția. Mai târziu, el a spus:

„Eram afară, lângă grajdurile lăptăriei, când o tânără – foarte atrăgătoare și frumoasă – a venit cu mașina ei mică la lăptărie pentru a cumpăra lapte. Când băieții i-au făcut cu mâna, le-a făcut și ea cu mâna. Am spus: «Cine este această fată?». Ei au spus: «Este Flora Amussen».

Le-am spus: «Știți, tocmai am simțit că o să mă căsătoresc cu ea».

Prietenii lui Ezra au râs de afirmația lui, spunând: „Este prea populară pentru un băiat de la fermă”. Dar el nu a șovăit. „Acest lucru face totul și mai interesant”, a răspuns el.

Nu la mult timp după această discuție, Flora și Ezra s-au întâlnit pentru prima dată în Whitney, unde ea fusese invitată să stea la una dintre verișoarele lui Ezra. Și, curând după aceea, Ezra a invitat-o la un bal. Ea a acceptat, iar celelalte întâlniri au dus la ceea ce ei au numit mai târziu „o curtare minunată”. Dar curtarea lor a fost întreruptă – și, în multe privințe, întărită – când Ezra a primit chemarea de a sluji în misiune cu timp deplin în Misiunea Britanică.

Ca parte a pregătirii lui Ezra pentru misiunea lui, el și Flora au discutat despre relația lor. Ei doreau ca prietenia lor să continue, dar, de asemenea, au fost amândoi de acord că Ezra trebuia să fie un misionar devotat. El a spus: „Înainte de a pleca, eu și Flora am decis să ne scriem [scrisori] doar o dată pe lună”. „De asemenea, am decis ca scrisorile noastre să conțină încurajări, confidențe și noutăți. Am făcut întocmai acest lucru.”⁸

Doi misionari

Misiunea Britanică, ce fusese un loc atât de prolific pentru primii misionari sfinți din zilele din urmă, a fost diferită pentru vârstnicul Benson și colegii săi. Opozanții Bisericii din Insulele Britanice, inclusiv anumiți clerici, au încurajat răspândirea urii împotriva sfinților din zilele din urmă, publicând articole, romane, piese de teatru anti-mormone și făcând filme anti-mormone. Vârstnicul Benson a fost, cu siguranță, întristat de sentimentele amare ale oamenilor față de Evanghelia restaurată, dar nu a permis unor astfel de încercări să-i slăbească credința. De fapt, el a scris în jurnalul său despre tinerii de acolo care îi tachinau pe el și pe colegii săi strigând: „Mormonii!”. Răspunsul său nerostit a fost: „Slavă Domnului că sunt”.⁹

Pe lângă faptul că a împărtășit Evanghelia persoanelor care nu erau membre ale Bisericii, vârstnicul Benson a slujit în calitate de conducător al preoției și de funcționar printre sfinții din zilele din urmă din Marea Britanie. Aceste ocazii de a sluji în diferite domenii i-au adus experiențe plăcute, care aduceau și mai multă bucurie având în vedere dificultățile pe care le avea deseori de înfruntat.

Vârstnicul Benson a botezat și confirmat câteva persoane și a ajutat mult mai mulți să se apropie de Domnul. De exemplu, el a povestit că odată în cadrul unei adunări speciale organizate de membri credincioși ai Bisericii, a fost îndrumat de Spirit să vorbească într-un mod care i-a ajutat pe prietenii membrilor să primească o mărturie că Joseph Smith a fost un profet al lui Dumnezeu.¹⁰ A consemnat că el și colegul său au dat odată o binecuvântare a preoției unei femei foarte bolnave care și-a revenit 10 minute mai târziu.¹¹ S-a bucurat atunci când, funcționar fiind, a găsit sfinți ale căror nume se aflau în înregistrările Bisericii, dar pe care conducătorii locali nu le mai știau.¹² Și-a desăvârșit instruirea de conducător slujind sub îndrumarea a doi președinți de misiune care, de asemenea, erau membri ai Cvorumului celor Doisprezece Apostoli: vârstnicii Orson F. Whitney și David O. McKay.

Vârstnicul Benson a fost recunoscător pentru protecția pe care Domnul i-a oferit-o când a propovăduit Evanghelia. Într-o seară, el și colegul său au fost înconjurați de o mulțime furioasă de oameni care amenințau că îi vor arunca în râu. El s-a rugat în gând pentru ajutor. Apoi, așa cum a povestit mai târziu, „o persoană străină, mare și musculoasă, și-a făcut loc prin mulțime până la mine. S-a uitat direct în ochii mei și a spus cu o voce puternică și clară: «Tinere, am crezut în fiecare cuvânt pe care l-ai spus în această seară». În timp ce vorbea, o mică zonă din jurul meu s-a eliberat. Pentru mine, acest lucru a fost un răspuns direct la rugăciunea mea. Apoi, a apărut un copoi britanic [polițist]».¹³

Când vârstnicul Benson nu slujea altora în mod activ, el „își continua progresul” «devorând Cartea lui Mormon», mai ales partea despre experiențele din misiune ale fiilor lui Mosia.¹⁴ De asemenea, el a primit alinare și sprijin prin intermediul scrisorilor primite de acasă, despre care el a spus că „le citea foarte des”. Privind în urmă la misiunea sa, el a spus: „Mama și tata și-au revărsat sufletele în scrisori și ele au reprezentat o adevărată sursă de tărie pentru mine ca tânăr. [Scrisorile] Florei erau pline de lucruri spirituale și încurajări, niciodată de lucruri sentimentale. Cred că acest lucru a mărit, mai mult decât orice, dragostea și aprecierea mea pentru ea”.¹⁵

Vârstnicul Benson a fost eliberat din slujirea sa ca misionar cu timp deplin la data de 2 noiembrie 1923. Nu i-a fost ușor să plece,

spunând că, atunci când și-a luat rămas bun de la „sfinții dragi și buni” din Marea Britanie, a fost „cea mai grea parte a misiunii [sale]”.¹⁶ Totuși, era fericit la gândul că se va reuni cu familia sa și abia aștepta să o vadă pe Flora.

De asemenea, Flora abia aștepta să-l vadă pe Ezra. Dar ea a făcut mai mult decât să anticipeze posibilitatea imediată de a petrece timp cu el. Ea chiar a privit înainte – la viitorul și potențialul lui. Încă din vremea adolescenței, ea le-a spus oamenilor că i-ar plăcea „să se mărite cu un fermier”¹⁷ și era fericită cu aparenta dorință a lui Ezra de a se stabili la ferma familiei din Whitney, Idaho. Totuși, ea a simțit că el trebuia să-și termine studiile mai întâi. Ea a spus mai târziu: „M-am rugat și am postit pentru ca Domnul să mă ajute să știu cum îl pot ajuta pe el să fie de mare ajutor semenilor săi. Mi-am dat seama că, dacă episcopul credea că sunt demnă, [el mă va] chema într-o misiune. Pentru Ezra, Biserica era pe primul plan, așa că am știut că nu va avea nimic împotriva acestui lucru”.¹⁸

Ezra a fost surprins când, după ce el și Flora și-au reluat întâlnirile, ea i-a spus că a acceptat chemarea de a sluji în misiune în Insulele Hawaii. Ea a fost pusă deoparte în data de 25 august 1924 și a plecat în ziua următoare. Imediat după ce ea a plecat, Ezra a scris în jurnalul său: „Eram amândoi fericiți, deoarece simțeam că viitorul avea să ne rezerve multe lucruri și că aveam să primim o compensație pentru această despărțire. Este dificil, totuși, să vezi cum speranțele cuiva se năruiesc. Dar, deși uneori plângeam din cauza acestui lucru, primeam o asigurare de la El, care ne spunea că totul va fi spre binele nostru”.¹⁹

Într-adevăr, totul a fost spre binele nostru. Flora a fost, conform cuvintelor președintelui ei de misiune, „o misionară foarte bună și entuziastă”²⁰, care și-a oferit „inima și sufletul, timpul și talentele pentru lucrarea Domnului”.²¹ Ea a coordonat Societatea Primară în anumite zone ale misiunii, a predat copiilor la o școală elementară, a slujit în templu și a ajutat în eforturile de întărire a sfinților zilelor din urmă din zonă. Ea a slujit o perioadă fiind colega mamei ei văduve, Barbara Amussen, care a fost chemată într-o misiune cu termen scurt. Împreună, această echipă formată din mamă și fiică a întâlnit un bărbat care se alăturase Bisericii cu ani în urmă în Statele Unite datorită eforturilor tatălui Florei, Carl Amussen. De atunci,

convertitul se îndepărtase de Biserică, dar Flora și mama ei l-au ajutat să redevină activ în Biserică.²²

Cât timp Flora a fost plecată, Ezra a fost ocupat. El și fratele său, Orval, au cumpărat ferma familiei și și-au continuat educația. O perioadă, Ezra a mers la Universitatea Brigham Young din Provo, Utah, iar Orval a rămas în Whitney pentru a avea grijă de fermă. Ei s-au înțeles ca, după ce Ezra își va fi terminat școala, el să se întoarcă la fermă, iar Orval să slujească în misiune și să-și termine studiile. Fiind hotărât să absolvească repede UBY, Ezra a urmat un orar îndrăzneț. De asemenea, a participat la evenimentele sociale ale universității, inclusiv seri de dans, petreceri și piese de teatru.

Deși Ezra a fost votat „Cel mai popular bărbat tânăr de la UBY” în ultimul său an școlar, nimeni nu a putut să-i distragă atenția de la Flora. Mai târziu, el a spus că, atunci când ea și-a încheiat misiunea, în luna iunie a anului 1926, era „nerăbdător” să o vadă, deși el insistase că nu „așteptase” după ea.²³ A absolvit cu onoruri cu câteva luni înainte ca ea să se întoarcă.

Începutul unei vieți împreună

La o lună după ce Flora s-a întors din misiune, ea și Ezra au anunțat logodna lor. Unele persoane au continuat să pună la îndoială judecata Florei. Ele nu au înțeles de ce cineva atât de împlinit, înstărit și popular s-ar mulțumi cu un fermier. Dar ea a continuat să spună că „și-a dorit mereu să se mărite cu un fermier”.²⁴ Ea a spus că Ezra „era practic, sensibil și puternic”. Și, a observat ea, „era atent cu părinții lui și știam că, dacă îi respecta pe ei, mă va respecta și pe mine”.²⁵ Ea a recunoscut că el era „un diamant neșlefuit” și a spus: „Voi face tot ce îmi va sta în putere pentru a-l ajuta să fie cunoscut și considerat un om bun, nu doar în această comunitate mică, ci în întreaga lume”.²⁶

Flora și Ezra au fost pecetluiți în data de 10 septembrie 1926 în Templul Salt Lake de către vârstnicul Orson F. Whitney, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli. Singura petrecere după căsătoria propriu-zisă a fost un mic dejun organizat pentru membrii familiei și prieteni. După acel mic dejun, proaspătul cuplu a plecat imediat în camioneta lor Ford, modelul T, spre Ames, Iowa, unde

*Ezra Taft Benson când a absolvit
Universitatea Brigham Young în anul 1926*

Ezra fusese acceptat la un master în inginerie economică în agricultură în cadrul Universității de Științe Agricole și Mecanice Iowa (astăzi numită Universitatea de Știință și Tehnologie Iowa).

Au călătorit în mare parte pe drumuri prăfuite și prin regiuni ale țării puțin populate. Pe drum, ei au petrecut opt nopți într-un cort cu găuri. Când au ajuns în Ames, au închiriat un apartament situat la o stradă distanță de campusul universitar. Apartamentul era mic, iar familia Benson a împărțit spațiul cu o familie mare de gândaci, dar Ezra a spus că „după o scurtă perioadă, arăta ca cea mai confortabilă casuță pe care cineva și-o putea imagina”.²⁷ Din nou, Ezra s-a dedicat studiilor. După mai puțin de un an, după numeroase ore de studiu, de lecturi și de consemnări, el a obținut diploma de master. Cuplul, care acum aștepta primul lor copil, s-a întors la ferma familiei Benson din Whitney.

Echilibrul dintre oportunitățile profesionale și chemările din Biserică

Când familia Benson s-a întors în Whitney, Ezra s-a dedicat total activităților zilnice de la fermă, care includeau mulsul vacilor, creșterea porcilor și a găinilor, cultivarea trestiei de zahăr, cerealelor, lucernei și a altor cereale. Orval fusese chemat să slujească într-o misiune cu timp deplin în Danemarca.

După mai puțin de doi ani, reprezentanții locali ai guvernului i-au oferit lui Ezra o slujbă în calitate de agent agricol al ținutului. Fiind încurajat de Flora, Ezra a acceptat poziția, chiar dacă acest lucru însemna părăsirea fermei și mutarea în orașul din apropiere, numit Preston. El a angajat un fermier local care să se ocupe de fermă până la întoarcerea lui Orval.

Noile responsabilități ale lui Ezra includeau consilierea fermierilor locali despre lucrurile care priveau productivitatea. Mai mult decât orice, el a considerat că fermierii aveau nevoie de abilități mai bune de comercianți – lucru care a devenit mult mai important după declanșarea Marii Crize economice și despre care el, cu educația sa din domeniul ingineriei economice în agricultură, putea să-i învețe. El a încurajat fermierii să se înscrie în asociațiile cooperativelor de fermieri, care aveau să-i ajute să reducă respectivele costuri și să obțină cele mai bune prețuri pentru munca lor.²⁸

Abilitățile lui Ezra în calitate de consilier agricol i-au adus alte oportunități profesionale. Din anul 1930 până în anul 1939, el a lucrat ca economist și specialist în agricultură la filiala Universității Idaho din orașul Boise, capitala statului Idaho. Aceste angajamente au fost întrerupte din august 1936 până în iunie 1937, perioadă în care familia Benson s-a mutat în California pentru ca Ezra să poată studia economia agriculturii la Universitatea California din Berkeley.

În pofida responsabilităților apăsătoare de la muncă și de acasă, Ezra și Flora Benson și-au făcut timp pentru a sluji în Biserică. În orașele Whitney, Preston și Boise, ei au fost chemați să le predea tinerilor și să-i îndrume.²⁹ Ei au primit aceste chemări cu entuziasm, crezând în faptul că „tinerii sunt viitorul nostru”.³⁰ De asemenea, Ezra a avut ocazia de a ajuta munca misionară locală.³¹ În Boise, Ezra a fost chemat să slujească în calitate de consilier în președinția

țăruiului. El a continuat să slujească în acea funcție chiar și în perioada când el și familia sa s-au mutat în California. Țăruiul Boise a crescut repede și, în luna noiembrie a anului 1938, vârstnicul Melvin J. Ballard, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, a împărțit țăruiul în trei. Ezra Taft Benson a fost chemat să slujească în calitate de președinte al unuia dintre acei țărui.

În luna ianuarie a anului 1939, Ezra a fost surprins când i-a fost oferită poziția de secretar executiv al Consiliului Național al Cooperativelor de Fermieri cu sediul în Washington, D.C. El s-a sfătuit cu Flora în legătură cu această ofertă. Deoarece fusese pus deoparte ca președinte de țărui cu două luni înainte, el, de asemenea, a contactat Prima Președinție pentru a-i cere sfatul. Membrii acesteia l-au încurajat să accepte poziția, astfel că el și familia sa și-au luat rămas bun de la prietenii lor din Boise, în luna martie a anului 1939, și s-au mutat în orașul Bethesda, Maryland, aproape de Washington, D.C. În luna iunie a anului 1940, el a fost chemat din nou să slujească în calitate de președinte de țărui, de data aceasta în recentul organizat țărui Washington din Washington, D.C.

O familie iubitoare și unită

Ezra și Flora Benson și-au adus mereu aminte de importanța eternă a relației dintre ei și a relației cu copiii lor, cu părinții lor în vârstă și cu frații lor. Faptul că și-au concentrat atenția asupra menținerii unei familii unite a izvorât nu numai din simțul datoriei; ei s-au iubit cu adevărat unul pe celălalt și doreau să fie împreună – în această viață și în eternitate.

Multe dintre responsabilitățile chemărilor și sarcinilor profesionale ale lui Ezra îl duceau deseori departe de casă. Uneori, cuvintele copiilor săi mici subliniau acest lucru. De exemplu, când el a plecat pentru a participa la o adunare de duminica la Biserică, fiica sa Barbara a spus: „La revedere, tati. Și vino înapoi din nou și vizitează-ne uneori”.³² A fost o provocare pentru Flora să crească șase copii având un soț care era plecat frecvent și a recunoscut că uneori se simțea „însingurată și un pic descurajată”.³³ Totuși, în pofida acestor lucruri, ea a prețuit rolul ei de soție și mamă și a fost mulțumită de devotamentul soțului ei față de Domnul și de familie.

Într-o scrisoare adresată lui Ezra, ea a scris: „Ca de obicei, zilele par că sunt luni de când ai plecat... Dar, dacă toți bărbații... ar iubi și ar trăi în acord cu religia lor așa ca tine, ar fi foarte puțină tristețe și suferință... Ești mereu atât de devotat familiei tale și gata mereu să oferi ajutor celor aflați în nevoie”.³⁴

Ezra a arătat devotament ori de câte ori era acasă. Și-a făcut timp să râdă și să se joace împreună cu cei șase copii ai săi, să-i asculte, să întrebe ce părere aveau despre lucruri importante, să-i învețe Evanghelia, să ajute la treburile casei și să petreacă timp cu fiecare dintre ei. Copiii au găsit alinare și tărie în dragostea unită a părinților pentru ei. (Deoarece familia a fost atât de importantă pentru Ezra Taft Benson, acest manual conține două capitole cu învățăturile sale despre acest subiect. Acele capitole, numite „Căsătoria și familia – rânduite de Dumnezeu” și „Chemările sacre de tată și de mamă”, includ amintiri ale copiilor familiei Benson despre căminul plin de dragoste al copilăriei lor.)

Chemarea de a sluji în calitate de apostol

În vara anului 1943, Ezra a părăsit Maryland, împreună cu fiul său Reed, pentru a vizita câteva cooperative de fermieri din California ca parte a responsabilităților sale din cadrul Consiliului Național al Cooperativelor de Fermieri. De asemenea, el a planificat să se întâlnească și cu respectivii conducători ai Bisericii în orașul Salt Lake și să viziteze membri ai familiei din Idaho.

În data de 26 iulie, după ce și-au îndeplinit obiectivele călătoriei lor, s-au întors în orașul Salt Lake înainte de a pleca spre casă. Ei au aflat că președintele David O. McKay, cu care Ezra se întâlnește cu mai puțin de două săptămâni în urmă, îl căuta. Ezra l-a sunat pe președintele McKay, care i-a spus că președintele Herber J. Grant, președintele de atunci al Bisericii, dorea să-l întâlnească. Ezra și Reed au fost duși cu mașina la casa de vară a președintelui Grant, aflată la câteva minute distanță de centrul orașului Salt Lake. Când au ajuns, „Ezra a fost imediat condus în dormitorul președintelui Grant, unde profetul în vârstă se odihnea. La rugămintea președintelui, Ezra a închis ușa și s-a apropiat de acesta, luând loc pe un scaun aflat lângă pat. Președintele Grant a cuprins mâna dreaptă a

Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, cândva în perioada octombrie 1950 - aprilie 1951. În picioare, de la stânga la dreapta: Delbert L. Stapley; Henry D. Moyle; Matthew Cowley; Mark E. Petersen; Harold B. Lee; Ezra Taft Benson; Spencer W. Kimball. Pe scaune, de la stânga la dreapta: John A. Widtsoe; Stephen L Richards; David O. McKay, președintele Cvorumului celor Doisprezece; Joseph Fielding Smith, președintele în exercițiu; Joseph F. Merrill; Albert E. Bowen.

lui Ezra cu mâinile sale și, cu lacrimi curgând din ochii săi, a spus simplu: «Frate Benson, te felicit din toată inima mea și mă rog ca binecuvântarea lui Dumnezeu să fie cu tine». Ai fost ales să fii cel mai tânăr membru al Cvorumului celor Doisprezece Apostoli³⁵.

Ezra a scris despre această experiență în jurnalul său:

„Anunțul părea de necrezut și copleșitor... Timp de câteva minute nu am putut spune decât «O, președinte Grant, nu se poate așa ceva!», lucru pe care l-am spus de câteva ori până am reușit să îmi adun suficient de mult gândurile pentru a realiza ce se întâmplase... M-a ținut mult timp de mână, timp în care amândoi am plâns... Am stat singuri împreună mai mult de o oră, timp în care ne-am ținut de mâini cu căldură. Deși [el era] slăbit, mintea îi era clară și alertă,

iar eu am fost extrem de impresionat de spiritul său nobil, bun și umil, în timp ce părea că privește în sufletul meu.

M-am simțit atât de slab și nedemn, încât cuvintele sale de alinare și asigurare care au urmat au fost mai mult decât apreciate. Printre altele, el a spus: «Domnul are o cale de a-i întări pe oamenii care sunt chemați într-o poziție de conducere». Când, aflat în starea mea de slăbiciune, am putut să afirm că iubesc Biserica, el a spus: «Știm acest lucru și Domnul alege bărbați care vor da totul pentru realizarea lucrării Sale».³⁶

După acest interviu, Ezra și Reed au fost conduși la casa președintelui McKay. Pe drum, Ezra nu a vorbit deloc despre experiența avută cu președintele Grant, dar nici Reed nu a întrebat nimic. Când au ajuns la casa familiei McKay, președintele McKay i-a spus lui Reed ce se întâmplase. Apoi, Ezra și Reed s-au îmbrățișat.

Ezra a fost neliniștit în acea noapte când el și Reed și-au început călătoria cu trenul spre casă. A doua zi, el a sunat-o pe Flora și i-a spus despre chemarea de a fi apostol. El și-a amintit: „Ea a spus cât de minunat era acest lucru și și-a exprimat încrederea totală că eu puteam face față. Era reconfortant să vorbești cu ea. Ea a avut mai multă încredere în mine decât eu însumi».³⁷

În următoarele câteva săptămâni, Ezra și Flora au făcut aranjamentele necesare pentru a se muta în Utah și Ezra a făcut tot ce a putut pentru a oferi o tranziție ușoară succesorului său de la Consiliul Național al Cooperativelor de Fermieri. El și Spencer W. Kimball au fost susținuți ca membri ai Cvorumului celor Doisprezece Apostoli în data de 1 octombrie 1943 și au fost rânduiți ca apostoli pe 7 octombrie, vârstnicul Kimball fiind rânduit primul.

Astfel a început slujirea vârstnicului Ezra Taft Benson ca unul dintre „[martorii] speciali ai numelui lui Hristos în toată lumea” (D&L 107:23).

Oferirea de hrană, îmbrăcăminte și speranță în Europa postbelică

La data de 22 decembrie 1945, președintele George Albert Smith, președintele de atunci al Bisericii, a convocat o adunare specială a Primei Președinții și a Cvorumului celor Doisprezece Apostoli.

El a anunțat că membrii Primei Președinții s-au simțit inspirați să trimită un apostol pentru a prezida asupra Misiunii Europa și pentru a coordona eforturile Bisericii de acolo. Cel de-al Doilea Război Mondial se terminase la mijlocul aceluși an și multe națiuni europene abia începeau să-și revină după distrugerile copleșitoare provocate de război pe suprafețe întinse. Ei au simțit că vârstnicul Ezra Taft Benson era omul potrivit pentru a îndeplini această sarcină.

Vestea a venit ca un „mare șoc” pentru vârstnicul Benson, care era cel mai nou și cel mai tânăr membru al Cvorumului. Ca și în cazul chemării în misiune a tatălui său cu 34 de ani înainte, această însărcinare necesita ca el să se separe de tânăra sa familie. Membrii Primei Președinții nu au putut preciza cât timp avea să fie plecat. Însă, el i-a asigurat că soția și copiii săi îl vor sprijini și și-a exprimat întreaga disponibilitate de a sluji.³⁸ Mai târziu, el a vorbit despre însărcinarea pe care a acceptat-o:

„Dimensiunea ei părea copleșitoare. Ei [membrii Primei Președinții] ne-au dat o misiune cu patru obiective: primul, să avem grijă de problemele spirituale ale Bisericii din Europa; al doilea, să muncim pentru a pune la dispoziție alimente, îmbrăcăminte și așternuturi sfinților noștri suferinzi din toate părțile Europei; al treilea, să coordonăm reorganizarea diferitelor misiuni din Europa; și, al patrulea, să pregătim toate cele necesare pentru întoarcerea misionarilor în acele țări”.³⁹ Dar președintele Smith i-a făcut această promisiune încurajatoare: „Nu sunt deloc îngrijorat în ceea ce te privește. Vei fi la fel de în siguranță acolo așa cum ai fi oriunde în lume dacă vei avea grijă de tine și vei fi în stare să îndeplinești o lucrare măreață”.⁴⁰

Vârstnicul Benson a descris această experiență când a împărtășit această veste soției sale și celorlalți membri ai familiei: „Într-o discuție amicală și impresionantă avută cu soția mea, sfințită de lacrimi, Flora și-a exprimat recunoștința plină de dragoste și m-a asigurat de întregul ei sprijin oferit din toată inima. La cină, le-am spus copiilor, care au fost surprinși, interesați și complet loiali”.⁴¹

Când vârstnicul Benson și colegul său, Frederick W. Babbel, au ajuns în Europa, ei s-au întristat din pricina bolilor, sărăciei și distrugerii pe care le-au văzut în jurul lor. De exemplu, într-o scrisoare trimisă Florei, vârstnicul Benson a scris despre mame care erau

Vârstnicul Benson, în dreapta, inspectând proviziile în Bergen, Norvegia.

recunoscătoare să primească în dar un săpun, ace și ață și o portocală. Nu mai văzuseră astfel de lucruri de ani de zile. Vârstnicul Benson a putut vedea că, date fiind rațiile mici pe care le primiseră în trecut, ele s-au „înfometat încercând să le ofere mai mult copiilor lor, în acord cu instinctul lor matern”.⁴² El a scris despre adunările Bisericii care se țineau în „clădiri bombardate” și „aproape în întuneric”.⁴³ El a scris despre refugiați – „suflete nedorite și sărace... alungate din căminele lor, odată fericite, către destinații necunoscute”.⁴⁴ De asemenea, el a scris despre miracolele petrecute în mijlocul urmărilor cumplite ale războiului.

Un anume miracol a fost evident în viețile sfinților din zilele din urmă din întreaga Europă. În drum spre Europa, vârstnicul Benson se întreba cum îl vor primi sfinții. „Oare inimile lor vor fi pline de amărăciune? Voi găsi ură acolo? Oare s-au întors ei împotriva Bisericii?” El a fost inspirat de ceea ce a văzut:

„Când m-am uitat la chipurile lor trase, palide și slabe, mulți dintre acești sfinți fiind îmbrăcați în zdrențe, unii fiind desculți, am putut vedea lumina credinței în ochii lor în timp ce și-au depus

mărturia despre divinitatea acestei lucrări mărețe din zilele din urmă și și-au exprimat recunoștința pentru binecuvântările Domnului...

Am aflat că membrii noștri au mers mai departe într-un mod uimitor. Credința lor era puternică, devotamentul lor era și mai mare, iar loialitatea lor era de neîntrecut. Am găsit foarte puțină sau chiar nicio amărăciune sau deznădejde. Era un spirit al prieteniei și înfrățirii care s-a răspândit de la o misiune la alta și, pe măsură ce călătoream, sfinții ne-au rugat să transmitem salutările lor fraților și surorilor din alte țări, deși națiunile lor se războieră cu doar câteva luni în urmă”. Chiar și refugiații „au cântat cântecele Sionului cu... înflăcărare” și „au îngenuncheat împreună pentru a se ruga seara și dimineața și și-au depus mărturiile... despre binecuvântările Evangheliei”.⁴⁵

Un alt miracol l-a reprezentat tăria programului de bunăstare al Bisericii. Acest efort, care începuse cu aproape 10 ani în urmă, a salvat multe vieți ale sfinților din zilele din urmă din Europa. Sfinții au fost binecuvântați, deoarece ei înșiși au pus în practică principiul bunăstării. S-au ajutat unul pe celălalt când aveau nevoie împărțind alimente, haine și alte provizii și chiar au cultivat grădini în clădirile bombardate. Ei au fost, de asemenea, binecuvântați deoarece sfinți din zilele din urmă din alte părți ale lumii au donat bunuri pentru a-i ajuta – aproximativ 2.000 de tone de provizii. Vârstnicul Benson a vorbit despre conducători ai Bisericii care lăcrimau la vederea alimentelor de bază pe care le puteau distribui membrilor locali și a mai spus că el a stat în fața unor congregații unde peste 80% dintre hainele purtate de membri erau trimise prin programul de bunăstare.⁴⁶ Într-o cuvântare din cadrul unei conferințe generale, pe care a rostit-o la scurt timp după ce s-a întors acasă, el a spus: „Dragi frați și surori, aveți nevoie de mai multe dovezi în legătură cu necesitatea acestui program și cu inspirația din spatele acestuia? Vă spun că Dumnezeu conduce acest program. Programul este inspirat!”.⁴⁷

Vârstnicul Benson și fratele Babbel au fost martorii unui alt miracol în timp ce Domnul le-a deschis calea pentru ca ei să călătorească printre națiunile distruse de război din Europa. În repetate rânduri, vârstnicul Benson a cerut permisiunea ofițerilor din armată de a merge în anumite regiuni pentru a se întâlni cu sfinții și a le distribui provizii. În repetate rânduri, el a primit practic același

răspuns de la acei conducători și de la alții: „Nu-ți dai seama că aici a avut loc un război? Niciunui călător civil nu îi este permis să intre”. Și, în repetate rânduri, după ce i-a privit pe acei conducători în ochi și le-a explicat cu calm misiunea sa, el și fratele Babbel au primit permisiunea de a călători unde doreau și de a îndeplini ceea ce Domnul îi trimisese să facă.⁴⁸

După aproape 11 luni, vârstnicul Benson a fost înlocuit de vârstnicul Alma Sonne, un asistent al Celor Doisprezece, care a slujit în Europa alături de soția sa, Leona. Fratele Babbel a rămas pentru a ajuta familia Sonne. Din momentul în care vârstnicul Benson a părăsit orașul Salt Lake, în data de 29 ianuarie 1946, și până în momentul în care s-a întors, în data de 13 decembrie 1946, el a parcurs în total 98.550 de kilometri. Vârstnicul Benson a simțit că misiunea a fost un succes, dar a adăugat repede: „Știu care este motivul succesului muncii noastre. Niciodată, în niciun moment, nu am simțit că va fi posibil ca eu sau asociații mei să îndeplinim misiunea care ne-a fost încredințată fără puterea îndrumătoare a Celui Atotputernic”.⁴⁹ Succesul misiunii poate fi văzut în tăria Bisericii din națiunile europene, recent organizată și aflată în creștere. Succesul a putut fi, de asemenea, văzut și în viețile sfinților – persoane precum un bărbat care s-a adresat președintelui Thomas S. Monson mulți ani mai târziu, la o adunare în Zwickau, Germania. El l-a rugat pe președintele Monson să îi transmită salutări lui Ezra Taft Benson. Apoi, el a exclamat: „El mi-a salvat viața. Mi-a dat hrană pentru a mânca și haine pentru a le purta. El mi-a oferit speranță. Dumnezeu să-l binecuvânteze!”⁵⁰

Patriot, om de stat și angajat al Guvernului Statelor Unite

În timp ce a fost plecat de acasă, vârstnicul Benson și-a adus aminte de ceva ce a prețuit încă din tinerețe: faptul că era cetățean al Statelor Unite ale Americii. De la tatăl său, George Taft Benson jr., el a învățat să-și iubească țara și principiile pe care aceasta a fost fondată. El a învățat că respectiva constituție a Statelor Unite – documentul care guvernează legile națiunii – a fost scrisă de oameni inspirați. El prețuia dreptul de a vota și își aducea mereu aminte de conversația pe care a avut-o cu tatăl său după anumite alegeri. George a susținut în mod public un anumit candidat și chiar s-a

rugat pentru acel bărbat în rugăciunile spuse împreună cu familia. După ce George a aflat că acel candidat pierduse alegerile, Ezra l-a auzit rugându-se pentru bărbatul care câștigase. Ezra și-a întrebat tatăl de ce se roagă pentru candidatul pe care nu l-a ales. „Fiule”, a răspuns George, „cred că el o să aibă nevoie de rugăciunile noastre chiar mai mult decât ar fi avut nevoie candidatul ales de mine”.⁵¹

În luna aprilie a anului 1948, vârstnicul Benson a rostit prima dintre multele cuvântări, ținute în cadrul conferințelor generale, despre „misiunea profetică” a Statelor Unite ale Americii și despre importanța libertății. El a depus mărturie că Domnul a pregătit Statele Unite pentru a fi „un leagăn al libertății”, astfel încât Evanghelia să poată fi restaurată acolo.⁵² „Suntem ucenici ai Domnului păcii”, a spus el la sfârșitul discursului său, „și ar trebui să ne dedicăm din nou viețile răspândirii adevărului și neprihănirii și conservării... libertății și independenței”.⁵³ În alte discursuri, el a vorbit despre Statele Unite ale Americii ca fiind „baza de operațiuni a Domnului în aceste zile din urmă”.⁵⁴

Vârstnicul Benson ne-a avertizat despre amenințările la adresa libertății din Statele Unite și din întreaga lume. El a vorbit deseori cu vehemență împotriva „organizațiilor guvernamentale coercitive făcute de om care contravin principiilor eterne”.⁵⁵ De asemenea, el ne-a avertizat și în legătură cu alte influențe care amenință libertatea, printre care sunt incluse divertismentul imoral, lipsa de respect față de ziua de sabbat, mulțumirea de sine și învățăturile false.⁵⁶ El i-a încurajat pe sfinții din zilele din urmă din toată lumea să-și folosească influența pentru a înlesni alegerea oamenilor înțelepți și buni în funcții publice.⁵⁷ El a spus: „Predicarea eficientă a Evangheliei poate progresa doar într-o societate liberă. Da, cu toții spunem că iubim libertatea. Dar acest lucru nu este suficient. Trebuie să protejăm și să păzim ceea ce iubim. Trebuie să salvăm libertatea”.⁵⁸

În data de 24 noiembrie 1952, cuvintele puternice, pline de patriotism ale vârstnicului Benson au fost puse la încercare când a primit invitația de a-și sluji țara. El a mers în orașul New York la invitația lui Dwight D. Eisenhower, care tocmai fusese ales președinte al Statelor Unite. Președintele ales Eisenhower dorea ca vârstnicul Benson să facă parte din cabinetul său – cu alte cuvinte, să fie unul dintre înalții săi consilieri – ocupând funcția de secretar al

agriculturii în administrația țării. Vârstnicul Benson s-a simțit onorat de această atenție. „Dar”, a spus el mai târziu, „nu doream această slujbă... Nicio persoană inteligentă, mi-am spus eu, nu ar dori să fie secretar al agriculturii în vremuri ca acestea... Știam câte ceva despre ceea ce însemna această poziție: conflictele distructive, presiunea imensă și problemele încurcate...”

Dar nu mă îngrijorau doar problemele și presiunea. Cu toții avem parte de ele. Asemenea multor americani, eram reticent să mă implic în politică în mod activ. Desigur, doream să văd oameni cu idealuri înalte și cu un caracter bun aleși și numiți să conducă guvernul, dar acest lucru și implicarea mea erau două lucruri diferite...

Totuși, mai presus de orice, eram mai mult decât mulțumit de munca pe care deja o făceam ca membru al Consiliului celor Doisprezece... Nu îmi doream și nici nu intenționeam să fac o schimbare”.⁵⁹

Înainte să se ducă și să-l întâlnească pe președintele ales Eisenhower, vârstnicul Benson a căutat sfatul președintelui David O. McKay, președintele Bisericii la acea vreme. Președintele McKay i-a spus: „Frate Benson, mintea mea este clară în această privință. Dacă invitația este făcută într-un mod corespunzător, cred că ar trebui s-o accepți”.⁶⁰ Acest sfat direct, împreună cu dorința profundă a vârstnicului Benson de a „lupta, în mod efectiv, pentru crezurile sale în calitate de american”, i-au provocat ceea ce el a numit „o polemică internă”.⁶¹

Când domnul Eisenhower și vârstnicul Benson s-au întâlnit pentru prima dată, nu i-a luat mult președintelui ales să-i ofere vârstnicului Benson funcția de secretar al agriculturii. Vârstnicul Benson i-a făcut imediat o listă cu motivele pentru care considera că nu ar fi omul potrivit pentru acea slujbă, dar președintele ales Eisenhower nu a dat înapoi. El a spus: „Avem o treabă de făcut. Sincer, nu mi-am dorit să fiu președinte când a apărut presiunea. *Dar nu poți refuza să slujești America.* Vreau să faci parte din echipa mea și nu poți spune nu”.⁶²

„Aceasta m-a convins”, și-a amintit vârstnicul Benson. „Condițiile din sfatul președintelui McKay fuseseră îndeplinite. Chiar dacă am simțit că deja am primit de la Biserica mea ceea ce în opinia mea

Vârstnicul Benson depunându-și jurământul în calitate de secretar al agriculturii în administrația Statelor Unite în fața judecătorului suprem Fred M. Vinson, alături de președintele Dwight D. Eisenhower.

era o onoare mai mare decât putea guvernul să îmi ofere, și i-am spus acest lucru, am acceptat responsabilitatea de a deveni secretar al agriculturii pentru a ocupa această funcție nu mai puțin de doi ani – dacă avea nevoie de mine atât timp”.⁶³

Imediat după ce a acceptat această poziție, vârstnicul Benson l-a însoțit pe președintele ales Eisenhower la o conferință de presă, unde numirea sa a fost anunțată națiunii. De îndată ce conferința s-a terminat, el s-a întors la hotelul unde era cazat. A sunat-o pe Flora și i-a spus că președintele ales Eisenhower l-a rugat să servească țara și că el a acceptat invitația.

Ea a răspuns: „Știam că va face acest lucru. Și știam că vei accepta”.

El a explicat: „Acest lucru înseamnă o mare responsabilitate – și multe probleme mari pentru amândoi”.

„Știu”, a spus ea, „dar se pare că este voia lui Dumnezeu”.⁶⁴

Așa cum vârstnicul Benson s-a așteptat, activitatea sa de secretar al agriculturii a fost o experiență tumultuoasă pentru el și familia sa. Dar el a insistat că nu a încercat „să câștige un concurs de popularitate” – ci, pur și simplu, a dorit „să se pună în slujba agriculturii și a Americii”⁶⁵ – și că el a urmat acest angajament personal: „Este o bună strategie să aperi ce este drept, chiar și dacă acest lucru este nepopular. Poate că ar trebui să spun că este și mai important mai ales când este nepopular”.⁶⁶ A fost un lucru norocos faptul că el nu era preocupat de popularitate; în timp ce el a rămas ferm și credincios convingerilor sale, popularitatea sa în rândul politicienilor și a cetățenilor a avut mari fluctuații. Uneori, oamenii au dorit ca el să fie concediat din poziția sa de secretar al agriculturii.⁶⁷ Alteori, oamenii au sugerat că el era o bună alegere pentru funcția de vicepreședinte al Statelor Unite.⁶⁸

Chiar și în rolul său de membru al guvernului, vârstnicul Benson a fost deschis cu privire la crezurile sale creștine, mărturia sa despre Evanghelia restaurată și devotamentul său față de Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă. Ori de câte ori avea o întâlnire cu colegii săi de la Departamentul Agriculturii, întâlnirea începea cu o rugăciune.⁶⁹ El i-a trimis președintelui Eisenhower pasaje din Cartea lui Mormon care profețeau despre destinul Statelor Unite ale Americii și, mai târziu, președintele a spus că le-a citit „cu cel mai mare interes”.⁷⁰ De asemenea, el le-a oferit exemplare ale Cărții lui Mormon multor altor conducători din lume.⁷¹ În anul 1954, Edward R. Murrow, un cunoscut reporter TV din Statele Unite, l-a întrebat pe vârstnicul Benson dacă ar dori să apară cu familia sa într-o emisiune difuzată vinerea seara numită „Person to Person” („De la om la om”). Vârstnicul și sora Benson au refuzat inițial dar, apoi, au acceptat după ce au ascultat de sfatul fiului lor Reed, care a văzut în această invitație o mare ocazie de a face muncă misionară. În data de 24 septembrie 1954, oamenii din toată țara s-au uitat la o seară în familie transmisă în direct și fără repetiții în prealabil din casa familiei Benson. Domnul Murrow a primit mai multe scrisori de la fani după acea ediție a emisiunii decât promise după oricare alta. Oameni din toată țara și de religii diferite au scris scrisori pentru a mulțumi membrilor familiei Benson pentru exemplul lor remarcabil.⁷²

Vârstnicul Benson a lucrat ca secretar al agriculturii timp de opt ani, adică toată perioada în care președintele Eisenhower a condus Statele Unite. Președintele McKay a spus că lucrarea vârstnicului Benson va „rămâne în istorie ca un serviciu făcut Bisericii și națiunii”.⁷³ Vârstnicul Benson a meditat asupra anilor în care s-a aflat în lumina reflectoarelor la nivel național și a spus: „Iubesc această țară măreață. A fost o onoare să-i slujesc”.⁷⁴ De asemenea, el a mai spus: „Dacă ar trebui să o fac din nou, aș face din nou același lucru”.⁷⁵ Privind în viitor, la continuarea slujirii sale în calitate de apostol, el a spus: „Acum îmi dedic timpul singurului lucru pe care îl iubesc mai mult decât agricultura”.⁷⁶

Deși munca vârstnicului Benson din cadrul guvernului a încetat în anul 1961, dragostea sa pentru țara sa și pentru principiul libertății au dăinuit. În multe dintre cuvântările sale rostite în cadrul conferințelor generale, el s-a concentrat asupra acestor subiecte. A făcut referire la Statele Unite ale Americii astfel: „Țara pe care o iubesc din toată inima”.⁷⁷ El a mai spus: „Prețuiesc patriotismul și dragostea de țară în toate țările”.⁷⁸ Când i-a sfătuit pe toți sfinții din zilele din urmă să-și iubească țările, el a propovăduit: „Patriotismul înseamnă mai multe decât să fluturi un steag sau să rostești cuvinte mărețe. Este modul în care reacționăm în privința problemelor publice. Haideți să ne consacram din nou pe noi înșine ca patrioți în cel mai adevărat sens al cuvântului”.⁷⁹ „Spre deosebire de politicianul oportunist, adevăratul om de stat prețuiește principiul mai mult decât popularitatea și muncește pentru a face populare acele principii politice care sunt înțelepte și drepte”.⁸⁰

Un martor special al numelui lui Hristos

În calitate de apostol al Domnului Isus Hristos, vârstnicul Ezra Taft Benson s-a supus poruncii de a „[se duce] în toată lumea, și [a propovădui] Evanghelia la orice făptură” (Marcu 16:15) și de a „[deschide] ușa proclamând Evanghelia lui Isus Hristos” (D&L 107:35). El a slujit în multe părți ale lumii, vizitând misiuni și propovăduind oamenilor.

El a prețuit privilegiul de a se întâlni cu sfinții din zilele din urmă. Într-o cuvântare rostită în cadrul unei conferințe generale,

el a spus: „Uneori, după ce mă întorceam din vizitele făcute în țărugi, îi spuneam soției mele că nu știu exact cum va fi raiul, dar nu aş putea cere acolo ceva mai deosebit decât să am plăcerea și bucuria de a mă asocia cu felul de bărbați și femei pe care îi întâlnesc în conducerile țarugilor și episcopiiilor din Sion și din misiunile de pe pământ. Într-adevăr, suntem foarte binecuvântați”.⁸¹ Într-un alt discurs, el a spus: „Există un adevărat spirit al înfrățirii și prieteniei în Biserică. Este ceva foarte puternic, ceva nepalpabil, dar extrem de real. Îl simt, ca și colegii mei, în timp ce călătorim în cadrul țarugilor și episcopiiilor Sionului și al misiunilor de pe Pământ... Există mereu acel sentiment al prieteniei și înfrățirii. Este unul dintre lucrurile plăcute legate de statutul de membru al Bisericii și al împărăției lui Dumnezeu”.⁸²

Vârstnicului Benson i-a plăcut foarte mult, de asemenea, să-și împărtășească mărturia despre Salvator persoanelor de alte religii. De exemplu, în anul 1959, el a călătorit împreună cu sora Benson și cu patru membri ai Departamentului Agriculturii al Statelor Unite în șapte țări, inclusiv în Uniunea Sovietică. Deși s-a aflat acolo datorită poziției sale ca secretar al agriculturii, mărturia sa apostolică a impresionat inimile multora. El a povestit:

„În ultima noastră noapte în Moscova, în drum spre aeroport, mi-am exprimat... în fața unuia dintre ghizii noștri, dezamăgirea că nu am avut ocazia de a vizita o biserică din Rusia. El i-a spus câteva cuvinte șoferului, mașina s-a întors în mijlocul străzii și, în cele din urmă, am oprit în fața unei clădiri cu decorații din stuc, aflată pe o stradă laterală întunecată, îngustă și cu piatră cubică, care nu era departe de Piața Roșie. Aceasta era Biserica Centrală Baptistă.

„Era o noapte de octombrie ploioasă și neplăcută, cu un frig puternic simțit în aer. Dar, când am intrat în biserică, am găsit-o plină; oamenii stăteau pe hol, la intrare și chiar pe stradă. Ni s-a spus că, în fiecare duminică, marți și joi, se adunau cam tot atât de mulți oameni.

M-am uitat la fețele oamenilor. Mulți erau de vârstă medie sau mai în vârstă, dar un număr surprinzător dintre ei erau tineri. Aproximativ patru din cinci erau femei, multe dintre ele purtând un batic pe cap. Am fost conduși într-un loc aflat lângă amvon...

Oficiantul a spus câteva cuvinte și, apoi, orga a scos una sau două note și a început un imn pe care întreaga congregație l-a intonat în cor. Să ascult între 1.000 și 1.500 de glasuri cântând acolo a devenit una dintre cele mai impresionante experiențe din întreaga mea viață. Fiind creștini ca și noi, ei ne-au transmis un mesaj de bun venit care a depășit toate diferențele lingvistice, politice și istorice. Și, în timp ce încercam să îmi revin după acest șoc emoțional, oficiantul m-a rugat, prin intermediul unui traducător care era acolo, să mă adresez congregației.

Am avut nevoie de o clipă de luptă dificilă pentru a-mi stăpâni sentimentele în suficientă măsură, încât să pot spune că accept. Apoi, am spus, la rândul meu: «Este foarte frumos din partea dumneavoastră să mă rugați să vă spun câteva cuvinte.

Vă transmit salutări din partea a milioane și milioane de oameni care merg la biserică în America și în întreaga lume». Și, deodată, mi s-a părut cel mai firesc lucru din lume să le vorbesc acestor frați creștini despre cele mai sacre adevăruri cunoscute omului.

«Tatăl nostru Ceresc nu este departe. El poate fi foarte aproape de noi. Dumnezeu trăiește, eu știu că El trăiește. El este Tatăl nostru. Isus Hristos, Mântuitorul lumii, veghează asupra acestui pământ. El va îndruma totul. Fiți fără frică, țineți poruncile Lui, iubiți-vă unul pe celălalt, rugați-vă pentru pace și totul va fi bine.»

În timp ce fiecare propoziție era tradusă pentru congregație, am văzut cum femeile își luau batistele și, așa cum unul dintre cei aflați acolo a spus, au început să «le fluture asemenea unei mame care își ia rămas bun pentru totdeauna de la singurul ei fiu». Ei dădeau din cap în mod viguros, în timp ce murmurau *ja, ja, ja!* (da, da, da!). Apoi, am observat pentru prima dată că până și balconul era plin și multe alte persoane se înghesuiau lângă pereți. M-am uitat spre o femeie în vârstă care stătea în fața mea, având capul acoperit cu un batic vechi simplu, umerii acoperiți de un șal, iar fața ei îmbătrânită, plină de riduri avea seninătatea pe care ți-o dă credința. M-am adresat ei direct.

«Această viață este doar o parte a eternității. Am trăit înainte de a veni aici, în calitate de copii de spirit ai lui Dumnezeu. Vom trăi

din nou după ce vom părăsi această viață. Hristos a rupt legăturile morții și a înviat. Cu toții vom fi înviați.

Cred cu tărie în rugăciune. Știu că este posibil să ne întindem și să accesăm acea putere nevăzută care ne dă tărie și care este asemenea unei ancore puternice în perioadele de încercare.» La fiecare propoziție pe care o rostesc, bătrâna încuviința din cap. Și așa bătrâna, plâpândă și plină de riduri cum era, acea femeie era frumoasă în devotamentul ei.

Nu îmi amintesc tot ce am spus, dar îmi amintesc că mă simțeam înălțat și inspirat de chipurile captivate ale acestor bărbați și femei, care erau atât de fermi în dovedirea credinței lor Dumnezeuului pe care Îl slujeau și Îl iubeau.

În încheiere, am spus: «Vă las mărturia mea, dobândită de-a lungul numeroșilor ani în care am fost slujitor al Bisericii, că adevărul va dăinui. Timpul este de partea adevărului. Dumnezeu să vă binecuvânteze și să vă protejeze în toate zilele vieții dumneavoastră, mă rog în numele lui Isus Hristos, amin».

Astfel am încheiat această cuvântare scurtă și spontană, deoarece nu mai puteam spune nimic, și am luat loc. Apoi, întreaga congregație a început spontan să intoneze un imn favorit al copilăriei mele, numit «Domnul să te aibă-n grija Sa». Am părăsit biserica în timp ce ei cântau și, în timp ce mergeam de-a lungul culoarului, ei și-au fluturat batistele în semn de rămas bun – părea că toți cei 1.500 ne făceau cu mâna în timp ce noi plecam.

A fost privilegiul meu de a vorbi înaintea multor oameni din diferite biserici din toate părțile lumii, dar impactul acelei experiențe este foarte greu de descris. Cât timp voi trăi, nu voi uita niciodată acea seară.

Rareori, poate niciodată, am simțit unitatea omenirii și dorul de nestins al inimii umane pentru libertate atât de puternice precum le-am simțit în acel moment...

M-am întors acasă hotărât să spun această poveste des – deoarece arată cum spiritul libertății, cel al înfrățirii și cel al religiei sunt vii mereu, în pofida tuturor eforturilor de a le distruge.”⁸³

Președinte al Cvorumului celor Doisprezece Apostoli

La data de 26 decembrie 1973, vârstnicul Benson a primit vestea neașteptată că președintele Bisericii, președintele Harold B. Lee, a murit pe neașteptate. Odată cu decesul președintelui Lee, consilierii din Prima Președinție și-au reluat locurile în Cvorumul celor Doisprezece. Patru zile mai târziu, Spencer W. Kimball a fost pus deoparte ca președinte al Bisericii, iar Ezra Taft Benson a fost pus deoparte ca președinte al Cvorumului celor Doisprezece Apostoli. Odată cu această responsabilitate, președintele Benson a acceptat alte îndatoriri administrative. El a prezidat adunările săptămânale ale Cvorumului și a coordonat lucrarea fraților săi, inclusiv însărcinările lor de a prezida conferințe de țărâuș, de a vizita misiuni și de a chema patriarhi ai țărâușilor. De asemenea, el a avut și unele responsabilități de a coordona alte autorități generale. Un personal administrativ avea grijă de sarcinile clericale pentru a-i ajuta pe el și pe colegii săi să organizeze lucrarea.⁸⁴

În cadrul unei adunări a Cvorumului celor Doisprezece, președintele Benson și-a exprimat gândurile despre slujirea sa în calitate de președinte al lor: „Sunt foarte preocupat de această mare responsabilitate – nu am un sentiment de frică, deoarece știu că nu putem eșua în această lucrare... dacă dăm tot ce este mai bun în noi. Știu că Domnul ne va sprijini, dar mă îngrijorează foarte mult faptul că sunt chemat să conduc un grup de bărbați precum voi – martori speciali ai Domnului Isus Hristos”.⁸⁵

Președintele Benson a îmbinat această umilință cu îndrăzneala caracteristică lui și cu obișnuința sa de a munci din greu. Deseori, el delega responsabilități altora pentru ca și ei să aibă ocazii de a sluji. Aștepta ce era mai bun de la cei pe care îi conducea, tot așa cum aștepta tot ce era mai bun de la el însuși. Dar, deși cerea mult, el era amabil. El asculta părerile fraților săi, promovând astfel discuții libere în cadrul adunărilor cvorumului. Vârstnicii Boyd K. Packer, Russell M. Nelson și Dallin H. Oaks, care erau membri noi ai Cvorumului celor Doisprezece aflat sub conducerea sa, au spus că el i-a încurajat mereu să-și împărtășească punctele de vedere, chiar dacă ideile lor difereau de ale lui.⁸⁶

Membrii Cvorumului celor Doisprezece au învățat că acest mod de a conduce al președintelui Benson era bazat pe principii neschimbătoare. De exemplu, el a spus în mod repetat: „Amintiți-vă, fraților, în această lucrare Spiritul este Cel care contează”.⁸⁷ Și avea un standard prin care cântărea toate deciziile Cvorumului: el întreba „Ce este cel mai bine pentru împărăție?”. Vârșnicul Mark E. Petersen, care a slujit alături de el în Cvorumul celor Doisprezece, a spus: „Răspunsul la acea întrebare a reprezentat factorul decizional în fiecare aspect important cu care s-a confruntat președintele Ezra Taft Benson de-a lungul vieții sale”.⁸⁸

Președinte al Bisericii

Președintele Spencer W. Kimball a murit la data de 5 noiembrie 1985, ca urmare a unei boli de durată. Conducerea Bisericii se afla acum pe umerii Cvorumului celor Doisprezece Apostoli, președintele Ezra Taft Benson fiind președintele și membrul acestuia cu cea mai mare vechime. După cinci zile, în cadrul unei adunări solemne și reverențioase a Cvorumului celor Doisprezece în Templul Salt Lake, președintele Benson a fost pus deoparte ca președinte al Bisericii. El a fost inspirat să-l roage pe președintele Gordon B. Hinckley să slujească în calitate de prim consilier al său în Prima Președinție, iar pe președintele Thomas S. Monson să slujească în calitate de al doilea consilier al său.

Președintele Benson știa de starea de sănătate precară a președintelui Kimball și a sperat că prietenul său își va recăpăta tăria fizică. „Aceasta este o zi pe care nu am așteptat-o”, a spus președintele Benson în cadrul unei conferințe de presă la scurt timp după ce a fost pus deoparte ca președinte al Bisericii. „Soția mea, Flora, și cu mine ne-am rugat continuu ca viața pe acest pământ a președintelui Kimball să fie prelungită și ca o altă minune să fie înfăptuită pentru binele lui. Acum, când Domnul și-a făcut cunoscută voința, vom face tot ce ne va sta în putință, sub îndrumarea Lui, pentru a avansa lucrarea Sa pe pământ”.⁸⁹

La prima sa conferință generală în calitate de președinte al Bisericii, președintele Benson a împărtășit ceea ce avea să fie principala sa modalitate de a înainta lucrarea Domnului. „În zilele

*Președintele Benson alături de consilierii săi din
Prima Președinție: președintele Gordon B. Hinckley (stânga)
și președintele Thomas S. Monson (dreapta)*

noastre”, a declarat el, „Domnul ne-a revelat nevoia de a scoate în evidență din nou Cartea lui Mormon”.⁹⁰

Ca membru al Cvorumului celor Doisprezece, președintele Benson a propovăduit în mod repetat despre importanța Cărții lui Mormon.⁹¹ În calitate de președinte al Bisericii, el a acordat acestui lucru o atenție și mai mare. El a declarat că „întreaga Biserică [era] sub condamnare”, deoarece sfinții din zilele din urmă nu mai studiau suficient de mult Cartea lui Mormon sau nu mai urmau suficient de mult învățăturile acesteia. El a spus: „Cartea lui Mormon nu a fost și nici nu este încă în centrul studiului nostru personal, al predării în familie, al propovăduirii și al muncii misionare. Pentru aceasta trebuie să ne pocăim”.⁹² El a citat deseori declarația profetului Joseph Smith că oamenii „[vor ajunge] mai aproape de Dumnezeu supunându-se învățăturii ei, decât a oricărei alte cărți”⁹³, și el a explicat această promisiune. „Există o putere în carte”, a spus el, „care va începe să se reverse în viața dumneavoastră în momentul în care veți începe să studiați cu seriozitate cartea”.⁹⁴ El

i-a îndemnat pe sfinții din zilele din urmă să „[umple] pământul și viețile [lor] cu Cartea lui Mormon”.⁹⁵

Sfinții din zilele din urmă din întreaga lume au urmat acest sfat al profetului lor. Ca urmare, ei au fost întăriți în mod individual și în mod colectiv.⁹⁶ Președintele Howard W. Hunter a spus: „Vor privi oare generațiile, inclusiv cele care încă nu s-au născut, la conducerea președintelui Ezra Taft Benson și se vor gândi ele imediat la dragostea sa pentru Cartea lui Mormon? Poate că niciun președinte al Bisericii de la profetul Joseph Smith încoace nu a făcut mai multe lucruri pentru a propovădui adevărurile din Cartea lui Mormon, pentru ca aceasta să fie studiată zilnic de toți membrii Bisericii și pentru a «umple Pământul» cu aceasta”.⁹⁷

În strânsă legătură cu mărturia președintelui Benson despre Cartea lui Mormon era mărturia sa despre Isus Hristos. Într-o perioadă când multe persoane negau „divinitatea Salvatorului”, el a susținut că „această carte inspirată în mod divin este o cheie de boltă în depunerea mărturiei către lume că Isus este Hristosul.”⁹⁸ Încă de la rânduirea sa ca apostol, în anul 1943, președintele Benson a slujit cu sârguință ca martor al realității faptului că Salvatorul trăiește. În calitate de președinte al Bisericii, el a depus mărturie despre Isus Hristos și ispășirea Sa cu o vigoare și o insistență mereu noi. El i-a îndemnat pe sfinți să se lase „conduși de Hristos”, „să facă voia lui Hristos”⁹⁹ și să „ducă o viață axată pe Hristos”.¹⁰⁰ Vorbind despre Salvator, a spus: „Îl iubesc din tot sufletul meu”.¹⁰¹

Președintele Benson a propovăduit și despre alte subiecte cu aceeași insistență și tărie. El ne-a avertizat de pericolul mândriei. A depus mărturie despre importanța eternă a familiei. El a propovăduit principiile credinței și pocăinței și a subliniat nevoia muncii misionare făcute cu devotament.

Deși nu a mai vorbit despre Statele Unite ale Americii atât de des precum o făcuse la începutul slujirii sale, el a marcat cei două sute de ani de la semnarea Constituției Statelor Unite vorbind despre acest subiect la Conferința Generală a Bisericii din luna octombrie a anului 1987. Și a continuat să iubească libertatea și adevărul patriotism din întreaga lume. La sfârșitul anilor '80 și începutul anilor '90, el s-a bucurat la auzul veștii că Zidul Berlinului a căzut

și că oamenii din Rusia și din estul Europei aveau să aibă parte de mai multă libertate, având guverne care erau mai deschise față de preaslăvirea religioasă.¹⁰²

Președintele Benson a rostit o serie de cuvântări adresate anumitor grupuri de membri ai Bisericii. Începând cu luna aprilie a anului 1986, el a pregătit cuvântări adresate tinerilor băieți, tinerelor fete, mamelor, învățătorilor de acasă, taților, bărbaților adulți necăsătoriți, femeilor adulte necăsătorite, copiilor și celor în vârstă. Președintele Howard W. Hunter a spus: „El vorbea cu toată lumea și își făcea griji pentru toți. S-a adresat femeilor și bărbaților din Biserică. S-a adresat celor în vârstă. S-a adresat celor necăsătoriți, celor tineri și îi plăcea să se adreseze copiilor din Biserică. El a oferit sfaturi minunate și personale fiecărui membru, indiferent de circumstanțele în care se afla. Acele cuvântări vor continua să ne fie un sprijin și să ne îndrume în timp ce meditam asupra lor timp de mulți ani de acum înainte”.¹⁰³

Președintele Benson a plâns când a primit o scrisoare de la o familie care a fost influențată de una dintre aceste cuvântări. În acea scrisoare, un tată tânăr a explicat că el și soția lui au urmărit conferința generală la televizor. Fiul lor în vârstă de trei ani se juca într-o cameră din apropiere, unde se putea auzi conferința la radio. După ce a auzit mesajul președintelui Benson adresat copiilor, mama și tatăl s-au dus în camera în care fiul lor se juca. Băiețelul „a spus entuziasmat că «acel bărbat de la radio a spus că, și dacă greșim, Tatăl nostru Ceresc continuă să ne iubească». Acea afirmație simplă”, a spus tatăl, „a produs o impresie de durată și considerabilă asupra băiețelului nostru. Îl pot întreba și astăzi ce a spus președintele Benson și voi primi același răspuns entuziasmat. Este o mângâiere pentru el să știe că are un Tată în Cer bun și iubitor”.¹⁰⁴

La scurt timp după Conferința Generală din luna octombrie a anului 1988, președintele Benson a suferit un atac cerebral din cauza căruia i-a fost imposibil să mai vorbească în public. O perioadă, el a participat la conferințele generale și la alte adunări publice. În conferințele din anul 1989, consilierii săi au citit cuvântările pregătite de el. Începând cu anul 1990, consilierii săi au transmis dragostea lui față de sfinți și au citat din cuvântările sale anterioare. Conferința din luna aprilie a anului 1991 a fost ultima la care a

participat. Din acel moment, tot ce a putut să facă din punct de vedere fizic a fost să urmărească lucrările conferinței la televizor.¹⁰⁵

Președintele Gordon B. Hinckley a spus: „Așa cum era de așteptat, trupul lui a început să cedeze odată cu vârsta. Nu mai putea merge așa cum mergea odată. Nu mai putea vorbi așa cum vorbea odată. A fost un declin treptat, dar el era profetul ales al Domnului atât timp cât trăia”.¹⁰⁶ Președintele Hinckley și președintele Thomas S. Monson au condus Biserica prin intermediul autorității pe care președintele Benson le-a delegat-o, dar Biserica nu a întreprins noi inițiative fără cunoștința și aprobarea președintelui Benson.¹⁰⁷

În timp ce președintele Benson devenea tot mai slab din punct de vedere fizic, sănătatea Florei s-a deteriorat și ea a murit în data de 14 august 1992. După mai puțin de doi ani, la data de 30 mai 1994, el i s-a alăturat și trupul său a fost îngropat alături de al ei în dragul lor oraș Whitney. La înmormântarea președintelui Benson, președintele Monson a spus: „Odată, el mi-a spus: «Frate Monson, amintește-ți, indiferent de ceea ce ar putea sugera altcineva, eu doresc să fiu îngropat în Whitney, Idaho». Președinte Benson, noi îți îndeplinim acea dorință astăzi. Trupul său va fi dus acasă în Whitney, dar spiritul său etern s-a dus acasă la Dumnezeu. Fără îndoială, el se bucură de reîntâlnirea cu familia sa, cu prietenii săi și cu preaiubita sa Flora...

Fermierul care a devenit profetul lui Dumnezeu s-a dus acasă. Dumnezeu să ne ajute să ne aducem mereu aminte de el”¹⁰⁸

Note

1. Robert D. Hales, „A Testimony of Prophets”, 5 iun. 1994, speeches. byu.edu; vezi, de asemenea, Twila Van Leer, „Church Leader Buried beside Wife, Cache Pays Tribute as Cortège Passes”, *Deseret News*, 5 iun. 1994.
2. Gordon B. Hinckley, „Farewell to a Prophet”, *Ensign*, iul. 1994, p. 37–38.
3. Ezra Taft Benson, „Godly Characteristics of the Master”, *Ensign*, nov. 1986, p. 46.
4. Margaret Benson Keller, în Sheri L. Dew, *Ezra Taft Benson: A Biography* (1987), p. 34.
5. Ezra Taft Benson, „Godly Characteristics of the Master”, p. 47–48.
6. Ezra Taft Benson, „Scouting Builds Men”, *New Era*, febr. 1975, p. 15–16.
7. Vezi *Ezra Taft Benson: A Biography*, p. 44.
8. Vezi „After 60 Years «Still in Love»”, *Church News*, 14 sept. 1986, p. 4, 10.
9. Ezra Taft Benson, în *Ezra Taft Benson: A Biography*, p. 58.
10. Vezi *Ezra Taft Benson: A Biography*, p. 55; vezi, de asemenea, capitolul 7 din acest manual.

11. Vezi *Ezra Taft Benson: A Biography*, p. 59.
12. Vezi *Ezra Taft Benson: A Biography*, p. 59.
13. Ezra Taft Benson, în *Ezra Taft Benson: A Biography*, p. 62.
14. Sheri L. Dew, *Ezra Taft Benson: A Biography*, p. 59.
15. Ezra Taft Benson, în *Ezra Taft Benson: A Biography*, p. 53.
16. Ezra Taft Benson, în *Ezra Taft Benson: A Biography*, p. 63.
17. Flora Amussen Benson, în *Ezra Taft Benson: A Biography*, p. 75.
18. Flora Amussen Benson, în *Ezra Taft Benson: A Biography*, p. 79.
19. Ezra Taft Benson, în *Ezra Taft Benson: A Biography*, p. 79.
20. Eugene J. Neff, în *Ezra Taft Benson: A Biography*, p. 84.
21. Eugene J. Neff, în *Ezra Taft Benson: A Biography*, p. 87.
22. Vezi *Ezra Taft Benson: A Biography*, p. 87.
23. Vezi *Ezra Taft Benson: A Biography*, p. 87.
24. Flora Amussen Benson, în *Ezra Taft Benson: A Biography*, p. 96.
25. Flora Amussen Benson, în *Ezra Taft Benson: A Biography*, p. 88.
26. Flora Amussen Benson, în *Ezra Taft Benson: A Biography*, p. 89.
27. Ezra Taft Benson, în *Ezra Taft Benson: A Biography*, p. 92.
28. Francis M. Gibbons, *Ezra Taft Benson: Statesman, Patriot, Prophet of God* (1996), p. 85–89.
29. Vezi *Ezra Taft Benson: A Biography*, p. 99–100, 101, 115.
30. Ezra Taft Benson, în *Ezra Taft Benson: A Biography*, p. 115.
31. Vezi *Ezra Taft Benson: A Biography*, p. 100.
32. Barbara Benson Walker, în *Ezra Taft Benson: A Biography*, p. 130.
33. Flora Amussen Benson, în *Ezra Taft Benson: A Biography*, p. 121.
34. Flora Amussen Benson, în *Ezra Taft Benson: A Biography*, p. 121.
35. Sheri L. Dew, *Ezra Taft Benson: A Biography*, p. 174; incluzând citate din jurnalul personal al lui Ezra Taft Benson, 26 iul. 1943.
36. Jurnalul personal al lui Ezra Taft Benson, 26 iul. 1943; citat în *Ezra Taft Benson: A Biography*, p. 174–175; ortografia standardizată.
37. Ezra Taft Benson, în *Ezra Taft Benson: A Biography*, p. 176.
38. Vezi Ezra Taft Benson, *A Labor of Love: The 1946 European Mission of Ezra Taft Benson* (1989), p. 7.
39. Ezra Taft Benson, în Conference Report, apr. 1947, p. 152–153.
40. George Albert Smith, în *A Labor of Love*, p. 7.
41. Ezra Taft Benson, *A Labor of Love*, p. 7–8.
42. Ezra Taft Benson, *A Labor of Love*, p. 120.
43. Ezra Taft Benson, în Conference Report, apr. 1947, p. 154.
44. Ezra Taft Benson, în Conference Report, apr. 1947, p. 155.
45. Ezra Taft Benson, în Conference Report, apr. 1947, p. 153–155.
46. Vezi Ezra Taft Benson, în Conference Report, apr. 1947, p. 155–156.
47. Ezra Taft Benson, în Conference Report, apr. 1947, p. 156.
48. Vezi Frederick W. Babbel, *On Wings of Faith* (1972), p. 28–33, 46–47, 106–108, 111–112, 122, 131–134, 136, 154.
49. Ezra Taft Benson, în Conference Report, apr. 1947, p. 152.
50. Thomas S. Monson, „President Ezra Taft Benson – A Giant among Men”, *Ensign*, iul. 1994, p. 36.
51. Vezi *Ezra Taft Benson: A Biography*, p. 37.
52. Vezi Ezra Taft Benson, în Conference Report, apr. 1948, p. 83.
53. Ezra Taft Benson, în Conference Report, apr. 1948, p. 86.
54. Ezra Taft Benson, în Conference Report, apr. 1962, p. 104.
55. Vezi Ezra Taft Benson, în Conference Report, apr. 1948, p. 85.
56. Vezi Ezra Taft Benson, în Conference Report, apr. 1962, p. 104–105.
57. Vezi Ezra Taft Benson, în Conference Report, oct. 1954, p. 121.
58. Ezra Taft Benson, în Conference Report, oct. 1962, p. 19.
59. Ezra Taft Benson, *Cross Fire: The Eight Years with Eisenhower* (1962), p. 3–4.

60. David O. McKay, în *Cross Fire*, p. 5.
61. Ezra Taft Benson, *Cross Fire*, p. 10.
62. Dwight D. Eisenhower, citat în *Cross Fire*, p. 12.
63. Ezra Taft Benson, *Cross Fire*, p. 12.
64. Ezra Taft Benson, *Cross Fire*, p. 13.
65. Ezra Taft Benson, în *Ezra Taft Benson: A Biography*, p. 355.
66. Ezra Taft Benson, în Sheri Dew, „President Ezra Taft Benson: Confidence in the Lord”, *New Era*, aug. 1989, p. 36.
67. Vezi *Ezra Taft Benson: A Biography*, p.313, 345.
68. Vezi *Ezra Taft Benson: A Biography*, p. 331.
69. Vezi capitolul 2 din acest manual.
70. Dwight D. Eisenhower, în *Ezra Taft Benson: A Biography*, p. 292.
71. Vezi *Ezra Taft Benson: A Biography*, p. 292.
72. Vezi *Ezra Taft Benson: A Biography*, p. 297–299.
73. David O. McKay, în *Cross Fire*, p. 519.
74. Ezra Taft Benson, în Conference Report, apr. 1961, p. 113.
75. Ezra Taft Benson, în *Ezra Taft Benson: A Biography*, p. 358.
76. Ezra Taft Benson, în *Ezra Taft Benson: A Biography*, p. 355.
77. Ezra Taft Benson, „A Witness and a Warning”, *Ensign*, nov. 1979, p. 31.
78. Ezra Taft Benson, „The Constitution – A Glorious Standard”, *Ensign*, mai 1976, p. 91.
79. Ezra Taft Benson, în Conference Report, apr. 1960, p. 99.
80. Ezra Taft Benson, în Conference Report, oct. 1968, p. 17.
81. Ezra Taft Benson, în Conference Report, oct. 1948, p. 98.
82. Ezra Taft Benson, în Conference Report, oct. 1950, p. 143–144.
83. Ezra Taft Benson, *Cross Fire*, p. 485–488.
84. Vezi Francis M. Gibbons, *Statesman, Patriot, Prophet of God*, p. 270–271.
85. Ezra Taft Benson, în *Ezra Taft Benson: A Biography*, p. 430–431.
86. Vezi *Ezra Taft Benson: A Biography*, p. 429–430.
87. Ezra Taft Benson, în Thomas S. Monson, „A Provident Plan – A Precious Promise”, *Ensign*, mai 1986, p. 63.
88. Mark E. Petersen, „President Ezra Taft Benson”, *Ensign*, ian. 1986, p. 2–3.
89. Ezra Taft Benson, în *Church News*, 17 nov. 1985, p. 3.
90. Ezra Taft Benson, „A Sacred Responsibility”, *Ensign*, mai 1986, p. 78.
91. Vezi, de exemplu, „The Book of Mormon Is the Word of God”, *Ensign*, mai 1975, p. 63–65; „A New Witness for Christ”, *Ensign*, nov. 1984, p. 6–8; vezi, de asemenea, *Ezra Taft Benson: A Biography*, p. 491–493.
92. Ezra Taft Benson, „Cleansing the Inner Vessel”, *Ensign*, mai 1986, p. 5–6.
93. Joseph Smith, citat în introducerea Cărții lui Mormon.
94. Ezra Taft Benson, „The Book of Mormon – Keystone of Our Religion”, *Ensign*, nov. 1986, p. 7.
95. Ezra Taft Benson, „Beware of Pride”, *Ensign*, mai 1989, p. 4.
96. Vezi capitolul 10 din acest manual.
97. Howard W. Hunter, „A Strong and Mighty Man”, *Ensign*, iul. 1994, p. 42.
98. Ezra Taft Benson, „The Book of Mormon – Keystone of Our Religion”, p. 4, 5.
99. Ezra Taft Benson, „Born of God”, *Ensign*, iul. 1989, p. 4.
100. Ezra Taft Benson, „Come unto Christ”, *Ensign*, nov. 1987, p. 84.
101. Ezra Taft Benson, „Jesus Christ: Our Savior and Redeemer”, *Ensign*, iun. 1990, p. 6.
102. Vezi Russell M. Nelson, „Drama on the European Stage”, *Ensign*, dec. 1991, p. 16.
103. Howard W. Hunter, „A Strong and Mighty Man”, p. 42.
104. Thomas S. Monson, „The Lord Bless You”, *Ensign*, nov. 1991, p. 87.
105. Vezi Francis M. Gibbons, *Statesman, Patriot, Prophet of God*, p. 315.
106. Gordon B. Hinckley, „Farewell to a Prophet”, p. 40.
107. Vezi Francis M. Gibbons, *Statesman, Patriot, Prophet of God*, p. 317–318.
108. Thomas S. Monson, „President Ezra Taft Benson – A Giant among Men”, *Ensign*, iul. 1994, p. 36.

Marea poruncă – Iubește-L pe Domnul

„Când Îl punem pe Dumnezeu pe primul loc, toate celelalte lucruri își ocupă locul corespunzător sau nu mai fac parte din viața noastră.”

Din viața lui Ezra Taft Benson

Viața președintelui Ezra Taft Benson a reflectat dragostea lui pentru Domnul și hotărârea sa fermă de a trăi conform Evangheliei. Un membru al familiei sale extinse a spus odată: „Pentru Ezra și familia lui, religia este un mod de viață complet – ceva ce se trăiește șapte zile pe săptămână. Ocupă primul loc în gândurile sale când vine clipa să ia hotărâri”¹.

Oamenii din afara familiei Benson au remarcat, de asemenea, dragostea președintelui Benson față de Domnul. În anul 1939, pe când slujea în calitate de președinte de țarăș, președintele Benson a fost invitat la Washington, D.C., pentru a se întâlni cu directorii Consiliului Național al Cooperativelor de Fermieri. „După ce a examinat informațiile referitoare la competențe și i-a adresat întrebări, Consiliul de administrație i-a oferit funcția de secretar executiv al acelei organizații... Deși a fost încântat de această nesolicitată ofertă de muncă, el nu a dorit să accepte. Din câte înțelesese, funcția implica încercarea de a influența conducători politici prin folosirea petrecerilor în care se consuma alcool, ceea ce nu era compatibil cu religia sa.

«Domnule Benson», a răspuns judecătorul John D. Miller, conducătorul grupului, «tocmai acesta este motivul pentru care te-am ales pe dumneata. Știm care îți sunt standardele». Fiind pe deplin asigurat de către consiliu că nu urma să-i determine pe viitorii parteneri să înțeleagă problemele agriculturii la un pahar de băutură, el a

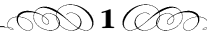
Așa cum l-a învățat Salvatorul pe tânărul bogat, noi ne arătăm dragostea față de Domnul atunci când îi ajutăm pe alți oameni (vezi Matei 19:16–21).

fost încântat să accepte funcția, dar numai după ce s-a consultat cu Prima Președinție și cu soția sa.”²

Președintele Benson ne-a învățat că ne arătăm dragostea față Domnul prin dorința noastră de a face voia Domnului. El a spus: „Aș dori ca fiecare sfânt din zilele din urmă să poată spune din toată inima: «Unde vei vrea Tu, voi merge. Voi rosti numai ce vrei Tu. Așa cum dorești, eu voi fi» [vezi *Imnuri*, nr. 174]. Dacă am putea face toți acest lucru, am avea asigurată fericirea maximă aici și exaltarea în împărăția celestială a lui Dumnezeu după această viață”³.

Într-o cuvântare rostită în cadrul Conferinței Generale din luna aprilie a anului 1988 – cuvântare pe care se bazează acest capitol – președintele Benson a vorbit despre prima și cea mai mare poruncă: de a-L iubi pe Dumnezeu. Referitor la această cuvântare, vârstnicul Francis M. Gibbons, din Cei Șaptezeci, a spus: „Tot ce a făcut, tot ce a apărut și tot ce a sperat președintele Ezra Taft Benson – pentru el, pentru familia sa și pentru Biserică – este inclus în această cuvântare”⁴.

Învățăături ale lui Ezra Taft Benson

Prima și marea poruncă este să-L iubim pe Domnul.

Marele test al vieții este supunerea față de Dumnezeu. „Îi vom pune la probă prin aceasta”, a spus Domnul, „pentru a vedea dacă ei vor face toate lucrurile pe care Domnul, Dumnezeul lor, le va porunci lor” (Avraam 3:25).

Marele test al vieții este să aflăm voia Domnului și, apoi, s-o facem.

Marea poruncă a vieții este să-L iubim pe Domnul.

„Veniți la Hristos”, îndeamnă Moroni în mărturia sa de la final, „și-L veți iubi pe Dumnezeu cu toată puterea, mintea și tăria voastră” (Moroni 10:32).

Aceasta este, deci, prima și marea poruncă: „Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu tot cugetul tău și cu toată puterea ta” (Marcu 12:30; vezi, de

asemenea, Matei 22:37; Deuteronomul 6:5; Luca 10:27; Moroni 10:32; D&L 59:5).

Este dragostea pură a lui Hristos, numită caritate, despre care Cartea lui Mormon depune mărturie că este cea mai mare dintre toate – niciodată nu piere, rabdă în vecii vecilor, toți oamenii trebuie s-o aibă și fără ea ei sunt nimic (vezi Moroni 7:44–47; 2 Nefi 26:30).

„De aceea, frații mei preaiubiți”, ne imploră Moroni, „rugați-vă la Tatăl cu toată puterea inimii, pentru ca voi să fiți plini de dragostea Lui pe care El a dăruit-o tuturor acelor care Îl urmează cu adevărat pe Fiul Său, Isus Hristos; pentru ca voi să deveniți fiii lui Dumnezeu; pentru ca atunci când El va veni, noi să fim la fel ca El” (Moroni 7:48).

Atât la sfârșitul relatării despre iarediți, cât și la sfârșitul celei despre nefiți, Moroni consemnează că, dacă oamenii nu vor avea această dragoste pură a lui Hristos, numită caritate, ei nu vor putea moșteni locul acela pe care Hristos l-a pregătit în locașurile Tatălui Său, nici nu vor putea fi salvați în împărăția lui Dumnezeu (vezi Eter 12:34; Moroni 10:21).

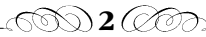
Fructul din care Lehi a luat în viziunea sa și care i-a umplut sufletul cu o bucurie nespus de mare și care era vrednic de dorit mai presus decât orice alt lucru era dragostea lui Dumnezeu.⁵

Când mă gândesc la caritate, mă... gândesc la tatăl meu și la acea zi în care a fost chemat în misiune [vezi paginile 4–6 din această carte]. Presupun că unii oameni din lume ar fi putut spune că faptul că a acceptat acea chemare dovedea că el nu-și iubea, cu adevărat, familia. Să lase singuri acasă, timp de doi ani, șapte copii și o soție însărcinată, cum putea fi aceasta dragoste adevărată? Dar tatăl meu avea o viziune mai largă despre dragoste. El știa că „toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu” (Romani 8:28). El a știut că cel mai bun lucru pe care îl putea face pentru familia sa era să se supună lui Dumnezeu.⁶

A-L iubi pe Dumnezeu cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu tot cugetul tău și cu toată puterea ta este ceva atotcuprinzător căruia îți dedici întreaga energie. Nu este un lucru pe care să-l putem face dacă nu-i suntem complet dedicați. Este o angajare totală a înseși

ființei noastre – sub aspect fizic, mental, emoțional și spiritual – în a-L iubi pe Domnul.

Lărgimea, adâncimea și înălțimea acestei iubiri față de Dumnezeu se fac simțite în fiecare aspect al vieții unei persoane. Dorințele noastre, fie ele spirituale ori temporale, trebuie să-și aibă rădăcinile în dragostea față de Domnul. Gândurile și afecțiunea noastră trebuie să fie îndreptate către Domnul. „Fă ca toate gândurile tale să fie îndreptate către Domnul”, a spus Alma, „da, ca toate simțirile inimii tale să fie puse în Domnul, în vecii vecilor” (Alma 37:36).⁷

Ne arătăm dragostea față de Dumnezeu când Îl punem pe primul loc în viața noastră.

De ce a pus Dumnezeu prima poruncă pe primul loc? Pentru că El știa că, dacă Îl vom iubi cu adevărat, vom dori să ținem toate celelalte porunci ale Sale. „Căci dragostea de Dumnezeu”, spune Ioan, „stă în păzirea poruncilor Lui” (1 Ioan 5:3; vezi, de asemenea, 2 Ioan 1:6).

Trebuie să-L punem pe Dumnezeu înaintea tuturor celorlalte lucruri din viața noastră. El trebuie să fie pe primul loc, așa cum El declară în prima dintre cele zece porunci ale Sale: „Să nu ai alți dumnezei afară de Mine” (Exodul 20:3).

Când Îl punem pe Dumnezeu pe primul loc, toate celelalte lucruri își ocupă locul corespunzător sau nu mai fac parte din viața noastră. Dragostea noastră pentru Domnul va governa modul în care ne oferim afecțiunea, timpul, interesele pe care le urmăm și ordinea priorităților pe care le avem.

Trebuie să-L punem pe Dumnezeu înaintea *tuturor celorlalți* din viața noastră.

Când Iosif era în Egipt, ce anume a fost pe primul loc în viața sa – Dumnezeu, munca sa sau soția lui Potifar? Când ea a încercat să-l seducă, el a răspuns spunând: „Cum aş putea să fac eu un rău atât de mare și să păcătuiesc împotriva lui Dumnezeu?” (Genesa 39:9).

Iosif a fost aruncat în închisoare pentru că el L-a pus pe Dumnezeu pe primul loc. Dacă am fi avut de făcut aceeași alegere, cui am fi fost noi loiali în primul rând? Îl putem pune pe Dumnezeu

*Iosif din Egipt a preferat să meargă la închisoare
decât să nu fie loial lui Dumnezeu.*

Înainte de siguranța vieții, liniștii, dorințelor, bunăstării și onorurilor oamenilor?

Când Iosif a fost obligat să aleagă, el a fost mai nerăbdător să-I fie pe plac lui Dumnezeu decât să-i fie pe plac soției angajatorului său. Când ni se cere să alegem, suntem noi mai nerăbdători să facem pe plac lui Dumnezeu sau șefului nostru, învățătorului nostru ori vecinului nostru ori iubitei sau iubitului nostru?

Domnul a spus: „Cine iubește pe tată ori pe mamă mai mult decât pe Mine nu este vrednic de Mine; și cine iubește pe fiu ori pe fiică mai mult decât pe Mine nu este vrednic de Mine” (Matei 10:37). Unul dintre cele mai grele teste dintre toate este acela în care trebuie să alegi între a-I face pe plac lui Dumnezeu sau a face pe plac unei persoane pe care o iubești sau o respecti – în special unui membru al familiei.

Nefi s-a confruntat cu acest test și l-a trecut cu bine atunci când bunul lui tată a cârțit, o scurtă vreme, împotriva Domnului (vezi

1 Nefi 16:18–25). Iov și-a păstrat integritatea în fața Domnului chiar dacă soția sa i-a spus să-L blesteme pe Dumnezeu și să moară (vezi Iov 2:9–10).

Scriptura spune: „Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta” (Exodul 20:12; vezi, de asemenea, Mosia 13:20). Uneori, o persoană trebuie să aleagă să-L cinstească pe Tatăl Ceresc și nu pe tatăl muritor.

Noi trebuie să-I acordăm lui Dumnezeu, Tatăl spiritelor noastre, înțâietate absolută în viețile noastre. El are un drept parental prioritar asupra bunăstării noastre eterne, care depășește toate celelalte legături care ne-ar putea ține legați aici sau în viața de după moarte.

Dumnezeu, Tatăl nostru, Isus, Fratele nostru mai mare și Mântuitorul nostru, și Duhul Sfânt, Cel care ne depune mărturie, sunt desăvârșiți. Ei ne cunosc cel mai bine și ne iubesc cel mai mult și nu vor lăsa niciun lucru nefăcut pentru bunăstarea noastră eternă. Nu ar trebui să-I iubim pentru aceasta și să-I cinstim pe Ei întâi?

Există membri credincioși, care s-au alăturat Bisericii în pofida tuturor obiecțiilor rudelor lor muritoare. Pentru că L-au pus pe Dumnezeu pe primul loc, mulți au devenit ulterior instrumente în aducerea celor dragi lor în împărăția lui Dumnezeu.

Isus a spus: „Totdeauna fac ce-I este plăcut [lui Dumnezeu]” (Ioan 8:29).

Care este situația în căminele noastre? Ne străduim noi să-L punem pe Domnul pe primul loc și să facem ce-I este plăcut Lui?

Taților, I-ar plăcea Domnului dacă în casele voastre s-ar rosti zilnic rugăciunea în familie și s-ar citi zilnic scripturile? Dar să țineți serile în familie săptămânale și să petreceți timp, individual, cu soția și fiecare copil? Și, dacă un copil al dumneavoastră s-a rătăcit temporar, credeți că I-ar plăcea Domnului și v-ar cinsti eforturile dacă ați continua să aveți o viață exemplară, să vă rugați mereu și să postiți des pentru acel copil și să includeți numele celui fiu sau acelei fiice în lista pentru rugăciunile din templu?

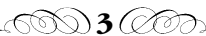
Dumneavoastră, mame, care aveți responsabilitatea specială de a crește în neprihănire tineretul Sionului, nu-L puneți dumneavoastră pe Dumnezeu pe primul loc atunci când vă cinstiți chemarea divină?

... Mamele noastre Îl pun pe Dumnezeu pe primul loc atunci când își îndeplinesc cea mai înaltă misiune între pereții propriilor cămine.

Copiilor vă rugați pentru părinții voștri? Încercați să-i sprijiniți în acțiunile lor nobile? Ei vor face greșeli, ca și voi, dar ei au o misiune divină de îndeplinit în viața voastră. Doriți să-i ajutați s-o împlinească? Doriți să le cinstiți numele și să le aduceți alinare și sprijin în anii bătrâneții?

Dacă cineva dorește să vă căsătoriți în afara templului, cui vă veți strădui să faceți pe plac – lui Dumnezeu sau unui muritor? Dacă veți insista să vă căsătoriți în templu, veți face pe plac Domnului și vă veți binecuvânta partenerul sau partenera. De ce? Pentru că acea persoană fie va deveni demnă să meargă la templu – ceea ce ar fi o binecuvântare – fie va pleca – ceea ce ar putea fi, de asemenea, o binecuvântare – pentru că niciunul dintre voi nu trebuie să doarească să poarte un jug nepotrivit (vezi 2 Corinteni 6:14).

Trebuie să fiți demni pentru a merge la templu. Atunci veți afla că nu există nimeni destul de bun pentru voi pentru a vă dori să vă căsătoriți în afara templului. Dacă acele persoane sunt atât de bune, ele se vor schima ajungând într-o stare în care și ele vor putea să se căsătorească în templu.⁸

Când alegem să-L punem pe Dumnezeu pe primul loc în viețile noastre, binecuvântările Sale se revarsă din abundență.

Bărbai și femeile care își pun viețile în slujba lui Dumnezeu vor descoperi că El poate face mult mai mult cu viețile lor decât pot face ei. El va face ca bucuriile lor să fie mai profunde, le va lărgi viziunea, va face ca mintea lor să fie mai ascuțită, le va întări mușchii, le va aduce sentimente mai bune, înmulți binecuvântările, oferi mai multe ocazii, alina sufletele, aduce prieteni și va revărsa pace. Oricine își va pierde viața în slujirea lui Dumnezeu va găsi viața veșnică.⁹

Dumnezeu i-a cerut lui Avraam să-l jertfească pe Isaac. Dacă Avraam l-ar fi iubit pe Isaac mai mult decât pe Dumnezeu, ar fi consimțit? Așa cum indică Domnul în Doctrină și legăminte, atât Avraam, cât și Isaac sunt, acum, dumnezei (vezi D&L 132:37). Ei au

dorit să jertfească sau să fie jertfiți așa cum cerea Dumnezeu. Ei au o dragoste și un respect mai profunde unul față de celălalt, pentru că amândoi au dorit să-L pună pe Dumnezeu pe primul loc.

Cartea lui Mormon ne învață că „trebuie să fie o opoziție în toate lucrurile” (2 Nefi 2:11) – și așa este. Opoziția asigură posibilitatea de a face alegeri, iar alegerile au ca rezultat consecințe – bune sau rele.

Cartea lui Mormon explică faptul că oamenii „sunt liberi să aleagă libertatea și viața veșnică, prin intermediul marelui Mijlocitor al tuturor oamenilor sau să aleagă robia și moartea, potrivit robiei și puterii diavolului” (2 Nefi 2:27).

Dumnezeu ne iubește; diavolul ne urăște. Dumnezeu dorește să avem plenitudinea bucuriei așa cum o are El. Diavolul dorește să fim nefericiți așa cum este el. Dumnezeu ne dă porunci pentru a ne binecuvânta. Diavolul dorește ca noi să încălcăm aceste porunci pentru a ne blestema.

În fiecare zi, permanent, noi facem alegeri prin dorințele noastre, gândurile noastre și faptele noastre, fie că vrem să fim binecuvântați, fie blestemați, fericiți sau nefericiți. Una dintre încercările vieții este aceea că, de regulă, nu primim imediat binecuvântarea deplină pentru neprihănire sau blestemul deplin pentru ticăloșie. Că ele vor veni este sigur, dar, deseori, intervine o perioadă de așteptare, cum s-a întâmplat în cazul lui Iov și al lui Iosif.

Între timp, cei ticăloși cred că scapă fără să suporte consecințele. Cartea lui Mormon ne învață că cei ticăloși „vor avea bucurie în lucrările lor numai pentru un timp; [dar] încetul cu încetul sfârșitul va veni, iar ei vor fi doborâți și aruncați într-un foc de unde nu este nicio întoarcere” (3 Nefi 27:11).

În această perioadă de testare, cei neprihăniți trebuie să continue să-L iubească pe Dumnezeu, să se încreadă în promisiunile Sale, să fie răbdători și să fie siguri că, așa cum a spus poetul, „cine face lucrarea lui Dumnezeu va primi plata lui Dumnezeu”...

Eu depun mărturie că plata lui Dumnezeu este cea mai bună plată cunoscută de această lume sau oricare altă lume. Și ea este primită din abundență numai de aceia care Îl iubesc pe Domnul și Îl pun pe primul loc.

Marele test al vieții este supunerea față de Dumnezeu.

Marea misiune a vieții este să aflăm voia Domnului și, apoi, s-o facem.

Marea poruncă a vieții este: „Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu tot cugetul tău și cu toată puterea ta” (Marcu 12:30).

Fie ca Dumnezeu să ne binecuvânteze să punem prima poruncă pe primul loc și, ca urmare, să culegem pacea în această viață și viața eternă cu o plenitudine de bucurie în viața ce va veni.¹⁰

Sugestii pentru studiu și predare

Întrebări

- În secțiunea 1, președintele Benson ne învață despre „cea dintâi și cea mai mare poruncă” (Matei 22:38). De ce credeți că trebuie să punem această poruncă pe primul loc? Ce înțelegeți din modul în care președintele Benson a corelat caritatea cu această poruncă?
- Ce înseamnă pentru dumneavoastră să-L „punem pe Dumnezeu pe primul loc”? (Pentru câteva exemple, vezi secțiunea 2.) Când ați văzut că „toate celelalte lucruri își ocupă locul corespunzător sau nu mai fac parte din viața noastră” când Îl punem pe Dumnezeu pe primul loc?
- Meditați asupra promisiunilor pe care le face președintele Benson acelor care „își pun viețile în slujba lui Dumnezeu” (secțiunea 3). Ce exemple în care oamenii și-au pus viețile în slujba lui Dumnezeu ați văzut? În ce moduri i-a făcut Dumnezeu pe acei oameni mai buni decât puteau ajunge singuri?

Scripturi suplimentare

Iosua 24:14–15; Matei 6:33; 7:21; Ioan 14:15, 21–24; 17:3;
1 Corinteni 2:9; 1 Nefi 3:7; Moroni 10:32

Ajutor pentru predare

„Fiți siguri că nu credeți că dumneavoastră sunteți «adevăratul învățător». Aceasta este o greșală gravă... Aveți grijă să nu interferați cu aceasta. Rolul major al unui învățător este de a pregăti calea prin

care oamenii vor avea o experiență spirituală cu Domnul” (Gene R. Cook, citat în *Predarea, nu este chemare mai mare* (1999), p. 41).

Note

1. *Descendants of the George T. Benson Jr. Family* (1968), nepublicat.
2. Merlo J. Pusey, „Ezra Taft Benson: A Living Witness for Christ”, *Improvement Era*, apr. 1956, p. 269.
3. *The Teachings of Ezra Taft Benson* (1988), p. 344.
4. Francis M. Gibbons, *Ezra Taft Benson: Statesman, Patriot, Prophet of God* (1996), p 313.
5. În Conference Report, apr. 1988, p. 3; vezi, de asemenea, *Ensign*, mai 1988, p. 4.
6. „Godly Characteristics of the Master”, *Ensign*, nov. 1986, p. 47–48.
7. În Conference Report, apr. 1988, p. 3; vezi, de asemenea, *Ensign*, mai 1988, p. 4.
8. În Conference Report, apr. 1988, p. 3–5; vezi, de asemenea, *Ensign*, mai 1988, p. 4–6.
9. „Jesus Christ—Gifts and Expectations”, *Ensign*, dec. 1988, p. 4.
10. În Conference Report, apr. 1988, p. 5–6; vezi, de asemenea, *Ensign*, mai 1988, p. 6; vers dintr-o poezie de Denis A. McCarthy citat în Ralph S. Cushman, *The Message of Stewardship* (1922), p. 191.

„Dacă dorim să creștem în sfințenie – să fim tot mai plăcuți înaintea lui Dumnezeu – nimic nu poate lua locul rugăciunii.”

Rugați-vă întotdeauna

*„Doresc, cu umilință, să-i îndemn pe toți...
să păstreze o legătură strânsă cu Tatăl
nostru din Cer prin rugăciune.”*

Din viața lui Ezra Taft Benson

„De-a lungul vieții mele, sfatul de a mă bizui pe rugăciune a fost prețuit aproape mai presus de oricare alt sfat pe care l-am primit”, a spus președintele Ezra Taft Benson. „A devenit o parte integrantă din mine, o ancoră, o sursă permanentă de tărie și baza cunoașterii mele a lucrurilor divine.

«Adu-ți aminte că orice ai face sau oriunde te-ai afla, nu ești nicio dată singur», obișnuia să mă sfătuiască tata când eram băiețel. «Tatăl nostru Ceresc este întotdeauna aproape. Poți cere și primi ajutorul Său prin rugăciune.» Am aflat că acest sfat este adevărat. Îi mulțumesc lui Dumnezeu că putem cere și folosi acea putere nevăzută, fără de care niciun om nu-și poate folosi pe deplin capacitatea.”¹

Președintele Benson a urmat acest sfat în toate aspectele vieții sale. Când a fost desemnat secretar al agriculturii în administrația Statelor Unite, el „s-a rugat și, cu grijă”, a ales un grup de bărbați care să lucreze cu el, „cerând lui Dumnezeu să[-i] dea spiritul discernământului”². La prima lor adunare, el a întrebat dacă avea cineva ceva împotriva ca adunările lor să înceapă cu o rugăciune. Nimeni nu s-a opus. Și, astfel, a început o practică pe care [el] a perpetuat-o timp de opt ani. El a invitat, pe rând, fiecare membru al personalului să rostească rugăciunea de deschidere”³. Persoanele cu care lucra au ajuns să aprecieze această practică, deși poate că s-au simțit stingheriți la început. Un membru al personalului a recunoscut mai târziu că unii dintre bărbați nu se rugaseră cu glas tare din copilărie. „Ne găseam cu greu cuvintele”, a spus el. „Dar șeful [președintele

Benson] nu a lăsat să se vadă că a observat acest lucru. Și, după câteva încercări, toată lumea se descurca bine. A fost de ajutor? Aș spune că, atunci când începi o adunare în acest fel, oamenii nu mai sunt împinși de mândrie să se concentreze numai asupra propriilor opinii. Se ajunge repede la o înțelegere cu privire la ce *trebuie* făcut în orice situație.”⁴

Frații din Prima Președinție și Cvorumul celor Doisprezece Apostoli ai președintelui Benson au beneficiat și ei de înclinația sa spre rugăciune. Președintele Gordon B. Hinckley, care a slujit ca prim consilier al președintelui Benson în cadrul Primei Președinții, a spus:

„Am îngenuncheat alături de el și l-am auzit rugându-se.

Rugăciunile sale erau întotdeauna interesante. Aproape fără excepție, ele constau în cea mai mare parte din exprimarea mulțumirilor. El cerea foarte puține lucruri. Își exprima recunoștința pentru foarte multe.

El mulțumea Domnului pentru viață, pentru familie, pentru Evanghelie, pentru credință, pentru lumina soarelui și pentru ploaie, pentru bogățiile naturii și pentru instinctul omului de a iubi libertatea. El mulțumea Domnului pentru prieteni și colegi. Își exprima dragostea pentru Salvator și recunoștința pentru sacrificiul Său ispășitor. Îi mulțumea Domnului pentru ocazia de a sluji oamenilor”⁵.

Președintele Benson și soția sa, Flora, au creat un cămin în care toți se rugau, individual și împreună. Fiul lor, Mark, a spus: „Când tata îngenunchea pentru a se ruga, el nu făcea lucrurile în grabă. Exista un sens în spatele cuvintelor lui. Se înțelegea bine și limpede că el comunica cu Tatăl nostru din Cer”⁶. Președintele și sora Benson și-au învățat copiii să se roage pentru îndrumare personală și tărie și, de asemenea, să se roage unul pentru celălalt. O prietenă a familiei a remarcat odată influența acelor învățături când a participat la o sesiune a unei conferințe generale împreună cu familia Benson. Ea a scris:

„Într-o zi de aprilie... am descoperit o sursă a tăriei unei autorități generale.

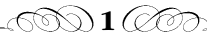
Am fost așezată alături de cei șase copii ai vârstnicului Ezra Taft Benson, unul dintre ei fiindu-mi chiar colegă de cameră. Interesul meu a crescut când președintele [David O.] McKay s-a ridicat și a anunțat următorul vorbitor. Am privit cu respect în timp ce vârstnicul Benson, pe care nu-l întâlnisem încă, pășea spre microfon. Era un bărbat înalt, avea peste 1 metru și 83 de centimetri. Era... bărbatul cunoscut pe plan internațional ca fiind secretar al agriculturii în administrația Statelor Unite și martor special al Domnului, un bărbat care părea calm și sigur de el, un bărbat care se adresase oamenilor din întreaga lume. Deodată, o mână mi-a atins brațul. O fetiță s-a aplecat spre mine și mi-a șoptit în grabă: «Roagă-te pentru tata».

Oarecum nedumerită, am gândit: «Acest mesaj este transmis de-a lungul rândului și eu trebuie să-l transmit mai departe. Să spun: «Roagă-te pentru vârstnicul Benson?». Să spun: «Trebuie să spui o rugăciune pentru tatăl tău?». Simțind că era necesar să acționez imediat, m-am aplecat și am șoptit simplu: «Roagă-te pentru tata».

Am urmărit cum acea șoptă a înaintat de-a lungul rândului către locul în care se afla sora Benson, al cărei cap era deja înclinat...

De-a lungul anilor, în timpul conferințelor generale care veneau și treceau, de fiecare dată când președintele Benson se ridica pentru a vorbi, eu gândeam: «Copiii săi, care sunt răspândiți pe tot continentul, sunt uniți acum în rugăciune pentru tatăl lor»⁷.

Învățăături ale lui Ezra Taft Benson

Isus Hristos a propovăduit că trebuie să ne rugăm întotdeauna.

În timpul slujirii Sale pe pământ, Isus ne-a învățat un model de rugăciune:

„Iată, dar cum trebuie să vă rugați: Tatăl nostru care ești în ceruri!
Sfințească-se Numele Tău;

vie împărăția Ta; facă-se voia Ta; precum în cer și pe pământ.

Pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi;

și ne iartă nou greșelile noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri;

și nu ne duce în ispită, ci izbăvește-ne de cel rău. Căci a Ta este Împărăția și puterea și slava în veci. Amin” (Matei 6:9–13).

El ne-a învățat în continuare că oamenii „trebuie să se roage necurmat și să nu se lase” (Luca 18:1).

„Vegheați și rugați-vă”, a spus El, „ca să nu cădeți în ispită” (Matei 26:41).

În această dispensație, El ne-a avertizat: „Rugați-vă [întotdeauna] ca nu cumva cel rău să aibă putere asupra voastră și să vă mute din locul vostru” (D&L 93:49).

Salvatorul i-a declarat lui Joseph Smith: „Cu nimic nu Îl supără omul pe Dumnezeu sau împotriva nimănui nu este aprinsă mânia Sa, decât împotriva acelor care nu mărturisesc mâna Lui în toate lucrurile și nu se supun poruncilor Sale” (D&L 59:21).

Noi avem această instrucțiune de la Domnul nostru înviat, rostită pe când slujea printre oamenii din poporul nefit din emisfera vestică: „Voi trebuie să vegheați și să vă rugați întotdeauna ca să nu fiți ispițiți de diavol și să nu fiți înrobiți de către el...

Trebuie să vegheați și să vă rugați întotdeauna, ca să nu fiți duși în ispită; căci Satana dorește să vă aibă pe voi ca să vă ceară ca pe faină.

De aceea, voi trebuie întotdeauna să vă rugați la Tatăl în Numele Meu.

Și orice veți cere voi de la Tatăl în Numele Meu, care este drept, crezând că voi veți primi, iată, lucrul acesta vă va fi dat vouă” (3 Nefi 18:15, 18–20).⁸

Dacă dorim să creștem în sfințenie – să fim tot mai plăcuți înaintea lui Dumnezeu – nimic nu poate lua locul rugăciunii. De aceea vă îndemn să acordați rugăciunii – rugăciunii zilnice – rugăciunii tainice – primul loc în viața dumneavoastră. Nu lăsați să treacă nicio zi fără s-o rostiți. Comuniunea cu Atotputernicul a fost o sursă de tărie, inspirație și iluminare pentru bărbați și femei de-a lungul istoriei lumii care a modelat în bine destinele indivizilor și națiunilor.⁹

„Avem nevoie de influența purificatoare pe care o are... rugăciunea în familie.”

2

Famiile care se roagă împreună sunt binecuvântate cu legături de dragoste mai puternice și cu pacea cerului.

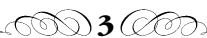
Domnul arată că este responsabilitatea părinților să-și învețe copiii să se roage [vezi D&L 68:28]. Aceasta nu înseamnă numai rugăciuni tainice. Sunt sigur că înseamnă să-i învețe prin exemplu, rugându-se în cadrul familiei. Avem nevoie de influența purificatoare pe care o are rugăciunea în cămin – rugăciunea în familie.¹⁰

Avem nevoie ca noi, ca familii, să îngenunchem în rugăciune, seara și dimineața. Numai câteva cuvinte adăugate binecuvântării hranei, care a devenit un obicei în unele cămine, nu sunt suficiente. Avem nevoie să ne așezăm în genunchi și să ne rugăm și să ne exprimăm recunoștința.¹¹

Rugăciunea a fost și este ancora mereu prezentă a tăriei și o sursă de îndrumare pentru activitățile familiei noastre. Îmi amintesc cum îngenuncheam lângă patul copilașilor noștri, ajutându-i să-și rostească rugăciunile la vârste mai fragede, și cum, mai târziu, îi vedeam pe frații și surorile mai mari ajutându-i pe cei mai mici. Rosteam rugăciunea în familie seara și dimineața, oferind copiilor prilejul să spună rugăciunea, și rosteam rugăciuni speciale când aveam anumite probleme. În rugăciunea în familie, am menționat, de exemplu, copiii cu însărcinări [în Biserică]... Am cerut ajutor când unul dintre copii a avut un examen greu la liceu. Am rostit rugăciuni speciale când membri ai familiei [erau] plecați de acasă... Menționarea preocupărilor deosebite în rugăciunile noastre ca familie a dat încredere, siguranță și tărie membrilor familiei care se confruntau cu probleme și însărcinări grele.¹²

Neînțelegerile și iritările din timpul zilei se topesc atunci când familiile se apropie împreună de tronul din cer. Unitatea sporește. Legăturile de dragoste și afecțiune se întăresc și pacea cerului se așterne.

În astfel de cămine, membrii familiei rostesc rugăciuni tainice seara și dimineața. Problemele individuale și ale familiei sunt abordate cu încredere după ce se invocă ajutorul cerului. Tinerii care participă la astfel de rugăciuni în familie nu au dorința de a face lucruri rele când pleacă seara de acasă pentru a se distra. Acești [tineri] vor influența grupul spre a se abține atunci când apar ispite atrăgătoare. Părinții care își înconjoară copiii cu influența purificatoare a rugăciunii zilnice își aduc contribuția la protejarea... căminului.¹³

Ne putem îmbunătăți comunicarea cu Tatăl nostru Ceresc.

Iată cinci modalități de a ne îmbunătăți comunicarea cu Tatăl nostru Ceresc.

1. *Trebuie să ne rugăm frecvent.* Trebuie să fim singuri cu Tatăl nostru Ceresc cel puțin de două sau de trei ori în fiecare zi – „dimineața... la amiază și seara” așa cum ne arată scripturile (Alma 34:21). Pe lângă aceasta, ni se spune să ne rugăm întotdeauna (vezi 2 Nefi 32:9; D&L 88:126). Aceasta înseamnă că inimile noastre

trebuie să fie îndreptate, neîntrerupt și în totalitate, în rugăciune către Tatăl nostru Ceresc (vezi Alma 34:27).

2. *Trebuie să găsim locul potrivit în care putem medita și ne putem ruga.* Ni se atrage atenția că trebuie să facem aceasta „în cămărilor [noastre] și în locurile [noastre] secrete și în pustiul [nostru]” (Alma 34:26). Adică, trebuie să facem aceasta în locuri în care să nu ni se distragă atenția, în secret (vezi 3 Nefi 13:5–6).

3. *Trebuie să ne pregătim pentru rugăciune.* Dacă nu avem dorința de a ne ruga, atunci trebuie să ne rugăm până când vom avea dorința de a ne ruga. Trebuie să fim umili (vezi D&L 112:10). Trebuie să ne rugăm pentru iertare și milă (vezi Alma 34:17–18). Noi trebuie să iertăm pe toți cei față de care avem sentimente neplăcute (vezi Marcu 11:25). Mai mult, scripturile avertizează că rugăciunile noastre vor fi în van dacă îi „[alungăm] pe cei în nevoie și pe cei goi și dacă nu-i [vizităm] pe cei bolnavi și pe cei în suferință și dacă nu [împărțim] din bunurile [noastre]” (Alma 34:28).

4. *Rugăciunile noastre trebuie să aibă înțeles și să fie pertinente.* Trebuie să evităm folosirea aceluiași expresii în fiecare rugăciune. Noi am fi deranjați dacă un prieten ne-ar spune aceleași cuvinte în fiecare zi, ar trata conversația ca pe o povară și ar aștepta cu nerăbdare s-o încheie pentru a porni televizorul și uita de noi...

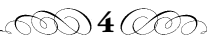
Pentru ce trebuie să ne rugăm? Trebuie să ne rugăm pentru munca noastră, pentru a înfrânge puterea dușmanilor noștri și a diavolului, pentru bunăstarea noastră și pentru bunăstarea celor din jurul nostru. Trebuie să ne sfătuim cu Domnul cu privire la hotărârile și activitățile noastre (vezi Alma 37:36–37). Trebuie să fim destul de recunoscători pentru a mulțumi pentru tot ce avem (vezi D&L 59:21). Trebuie să mărturisim influența Sa în toate lucrurile. Nerecunoștința este unul dintre marile noastre păcate.

Domnul a declarat într-o revelație modernă: „Și acela care primește toate lucrurile cu recunoștință va fi slăvit; și lucrurile acestui pământ vor fi date lui în plus, chiar de o sută de ori, da, mai mult” (D&L 78:19).

Trebuie să cerem ceea ce avem nevoie, având grijă să nu cerem lucruri care ar fi în detrimentul nostru (vezi Iacov 4:3). Trebuie să cerem tărie pentru a ne birui problemele (vezi Alma 31:31–33).

Trebuie să ne rugăm pentru inspirația și bunăstarea președintelui Bisericii, ale autorităților generale, ale președintelui nostru de țară, ale episcopului nostru, ale președintelui cvorumului nostru, ale învățătorilor noștri de acasă, ale membrilor familiei și ale conducătorilor noștri civici. S-ar putea menționa multe sugestii, dar, cu ajutorul Duhului Sfânt, vom ști pentru ce trebuie să ne rugăm (vezi Romani 8:26–27).

5. *După ce solicităm ceva prin rugăciune, avem responsabilitatea de a ajuta la îndeplinirea solicitării.* Trebuie să ascultăm. Poate că, în timp ce stăm în genunchi, Domnul dorește să ne sfătuiască.¹⁴

**Domnului știe de noi și este pregătit să
răspundă rugăciunilor noastre când ne
încredem în El și facem ceea ce este drept.**

Este putere în rugăciune. Toate lucrurile sunt posibile prin rugăciune. Datorită rugăciunii cerurile au fost deschise în această dispensație. Rugăciunea rostită de un băiat de paisprezece ani în Dumbrava Sacră a deschis o nouă dispensație a Evangheliei și a făcut posibilă o viziune cu Tatăl și Fiul, Ei arătându-Se ca ființe cerești glorificate în fața băiatului Joseph [vezi Joseph Smith–Istorie 1:11–17].¹⁵

Mărturia mea, dragi frați, surori și prieteni, este că Dumnezeu aude rugăciunile și le răspunde. Nu m-am îndoit niciodată de acest lucru. Din copilărie, când am învățat să mă rog stând alături de mama, deși îi ajungeam numai până la genunchi, ca tânăr băiat în adolescență, ca misionar în ținuturi străine, ca tată, în calitate de conducător al Bisericii, de oficialitate guvernamentală, eu știu fără urmă de îndoială că este posibil ca bărbații și femeile să ajungă, cu umilință și rugăciune, la acea Putere Nevăzută și s-o folosească, să primească răspuns la rugăciuni. Omul nu este singur sau, cel puțin, nu trebuie să fie singur. Rugăciunea va deschide uși; rugăciunea va îndepărta bariere; rugăciunea va diminua tensiunile; rugăciunea va aduce pace interioară și alinare în momentele de tensiune, cele de stres și cele dificile. Mulțumesc lui Dumnezeu pentru rugăciune.¹⁶

Chiar și în momentele de încercare și teamă, este posibil să ne apropiem de Domnul, să simțim influența Sa și puterea Sa care ne

susține – nimeni nu este singur vreodată, dacă se umilește în fața Celui Atotputernic. Sunt recunoscător pentru această mărturie, pentru această asigurare.¹⁷

Cunosc, din experiență personală, eficiența și puterea rugăciunii...

În anul 1946, am fost desemnat de președintele George Albert Smith să merg în Europa distrusă de război, să restabilesc misiunile noastre din Norvegia până în Africa de Sud și să creez un program pentru distribuirea bunurilor primite prin sistemul de asigurare a bunăstării.

Am stabilit centrul acțiunilor la Londra. Apoi, am încheiat înțelegeri preliminare cu forțele armate de pe continent. Unul dintre primii oameni pe care doream să-i văd a fost comandantul forțelor armate americane din Europa. El se afla în Frankfurt, Germania.

Când am ajuns la Frankfurt, colegul meu și cu mine am căutat să obținem o audiență cu generalul. Ofițerul de la biroul de audiențe a spus: „Domnilor, nu este posibil să vă întâlniți cu generalul în următoarele trei zile. Este foarte ocupat și calendarul audiențelor sale este complet”.

Am spus: „Este foarte important să ne întâlnim cu dânsul și nu putem aștepta atât de mult. Măine trebuie să fim în Berlin”.

El a spus: „Îmi pare rău”.

Am ieșit din clădire, ne-am dus la mașină, ne-am scos pălăriile și am spus o rugăciune. Apoi, ne-am întors în clădire și am găsit un alt ofițer la biroul de audiențe. În mai puțin de cincisprezece minute ne aflam în prezența generalului. Ne rugaserăm să putem să-l întâlnim și să-i înduișăm inima, știind că era necesar ca toate bunurile din orice sursă, trimise ca ajutoare, să fie încredințate forțelor armate pentru a fi distribuite. Obiectivul nostru, pe care l-am explicat generalului, era să distribuim bunurile noastre membrilor noștri prin canalele noastre și, de asemenea, să oferim cadouri în alimente pentru toți copiii.

Am explicat programul de bunăstare și modul în care funcționează. În cele din urmă, el a spus: „Domnilor, continuați și colectați ajutoarele și până le colectați, regulile se pot schimba”. Am spus:

Vârstnicul Ezra Taft Benson și colegii săi s-au rugat pentru îndrumare în timp ce au adus ajutoare în Europa după cel de-al Doilea Război Mondial .

„Domnule general, bunurile sunt deja colectate; sunt întotdeauna colectate. În douăzeci și patru de ore din momentul în care transmitem Primei Președinții a Bisericii din orașul Salt Lake, camioanele cu ajutoare vor porni către Germania. Avem multe magazii pline cu bunuri de bază necesare existenței”.

Atunci, el a spus: „Nu am auzit niciodată de oameni cu o astfel de viziune”. Inima lui a fost înduioșată așa cum ne-am rugat să fie. Înainte de a părăsi biroul său, aveam o autorizație scrisă pentru a distribui noi înșine ajutoarele pentru membrii noștri prin canalele noastre.

Este o alinare pentru suflet să știm că Dumnezeu ne cunoaște circumstanțele și este gata să acționeze când ne punem încrederea în El și facem ce este drept. Teama nu își are locul în inimile bărbaților și femeilor care își pun încrederea în Cel Atotputernic, care nu ezită să devină umili căutând îndrumare divină prin rugăciune. Deși persecuțiile apar, deși neajunsurile se ivesc, putem găsi siguranță în rugăciune, pentru că Dumnezeu va aduce pace sufletului. Acea

pace, acel sentiment de liniște este cea mai mare binecuvântare a vieții.

Pe când eram băiat și deținător al Preoției aaronice, am învățat acest mic poem despre rugăciune. Mi-a rămas în memorie.

*Nu știu prin ce metode rare,
Dar știu un lucru, la orice rugăciune
Dumnezeu cuvântul Și-a dat
Că El va răspunde ne-ncetat
Fie mai târziu, fie mai devreme.
Astfel, mă rog și calm aștept.
Dacă binecuvântarea dorită va veni
În felul în care-mi doresc, eu nu pot ști.
Dar Lui Îi las rugăciunea
Dorința Sa e mai înțeleaptă ca a mea
Știind că voia-mi va îndeplini
Sau alt răspuns eu voi primi.*

Depun mărturie în fața dumnezevoastră, dragii mei frați și dragile mele surori, că Dumnezeu trăiește. El nu este mort... Depun mărturie că există un Dumnezeu în Cer care aude rugăciunile și le răspunde. Știu că acest lucru este adevărat. Doresc, cu umilință, să-i îndemn pe toți... să păstreze o legătură strânsă cu Tatăl nostru din Cer prin rugăciune. Niciodată înainte, în această dispensație a Evangheliei, nu a fost mai mare nevoie de rugăciune. Dorința mea sinceră este ca noi să ne bizuim mereu pe Tatăl nostru Ceresc și să ne străduim cu sârguință să ne îmbunătățim comunicarea cu El.¹⁸

Sugestii pentru studiu și predare

Întrebări

- Președintele Benson a spus să „nu [lăsăm] să treacă nicio zi” fără rugăciune personală (secțiunea 1). Cum ați fost binecuvântați ca urmare a rugăciunii personale?
- În secțiunea 2, președintele Benson menționează mai multe binecuvântări de care beneficiază familiile care se roagă împreună cu regularitate. Când ați văzut că rugăciunea în familie duce la acele binecuvântări? Ce putem face pentru ca rugăciunea în familie să devină o prioritate pentru noi?

- Gândiți-vă la cele cinci sugestii făcute de președintele Benson în secțiunea 3. Cum ne poate ajuta fiecare dintre aceste sugestii să ne „îmbunătățim comunicarea cu Tatăl nostru Ceresc”? Gândiți-vă la ce puteți să faceți pentru a urma acest sfat.
- Cum ar putea cuvintele președintelui Benson, din secțiunea 4, să ajute pe cineva care se îndoiește de puterea rugăciunii? Ce cuvinte din mărturia personală puteți adăuga la cele mărturisite de președintele Benson?

Scripturi suplimentare

Iacov1:5–6; Enos 1:1–8; 3 Nefi 14:7–8; D&L 10:5; 19:38; 88:63

Ajutor pentru studiu

Un principiu este un adevăr care ghidează hotărârile și faptele. „În timp ce citiți, întrebați-vă: «Ce principiu al Evangheliei este predat în acest pasaj? Cum îl pot pune în practică în viața mea?»” (*Predarea, nu este chemare mai mare* [1999], p. 17).

Note

1. „Prayer”, *Ensign*, mai 1977, p. 32.
2. *Cross Fire: The Eight Years with Eisenhower* (1962), p. 31.
3. Sheri L. Dew, *Ezra Taft Benson: A Biography* (1987), p. 268.
4. Citat în *Ezra Taft Benson: A Biography*, p. 268.
5. Gordon B. Hinckley, „Farewell to a Prophet”, *Ensign*, iul. 1994, p. 40.
6. Citat în *Ezra Taft Benson: A Biography*, p. 140.
7. Elaine S. McKay, „Pray for Dad”, *New Era*, iun. 1975, p. 33.
8. „Pray Always”, *Ensign*, febr. 1990, p. 2.
9. În Conference Report, apr. 1966, p. 131.
10. În Conference Report, oct. 1947, p. 24.
11. În Conference Report, oct. 1950, p. 147.
12. „Family Joys”, *New Era*, ian. 1973, p. 4.
13. În Conference Report, apr. 1949, p. 197–198.
14. „Pray Always”, p. 2, 4.
15. În Conference Report, oct. 1956, p. 108.
16. În Conference Report, oct. 1956, p. 104.
17. În Conference Report, apr. 1953, p. 39.
18. „Prayer”, p. 33–34; poem intitulat „Prayer”, de Eliza M. Hickok, așa cum a fost citat din *Best Loved Religious Poems*, editată de James Gilchrist Lawson (1933), p. 160.

Libertatea de a alege, un principiu etern

„Dreptul de a alege ne-a fost dat tuturor pentru a lua hotărâri importante, care vor avea un efect puternic asupra salvării noastre. Acele hotărâri au efect asupra fericirii noastre în eternitate.”

Din viața lui Ezra Taft Benson

Pentru că a trăit și a muncit la o fermă, Ezra Taft Benson a învățat despre consecințele hotărârilor bune. El a spus: „Am crescut crezând că dorința și capacitatea de a munci sunt ingredientele de bază ale succesului unei ferme. Munca făcută cu inteligență și sârguință este cheia. Folosește-o și șansele tale de a avea succes sunt mari”¹. La o vârstă fragedă, Ezra a învățat că el și familia sa ar avea mai multă hrană pe masă dacă aleg să aibă grijă de grădina lor. A învățat că, dacă voia ca familia să aibă succes în afacerea cu produse lactate, el trebuia să se hotărască să se dea jos din pat devreme, în fiecare zi, pentru a mulge vacile.² A înțeles că, atunci când alegea să muncească din greu, fermierii din acel loc îl angajau să smulgă sfecla crescută în exces și să le încarce fânul în camioane.³ A înțeles că încercările vin chiar și la cei credincioși, dar a înțeles, de asemenea, că indivizii și familiile pot hotărî să răspundă încercărilor într-un mod care să-i ajute să fie fericiți și să aibă succes.⁴

Pentru tânărul Ezra Taft Benson, unele consecințe ale hotărârilor bune s-au putut măsura în gălețile cu lapte, în camioanele încărcate cu fân și în plata generoasă pentru o zi de muncă sârguincioasă. Altele au fost mai greu de măsurat, dar mai de durată. De exemplu, observându-și părinții, a văzut bucuria, pacea și tăria de care aveau parte membrii familiei când alegeau să fie credincioși unul altuia și Domnului.⁵ A învățat că legea secerișului – „ce seamănă omul,

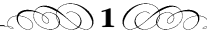

În viața premuritoare, Isus Hristos a urmat planul salvării întocmit de Tatăl Ceresc, ceea ce ne-a păstrat libertatea de a alege.

aceea va și secera” (Galateni 6:7) – se aplică țelurilor spirituale, precum și muncii fizice.

Având această experiență, președintele Ezra Taft Benson a amintit deseori sfinților din zilele din urmă și altora importanța dreptului de a alege – libertatea de „a alege calea pe care s-o urmeze”⁶. Învățăturile sale cu privire la principiul dreptului de a alege au cuprins mai mult decât o simplă aducere aminte de „a alege între corect și greșit”⁷. El a vorbit despre dreptul de a alege ca despre capacitatea de a „lua hotărâri importante care vor avea un efect puternic asupra salvării noastre” și care vor avea „efect asupra fericirii noastre în eternitate”⁸. El i-a încurajat pe sfinții din zilele din urmă și pe alții să-și folosească dreptul de a alege pentru a „acționa din proprie voință”, fără a aștepta să li se poruncească în toate lucrurile.⁹ Principiul dreptului de a alege, a spus el, „străbate ca un fir de aur planul cuprins în Evanghelie și întocmit de Domnul pentru binecuvântarea copiilor Săi”¹⁰.

Învățăături ale lui Ezra Taft Benson

Dreptul de a alege – libertatea de a alege – este un principiu etern, dat de Dumnezeu.

Depun mărturie că noi suntem vâstarele de spirit ale unui Dumnezeu iubitor, Tatăl nostru Ceresc (vezi Faptele apostolilor 17:29; 1 Nefi 17:36). El are un măreț plan al salvării, prin care copiii Săi pot deveni desăvârșiți, așa cum este El, și pot avea plenitudinea bucuriei, așa cum are El (vezi 1 Nefi 10:18; 2 Nefi 2:25; Alma 24:14; 34:9; 3 Nefi 12:48; 28:10).

Depun mărturie că, în starea noastră premuritoare, Fratele nostru, în spirit, mai Mare, Însuși Isus Hristos, a devenit Salvatorul nostru, dinainte rânduit, în planul salvării întocmit de Tatăl (vezi Mosia 4:6–7; Alma 34:9). El este conducătorul salvării noastre și singurul mijloc prin care ne putem întoarce la Tatăl nostru din Cer pentru a dobândi plenitudinea bucuriei (vezi Evrei 2:10; Mosia 3:17; Alma 38:9).

Eu depun mărturie că Lucifer a fost, de asemenea, în Consiliul din cer. El a căutat să distrugă dreptul de a alege al omului. El s-a

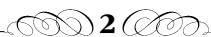
răzvrătit (vezi Moise 4:3). A existat un război în cer și o treime din oștiri au fost alungate pe pământ și nu au primit un trup (vezi Apocalipsa 12:7–9; D&L 29:36–37). Lucifer este dușmanul întregii neprihăniri și caută să aducă suferință întregii omeniri (vezi 2 Nefi 2:18, 27; Mosia 4:14).¹¹

Subiectul principal discutat în acel consiliu din viața premuritoare a fost: Vor avea copiii lui Dumnezeu dreptul neîngrădit de a alege calea pe care s-o urmeze, fie ea bună sau rea, ori trebuie să fie constrânși și forțați să fie supuși? Hristos și toți cei care Îl urmau au susținut prima propunere – libertatea de a alege; Satana a susținut-o pe ultima – constrângere și forță.¹²

Scripturile arată limpede că a fost un război mare în cer, o luptă pentru principiul libertății, dreptul de a alege (vezi Moise 4:1–4; D&L 29:36–38; 76:25–27; Apocalipsa 12:7–9).¹³

Războiul care a început în cer din pricina acestui subiect nu s-a încheiat încă. Conflictul continuă pe câmpul de luptă al vieții muritoare.¹⁴

Libertatea de a alege este un principiu etern, dat de Dumnezeu. Marele plan al libertății este planul Evangheliei. Acesta nu implică niciun fel de constrângere, niciun fel de forță, niciun fel de intimidare. Omul este liber să accepte Evanghelia sau s-o respingă. El poate s-o accepte și, apoi, să refuze să trăiască potrivit ei sau poate s-o accepte și să trăiască în totalitate potrivit ei. Dar Dumnezeu nu ne va forța niciodată să trăim potrivit Evangheliei. El va folosi puterea de convingere prin slujitorii Săi. El ne va chema, El ne va îndruma, El ne va convinge și ne va încuraja și El ne va binecuvânta când noi vom răspunde, dar El nu va forța niciodată mintea umană (vezi *Hymns*, 1985, nr. 240).¹⁵

Această viață este o perioadă de testare, în care suntem liberi să alegem între bine și rău.

Lui Avraam i-au fost arătați copiii de spirit ai Tatălui nostru Ceresc înainte ca ei să vină pe pământ. I-a fost arătată, de asemenea, crearea pământului și Domnul i-a spus: „Și îi vom pune la probă prin aceasta pentru a vedea dacă ei vor face toate lucrurile pe care

Domnul, Dumnezeuul lor, le va porunci lor” (Avraam 3:25). Această declarație divină conține, de asemenea, dreptul de a alege.¹⁶

Această viață este o perioadă de probă: probă în care dumnea-voastră și cu mine ne vom dovedi tăria spirituală, probă care are consecințe eterne pentru fiecare dintre noi. Și acum este timpul nostru și vremea noastră – așa cum fiecare generație le-a avut pe ale ei – să ne învățăm îndatoririle și să le îndeplinim.¹⁷

Că Domnului Îi displace ticăloșia este adevărat. Că El dorește ca aceasta să nu existe este, de asemenea, adevărat. Că El îi va ajuta pe cei care i se opun este adevărat. Dar că El permite ticăloșiei să existe printre copiii Săi aici, în viața muritoare, este dovada faptului că El le-a acordat libertatea de a alege, dar Și-a rezervat baza pentru judecata finală.¹⁸

Nu există niciun rău pe care [Isus Hristos] să nu-l poată opri. Toate lucrurile sunt în mâinile Sale. Acest pământ este împărăția Sa de drept. Totuși, el permite răului să existe pentru ca noi să putem alege între bine și rău.¹⁹

Viața este ceasul de încercare în existența eternă a omului, în care i se dă... dreptul de a alege între corect și greșit... De acele alegeri atârână consecințe mari, nu numai pentru această viață, ci, ceea ce este mai important, pentru viața care va veni. Există granițe dincolo de care Satana nu poate trece. În acele limite, i se permite în prezent să ofere alternative lipsite de neprihănire la principiile neprihănite ale lui Dumnezeu, dând astfel posibilitatea omului să aleagă între bine și rău și să determine prin aceasta locul pe care îl va ocupa în viața următoare.²⁰

3

Noi ne folosim dreptul de a alege pentru a lua hotărâri care ne determină fericirea acum și în toată eternitatea.

Dumnezeu vă iubește așa cum iubește pe fiecare și pe toți copiii Săi și dorința și scopul și slava Sa sunt să vă întoarceți la El puri și neîntinați, după ce v-ați dovedit demni de eternitatea bucuriei în prezența Sa.

Tatăl dumnea-voastră din Cer știe de dumnea-voastră. El v-a dat porunci care să vă ghideze, să vă disciplineze. El v-a dat, de

asemenea, dreptul de a alege – libertatea de a alege – „pentru a vedea dacă [veți] face toate lucrurile pe care [El] le va porunci” (Avraam 3:25). Împărăția Sa aici, pe pământ, este bine organizată și conducătorii dumneavoastră se străduiesc să vă ajute. Fie ca dumneavoastră să știți că aveți mereu dragostea noastră, grija și rugăciunile noastre.

Și Satana știe de dumneavoastră. El este hotărât să vă distrugă. El nu vă disciplinează cu porunci, ci vă oferă în loc libertatea de a „face ce doriți”... Planul lui Satana este de a vă permite să „faceți ce doriți acum și să plătiți mai târziu”. El caută ca toți oamenii să fie nefericiți ca el însuși [vezi 2 Nefi 2:27]. Planul Domnului este să aveți fericire acum și bucurie veșnică dacă trăiți potrivit Evangheliei.²¹

Suntem liberi să alegem, dar nu suntem liberi să schimbăm consecințele acelor alegeri.²²

Evident, credința nu va fi pusă la încercare dacă primim imediat răsplata deplină pentru fiecare faptă bună sau dacă primim imediat pedeapsa pentru fiecare păcat. Dar este neîndoielnic faptul că vor exista consecințe pentru fiecare.²³

Deși un om poate găsi plăcere temporară în păcat, rezultatul final este nefericirea. „Ticăloșia niciodată nu a fost fericire” (Alma 41:10). Păcatul creează neînțelegere între om și Dumnezeu și este deprimant pentru spirit. Prin urmare, ar fi înțelept ca omul să se analizeze pentru a vedea dacă se află în armonie cu toate legile lui Dumnezeu. Fiecare lege ținută aduce o anumită binecuvântare. Fiecare lege încălcată aduce o anumită pedeapsă. Cei cărora dispărarea le-a împovărat inima trebuie să vină la Domnul, căci jugul Lui este bun, iar sarcina Lui este ușoară (vezi Matei 11:28–30).²⁴

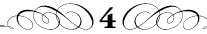
Cel mai important scop în fiecare viață este luarea hotărârilor. Deși unul dintre cele mai mari daruri pe care Dumnezeu le-a făcut omului este... dreptul de a alege, El a dat, de asemenea, omului responsabilitatea pentru acele alegeri... Noi ne punem viețile pe calea succesului sau a eșecului. Nu numai că ne putem alege obiectivele finale, ci putem, de asemenea, determina și hotărâri prin proprie voință, în multe cazuri, mijloacele prin care ne vom atinge acele obiective și, prin sânguința noastră sau absența ei, putem determina

rapiditatea cu care pot fi ele îndeplinite. Pentru aceasta va fi nevoie de efort personal și energie și se va întâmpina opoziție sau vor exista conflicte.²⁵

Soarta omenirii și a întregii civilizații depinde de faptul dacă omul își va folosi... dreptul de a alege pentru a se conduce sau va ignora legile eterne punându-se în pericol și va culege consecințele. Ca urmare, adevăratele probleme din zilele noastre nu sunt de natură economică sau politică. Ele sunt spirituale – însemnând că omul trebuie să învețe să se conformeze legilor pe care Dumnezeu le-a dat omenirii.²⁶

Dreptul de a alege ne-a fost dat tuturor pentru a lua hotărâri importante, care vor avea un efect puternic asupra salvării noastre. Acele hotărâri au efect asupra fericirii noastre în eternitate.²⁷

Hotărârile noastre ne-au făcut ceea ce suntem. Destinul nostru etern va fi determinat de hotărârile pe care le vom lua de acum înainte.²⁸

Când luăm hotărâri de importanță crucială, este nevoie să acționăm și, în același timp, să ne rugăm.

Dacă dorim să luăm hotărârile corespunzătoare, asemenea celor pe care le-ar lua Hristos, trebuie, înainte de toate, să trăim astfel, încât să putem cere și folosi acea putere nevăzută, fără de care niciun om nu-și poate folosi pe deplin capacitatea în luarea hotărârilor.

Una dintre cele mai mărețe hotărâri din această perioadă a fost când băiatul Joseph Smith a hotărât că trebuia să urmeze îndemnul lui Iacov: „Dacă vreunuia dintre voi îi lipsește înțelepciunea, s-o ceară de la Dumnezeu, care dă tuturor cu mâna largă și fără mustrare, și ea îi va fi dată. Dar s-o ceară cu credință, fără să se îndoiască deloc: pentru că cine se îndoiește, seamănă cu valul mării, turburat și împins de vânt înapoi și încolo” (Iacov 1:5–6).

Salvarea a milioane de bărbați și femei din dispensația plenitudinii timpurilor depinde de acea hotărâre! Trebuie să ținem minte că fiecare persoană contează și că hotărârile pe care le ia pot afecta în mare măsură viețile altora.²⁹

Domnul a spus: „Bate și ți se va deschide” (3 Nefi 14:7; Matei 7:7). Cu alte cuvinte, este necesar să acționăm.³⁰

La hotărârile înțelepte se ajunge, de obicei, după muncă, străduință și acțiune însoțită de rugăciune. Răspunsul Domnului la acțiunea ineficientă a lui Oliver Cowdery arată limpede acest lucru: „Dar iată, Eu îți spun ție, tu trebuie să studiezi aceasta profund în mintea ta; apoi trebuie să Mă întrebi dacă este drept și, dacă este drept, voi face ca inima ta să ardă în tine; astfel vei simți că este drept” (D&L 9:8).

Să începem, ca urmare, prin a spune că a-L căuta cu intenție adevărată pe Tatăl nostru din Cer, având credința că El va răspunde rugăciunilor noastre, este baza de la care să pornim... Domnul nu va lua apă dintr-o fântână seacă, așadar trebuie să ne facem partea. Uneori, încercarea de a lua hotărârea corectă necesită multă energie, mult studiu și suferință îndelungată.³¹

În cazul hotărârilor de importanță crucială, postul îmbinat cu rugăciunea pot avea ca rezultat o mare înțelegere spirituală.³²

Noi acționăm pentru noi înșine și Domnul Se așteaptă să facem lucruri bune din proprie voință.

În anul 1831, Domnul a spus aceasta Bisericii Sale:

„Pentru că, iată, nu este bine ca Eu să poruncesc în toate lucrurile; pentru că acela care trebuie constrâns în toate lucrurile este un slujitor leneș și nu un slujitor înțelept; de aceea, el nu primește răsplată.

Adevărat vă spun, oamenii trebuie să se angajeze cu sârguință într-o cauză bună, și să facă multe lucruri de bunăvoie, și să realizeze multă dreptate;

Pentru că ei au în ei puterea de a acționa prin ei înșiși. Și în măsura în care oamenii fac bine, în niciun caz ei nu-și vor pierde răsplata.

Dar, acela care nu face nimic până nu i se poruncește, și primește o poruncă cu inimă neîncrezătoare și i se supune cu lene, acela va fi blestemat” (D&L 58:26–29).

Domnul dorește ca noi să ne folosim dreptul de a alege pentru a fi „angajați” cu sârguință într-o cauză bună” (D&L 58:27).

Scopurile Domnului – obiectivele mărețe – continuă să fie aceleași: salvarea și exaltarea copiilor Săi.

De obicei, Domnul ne dă obiectivele generale ce trebuie realizate și unele îndrumări pe care să le urmăm, dar El se așteaptă ca noi să elaborăm majoritatea detaliilor sau metodelor. Metodele și procedurile sunt elaborate, de obicei, prin studiu și rugăciune și trăind astfel, încât să putem obține și urma îndemnurile Spiritului. Oamenilor mai puțin avansați din punct de vedere spiritual, cum au fost aceia din zilele lui Moise, a trebuit să li se poruncească în multe lucruri. Astăzi, aceia care sunt vigilenți din punct de vedere spiritual examinează obiectivele, studiază liniile îndrumătoare stabilite de Domnul și profeții Săi și, apoi, după ce s-au rugat, acționează – fără a trebui să li se poruncească „în toate lucrurile”. Această atitudine îi pregătește pe oameni pentru dumnezeire...

Uneori, Domnul așteaptă și speră ca ai Săi copii să acționeze din proprie voință și, când ei nu fac acest lucru, ei pierd marele premiu și Domnul va renunța la tot și îi va lăsa să suporte consecințele sau va descrie totul mai detaliat. Mă tem că, de obicei, cu cât va oferi mai multe detalii, cu atât va fi mai mică răsplata noastră.³³

Trebuie să fim „[angajați] cu sârguință” în cauze bune și să trăim astfel, încât să lăsăm în urmă o lume mai bună pentru că am trăit și noi în ea.³⁴

Sugestii pentru studiu și predare

Întrebări

- Cum ați constatat că „războiul care a început în cer... nu s-a încheiat încă”? (Vezi secțiunea 1.) Ce putem face pentru a continua să apărăm principiul dreptului de a alege?
- Oamenii se întrebă deseori de ce permite Dumnezeu ca răul să existe în lume. Cum ajută învățăturile președintelui Benson din secțiunea 2 la aflarea unui răspuns la această întrebare?
- Ce putem face pentru a-i ajuta pe copii și pe tineri să înțeleagă adevărurile din secțiunea 3? Ce putem face pentru a-i ajuta pe copii și pe tineri să înțeleagă impactul hotărârilor pe care le iau?
- Meditați asupra sfatului președintelui Benson cu privire la a lua „hotărârile corespunzătoare, asemenea celor pe care le-ar lua Hristos” (secțiunea 4). Ce ați învățat despre îmbinarea rugăciunii cu acțiunea făcută cu sârguință în luarea hotărârilor?
- Ce înseamnă pentru dumneavoastră să fiți „[angajați] cu sârguință în cauze bune”? Cum vi se schimbă viața când faceți lucruri bune „din proprie voință” și nu așteptați să vi se poruncească? (Vezi secțiunea 5.)

Scripturi suplimentare

Deuteronomul 11:26–28; Iosua 24:15; 2 Nefi 2:14–16; Alma 42:2–4; Helaman 14:30–31; D&L 29:39–45; 101:78

Ajutor pentru predare

Discuțiile în grupuri mici „[dau] unui număr mare de oameni ocazia de a participa activ la o lecție. Persoanele care ezită de regulă să participe pot să împărtășească în grupuri mici idei pe care nu le-ar împărtăși în fața întregului grup” (*Predarea, nu este chemare mai mare* [1999], p. 161).

Note

1. Citat în Gene Allred Sessions, *Latter-day Patriots* (1975), p. 77–78.
2. Vezi Sheri L. Dew, *Ezra Taft Benson: A Biography* (1987), p. 18–19, 34.
3. Vezi *Ezra Taft Benson: A Biography*, p. 40–41.
4. Vezi *Ezra Taft Benson: A Biography*, p. 19–20.
5. Vezi *Ezra Taft Benson: A Biography*, p. 17, 22, 25–26, 29–31, 34–37.
6. „The Constitution – A Glorious Standard”, *Ensign*, sept. 1987, p. 6.
7. *God, Family, Country: Our Three Great Loyalties* (1975), p. 402.
8. *The Teachings of Ezra Taft Benson* (1988), p. 24.
9. În Conference Report, apr. 1965, p. 122.
10. În Conference Report, oct. 1966, p. 121.
11. „I Testify”, *Ensign*, nov. 1988, p. 86.
12. „The Constitution – A Glorious Standard”, p. 6.
13. În Conference Report, oct. 1966, p. 121.
14. „The Constitution – A Glorious Standard”, p. 6.
15. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, p. 82.
16. *So Shall Ye Reap* (1960), p. 221.
17. În Conference Report, apr. 1967, p. 59.
18. *Strength for the Battle: An Address Given by Ezra Taft Benson at the New England Rally for God, Family and Country* (1966), p. 14–15.
19. *Come unto Christ* (1983), p. 132.
20. *God, Family, Country*, p. 402.
21. „A Message to the Rising Generation”, *Ensign*, nov. 1977, p. 30.
22. *Come unto Christ* (1983), p. 40.
23. *God, Family, Country*, p. 326.
24. „Do Not Despair”, *Ensign*, oct. 1986, p. 2.
25. *God, Family, Country*, p. 145.
26. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, p. 83–84.
27. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, p. 24.
28. *God, Family, Country*, p. 143.
29. *God, Family, Country*, p. 144.
30. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, p. 451.
31. *God, Family, Country*, p. 149.
32. *God, Family, Country*, p. 152.
33. În Conference Report, apr. 1965, p. 121–122.
34. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, p. 676–677.

Președintele Ezra Taft Benson a fost un exemplu de viață trăită cu bucurie.

Să trăim cu bucurie în vremuri tulburi

„Fericirea, aici și acum, constă din a accepta de bunăvoie, cu dragoste, cu bucurie voia lui Dumnezeu în ceea ce ne privește – făcând acest lucru sub toate aspectele și în toate lucrurile, mici și mari.”

Din viața lui Ezra Taft Benson

Una dintre primele însărcinări, în calitate de apostol, ale președintelui Ezra Taft Benson a fost să ajute la aducerea de ajutoare pentru sfinții din Europa de după cel de-al Doilea Război Mondial. În timp ce călătorea prin Germania, a întâlnit oameni credincioși care au putut să prospere în pofida distrugerilor din jurul lor. El a scris în jurnalul său:

„Cea mai mare distrugere la care am fost martor am văzut-o astăzi... În timp ce conduceam mașina pe străzile [Berlinului] și mergeam pe jos pe străzile pe care automobilul nu le putea străbate, am... văzut femei înfometate plătind, cu nerăbdare, prețuri exorbitante pentru coji de cartofi... Am văzut bătrâni și bătrâne tăind cu asiduitate, cu mici toporiști, buturugi și rădăcini de copaci în încercarea de a obține ceva lemn de foc și, apoi, trăgându-le spre casă kilometri întregi, pe orice se putea roti – de la micuțe roți ale unui fost cărucior pentru copil până la mici căruțe – ca niște animale de povară.

Mai târziu, am văzut, în cadrul unei conferințe desfășurate într-o sală friguroasă, pe jumătate distrusă, de la etajul trei al unei clădiri de pe o stradă bombardată, 480 de sfinți din zilele din urmă înfrigurați și înfomețați, dar credincioși. A fost minunat să vezi lumina credinței... Nu a existat amărăciune sau furie, ci o revărsare plăcută de sentimente bune reciproce și exprimare a credinței în Evanghelie”¹.

Niciun membru nu s-a plâns de situația sa în pofida faptului că unii erau pe punctul de a muri de foame chiar sub ochii noștri...

Sfinții noștri... sunt plini de speranță, curaj și credință și, oriunde s-ar afla, ei privesc înainte cu bucurie, exprimându-și credința profundă în Evanghelie și recunoștința pentru calitatea de membri ai Bisericii. A fost una dintre cele mai mari demonstrații pe care le-am văzut vreodată ale adevăratelor roade ale Evangheliei în viața bărbaților și femeilor”².

Președintele Benson a văzut exemple de speranță și optimism și aproape de casa sa, unde mulți dintre fermieri au continuat să fie bucuroși chiar și atunci când s-au confruntat cu greutăți mari. El a spus:

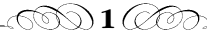
„Îmi aduc aminte că am participat la o adunare lângă Bancroft, Idaho... Am avut o adunare minunată și, după ce s-a încheiat, îi felicitam pe fermierii minunați care se aflau acolo iar, printre ei, se afla un bărbat pe nume Yost, căruia i-am spus: «Frate Yost, cum merg lucrurile la fermă?». Fratele Yost a spus: «O, lucrurile merg bine, frate Benson, dar am cu aproximativ 20 de mii de dolari mai puțin decât aveam cu trei zile în urmă». Am spus: «Ce s-a întâmplat –un alt îngheț?». A răspuns: «Da, a lovit grâul tocmai când era aproape copt și știi ce înseamnă asta». A continuat: «Dimineată, vom porni secerătorile, dar totul este bine. Încă mai avem puțin grâu în ladă și am pus deoparte cel puțin o parte din rezerva noastră anuală. Nu vom muri de foame și va fi o altă recoltă». Când ne depărtam de el, i-am soției mele: «Ce spirit minunat!».

Ne-am continuat drumul către Logan [un oraș din Utah, aflat la aproximativ 80 de mile sau 130 kilometri de Bancroft]. Aveam copiii cu noi și ne-am oprit pe strada principală pentru a intra într-o alimentară să luăm câteva prăjiturile pentru cei mici. Și pe cine am întâlnit pe trotuar! Pe fratele Yost. Am spus: «Ei, ce faci aici, atât de departe de casă?». A spus: «Frate Benson, este ziua în care mergem la templu». Am spus: «Greutățile nu vă doboară spiritele, nu-i așa?». Atunci, el mi-a dat o lecție. A spus: «Frate Benson, când greutatea vin, avem cu atât mai mult nevoie de templu»³.

Reacția președintelui Benson însuși la adversități i-a încurajat pe aceia care îl cunoșteau așa cum exemplul altor sfinți l-a întărit pe el. Vârstnicul Neal A. Maxwell, din Cvorumul celor Doisprezece

Apostoli, l-a descris pe președintele Benson ca fiind un „observator atent al evenimentelor, [care] își păstrează un anumit optimism și veselie pe care am face bine să le remarcăm. Un astfel de optimism”, a spus vârstnicul Maxwell, „nu este rezultatul ignorării evenimentelor din jur, ci al observării lor și privirii dincolo de ele, la promisiunile care au legătură cu modul în care împărăția va ieși învingătoare în final”⁴.

Învățăături ale lui Ezra Taft Benson

Dacă avem credință în Tatăl nostru Ceresc, putem avea speranță în viitor, optimism în responsabilitățile noastre prezente și pace interioară.

Noi, toți, vom avea dezamăgiri și vom fi descurajați – aceasta face parte din viață. Dar, dacă vom avea credință, neajunsurile noastre vor dura doar o clipă și succesul va fi rezultatul aparențelor noastre eșecuri. Tatăl nostru Ceresc poate împlini miracole prin fiecare dintre noi dacă nu facem decât să ne punem încrederea în El.⁵

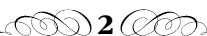
Este o mare binecuvântare să ai pace interioară, să ai o asigurare, să ai spiritul liniștii și calmului interior în momente de tulburarea și luptă, în momente de tristețe și dificultăți. Este o mulțumire pentru suflet să știi că Dumnezeu este la cârmă, că El este conștient de circumstanțele copiilor Săi și că noi ne putem pune, cu siguranță deplină, încrederea în El.⁶

Rugăciunea – rugăciunea stăruitoare – ne poate pune în legătură cu Dumnezeu, cea mai mare sursă a noastră de alinare și îndrumare. „Roagă-te tot timpul, ca să poți ieși învingător” (D&L 10:5). „Adunându-mi toate puterile pentru a-L chema pe Dumnezeu să mă elibereze” este modul în care tânărul Joseph Smith descrie metoda pe care a folosit-o în Dumbrava Sacră pentru a-l împiedica pe dușman să-l distrugă (JS-I 1:16).⁷

Fără credință în Tatăl nostru Ceresc, nu putem reuși. Credința ne dă viziune asupra a ceea ce se poate întâmpla, speranță în viitor și optimism în responsabilitățile noastre prezente. Când există credință, noi nu ne îndoim de succesul suprem al lucrării.⁸

Dintre toți oamenii, noi, ca sfinți din zilele din urmă, trebuie să fim cei mai optimiști și cei mai puțin pesimiști. Deși știm că „pacea va fi luată de pe pământ și... diavolul va avea putere asupra posesiunilor lui”, noi suntem, de asemenea, asigurați că „Domnul va avea putere asupra sfinților Săi și va domni în mijlocul lor” (D&L 1:35–36).

Având asigurarea că Biserica va rămâne intactă pentru că Dumnezeu o va îndruma în vremurile tulburi care ne așteaptă, este responsabilitatea noastră individuală să veghem ca fiecare dintre noi să rămână credincios Bisericii și învățăturilor ei. „Dar acela care va rămâne statornic și nu se va lăsa biruit, acela va fi salvat” (JS–M 1:11).⁹

Fericirea trebuie câștigată de la o zi la alta, dar merită efortul.

Nu avem niciun motiv să ne îngrijorăm cu adevărat. Trăiți potrivit Evangheliei, țineți poruncile. Participați la rugăciunile spuse seara și dimineața în căminul dumneavoastră. Țineți standardele Bisericii. Încercați să trăiți calm și cu voieșie... Fericirea trebuie câștigată de la o zi la alta. Dar merită efortul.¹⁰

Când a fost foarte bolnav, George A. Smith a fost vizitat de vărul său, profetul Joseph Smith. Bărbatul aflat în suferință a povestit mai târziu: „El [profetul] mi-a spus că niciodată nu trebuie să fiu descurajat, indiferent de greutatea care mă înconjoară. Chiar dacă m-aș scufunda în cea mai adâncă groapă din Noua Scoție și tot lanțul Munților Stâncoși s-ar prăbuși peste mine, nu trebuie să mă descurajez, ci să continui să îndur, să-mi exercit credința și să îmi păstrez curajul și atunci voi ieși în vârful grămezii prăvălite deasupra mea”...

Există momente în care pur și simplu trebuie să așteptați în neprihănire și să rezistați diavolului până când spiritul său care aduce nefericire vă părăsește. Așa cum Domnul a spus profetului Joseph Smith: „Adversitățile și suferințele tale vor fi numai pentru un scurt timp;

și, după aceea, dacă înduri bine, Dumnezeu te va exalta în cer” (D&L 121:7–8).

„A trăi fericit înseamnă a crește în tărie spirituală către perfecțiune.”

Efortul de a face fapte nobile, chiar și atunci când sunteți înconjurați de un nor de nefericire, vă va scoate, în cele din urmă, deasupra, la lumină. Chiar și Învățătorul nostru, Isus Hristosul, în timp ce S-a confruntat cu acel test suprem de a fi lăsat, temporar, singur de către Tatăl nostru în timpul răstignirii, a continuat să-și facă munca pentru copiii oamenilor și, apoi, la scurt timp după aceea, a fost glorificat și a primit plenitudinea bucuriei. În timp ce treceți prin încercările dumneavoastră, vă puteți aminti victoriile din trecut și puteți număra binecuvântările pe care le aveți negreșit, având speranță neclintită că vor urma unele mai mari dacă veți fi credincioși. Și puteți avea acea cunoaștere certă că, la timpul potrivit, Dumnezeu vă va șterge toate lacrimile și că lucruri „pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit, și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc” (1 Corinteni 2:9).¹¹

Fiți voioși în tot ce faceți. Trăiți cu bucurie. Trăiți fericiți. Trăiți cu entuziasm, știind că Dumnezeu nu locuiește în întuneric și melancolie, ci în lumină și dragoste.¹²

3

Tatăl Ceresc dorește ca noi să fim fericiți și El ne va binecuvânta când vom face voia Sa cu privire la noi înșine.

„Oamenii sunt ca să poată avea bucurie” (2 Nefi 2:25). Tatăl nostru Ceresc dorește ca noi să fim bucuroși. El Se așteaptă ca noi să fim fericiți. Dar coborârea standardelor nu aduce fericire. Nu putem fi fericiți când nu trăim conform propriilor convingeri, potrivit cu ceea ce știm că este drept. Este atât de ușor să ne formăm obiceiul de a trata cu ușurință anumite lucruri. Este atât de ușor să ne formăm obiceiul de a găsi cusururi oricui sau a critica, de a fi rezervați în inima noastră cu privire la anumite lucruri din Biserică. Este atât de ușor să devenim persoane cu amărăciune în suflet și, apoi, să continuăm să ne gândim la aceasta, să devenim triști și să avem mereu un chip trist. Un chip trist nu a câștigat niciodată o luptă în război sau dragoste.¹³

Înțelegem noi că fericirea, aici și acum, constă din a accepta de bunăvoie, cu dragoste, cu bucurie voia lui Dumnezeu în ceea ce ne privește – făcând acest lucru sub toate aspectele și în toate lucrurile, mici și mari? A trăi perfect înseamnă a trăi fericit. A trăi fericit înseamnă a crește în tărie spirituală către perfecțiune. Fiecare faptă făcută în acord cu voia lui Dumnezeu este o parte a acestei creșteri. Să nu ne divizăm viața. Să ne gândim că viața noastră este un întreg și să disprețuim onorurile și gloriile care nu vin cu aprobarea lui Dumnezeu. Să ne amintim că adevărata sursă a tăriei și fericirii noastre depășește puterea de înțelegere a omului și circumstanțele acestuia.¹⁴

Trebuie să învățăm și să învățăm din nou că, numai acceptând și trăind potrivit Evangheliei dragostei, așa cum a fost propovăduită de Învățător, și numai făcând voința Sa, rupem lanțurile ignoranței și îndoielii care ne leagă. Trebuie să învățăm acest adevăr simplu, glorios pentru a putea trăi bucuriile dulci ale Spiritului acum și în eternitate. Trebuie să ne supunem și să facem voia Sa. Trebuie să-L punem pe El pe primul loc în viața noastră. Da, binecuvântările

noastre se înmulțesc atunci când împărtășim dragostea Sa vecinilor noștri.¹⁵

„Fraților”, a spus Pavel, „fac un singur lucru: uitând ce este în urma mea și aruncându-mă spre ce este înaintea,

alerg spre țintă, pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu, în Hristos Isus” (Filipeni 3:13–14).

Lăsați-vă mințile să se concentreze asupra scopului de a fi ca Domnul și veți alunga gândurile care vă fac nefericiți când căutați cu nerăbdare să-L cunoașteți pe El și să faceți voia Sa. „Să aveți în voi gândul acesta”, a spus Pavel (Filipeni 2:5). „Întoarce-te către Mine în fiecare gând”, a spus Isus (D&L 6:36). Și ce va urma dacă facem aceasta? „Celui cu inima tare, Tu-i cheazășuiești pacea” (Isaia 26:3).¹⁶

Noi nu vom fi niciodată singuri dacă vom trăi așa cum trebuie, pentru că Tatăl nostru va fi mereu alături de noi pentru a ne binecuvânta. El dorește ca noi să reușim. El dorește ca noi să fim fericiți. El dorește ca noi să realizăm obiectivele bune pe care ni le-am stabilit. El Își va face partea dacă noi facem partea noastră.¹⁷

Sugestii pentru studiu și predare

Întrebări

- De ce credeți că credința în Dumnezeu ne dă „speranță în viitor și optimism în responsabilitățile noastre prezente”? Ce sfaturi din secțiunea 1 ați putea împărtăși cuiva căruia își dorește foarte mult pace interioară? De ce ați alege acele cuvinte?
- În timp ce recapitulați secțiunea 2, reflectați la un moment în care a trebuit să „așteptați în neprihănire” în perioadele grele. Gândiți-vă la ce ați câștigat din acea experiență. În ce moduri ne ajută Domnul când dorim să îndurăm cu credință încercările?
- Care sunt unele experiențe care v-au ajutat să știți că Tatăl Ceresc dorește ca dumneavoastră să fiți fericit și să aveți succes? De ce credeți că „fericirea, aici și acum, constă din a accepta... voia lui Dumnezeu în ceea ce ne privește”? (Vezi secțiunea 3.)

Scripturi suplimentare

Matei 11:28–30; Ioan 14:27; 16:33; Galateni 5:22; Mosia 2:41; Moroni 9:25–26; D&L 101:11–16

Ajutor pentru studiu

„Formați-vă o imagine generală, fie prin citirea rapidă a cărții, a capitolului sau a pasajului, fie prin citirea titlurilor de capitol. Căutați să înțelegeți contextul și împrejurările” (*Predicați Evanghelia Mea* [2004], p. 24). Aveți în vedere să citiți un capitol sau un fragment de mai multe ori pentru a-l înțelege mai profund. Făcând acest lucru, puteți dobândi o cunoaștere mai profundă.

Note

1. *A Labor of Love: The 1946 European Mission of Ezra Taft Benson* (1989), p. 64, 65.
2. *A Labor of Love*, p. 65.
3. „Receive All Things with Thankfulness”, *New Era*, nov. 1976, p. 7–8.
4. Neal A. Maxwell, *Wherefore, Ye Must Press Forward* (1977), p. 69.
5. *The Teachings of Ezra Taft Benson* (1988), p. 68.
6. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, p. 68.
7. „Do Not Despair”, *Ensign*, oct. 1986, p. 2.
8. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, p. 67.
9. „Do Not Despair”, p. 2.
10. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, p. 342.
11. „Do Not Despair”, p. 4–5; declarația lui Joseph Smith se găsește în *Învățăături ale președinților Bisericii: Joseph Smith* (2007), p. 247.
12. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, p. 339.
13. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, p. 361.
14. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, p. 339.
15. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, p. 360.
16. „Do Not Despair”, p. 5.
17. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, p. 385.

Principiile pocăinței adevărate

„Cei care plătiți prețul cerut de pocăința adevărată aveți o promisiune sigură. Puteți fi curați din nou. Disperarea poate să dispară. Pacea dulce a iertării se va revărsa în viețile dumneavoastră.”

Din viața lui Ezra Taft Benson

În prima sa cuvântare adresată în calitate de președinte al Bisericii în cadrul unei conferințe generale, președintele Ezra Taft Benson a declarat: „În timp ce căutam îndrumarea Domnului, mi-a fost revelată din nou în mintea și inima mea declarația Domnului: «Nu vorbiți decât despre pocăință către această generație» (D&L 6:9; 11:9). Aceasta este o temă abordată de către fiecare profet din zilele din urmă”¹.

Chiar și înainte de a fi chemat ca președinte al Bisericii, președintele Benson a făcut din pocăință un subiect important al slujirii sale. El fusese sfătuit să facă acest lucru de către George Albert Smith care era în acea vreme președintele Cvorumului celor Doisprezece Apostoli. Într-o scrisoare, scrisă nu la mult timp după chemarea ca apostol a președintelui Benson, președintele Smith a spus: „Misiunea ta de acum înainte este să găsești căi și mijloace pentru a răspândi adevărul și avertiza oamenii cu care intri în contact, în cel mai amabil mod cu putință, că pocăința va fi singurul panaceu pentru bolile acestei lumi”².

Președintele Benson a îndeplinit cu credință această însărcinare în timp ce a propovăduit Evanghelia în lume. El ne-a învățat că „este mai bine să te pregătești și să previi decât să reparați și să te pocăiești”³. Dar el a remarcat, de asemenea, că „noi, toți, avem nevoie să ne pocăim”⁴. A subliniat importanța „marii schimbări” în

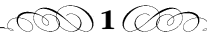
Domnul a spus: „Harul Meu este destul pentru toți oamenii care se umilesc în fața Mea” (Eter 12:27).

inimă care însoțește pocăința (vezi Alma 5:12–14) și a explicat rolul Salvatorului în producerea unei astfel de schimbări:

„Domnul lucrează din interior spre exterior. Lumea lucrează din exterior spre interior. Lumea vrea să scoată oamenii din nefericire. Hristos scoate nefericirea din oameni și, apoi, ei se scot singuri din nefericire. Lumea vrea să modeleze oamenii schimbându-le condițiile. Hristos schimbă oamenii care, apoi, își schimbă condițiile. Lumea vrea să modeleze comportamentul uman, dar Hristos poate schimba natura umană...

Da, Hristos schimbă oamenii iar oamenii schimbați pot schimba lumea”⁵.

Învățăături ale lui Ezra Taft Benson

Pentru a ne pocăi cu adevărat, trebuie mai întâi să înțelegem că planul Evangheliei este planul fericirii.

Calitatea de membru al Bisericii înseamnă, în sensul uzual al expresiei, că o persoană își are numele înregistrat în mod oficial în înregistrările calității de membru ale Bisericii...

Dar Domnul definește un membru al împărăției Sale într-un mod cu totul diferit. În anul 1828, El a spus prin intermediul profetului Joseph Smith: „Iată, aceasta este doctrina Mea - oricine se pocăiește și vine la Mine, *acela este Biserica Mea*” (D&L 10:67; caractere cursive adăugate). Pentru Cel a Cărui este această Biserică, a fi membru înseamnă mai mult decât a fi pur și simplu un membru înregistrat.

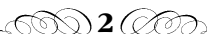
De aceea, aș dori să prezint concepte importante pe care trebuie să le înțelegem și să le punem în practică dacă dorim cu adevărat să ne pocăim și să venim la Domnul.

Una dintre metodele de inducere în eroare cel mai des folosite de Satana este ideea că poruncile lui Dumnezeu sunt menite să restricționeze libertatea și să limiteze fericirea. Persoanele tinere, mai ales, simt uneori că standardele Domnului sunt precum gardurile și lanțurile, interzicându-le accesul la acele activități care par a fi cele mai plăcute în viață. Dar adevărul este total opus. Planul Evangheliei este *acel* plan prin care oamenii sunt aduși la o plenitudine a bucuriei. Acesta este primul concept pe care doresc să-l

subliniez. Principiile Evangheliei sunt pași și îndrumări care ne vor ajuta să găsim adevărata fericire și bucurie.

Înțelegerea acestui concept l-a făcut pe psalmist să exclare: „Cât de mult iubesc Legea Ta!... Poruncile Tale mă fac mai înțelept decât vrăjmașii mei... Cuvântul Tău este o candelă pentru picioarele mele și o lumină pentru cărarea mea... Învățăturile Tale sunt moștenirea mea de veci, căci ele sunt bucuria inimii mele” (Psalmii 119:97–98, 105, 111).

Dacă dorim să ne pocăim cu adevărat și să venim la El, astfel încât să fim numiți membri ai Bisericii Sale, primul și cel mai important lucru este să înțelegem acest adevăr etern – planul Evangheliei este *acel* plan al fericirii. *Ticăloșia niciodată nu ne-a adus, nu ne aduce și nu ne va aduce* fericire [vezi Alma 41:10]. Încălcarea legilor lui Dumnezeu aduce numai nefericire, sclavie și întuneric.⁶

Credința în Isus Hristos precede adevărata pocăință.

Un al doilea concept pe care este important să-l înțelegem este relația dintre pocăință și principiul credinței. Pocăința este al doilea principiu fundamental al Evangheliei. Primul este credința în Domnul Isus Hristos. De ce este așa? De ce trebuie ca această credință în Domnul să preceadă pocăința adevărată?

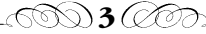
Pentru a răspunde la această întrebare, trebuie să înțelegem un lucru cu privire la sacrificiul ispășitor al Învățătorului. Lehi a propovăduit că „un trup... poate să locuiască în prezența lui Dumnezeu decât prin meritele și mila și harul lui Mesia cel Sfânt” (2 Nefi 2:8). Chiar și cel mai drept și neîntinat om nu se poate salva doar prin meritele sale, pentru că, așa cum ne spune apostolul Pavel, „toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu” (Romani 3:23).

Dacă nu ar fi viața perfectă, fără de păcat a Salvatorului, pe care și-a dat-o de bunăvoie pentru noi, nu ar putea fi iertarea păcatelor.

Ca urmare, pocăința înseamnă mai mult decât o simplă schimbare a comportamentului. Mulți bărbați și multe femei din lume dau dovadă de o mare putere a voinței și de autodisciplină biruind obiceiurile rele și slăbiciunile trupului. Totuși, în același timp, ei nu se gândesc deloc la Învățător, uneori respingându-L în mod deschis.

Astfel de schimbări ale comportamentului, chiar dacă în direcție bună, nu constituie pocăință adevărată.

Credința în Domnul Isus Hristos este temelia pe care trebuie clădită pocăința sinceră și profundă. Dacă noi căutăm cu adevărat să înlăturăm păcatul, trebuie întâi să privim către El care este Urzitorul mântuirii noastre.⁷

Pocăința implică o schimbare mare în inimă.

Al treilea principiu pe care este important să-l înțelegem dacă dorim să fim membri adevărați ai Bisericii este că pocăința implică nu numai o schimbare a faptelor, ci și o schimbare în inimă.

Când regele Beniamin a încheiat remarcabila sa cuvântare în țara Zarahemla, toți oamenii au strigat într-un glas că ei credeau cuvintele sale. Ei au știut cu certitudine că promisiunile sale privind mântuirea erau adevărate, pentru că, spuneau ei: „Spiritul Domnului cel Atotputernic... a lucrat o schimbare mare în noi sau în inimile noastre, pentru că [observați această afirmație] nu mai avem înclinare să facem rău, ci să facem bine neîncetat” (Mosia 5:2).⁸

Se pot produce schimbări în inima omului? Desigur! Se întâmplă în fiecare zi în marea muncă misionară a Bisericii. Este unul dintre cele mai răspândite dintre miracolele prezente ale lui Hristos. Dacă nu vi s-a întâmplat – trebuie să vi se întâmple.

Domnul nostru i-a spus lui Nicodim că „dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu” (Ioan 3:3)...

Alma declară: „Iar Domnul mi-a spus: Nu te minuna că toată omenirea, da, bărbați și femei, toate națiunile, neamurile, limbile și popoarele trebuie să se nască din nou; da, să se nască din Dumnezeu, să se schimbe din starea lor carnală și decăzută la o stare de dreptate, fiind mântuiți de Dumnezeu, devenind fiii și fiicele lui;

Și astfel ei devin ființe noi; și dacă ei nu fac aceasta, atunci ei nu pot în niciun fel să moștenească împărăția lui Dumnezeu” (Mosia 27:25–26)...

În al patrulea capitol din Alma se descrie o perioadă din istoria nefită în care „Biserica a început să decadă din progresul ei”

Prin pocăință, Alma cel Tânăr a simțit o schimbare miraculoasă în inimă.

(Alma 4:10). În fața acestei situații, Alma a renunțat la funcția sa de judecător-șef al guvernului „și s-a dedicat cu totul treburilor marii preoții”, responsabilitate care îi revenea (Alma 4:20).

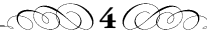
El a depus o „mărturie pură” împotriva oamenilor (Alma 4:19) și, în capitolul cinci din Alma, el adresează peste patruzeci de întrebări esențiale. Vorbind deschis membrilor Bisericii, el a declarat: „Vă întreb pe voi, frații mei din Biserică, v-ați născut voi spiritual din Dumnezeu? Ați primit voi imaginea Lui în înfățișarea voastră? Ați simțit voi această măreață schimbare în inimile voastre?” (Alma 5:14).

El a spus în continuare: „Dacă voi ați simțit o schimbare în inima voastră și dacă ați simțit dorința să cântați cântecul iubirii mântuitoare, vreau să vă întreb, puteți să simțiți astfel acum?” (Alma 5:26).

Nu ar progresa considerabil Biserica astăzi dacă numărul celor renăscuți spiritual ar crește? Vă puteți imagina ce s-ar întâmpla în căminele noastre? Vă puteți imagina ce s-ar întâmpla dacă un număr

tot mai mare de exemplare ale Cărții lui Mormon s-ar afla în mâinile unui număr tot mai mare de misionari care știu cum s-o folosească și care au fost născuți din Dumnezeu? Când se va întâmpla acest lucru, noi vom obține recolta bogată de suflete pe care a promis-o Domnul. „Născut din Dumnezeu” a fost Alma care, ca misionar, a putut să predice cuvântul pentru ca mulți alții să fie, de asemenea, născuți din Dumnezeu (vezi Alma 36:23–26).⁹

Când trecem prin această mare schimbare, care se produce numai prin credință în Isus Hristos și prin acțiunea Spiritului asupra noastră, este ca și cum am deveni o persoană nouă. De aceea, schimbarea este asemănată cu o naștere din nou. Mii dintre dumneavoastră au trăit experiența aceste schimbări. Ați renunțat la viața în păcat, uneori un păcat adânc înrădăcinat și agresiv, și, folosindu-vă în viețile voastre de sângele vărsat de Hristos, ați devenit curați. Nu mai aveți dorința de a vă întoarce la vechile dumneavoastră căi. Sunteți în fapt o persoană nouă. Aceasta se înțelege prin schimbare în inimă.¹⁰

Întristarea după voia lui Dumnezeu duce la pocăință adevărată.

Al patrulea concept pe care aș dori să-l subliniez este ceea ce scripturile numesc „întristarea după voia lui Dumnezeu” pentru păcatele noastre. Nu este un lucru neobișnuit să găsești bărbați și femei în lume care au remușcări pentru greșelile pe care le fac. Uneori, aceasta se întâmplă pentru că faptele lor le-au adus lor sau celor dragi o mare întristare și nefericire. Alteori, întristarea lor este cauzată de faptul că sunt prinși și pedepsiți pentru faptele lor. Aceste sentimente lumești nu constituie „întristare după voia lui Dumnezeu”...

În ultimele zile ale națiunii nefite, Mormon a spus despre oamenii săi: „Întristarea lor nu era pentru pocăință datorită bunătății lui Dumnezeu; ci era mai degrabă întristarea celui osândit, pentru că Domnul nu permitea întotdeauna ca ei să ia fericirea în păcat.

Și ei nu au venit la Isus cu inimile frânte și cu spiritele smerite, ci L-au blestemat pe Dumnezeu și au dorit să moară” (Mormon 2:13–14).

În emisfera estică, apostolul Pavel a lucrat printre oamenii din Corint. După ce au sosit vești că printre sfinți existau probleme grave, inclusiv imoralitatea (vezi 1 Corinteni 5:1), Pavel a scris o scrisoare în care îi dojenea cu asprime. Oamenii au răspuns adoptând atitudinea necesară și, evident, problemele au fost corectate, pentru că, în cea de a doua epistolă a sa către ei, Pavel a scris: „Acum mă bucur, nu pentru că ați fost întristați, ci pentru că întristarea voastră v-a adus la pocăință. Căci ați fost întristați după voia lui Dumnezeu...”

Când întristarea este după voia lui Dumnezeu, aduce o pocăință care duce la mântuire și de care cineva nu se căiește niciodată; pe când întristarea lumii aduce moarte” (2 Corinteni 7:9–10).

În ambele scripturi, întristarea după voia lui Dumnezeu este definită ca o întristare care ne conduce spre pocăință.

Întristarea după voia lui Dumnezeu este un dar al Spiritului. Este o înțelegere profundă a faptului că acțiunile noastre L-au ofensat pe Tatăl și Dumnezeu nostru. Este conștientizarea clară și profundă că purtarea noastră L-a făcut pe Salvator, pe El care nu a cunoscut păcatul, pe El cel mai mare dintre toți, să îndure agonia și suferința. Păcatele noastre L-au făcut să sângereze prin fiecare por. Această suferință mentală și spirituală foarte reală este ceea ce scripturile numesc a avea „o inimă frântă și un spirit smerit” (vezi 3 Nefi 9:20; Moroni 6:2; D&L 20:37; 59:8; Psalmii 34:18; 51:17; Isaia 57:15). Un astfel de spirit este condiția absolut necesară pentru o pocăință adevărată.¹¹

Tatăl Ceresc și Isus Hristos sunt nerăbdători să ne vadă schimbându-ne viețile și Ei ne vor ajuta.

Principiul următor pe care doresc să-l discut este acesta: Nimeni nu poate fi mai nerăbdător decât Tatăl și Salvatorul să ne vadă schimbându-ne viețile. În cartea Apocalipsa, Salvatorul ne face o invitație cu o semnificație profundă și puternică. El spune: „Eu stau la ușă și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el” (Apocalipsa 3:20). Observați că El nu spune: „Eu stau la ușă și aștept ca voi să bateți”. El cheamă, face semne, ne cere ca noi, pur și simplu, să ne deschidem inimile și să-L lăsăm să intre.

În deosebita predică despre credință a lui Moroni, principiul este și mai clar propovăduit. Domnul i-a spus: „Dacă oamenii vin la Mine, Eu le voi arăta slăbiciunea lor. Eu le dau oamenilor slăbiciune pentru ca ei să fie umili; iar harul Meu este destul pentru toți oamenii”. Nu contează ce ne lipsește sau care ne este slăbiciunea ori care ne-ar putea fi deficiențele. Darurile și puterile Sale sunt suficiente pentru a le birui pe toate.

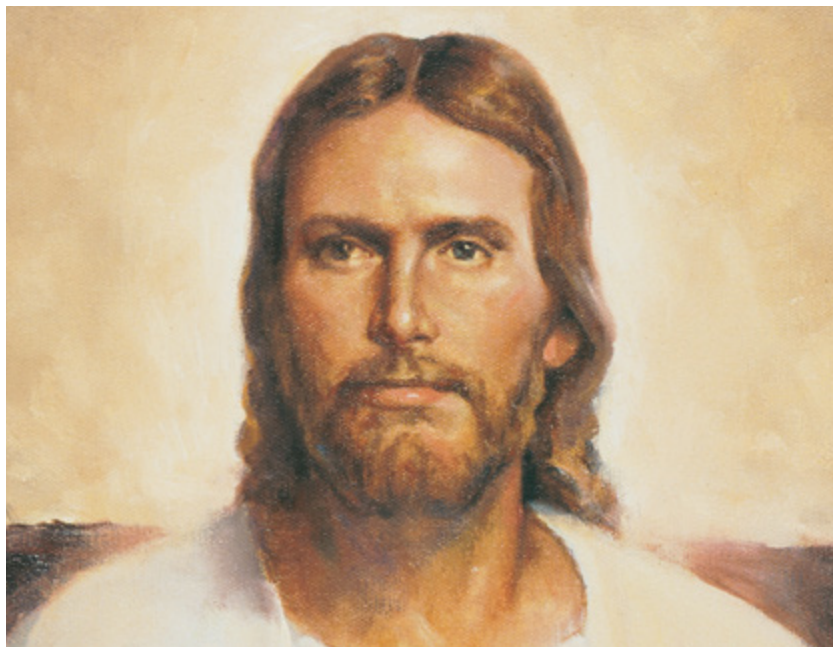
Moroni continuă cu aceste cuvinte ale Domnului: „Iar harul Meu este destul pentru toți oamenii care se umilesc în fața Mea; căci dacă ei se umilesc în fața Mea și au credință în Mine, *atunci Eu voi face ca lucrurile slabe să devină puternice pentru ei*” (Eter 12:27; caractere cursive adăugate).

Ce promisiune minunată ne face Domnul! Însăși sursa necazurilor noastre poate fi schimbată, adaptată și transformată în tărie și sursă de putere. Această promisiune este repetată într-o formă sau alta în multe alte scripturi. Isaia a spus: „El dă tărie celui obosit și mărește puterea celui ce cade în leșin” (Isaia 40:29). Domnul i-a spus lui Pavel: „Harul Meu îți este de ajuns; căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârșită” (2 Corinteni 12:9). În Doctrină și legăminte citim: „Acela care tremură sub puterea Mea va fi întărit și va aduce fructele preaslăvirii și ale înțelepciunii” (D&L 52:17; vezi, de asemenea, 1 Nefi 17:3; 2 Nefi 3:13; D&L 1:28; 133:58–59).¹²

Una dintre cele mai eficiente strategii pe care le folosește Satana cu cei care se complac în păcat este să le șoptească la ureche că nu sunt demni să preaslăvească. El vă va spune că Tatăl Ceresc este atât de supărat pe dumneavoastră, încât El nu vă va asculta nicio dată rugăciunile. Aceasta este o minciună și el o spune pentru a vă înșela. Puterea păcatului este mare. Dacă vrem să ne eliberăm de ea, mai ales de păcatele grave, trebuie să avem o putere mai mare decât cea personală.

Nimeni nu este mai nerăbdător decât Tatăl dumneavoastră Ceresc să vă ajute să scăpați de păcat. Mergeți la El. Recunoașteți-vă păcatul, mărturișiți-vă rușinea și vina și, apoi, rugați-L să vă ajute. El are puterea de a vă ajuta să triumfați.¹³

Frați și surori, trebuie să spunem Domnului păcatele noastre în spiritul pocăinței umile și întristate. Trebuie să-L rugăm să ne dea

„Pocăința adevărată se bazează pe credința în Domnul Isus Hristos și decurge din aceasta. Nu există o altă cale.”

putere să le învingem. Promisiunile se vor împlini cu siguranță. El ne va ajuta. Noi vom găsi puterea de a ne schimba viețile.¹⁴

6

**Nu trebuie să ne pierdem speranța în timp ce
căutăm să devenim asemănători lui Hristos.**

Al șaselea și ultimul principiu al procesului de pocăință despre care doresc să vorbesc este acela că trebuie să avem grijă ca, în timp ce căutăm să devenim din ce în ce mai asemănători lui Dumnezeu, să nu ne descurajăm și să nu pierdem speranța. Să devii asemănător lui Hristos este un proces ce durează întreaga viață și, foarte adesea, implică o creștere și schimbare care sunt lente, aproape imperceptibile. Scripturile consemnează relatări impresionante despre oameni ale căror vieți s-au schimbat radical, într-o clipă: Alma cel Tânăr, Pavel pe drumul către Damasc, Enos rugându-se până noaptea târziu, regele Lamoni. Aceste exemple uimitoare privind puterea de a-i schimba chiar și pe aceia cufundați în păcat dau încredere

în faptul că ispășirea poate avea efect chiar și asupra celor aflați în cea mai adâncă disperare.

Dar trebuie să fim atenți când discutăm despre acele exemple remarcabile. Deși ele sunt reale și puternice, ele reprezintă excepția, nu regula. Pentru fiecare Pavel, pentru fiecare Enos și pentru fiecare rege Lamoni, există sute și mii de oameni pentru care procesul pocăinței este mult mai puțin vizibil, mult mai imperceptibil. Zi după zi, ei se apropie mai mult de Domnul, înțelegând puțin că ei clădesc o viață asemănătoare cu a lui Dumnezeu. Ei trăiesc, în liniște, vieți în care predomină bunătatea, slujirea și dedicarea. Ei sunt precum lamanii despre care Domnul a spus că „au fost botezați cu foc și cu Duhul Sfânt, *iar ei nu au știut aceasta*” (3 Nefi 9:20; litere cursive adăugate).

Nu trebuie să ne pierdem speranța. Speranța este o ancoră a sufletelor omenești. Satana dorește ca noi să aruncăm această ancoră. În acest fel, el poate descuraja și ne poate determina să capitulăm. Dar noi nu trebuie să ne pierdem speranța. Domnului Îi place fiecare efort, chiar și cele cotidiene, mărunte, prin care ne străduim să fim mai asemănători Lui. Deși am putea constata că mai avem mult de mers pe calea către perfecțiune, nu trebuie să ne pierdem speranța.¹⁵

Cei care plătiți prețul cerut de pocăința adevărată aveți o promisiune sigură. Puteți fi curați din nou. Disperarea poate să dispară. Pacea dulce a iertării se va revărsa în viețile dumneavoastră.

Cuvintele pe care Domnul le-a transmis prin Isaia sunt adevărate: „Veniți totuși să ne judecăm, zice Domnul. De vor fi păcatele voastre cum e cârmâzul, se vor face albe ca zăpada; de vor fi roșii ca purpura, se vor face ca lâna” (Isaia 1:18).

Și în această dispensație, Domnul a vorbit la fel de limpede când a spus: „Iată, acela care s-a pocăit de păcatele lui este iertat și Eu, Domnul, nu-Mi mai amintesc de ele” (D&L 58:42).¹⁶

Eu sper ca noi să nu trăim în trecut. Oamenii care trăiesc în trecut nu prea au viitor. Avem tendința să ne plângem pierderile, hotărârile pe care le-am luat și care, privite retrospectiv, au fost probabil hotărâri greșite. Avem tendința să avem sentimente neplăcute cu privire la circumstanțele în care ne aflăm, gândind că ele ar fi putut

fi mai bune dacă noi am fi luat hotărâri diferite. Ne putem folosi de experiența trecutului. Dar să nu ne petrecem timpul îngrijorându-ne cu privire la hotărâri care au fost luate, greșeli care au fost făcute. Să trăim în prezent și în viitor.¹⁷

Preaiubiții mei frați și surori, în timp ce căutăm să fim demni de a fi membri ai Bisericii lui Hristos – membri în sensul în care folosește El acest termen, membri care se pocăiesc și vin la El – să ne amintim aceste șase principii. Primul, Evanghelia este planul fericirii întocmit de Domnul și pocăința este menită să ne aducă bucurie. Al doilea, pocăința adevărată se bazează pe credința în Domnul Isus Hristos și decurge din aceasta. Nu există o altă cale. Al treilea, pocăința adevărată implică o schimbare în inimă și nu numai o schimbare a comportamentului. Al patrulea, o parte a acestei schimbări mari în inimă înseamnă să simțim o întristare după voia lui Dumnezeu pentru păcatele noastre. Aceasta este ceea ce se înțelege printr-o inimă frântă și un spirit smerit. Al cincilea, darurile lui Dumnezeu sunt suficiente pentru a ne ajuta să înfrângem toate păcatele și slăbiciunile, dacă nu facem decât să-I cerem ajutorul. De asemenea, trebuie să ne aducem aminte că pocăința, în cele mai multe cazuri, nu implică schimbări senzaționale sau radicale, ci o înaintare pas cu pas, fermă și permanentă către devenirea ca Dumnezeu.

Dacă ne vom strădui să integrăm aceste principii în viețile noastre și să le punem în practică în fiecare zi, vom deveni demni să fim mai mult decât membri înregistrați ai Bisericii lui Isus Hristos. În calitate de membri adevărați, avem dreptul să beneficiem de promisiunea Sa: „Pe oricine care este din Biserica Mea și îndură până la sfârșit în Biserica Mea, pe acela îl voi stabili pe stânca Mea și porțile iadului nu îl voi birui” (D&L 10:69).

Rugăciunea mea este ca noi toți să câștigăm această promisiune spre folosul nostru.¹⁸

Sugestii pentru studiu și predare

Întrebări

- Președintele Benson a spus că, pentru a ne pocăi cu adevărat, trebuie, întâi, să înțelegem că „planul Evangheliei este *acel* plan al fericirii” și că ticăloșia „*niciodată...* nu ne va aduce fericire”

(secțiunea 1). De ce credeți că înțelegerea acestui lucru este esențială în procesul pocăinței?

- De ce schimbarea comportamentului nu este suficientă în eforturile noastre de a ne pocăi? (Vezi secțiunea 2.) De ce credeți că trebuie să privim spre Isus Hristos pentru a ne pocăi cu adevărat?
- În ce feluri ați simțit o „mare schimbare în inimă” așa cum s-a explicat în secțiunea 3? Ce putem face pentru a-i ajuta pe alții să trăiască această schimbare?
- În ce fel se deosebește „întristarea după voia lui Dumnezeu” de regretul pe care îl simt unii oameni când au făcut ceva greșit? (Vezi secțiunea 4.) Cum ar putea folosi un părinte sau un episcop învățăturile din secțiunea 4 pentru a ajuta pe cineva care are nevoie să se pocăiască?
- Care sunt învățăturile din secțiunea 5 care considerați că aduc alinare în mod deosebit? De ce vă aduc dumnezevoastră alinare aceste învățături?
- Depunând mărturie despre puterea ispășirii Salvatorului, președintele Benson a spus: „Nu trebuie să ne pierdem speranța” (secțiunea 6). Ce adevăruri cu privire la ispășire, prezentate în secțiunea 6, considerați că vă oferă speranță?

Scripturi suplimentare

Luca 15:11–32; Mosia 4:10–12; 26:30–31; Alma 34:17–18; 3 Nefi 27:19–20; D&L 18:10–16; 19:15–19

Ajutor pentru predare

„Grija dumnezevoastră principală trebuie să fie ajutarea celorlalți să învețe Evanghelia, nu să faceți o prezentare impresionantă. Aceasta include să le oferiți cursanților șanse de a-și preda unul celuilalt” (*Predarea, nu este chemare mai mare* [1999], p. 64).

Note

1. „Cleansing the Inner Vessel”, <i>Ensign</i>, mai 1986, p. 4. 2. În Sheri L. Dew, <i>Ezra Taft Benson: A Biography</i> (1987), p. 184. 3. „The Law of Chastity”, <i>New Era</i>, ian. 1988, p. 6. 4. În Conference Report, apr. 1955, p. 47. 5. „Born of God”, <i>Ensign</i>, iul. 1989, p. 4.	6. „A Mighty Change of Heart”, <i>Ensign</i>, oct. 1989, p. 2. 7. „A Mighty Change of Heart”, p. 2. 8. „A Mighty Change of Heart”, p. 2, 4. 9. „Born of God”, p. 2, 4. 10. „A Mighty Change of Heart”, p. 4. 11. „A Mighty Change of Heart”, p. 4.

CAPITOLUL 5

12. „A Mighty Change of Heart”, p. 4–5.
13. „The Law of Chastity”, p. 7.
14. „A Mighty Change of Heart”, p. 5.
15. „A Mighty Change of Heart”, p. 5.
16. „The Law of Chastity”, p. 7.
17. *The Teachings of Ezra Taft Benson* (1988), p. 387.
18. „A Mighty Change of Heart”, p. 5.

Isus Hristos, Salvatorul și Mântuitorul nostru

„Noi declarăm divinitatea lui Isus Hristos. Noi credem că El este singura sursă a salvării noastre.”

Din viața lui Ezra Taft Benson

„Nu-mi pot aminti vreo perioadă în care să nu fi crezut în Isus Hristos”, a spus președintele Ezra Taft Benson. „Am crezut întotdeauna în realitatea vieții, morții și învierii Sale. Am crescut într-un cămin cu părinți credincioși, care au crezut cu sinceritate în Hristos și au depus mărturie despre El, lucru pentru care sunt foarte recunoscător.”¹

Această mărturie despre Isus Hristos a fost temelia vieții președintelui Benson. I-a influențat prioritățile, i-a îndrumat hotărârile și l-a ajutat în timpul încercărilor. I-a oferit o perspectivă asupra scopului vieții muritoare și i-a dat încredere în promisiunile și binecuvântările vieții eterne.

În timpul slujirii sale ca apostol și martor special al lui Isus Hristos, președintele Benson a depus deseori mărturie despre Salvator. Știind că „se adresează deseori întrebarea: «Sunt mormonii creștini?»”, el a depus mărturie:

„Noi declarăm divinitatea lui Isus Hristos. Noi credem că El este singura sursă a salvării noastre. Ne străduim să trăim potrivit învățăturilor Sale și așteptăm cu nerăbdarea timpul în care El va veni din nou pe acest pământ pentru a governa și domni ca Împăratul împăraților și Domnul domnilor. Conform cuvintelor unui profet din Cartea lui Mormon, noi spunem: «Nu [există] niciun alt nume dat, precum și niciun alt mijloc sau o altă cale prin care salvarea să

„Niciun eveniment nu ar putea fi mai important pentru indivizi sau națiuni decât învierea Învățătorului.”

poată veni pentru copiii oamenilor, ci numai prin și în numele lui Isus Hristos, Domnul Atotputernic» (Mosia 3:17)².

Declarațiile președintelui Benson despre divinitatea lui Isus Hristos au fost deseori legate de Cartea lui Mormon.³ „Prin Cartea lui Mormon, Dumnezeu a dat, pentru zilele noastre, dovada palpabilă că Isus este Hristosul”, a spus el.⁴ El ne-a învățat că „misiunea majoră” a Cărții lui Mormon este să-i convingă pe oameni de acest adevăr.⁵ „Mai mult de jumătate dintre toate versetele din Cartea lui Mormon se referă la Domnul nostru”, a menționat el. „În Cartea lui Mormon, I se dau peste o sută de nume. Acele nume au o semnificație deosebită în descrierea naturii Sale divine.”⁶

Mărturia despre Salvator a președintelui Benson a arătat cât de aproape se simțea de El:

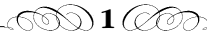
„Îl iubesc din tot sufletul meu.

Depun mărturie cu umilință că El este, astăzi, același Domn iubitor, milos care a fost când a pășit pe drumurile prăfuite ale Palestinei. El este aproape de slujitorii Săi de pe acest pământ. Îi pasă și ne iubește pe fiecare dintre noi, cei de astăzi. Puteți fi siguri de acest lucru.

El trăiește astăzi ca Domnul nostru, Învățătorul nostru, Salvatorul nostru, Mântuitorul nostru și Dumnezeuul nostru.

Dumnezeu ne binecuvântează pe noi, toți, să credem în El, să-L acceptăm, să-L preaslăvim, să ne încredem pe deplin în El și să-L urmăm”⁷.

Învățăături ale lui Ezra Taft Benson

Datorită dragostei Sale infinite pentru noi, Isus Hristos ne-a mântuit de la moarte fizică și spirituală.

Influența niciunui alt om nu a avut un atât de mare impact asupra acestui pământ cât cea a vieții lui Isus, Hristosul. Nu ne putem imagina viața fără învățăturile Sale. Fără El, am fi pierduți într-un miraj al crezurilor și modurilor de preaslăvire false, care se nasc din frică și întuneric, acolo unde plăcerile trupești și preocuparea pentru îmbogățire domnesc. Suntem departe de îndeplinirea țelului pe

care El ni l-a dat, dar nu trebuie niciodată să-l pierdem din vedere; nici nu trebuie să uităm că înaintarea noastră către lumină, către perfecțiune, nu ar fi posibilă fără învățăturile Sale, viața Sa, moartea și învierea Sa.⁸

Pentru a aprecia și a fi recunoscători pentru ceea ce a făcut [Isus Hristos] în folosul nostru, trebuie să ne aducem aminte aceste adevăruri vitale:

Isus a venit pe pământ pentru a face voia Tatălui nostru;

El a venit știind dinainte că avea să poarte povara păcatelor noastre, ale tuturor;

El a știut că avea să fie ridicat pe cruce;

El a fost născut pentru a fi Salvatorul și Mântuitorul întregii omeniri;

El a *putut* să-și îndeplinească misiunea, pentru că El este Fiul lui Dumnezeu și are puterea lui Dumnezeu;

El a *dorit* să-și îndeplinească misiunea pentru că El ne iubește.

Nicio ființă muritoare nu a avut puterea sau capacitatea de a mântui toate celelalte ființe muritoare din starea lor de pierzanie și decădere și nicio alta nu a putut, din voință proprie, să-și dea viața și prin aceasta să facă posibilă învierea universală a tuturor celorlalte ființe muritoare.

Numai Isus Hristos a putut și a dorit să îndeplinească un act de dragoste cu o putere mântuitoare atât de mare.⁹

Isus Hristos... a venit pe acest pământ într-o vreme dinainte stabilită cu un drept al întâiului născut regal prin care Și-a păstrat calitatea de membru al Dumnezeirii. În natura Sa, erau combinate atributele umane ale mamei Sale muritoare și atributele și puterile divine ale Tatălui Său Etern.

Moștenirea Sa ereditară unică L-a făcut moștenitor al mărețului titlu – de Singurul Fiu Născut în trup al lui Dumnezeu. Ca Fiu al lui Dumnezeu, El a moștenit puteri și inteligență pe care nicio ființă umană nu le-a avut vreodată înainte sau după El. El a fost cu adevărat Emanuel care înseamnă „Dumnezeu este cu noi” (vezi Isaia 7:14; Matei 1:23).

„Influența niciunui alt om nu a avut un atât de mare impact asupra acestui pământ cât cea a vieții lui Isus, Hristosul.”

Deși El a fost Fiul lui Dumnezeu trimis pe pământ, planul divin al Tatălui cerea ca Isus să treacă prin toate greutățile și suferințele vieții muritoare. Astfel, El a suferit „ispite... foame, sete și oboseală” (Mosia 3:7).

Pentru a fi demn să fie *Mântuitorul* tuturor copiilor Tatălui nostru, Isus a trebuit să fie total supus tuturor legilor lui Dumnezeu. Pentru că El S-a supus de bunăvoie voinței Tatălui, El a crescut „din har în har, până când a primit plenitudinea” puterii Tatălui. Astfel, El a avut „toată puterea, atât în cer, cât și pe pământ” (D&L 93:13, 17).¹⁰

Pentru că [Isus] era Dumnezeu – chiar Fiul lui Dumnezeu – El a putut să ia asupra Lui greutatea și povara păcatelor altor oameni. Isaia a profetit [despre] dorința Salvatorului nostru de a face acest lucru, folosind aceste cuvinte: „Totuși, El suferințele noastre le-a purtat și durerile noastre le-a luat asupra Lui... El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedeapsa

care ne dă pacea a căzut peste El, și prin rănile Lui suntem tămăduiți” (Isaia 53:4–5).

Acel act sfânt, altruist de a lua în mod voluntar asupra Sa păcatele tuturor celorlalți oameni este ispășirea. Cum a putut *Unul* să ia asupra Sa păcatele *tuturor* depășește puterea de înțelegere a omului muritor. Dar eu știu acest lucru: El a luat asupra Sa păcatele tuturor și a făcut aceasta datorită dragostei Sale infinite pentru fiecare dintre noi. El a spus: „Căci iată, Eu, Dumnezeu, am suferit aceste lucruri pentru toți, pentru ca ei să nu sufere, dacă ei se vor pocăi... suferințe care M-au făcut, chiar pe Mine, Dumnezeu, Cel mai mare dintre toți, să tremur de durere și să sângerez din fiecare por și să sufăr atât în trup, cât și în spirit – și aș fi dorit să nu fiu obligat să beau paharul amar și apoi să dau înapoi” (D&L 19:16, 18).

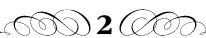
În pofida acestei suferințe covârșitoare, El a luat paharul și a băut. A suferit durerile tuturor oamenilor pentru ca noi să nu trebuiască să suferim. A îndurat umilințele și insultele persecutorilor Săi fără să Se plângă sau să riposteze. A suportat biciuirea și, apoi, infamia execuției brutale – crucea.¹¹

În Ghetsimani și pe Golgota, [Isus] a înfăptuit ispășirea infinită și eternă. A fost actul de dragoste cel mai mare și unic din istoria consemnată. Apoi, au urmat moartea și învierea Sa.

Astfel, El a devenit Mântuitorul nostru – mântuindu-ne pe noi toți de moarte fizică și mântuindu-i de moarte spirituală pe aceia dintre noi care se vor supune legilor și rânduielilor Evangheliei.¹²

S-ar putea să nu înțelegem niciodată, nici să cuprindem cu mintea în timpul vieții muritoare *cum* a realizat El ceea ce a realizat, dar nu trebuie să dăm greș în a înțelege *de ce* a făcut El ceea ce a făcut.

Tot ce a făcut a fost determinat de dragostea Sa infinită, altruistă pentru noi.¹³

Isus Hristos a ieșit din mormânt și El trăiește astăzi ca ființă înviată.

Cele mai mărețe evenimente din istorie sunt acelea care afectează cel mai mare număr de oameni pentru cele mai îndelungate perioade de timp. După acest standard, niciun eveniment nu ar

putea fi mai important pentru indivizi sau națiuni decât învierea Învățătorului.

Învierea fiecărui suflet care a trăit și a murit pe pământ este o certitudine și, cu siguranță, omul trebuie să se pregătească atent pentru acest eveniment. Învierea glorioasă trebuie să fie scopul fiecărui bărbat și fiecărei femei, pentru că învierea va fi o realitate.

Nimic nu este mai universal decât învierea. Fiecare ființă va fi înviată. „Și după cum toți mor în Adam, tot așa, toți vor învia în Hristos” (1 Corinteni 15:22).

Consemnările scripturale ne spun că, în a treia zi după răstignirea lui Isus, a fost un mare cutremur. Piatra a fost rostogolită de la intrarea în mormânt. Câteva femei, printre care cele mai devotate dintre ucenicele Sale, au venit în acel loc cu miresme „și n-au găsit trupul Domnului Isus”.

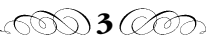
Îngeri au apărut și au spus simplu: „Pentru ce căutați între cei morți pe Cel ce este viu? Nu este aici, ci a înviat” (Luca 24:3–6). Nimic din istorie nu egalează acest anunț emoționant: „Nu este aici, ci a înviat”.

Realitatea învierii Domnului se bizuie pe mărturiile a *multor* martori credibili. Domnul înviat S-a arătat mai multor femei, celor doi ucenici de pe drumul către Emaus, lui Petru, apostolilor; și „după aceea”, așa cum a spus Pavel, „S-a arătat la peste cinci sute de frați deodată... După ei toți, S-a arătat și [lui Pavel]” (1 Corinteni 15:6, 8)...

Ca unul dintre martorii Săi din zilele din urmă, eu depun mărturie că El trăiește astăzi. El este o Ființă înviată. El este Salvatorul nostru, Domnul nostru, chiar Fiul lui Dumnezeu. Eu depun mărturie că El va veni din nou ca Domn al nostru glorificat, înviat. Ziua aceea nu este departe. Pentru toți cei care Îl acceptă ca Salvator și Domn, învierea Sa înseamnă că viața nu se sfârșește la moarte, pentru că El a promis: „Pentru că Eu trăiesc, și voi veți trăi” (Ioan14:19).¹⁴

Doar El a avut puterea învierii. Și, astfel, în a treia zi după înmormântarea Sa, El a ieșit din mormânt viu și S-a arătat multora... Ca unul dintre martorii [Săi] speciali chemați în această zi, eu vă depun mărturie că El trăiește. El trăiește cu un trup înviat. Nu există adevăr

sau fapt de care să fiu mai sigur și în care să am mai mare încredere decât adevărul învierii Domnului nostru.¹⁵

Trebuie să fim curajoși în mărturiile noastre despre Isus Hristos.

Cea mai neprețuită binecuvântare pe care o poate avea fiecare membru al Bisericii este mărturia despre divinitatea lui Isus Hristos și Biserica Sa. Mărturia este unul dintre puținele lucruri pe care le putem lua cu noi când părăsim această viață.

A avea o mărturie despre Isus înseamnă a avea cunoaștere, prin Duhul Sfânt, despre misiunea divină a lui Isus Hristos.

Mărturia despre Isus înseamnă a cunoaște natura divină a nașterii Domnului nostru – că El este, cu adevărat, *Singurul* Fiu Născut în trup.

Mărturia despre Isus înseamnă a cunoaște că El este Mesia cel promis și că, în timp ce a trăit printre oameni, El a înfăptuit multe miracole impresionante.

Mărturia despre Isus înseamnă a cunoaște că legile pe care le-a stabilit El ca doctrină a Sa sunt adevărate și, apoi, a te supune acestor legi și rânduiei.

A avea o mărturie despre Isus înseamnă a cunoaște că El a luat asupra Sa, în mod voluntar, păcatele întregii omeniri în Grădina Ghetsimani, ceea ce L-a făcut să sufere atât în trup, cât și în spirit, și să sângereze prin fiecare por. Toate acestea, El le-a făcut pentru ca noi să nu trebuiască să suferim dacă ne pocăim (vezi D&L 19:16, 18).

A avea mărturie despre Isus înseamnă a cunoaște că El a ieșit triumfător din mormânt cu un trup fizic înviat. Și, pentru că El trăiește, întreaga omenire va trăi.

A avea mărturie despre Isus înseamnă a cunoaște că Dumnezeu Tatăl și Isus Hristos S-au arătat, cu adevărat, profetului Joseph Smith pentru a inaugura o dispensație nouă a Evangheliei Sale, astfel încât salvarea să poată fi predicată tuturor națiunilor înainte de venirea Sa.

A avea mărturie despre Isus înseamnă a ști că Biserica, pe care El a întemeiat-o la jumătatea timpului și pe care a restaurat-o în

timpurile noastre este, așa cum Domnul a declarat, „singura Biserică adevărată și vie de pe toată fața pământului” (D&L 1:30).

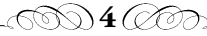
A avea o astfel de mărturie este vital. Dar și mai important este să fim curajoși în mărturia noastră.

Mărturia despre Isus înseamnă că noi acceptăm misiunea divină a lui Isus Hristos, ne supunem Evangheliei Lui și facem lucrările Sale. Înseamnă, de asemenea, că acceptăm misiunea profetică a lui Joseph Smith și a succesorilor săi și le urmăm sfaturile. Așa cum a spus Isus: „Fie prin propriul Meu glas, fie prin glasul slujitorilor Mei, este același lucru” (D&L 1:38).

Vorbind despre aceia care vor primi, în cele din urmă, binecuvântările împărăției celestiale, Domnul i-a spus lui Joseph Smith:

„Ei sunt aceia care au primit mărturia despre Isus și cred în numele Lui și au fost botezați după felul îngropării Sale, fiind îngropați în apă în numele Lui, și aceasta potrivit poruncii pe care El a dat-o” (D&L 76:51).

Aceștia sunt aceia care sunt curajoși în mărturia lor despre Isus, care, așa cum a declarat Domnul, „[biruiesc] prin credință și [sunt pecetluiți] prin Spiritul Sfânt al făgăduinței, pe care Tatăl Îl revarsă asupra tuturor acelor care sunt drepti și fideli” (D&L 76:53).¹⁶

Credința în Isus Hristos constă în bizuirea totală pe El și în urmarea învățăturilor Sale.

Principiul fundamental al religiei noastre este credința în Domnul Isus Hristos. De ce este necesar ca noi să ne concentrăm încrederea, speranța și nădejdea asupra unei singure persoane? De ce este credința în El atât de necesară pentru a avea pace spirituală în această viață și speranță în lumea care va veni?

Răspunsurile noastre la aceste întrebări ne determină să înfruntăm viitorul având curaj, speranță și optimism sau fiind temători, neliniștiți și pesimiști.

Mesajul meu și mărturia mea sunt acestea: Numai Isus Hristos este singurul capabil să ne dea acea speranță, acea încredere și acea tărie de care avem nevoie ca să învingem lumea și să ne ridicăm deasupra slăbiciunilor noastre omenești. Pentru a face aceasta,

„Veniți după Mine” (Marcu 1:17).

trebuie să ne punem credința în El și să trăim potrivit legilor și învățăturilor Sale...

Credința în El înseamnă mai mult decât simpla recunoaștere că El trăiește. Înseamnă mai mult decât a declara crezuri.

Credința în Isus Hristos înseamnă să te bizui în întregime pe El. Ca Dumnezeu, El are putere, inteligență și dragoste infinite. Nu există problemă a omului care să depășească puterea Sa de a o rezolva. Pentru că El a coborât sub toate lucrurile (vezi D&L 122:8), El știe cum să ne ajute să ne ridicăm deasupra dificultăților noastre zilnice.

Credința în El înseamnă să credem că, deși noi nu înțelegem toate lucrurile, El le înțelege. Ca urmare, noi trebuie să ne întoarcem către El „în fiecare gând; [să nu ne îndoim, să nu ne temem]” (D&L 6:36).

Credința în El înseamnă încrederea că El are toată puterea asupra tuturor oamenilor și tuturor națiunilor. Nu există niciun rău pe care

El să nu-l poată opri. Toate lucrurile sunt în mâinile Sale. Acest pământ este împărăția Sa de drept. Totuși, el permite răului să existe pentru ca noi să putem alege între bine și rău.

Evanghelia Sa este rețeta perfectă pentru toate problemele omenеști și suferințele sociale.

Dar Evanghelia Sa este eficientă numai dacă este pusă în practică în viețile noastre. Prin urmare, noi trebuie să ne „[ospătăm] din cuvintele lui Hristos; căci iată, cuvintele lui Hristos vă vor spune toate lucrurile pe care trebuie să le faceți” (2 Nefi 32:3).

Dacă nu *punem în practică* învățăturile Sale, noi nu ne demonstrăm credința în El.

Gândiți-vă cât de diferită ar fi lumea aceasta dacă întreaga omenire ar face ceea ce a spus El: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău... Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși” (Matei 22:37, 39).

Care este, deci, răspunsul la întrebarea: „Ce trebuie făcut cu privire la problemele și dilemele cu care se confruntă, astăzi, persoanele, comunitățile și națiunile?”. Iată rețeta Sa simplă:

„Credeți în Dumnezeu; credeți că El este și că El a creat toate lucrurile, atât în cer, cât și pe pământ; credeți că El are *toată* înțelepciunea și *toată* puterea, atât în cer, cât și pe pământ; credeți că omul nu înțelege toate lucrurile pe care Domnul le poate înțelege...

Credeți că trebuie să vă pocăiți de păcate și să renunțați la ele și să vă umiliți în fața lui Dumnezeu; și cereți cu sinceritatea inimii voastre ca El să vă ierte; și acum, de credeți toate aceste lucruri, *aveți grijă să le faceți*” (Mosia 4:9–10; caractere cursive adăugate).¹⁷

5

Noi suntem cel mai mult binecuvântați și bucuroși când ne străduim să fim ca Isus Hristos.

Unul dintre scopurile acestei vieți este ca noi să fim testați pentru a se vedea dacă noi vom „face toate lucrurile pe care Domnul” Dumnezeul nostru ni le va porunci (Avraam 3:25). Pe scurt, trebuie să aflăm voia Domnului și s-o îndeplinim. Trebuie să urmăm modelul lui Isus Hristos și să fim ca El.

Întrebarea esențială a vieții trebuie să fie aceeași pe care a adresat-o Pavel: „Doamne, ce vrei să fac?” (Faptele apostolilor 9:6)...

Avem nevoie de mai mulți bărbați și femei ai lui Hristos, care să-și amintească întotdeauna de El, care să țină poruncile pe care El le-a dat lor. Cel mai bun mod de a măsura succesul este să vedem cât de îndeaproape putem urma exemplul Său în fiecare clipă¹⁸.

Unii... sunt dornici să moară pentru credința lor, dar nu sunt dornici să trăiască pe deplin pentru ea. Hristos a trăit și a murit pentru noi. Prin ispășirea Sa și urmând exemplul Său, putem dobândi cel mai mare dar dintre toate – viața eternă, care este felul de viață pe care o are Cel Etern – Tatăl nostru din Cer.

Hristos a întrebat: „Ce fel de oameni trebuie să fiți voi?”. Apoi, El a răspuns spunând că trebuie să fim tot așa cum este El (3 Nefi 27:27).

Omul cel mai măreț și mai binecuvântat și fericit este cel a cărui viață se apropie cel mai mult de tiparul celei a lui Hristos. Aceasta nu are nimic de-a face cu avuția, puterea sau prestigiul lumesc. Singurul test adevărat al măreției, al gradului de binecuvântare și al fericirii este gradul de apropiere al unui om de ceea ce este Învățătorul, Isus Hristos. El este calea dreaptă, adevărul deplin și viața din plin.

Întrebarea care să revină mereu în mintea noastră, influențând fiecare gând și faptă din viața noastră, trebuie să fie: „Doamne, ce vrei să fac?” (Faptele apostolilor 9:6). Răspunsul la această întrebare vine numai prin lumina lui Hristos și Duhul Sfânt. Norocoși sunt aceia care trăiesc astfel, încât ființa le este plină de amândouă...

Când ne gândim la tot ce a făcut și face [Isus Hristos] pentru noi, există ceva ce am putea să-I dăm în schimb.

Marele dar pe care ni l-a făcut Hristos a fost viața și sacrificiul Său. Nu ar trebui atunci ca micul nostru dar pentru El – să fie viețile și sacrificiile noastre, nu numai acum, ci și în viitor?¹⁹

[Aceia care sunt] conduși de Hristos vor fi o parte a lui Hristos... Voia lor va fi absorbită de voia Sa (vezi Ioan 5:30). Ei fac mereu acele lucruri care sunt plăcute Domnului (vezi Ioan 8:29). Nu numai că ei vor să moară pentru Domnul, ci, ceea ce este mai important, ei vor să trăiască pentru El.

Intrați în casele lor și tablourile de pe pereți, cărțile de pe rafturi, muzica din aer, cuvintele și faptele lor arată că sunt creștini. Ei stau ca martori ai lui Dumnezeu în toate timpurile, în toate lucrurile și în toate locurile (vezi Mosia 18:9). Ei Îl au pe Hristos în minte când se întorc către El în fiecare gând (vezi D&C 6:36). Ei Îl au pe Hristos în inimile lor când toate simțirile lor sunt puse în Domnul în vecii vecilor (vezi Alma 37:36).

Aproape în fiecare săptămână, ei iau din împărtășanie și mărturisesc din nou Tatălui lor Etern că doresc să ia asupra lor numele Fiului Său, să-și amintească totdeauna de El și să țină poruncile Sale (vezi Moroni 4:3).

Așa cum se spune în Cartea lui Mormon, ei „[se ospătează] din cuvintele lui Hristos” (2 Nefi 32:3), „[vorbesc] despre Hristos” (2 Nefi 25:26), „[se bucură] în Hristos” (2 Nefi 25:26), „[sunt] făcuți vii prin Hristos” (2 Nefi 25:25) și „[se bucură] de-al [lor] Isus” (vezi 2 Nefi 33:6). Pe scurt, ei își dedică viața Domnului și dobândesc viața eternă (vezi Luca 17:33).²⁰

Sugestii pentru studiu și predare

Întrebări

- Președintele Benson ne-a învățat că, deși nu putem înțelege pe deplin *cum* a înfăptuit Salvatorul ispășirea, noi putem înțelege *de ce* a făcut-o (vezi secțiunea 1). În ce mod vă influențează viața înțelegerea acestui lucru?
- În timp ce studiați secțiunea 2, gândiți-vă la impactul învierii Salvatorului. În ce fel vă influențează viața învierea Sa?
- De ce credeți că mărturia despre Isus Hristos este „cea mai neprețuită binecuvântare”? (Vezi secțiunea 3.) Ce înseamnă pentru dumneavoastră să fiți curajoși în mărturia dumneavoastră?
- Meditați asupra cuvintelor președintelui Benson despre credința în Isus Hristos (vezi secțiunea 4). În ce fel această descriere a credinței în Hristos înseamnă „mai mult decât simpla recunoaștere că El trăiește”?
- Președintele Benson a spus că oamenii care sunt „conduși de Hristos” sunt dornici să „moară pentru Domnul dar, ce este mai

important, ei vor să trăiască pentru El” (secțiunea 5). Ce înseamnă pentru dumneavoastră să trăiți pentru Salvator?

Scripturi suplimentare

Ioan 10:17–18; 2 Nefi 9:20–24; 31:20–21; Mosia 16:6–11; 3 Nefi 27:20–22; Moroni 7:33; D&L 19:1–3, 16–19; 76:22–24; Articolele de credință 1:3

Ajutor pentru studiu

„Atunci când simțiți bucuria care vine din înțelegerea Evangheliei, veți dori să puneți în practică ceea ce învățați. Străduiți-vă să trăiți în armonie cu ceea ce înțelegeți. Făcând aceasta, vă veți întări credința, cunoașterea și mărturia” (*Predicați Evanghelia Mea* [2004], p. 19).

Note

1. „The Meaning of Easter”, *Ensign*, apr. 1992, p. 2.
2. *The Teachings of Ezra Taft Benson* (1988), p. 10.
3. Vezi „Come unto Christ”, *Ensign*, nov. 1987, p. 83–85; „I Testify”, *Ensign*, nov. 1988, p. 86–87.
4. „I Testify”, p. 86.
5. „Come unto Christ”, p. 83; vezi, de asemenea, „Born of God”, *Ensign*, iul. 1989, p. 2.
6. „Come unto Christ”, p. 83.
7. „Jesus Christ: Our Savior and Redeemer”, *Ensign*, iun. 1990, p. 6.
8. „Life Is Eternal”, *Ensign*, aug. 1991, p. 4.
9. „Jesus Christ: Our Savior and Redeemer”, p. 4.
10. „Jesus Christ: Our Savior and Redeemer”, p. 2.
11. „Jesus Christ: Our Savior, Our God”, *Ensign*, apr. 1991, p. 2, 4.
12. „Keeping Christ in Christmas”, *Ensign*, dec. 1993, p. 4.
13. „Jesus Christ: Our Savior and Redeemer”, p. 4.
14. „The Meaning of Easter”, p. 2, 4.
15. „Jesus Christ: Our Savior, Our God”, p. 4.
16. „Valiant in the Testimony of Jesus”, *Ensign*, febr. 1987, p. 2.
17. „Jesus Christ: Our Savior and Redeemer”, p. 2, 6.
18. „In His Steps”, *Ensign*, sept. 1988, p. 5, 6.
19. „Jesus Christ – Gifts and Expectations”, *Ensign*, dec. 1988, p. 2, 4.
20. „Born of God”, p. 4–5.

Joseph Smith, un instrument în mâinile Domnului

„Joseph Smith, profetul sfânt din zilele din urmă, a fost un instrument în mâinile Domnului deschizând o nouă dispensație a Evangheliei, ultima și cea mai măreață dintre toate dispensațiile Evangheliei.”

Din viața lui Ezra Taft Benson

Când vârstnicul Ezra Taft Benson a slujit în calitate de misionar cu timp deplin în Anglia, la începutul anilor 1920, el și colegii săi au trăit experiența a ceea ce el a numit o „mare opoziție față de Biserică”. El a povestit mai târziu:

„Ziare, reviste, chiar și filme anti-mormone erau peste tot în Marea Britanie”. Pentru că opoziția era atât de mare, unele forme de muncă misionară, precum ținerea întrunirilor pe stradă și distribuirea de broșuri, nu au mai fost folosite. „Dar, în nordul Angliei, unde lucram noi”, a spus el, „aveam un grup de oameni în Ramura South Shields, care erau foarte credincioși, foarte devotați și foarte fideli și ei ne-au invitat pe mine și colegul meu să mergem și să vorbim în cadrul adunării lor de împărtășanie. Ei au spus: «Mulți dintre vecinii noștri nu cred minciunile care sunt tipărite. Dacă veți veni, vom umple micuța capelă».

Și, astfel, am acceptat invitația și am început pregătirea și eu am început să studiez despre apostazie. Era un subiect care îmi plăcea și m-am gândit că aveau nevoie să li se vorbească despre el; am muncit și am studiat și m-am gândit că puteam să vorbesc cincisprezece minute despre acest subiect.

Am mers la acea capelă mică și era plină. Toți erau fericiți. Și, după deschidere, a vorbit colegul meu, apoi, am vorbit eu cu o

*Mesajul Primei Viziuni a fost „adresat tuturor copiilor
Tatălui nostru, care trăiesc pe fața pământului”.*

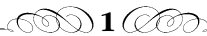
ușurință pe care nu am avut-o niciodată în toată viața mea. Și, când m-am așezat și m-am uitat la ceas, vorbisem douăzeci și cinci de minute și nu menționasem apostazia, nici măcar nu mă gândisem la apostazie. Vorbisem despre Joseph Smith și depusesem mărturie că el a fost un profet al lui Dumnezeu și că eu știam acest lucru. Am vorbit despre ieșirea la lumină a Cărții lui Mormon ca o nouă mărturie despre Hristos și mi-am depus mărturia. Când am înțeles ce se întâmplase, nu mi-am putut reține lacrimile.

La sfârșitul adunării, mulți sfinți s-au apropiat și și-au exprimat recunoștința că se spusese ceva despre Joseph Smith. Ei au spus: «Mai mulți dintre vecinii noștri au spus: ‘Putem accepta tot ce se spune despre Biserică, dar nu despre Joseph Smith’». Apoi, unii dintre aceiași vecini s-au apropiat și au spus: «Acum, suntem pregătiți. Suntem pregătiți în această seară. Am primit mărturie că Joseph Smith este un profet al lui Dumnezeu».¹

De-a lungul vieții, președintele Benson a continuat să caute prilejuri să-și împărtășească mărturia despre chemarea lui Joseph Smith. De exemplu, când era secretar al agriculturii în administrația Statelor Unite, un post de radio l-a invitat să aleagă un pasaj preferat din scripturi pentru a fi citit în timpul emisiunii și el a ales un fragment din Joseph Smith–Istorie din „Perla de mare preț”.²

Mai presus de toate, el a depus, cu regularitate, mărturie fermă și puternică în fața sfinților. „Joseph Smith a fost un profet al Dumnezeului cel Viu”, a declarat el, „unul dintre cei mai mari profeți care au trăit vreodată pe pământ. El a fost instrumentul în mâna lui Dumnezeu, prin care a fost inaugurată o măreață dispensație a Evangheliei, cea mai măreață care a existat vreodată și ultima dintre toate în pregătirea pentru cea de-a Doua Venire a Învățătorului”³.

Învățăături ale lui Ezra Taft Benson

Prima Viziune a lui Joseph Smith a fost cel mai mare eveniment din această lume de după învierea lui Isus Hristos.

La vârsta adolescenței, Joseph Smith era un căutător al adevărului. Învățăturile confuze ale bisericilor existente l-au determinat

să-L întrebe pe Dumnezeu care dintre ele era adevărată. El a afirmat că, drept răspuns la acea rugăciune, i s-a arătat un stâlp de lumină strălucitoare. Acestea sunt cuvintele sale:

„Când lumina s-a oprit asupra mea, am văzut două Personaje, ale căror strălucire și slavă întreceau orice descriere și care stăteau deasupra mea, în aer. Unul dintre ele mi-a vorbit, chemându-mă pe nume, și a spus, arătând către celălalt: *Acesta este Fiul Meu Iubit. Ascultă-L!*” (JS-I 1:17).

Joseph L-a întrebat pe al doilea Personaj, care era Isus Hristos, care dintre confesiunile creștine era adevărată. I s-a spus că nu trebuia să se alătore niciuneia dintre ele, pentru că niciuna nu era adevărată.⁴

Când Dumnezeu, Tatăl, și Fiul Său, Isus Hristos, vin pe pământ, așa cum au făcut în anul 1820, când i s-au arătat tânărului profet Joseph Smith, nu este un lucru care-i privește doar pe câțiva oameni. Este un mesaj și o revelație adresate tuturor copiilor Tatălui nostru, care trăiesc pe fața pământului. A fost cel mai mare eveniment care a avut loc în această lume după învierea Învățătorului. Uneori, cred că suntem atât de aproape de el, încât nu apreciem pe deplin semnificația, importanța și dimensiunea lui.⁵

Prima Viziune a profetului Joseph Smith este o doctrină fundamentală a Bisericii.⁶

Cel mai evident adevăr care a rezultat din experiența trăită de profet în anul 1820 a fost realitatea existenței lui Dumnezeu și faptul că Isus Hristos a înviat cu adevărat. El l-a văzut ca Personaje diferite, distincte, glorificate, care i-au vorbit așa cum un om vorbește altuia.⁷

Sunt umil recunoscător pentru cunoașterea pe care o am că Dumnezeu, Tatăl, și Fiul Său, Isus Hristos, au venit din nou ca ființe glorificate pe acest pământ în zilele noastre, în această dispensație; că ei s-au arătat, cu adevărat, tânărului profet... Aceasta a fost cea mai glorioasă manifestare a lui Dumnezeu Tatăl și a Fiului despre care avem consemnare.⁸

2

Conform profetiei din Noul Testament, Joseph Smith a primit noi revelații și vizitele unui înger.

Este un lucru înțeles în general că credința membrilor Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă se bazează pe afirmația că Joseph Smith este un profet al lui Dumnezeu și, de asemenea, că el a declarat că ieșirea la lumină a Cărții lui Mormon a fost rezultatul vizitelor îngerului primite între anii 1823 și 1827.

Când află despre această afirmație, unii oameni argumentează că este absurd să spui că îngerii vizitează pământul în zilele noastre.

Biblia cuprinde mărturii că Dumnezeu a îndrumat treburile Bisericii Sale pe pământ, timp de peste patru mii de ani, prin revelație și, când a fost necesar, prin slujire cerească.

Descriind condițiile din ultimele zile premergătoare celei de-a Doua Veniri a lui Isus Hristos, Ioan a profetit în Noul Testament că, înainte de întoarcerea Salvatorului, lumea avea să primească o avertizare că ceasul judecării lui Dumnezeu se apropie. Acea avertizare avea să vină printr-un înger din cer, care avea să declare o „Evanghelie veșnică”. Ascultați cuvintele sale:

„Și am văzut un alt înger care zbura prin mijlocul cerului, cu o Evanghelie veșnică, pentru ca s-o vestească locuitorilor pământului, oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod.

El zicea cu glas tare: «Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecării Lui; și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor!» (Apocalipsa 14:6-7).

Dacă cineva acceptă mărturia lui Ioan Revelatorul, ar trebui să se aștepte și la o nouă revelație și la o vizită a unui mesager ceresc.

Mărturia noastră solemnă este că acest mesager ceresc i s-a arătat profetului Joseph Smith la începutul secolului al XIX-lea. Această veste că un înger de la Dumnezeu i s-a arătat unui profet din timpurile noastre este în armonie deplină cu profetiile din Noul Testament și, ca urmare, trebuie să trezească interesul fiecărui căutător onest al adevărului.⁹

Moroni a venit la Joseph Smith împlinind profeția.

În seara zilei de 21 septembrie 1823, un înger i s-a arătat profetului Joseph Smith. Numele îngerului era Moroni. El a fost ultimul dintr-un lung șir de profeți din rândul a două mari civilizații străvechi, care au existat... pe continentul american cu secole în urmă.¹⁰

3

Cartea lui Mormon este cea mai mare dovadă a chemării lui Joseph Smith ca profet.

Cea mai mare dovadă care susține afirmația lui Joseph Smith, că el este purtătorul de cuvânt al Dumnezeului Atotputernic, a fost publicarea unei cronică scripturale, Cartea lui Mormon.

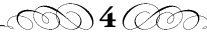
Cartea lui Mormon este o cronică a locuitorilor din vechime ai continentului american și consemnează vizita și slujirea lui Isus Hristos în rândul oamenilor de pe acest continent după înălțarea Sa de la Ierusalim. Scopul principal al cronicii este să convingă o generație ulterioară că Isus este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu. Ca urmare, Cartea lui Mormon este o altă mărturie, alături de Biblie, despre divinitatea lui Isus Hristos.

Joseph Smith a obținut această cronică străveche de la un mesager ceresc, întocmai cum a profetit Ioan. Acest înger i s-a arătat și i-a revelat locul în care se aflau consemnările străvechi, care erau scrise pe plăci metalice și îngropate într-o ladă de piatră. La timpul potrivit, tânărului profet i s-au dat plăcile și mijloacele cu ajutorul cărora au fost traduse. Apoi, cartea a fost publicată și făcută cunoscută lumii ca lucrare canonică.

De asemenea, în armonie cu mărturia lui Ioan, cartea cuprinde „Evanghelia veșnică”. Aceasta este predicată lumii, acum, de misiunii noastre.

Vă invităm să verificați veridicitatea mărturiei noastre despre originea Cărții lui Mormon. Puteți face acest lucru citind-o și întrebându-L pe Tatăl nostru Ceresc dacă aceste lucruri sunt adevărate. Vă promit că, dacă sunteți onești, veți primi de la Duhul Sfânt o confirmare despre adevăr. Milioane de persoane depun mărturie, cu seriozitate și sinceritate, că ele știu că aceasta este de la Dumnezeu.¹¹

Dacă este adevărată Cartea lui Mormon, atunci Isus este Hristosul, Joseph Smith a fost profetul Său, Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă este adevărată și ea este condusă astăzi de un profet care primește revelații.¹²

Dumnezeu a restabilit împărăția Sa pe pământ prin profetul Joseph Smith.

Confesiunile creștine din întreaga lume s-au rugat timp de secole ca împărăția lui Dumnezeu să vină [vezi Matei 6:10]. Noi declarăm, cu sinceritate și în mod public, că acea zi a sosit!¹³

Rugăciunea unui băiat de paisprezece ani, în Dumbrava Sacră, a inaugurat începutul unei noi dispensații a Evangheliei.¹⁴

Dumnezeu a stabilit din nou împărăția Sa pe pământ împlinind profeția...

Joseph Smith a fost chemat de Dumnezeu pentru a restabili acea împărăție – Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă. Eu depun mărturie că el a realizat această lucrare, că el a pus temelia și că el a încredințat Bisericii cheile și puterile pentru a continua

mărețea lucrare din zilele din urmă, pe care el a început-o sub îndrumarea Dumnezeuului Atotputernic.¹⁵

Lui Joseph Smith i s-au arătat și alte ființe, inclusiv Ioan Botezătorul și Petru, Iacov și Ioan, care i-au conferit autoritatea de a acționa în numele lui Dumnezeu (vezi JS-I 1:68-72; D&L 27:5-13). Biserica și împărăția lui Dumnezeu a fost restaurată în aceste zile din urmă, chiar Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă, cu toate darurile, drepturile, puterile, doctrinele, oficianții și binecuvântările Bisericii din vechime (vezi D&L 65; 115:3-4).¹⁶

Profetului Joseph i s-a poruncit să continue să fie un instrument în mâinile lui Dumnezeu și să organizeze Biserica, să publice și să trimită lumii, ca mărturie suplimentară despre divinitatea lui Isus Hristos, Cartea lui Mormon care a fost luată de pe consemnările sacre...

Această restaurare a Evangheliei, readucerea luminii și adevărului, este spre folosul și binecuvântarea tuturor copiilor lui Dumnezeu. Astfel, cu umilință și recunoștință, misionarii noștri merg în lume să proclame că a existat o perioadă de apostazie, de necunoaștere a adevărului, dar că, prin bunătatea lui Dumnezeu, cerurile au fost deschise din nou și Evanghelia a fost revelată omului prin Joseph Smith, profetul.¹⁷

5

Joseph Smith a fost loial și fidel până la moarte.

În același timp cu dezvoltarea de la începuturi a Bisericii, au existat opoziție și persecuție. Oriunde a fost plantată micuța „sămânță de muștar” s-au făcut încercări de a opri creșterea ei.¹⁸

Băiatul de paisprezece ani a apărat adevărul împotriva presiunilor lumii. Dumnezeu Și-a cunoscut fiul atunci când el a fost ales. A știut că el va fi loial și fidel chiar până la moarte.¹⁹

Unii au tratat mărturia lui [Joseph Smith] cu mult dispreț și au început să spună lucruri neadevărate despre el și l-au persecutat. Precum apostolul Pavel din vechime, tânărul profet nu a vrut să-și renege mărturia, ci a apărat-o cu aceste cuvinte:

„Avusesem o viziune; știam aceasta și știam că Dumnezeu știe aceasta și n-am putut să o neg, nici să îndrăznesc să fac acest lucru;

cel puțin știam că făcând astfel, L-aș fi jignit pe Dumnezeu și aș fi fost condamnat” (JS-I 1:25).²⁰

Joseph Smith, profetul, a mers de bunăvoie la moarte. El a petcutuit mărturia sa cu viața sa – cu sângele său. În acea zi fatidică în Nauvoo, Illinois, pe drumul său către închisoarea Carthage și către martiriul său, în timp ce privea înapoi la orașul său și la oamenii pe care îi iubea, el a declarat: „Acesta este cel mai plăcut loc și aceștia sunt cei mai buni oameni care trăiesc sub ceruri; ei știu puține lucruri despre încercările care îi așteaptă” [*History of the Church*, 6:554].

Mai târziu, profetul a spus trist, dar liniștit și curajos: „Merg ca un miel la tăiere, dar sunt la fel de liniștit ca o dimineață de vară. Am conștiința liberă de orice păcat față de Dumnezeu și față de toți oamenii. Dacă îmi vor lua viața, voi muri nevinovat, iar sângele meu va cere din pământ răzbunare și se va spune despre mine: «A fost omorât cu sânge rece»” [*History of the Church*, 6:555].²¹

Astfel și-a încheiat profetul Joseph Smith viața pământeană și și-a îndeplinit partea din viața muritoare a misiunii primite de la Dumnezeu. Această misiune din viața muritoare, a explicat el, nu putea să ia sfârșit înainte de a fi complet îndeplinită. Precum Salvatorul, rânduit la misiunea Sa „de la întemeierea lumii, în cartea vieții Mielului care a fost înjunghiat” [vezi Apocalipsa 13:8], Joseph a fost cu adevărat rânduit dinainte la această misiune măreață.²²

6

Joseph Smith este astăzi conducătorul acestei ultime și cele mai mărețe dintre toate dispensațiile Evangheliei.

Eu știu că Joseph Smith, deși omorât, devenind martir pentru adevăr, trăiește și că, în calitate de conducător al acestei dispensații – cea mai măreață dintre toate dispensațiile Evangheliei – el va continua să existe de-a lungul eternităților care vor urma.²³

Mesajul lui Joseph Smith – mesajul Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă, mesajul mormonismului – este cel mai important mesaj din această lume. Și Joseph Smith, profetul, care trăiește astăzi, continuă să aibă un rol important în îndrumarea lui aici pe pământ.²⁴

Pentru a avea o viziune a măreției misiunii pământene a profetului trebuie să o privim în lumina veșniciei. El era dintre cei «nobili și mari» pe care Avraam i-a descris după cum urmează:

„Acum, Domnul mi-a arătat mie, Avraam, inteligențele care au fost organizate înainte de a fi lumea; și printre toate acestea erau mulți din cei nobili și mari;

Și Dumnezeu a văzut că aceste suflete erau bune, și a stat în mijlocul lor și a spus: Pe aceștia îi voi face conducătorii Mei; pentru că, El a stat printre aceia care erau spirite și a văzut că ei erau buni; și mi-a spus mie: Avraam, tu ești unul dintre ei; tu ai fost ales înainte să te fi născut” (Avraam 3:22–23).

La fel a fost cu Joseph Smith. Și el a fost acolo. El, de asemenea, a stat în consiliu cu cei nobili și mari. Având un loc important, de onoare și cinste, este neîndoielnic faptul că el a ajutat la planificarea și executarea măreței lucrări a Domnului de a „[realiza] nemurirea și viața veșnică a omului”, salvarea tuturor copiilor Tatălui nostru [vezi Moise 1:39]. Misiunea sa a avut și urma să aibă impact asupra tuturor acelorora care au venit pe pământ, asupra tuturor care, apoi, au locuit pe pământ și asupra milioanele nenăscuți încă.

Profetul Joseph Smith a explicat acest fapt etern prin aceste cuvinte: „Fiecare bărbat care are chemarea de a sluji locuitorilor lumii a fost rânduit în acest scop în marele Consiliu din cer înainte ca această lume să existe. Eu cred că am fost rânduit chiar în acest oficiu în acel mare Consiliu. Mărturia mea este că sunt slujitorul lui Dumnezeu și că acest popor este poporul Său” [vezi *History of the Church*, 6:364]...

Cel mai măreț eveniment din această lume sau din lumea care va veni este direct legat de lucrarea și misiunea lui Joseph Smith – om cu destin măreț, profet al lui Dumnezeu. Această lucrare este salvarea și viața eternă a omului. În acest mare scop, a fost creat acest pământ, au fost chemați profeți ai lui Dumnezeu, au fost trimiși mesageri cerești și, în momente sacre și importante, chiar Dumnezeu, Tatăl nostru al tuturor, binevoiește să vină pe pământ și să-L prezinte pe Fiul Său Preaiubit.

Profetul Joseph Smith nu a fost doar unul dintre „cei nobili și mari”, ci el a dat și continuă, chiar și astăzi, din împărăția de sus, să

dea atenție problemelor importante, de aici de pe pământ. Pentru că în ochii Domnului, Dumnezeuul acestei lumi sub îndrumarea Tatălui, există un mare program etern, în care profetul Joseph joacă un rol important, totul prin preoția eternă și autoritatea veșnică ale lui Dumnezeu.²⁵

Vă depun mărturie că Joseph Smith a fost și este un profet al lui Dumnezeu, unul dintre profeții cu adevărat mari ai tuturor timpurilor, un om cu destin mare, un om de caracter, un om curajos, un om cu spiritualitate profundă, un profet asemănător lui Dumnezeu al Domnului, unul cu adevărat nobil și mare al tuturor timpurilor.²⁶

Da, Joseph Smith, profetul din zilele din urmă, a fost un instrument în mâinile Domnului în inaugurarea unei noi dispensații a Evangheliei, ultima și cea mai măreață dintre toate dispensațiile Evangheliei.²⁷

Sugestii pentru studiu și predare

Întrebări

- De ce credeți că Prima Viziune a lui Joseph Smith a fost „cel mai mare eveniment... de după învierea Învățătorului”? (Vezi secțiunea 1.) În ce mod v-a influențat viața acest eveniment?
- Cum vă ajută să știți că Ioan Revelatorul a profetit despre vizitele făcute lui Joseph Smith de către Moroni? (Vezi secțiunea 2.)
- Președintele Benson a spus că scriptura Cartea lui Mormon este „cea mai mare dovadă” că Joseph Smith este profet (vezi secțiunea 3). Cum a influențat studiul Cărții lui Mormon mărturia dumneavoastră despre misiunea lui Joseph Smith?
- Cugetați asupra cuvintelor mărturiei președintelui Benson din secțiunea 4. Care sunt unele binecuvântări pe care le-ați primit dumneavoastră și familia dumneavoastră datorită restaurării Evangheliei?
- Ce învățați din secțiunea 5 despre înfruntarea persecuției? Ce putem învăța din exemplul lui Joseph Smith care să ne ajute când oamenii pun la îndoială mărturiile noastre?
- Vorbind despre prerânduirea lui Joseph Smith, președintele Benson a spus: „Misiunea sa a avut și urma să aibă impact asupra

tuturor aceloră care au venit pe pământ, asupra tuturor care, apoi, au locuit pe pământ și asupra milioanele de oameni născuți încă” (secțiunea 6). Ce impact a avut misiunea lui Joseph Smith asupra tuturor aceloră care au trăit pe pământ? Ce impact a avut asupra dumneavoastră personal?

Scripturi suplimentare

Isaia 29:13–14; 2 Nefi 3:3–15; 3 Nefi 21:9–11; D&L 5:9–10; 135; Joseph Smith–Istorie

Ajutor pentru predare

„Rugați cursanții să împărtășească ce au învățat ca urmare a studiului lor personal al capitolului. Poate fi util să contactați câțiva cursanți în timpul săptămânii și să-i rugați să vină pregătiți să împărtășească ce au învățat” (pagina vii a acestui manual).

Note

1. *The Teachings of Ezra Taft Benson* (1988), p. 206, 207.
2. Vezi Sheri L. Dew, *Ezra Taft Benson: A Biography* (1987), p. 292.
3. În Conference Report, apr. 1961, p. 114.
4. „Joseph Smith: Prophet to Our Generation”, *Ensign*, nov. 1981, p. 61–62.
5. *God, Family, Country: Our Three Great Loyalties* (1974), p. 57.
6. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, p. 101.
7. *Come unto Christ* (1983), p. 74.
8. În Conference Report, apr. 1958, p. 60.
9. „Joseph Smith: Prophet to Our Generation”, p. 61.
10. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, p. 46.
11. „Joseph Smith: Prophet to Our Generation”, p. 61.
12. „The Book of Mormon Is the Word of God”, *Ensign*, ian. 1988, p. 4.
13. „May the Kingdom of God Go Forth”, *Ensign*, mai 1978, p. 34.
14. În Conference Report, oct. 1956, p. 108.
15. „A Message to the World”, *Ensign*, nov. 1975, p. 34.
16. „I Testify”, *Ensign*, nov. 1988, p. 86.
17. În Conference Report, oct. 1949, p. 27, 28.
18. *Come unto Christ*, p. 81.
19. *God, Family, Country*, p. 38.
20. „Joseph Smith: Prophet to Our Generation”, p. 62.
21. *God, Family, Country*, p. 37–38.
22. *God, Family, Country*, p. 29.
23. „A Message to the World”, p. 34.
24. *God, Family, Country*, p. 40–41.
25. *God, Family, Country*, p. 30–31.
26. *God, Family, Country*, p. 37.
27. *God, Family, Country*, p. 39.

Puterea cuvântului

„Cuvântul lui Dumnezeu, așa cum se găsește în scripturi, în cuvintele profetilor în viață și în revelația personală, are puterea să întărească sfinții și să-i înarmeze cu Spiritul, pentru ca ei să reziste răului, să se țină bine de ceea ce este bun și să găsească bucurie în această viață.”

Din viața lui Ezra Taft Benson

Când președintele Thomas S. Monson slujea ca al doilea consilier al președintelui Ezra Taft Benson în Prima Președinție, dânsul a spus: „Președintele Benson înțelege repede problemele care sunt supuse atenției sale. Nu are nevoie să examineze o problemă timp îndelungat înainte de a fi îndrumat prin inspirație de la Domnul spre o hotărâre. Având în vedere ritmul creșterii Bisericii în zilele noastre, în întreaga lume, și multitudinea problemelor supuse atenției Primei Președinții, această capacitate de a procesa toate informațiile și de a înțelege miezul problemei este esențială pentru ducerea la îndeplinire a lucrării administrative a Bisericii”.¹

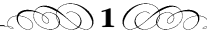
În ziua de 4 aprilie a anului 1986, în cadrul primei conferințe generale la care a participat în calitate de președinte al Bisericii, președintele Benson a prezidat o adunare specială a conducătorilor preoției. Frații din auditoriu au văzut capacitatea sa de „a procesa toate informațiile și de a înțelege miezul problemei”. Când s-a adresat congregației, el a menționat multe dintre încercările cu care se confruntau sfinții din zilele din urmă – cum ar fi ispita, greutățile prin care trec familiile și dificultatea de a ține poruncile și a îndeplini îndatoririle în Biserică – și a împărtășit soluția pe care a găsit-o pentru aceste încercări.

*Președintele Ezra Taft Benson a depus deseori mărturie
despre puterea cuvântului lui Dumnezeu.*

În cadrul acelei adunări a conducătorilor preoției, președintele Benson a rostit numai o parte a cuvântării sale, așa încât el a cerut ca întreaga cuvântare să fie inclusă în numărul cu conferința al revistelor Bisericii. Acest capitol cuprinde acea cuvântare în întregime. Deși președintele Benson s-a adresat conducătorilor preoției, el a propovăduit principii care se aplică tuturor membrilor Bisericii.

Învățăături ale lui Ezra Taft Benson

Când ne confruntăm cu marile încercări ale timpului nostru, trebuie să ne ținem strâns de cuvântul lui Dumnezeu.

Dragii mei frați, ce priveliște emoționantă văd când mă uit la acest grup de conducători ai preoției și știu câte multe mii de sfinți sluiți și câtă dedicare și credință aveți dumneavoastră și cei pe care îi reprezentați! Nu există o altă organizație în lume, astăzi, care să aibă același scop drept ca al acestei organizații și nici nu există o altă organizație – politică, religioasă sau militară – care să dețină puterea pe care o dețineți dumneavoastră, cei prezenți aici în această seară.

Trăim într-o perioadă în care există încercări mari. Trăim în acea perioadă despre care a vorbit Domnul când a spus: „Pacea va fi luată de pe pământ și... diavolul va avea putere asupra posesiunilor lui” (D&L 1:35). Trăim în acea perioadă pe care a prezis-o Ioan Revelatorul când „balaurul, mâniat pe femeie, s-a dus să facă război cu rămășița seminței ei, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și țin mărturia lui Isus Hristos” (Apocalipsa 12:17). Balaurul este Satana; femeia reprezintă Biserica lui Isus Hristos. Satana duce război împotriva membrilor Bisericii care au mărturie și care încearcă să țină poruncile. Și, în timp ce mulți dintre membrii noștri rămân credincioși și puternici, unii se clatină. Alții cad. Alții împlinesc profeția lui Ioan care spune că, în războiul cu Satana, unii sfinți vor fi biruți (vezi Apocalipsa 13:7).

Profetul Lehi a văzut și el zilele noastre în marele său vis vizionar despre pomul vieții. El a văzut că mulți oameni vor rătăci ca niște orbi în negurile întunericului, care simbolizau ispitele diavolului (vezi 1 Nefi 12:17). El a văzut pe unii pornind pe „căi nepermise”,

pe alții înecați în râul de murdărie și pe alții rătăcindu-se pe „drumuri necunoscute” (1 Nefi 8:28, 32). Când citim despre blestemul tot mai răspândit al consumului de droguri sau citim despre revărsarea nocivă de pornografie și imoralitate, se îndoiește cineva dintre noi că acestea sunt căile nepermise și râul de murdărie descrise de Lehi?

Nu toți cei pe care i-a văzut Lehi pierind erau ai lumii. Unii au venit la pom și au luat din fruct. Cu alte cuvinte, unii membri ai Bisericii de azi se află printre acele suflete pe care Lehi le-a văzut și care s-au pierdut.

Apostolul Pavel a văzut și el zilele noastre. El le-a descris ca pe o perioadă de timp în care lucruri precum blasfemia, necinstea, cruzimea, relațiile nefirești, mândria și desfrâul vor abunda (vezi 2 Timotei 3:1–7). El a avertizat, de asemenea, că „oameni răi și înșelători vor merge din rău în mai rău, vor amăgi pe alții și se vor amăgi pe ei înșiși” (vezi 2 Timotei 3:13).

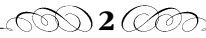
Astfel de predicții sumbre făcute de profeți din vechime ar fi fost cauza unor mari temeri și descurajări dacă aceiași profeți nu ar fi oferit, în același timp, și soluția. În sfaturile lor inspirate, noi putem găsi răspunsul la crizele spirituale ale epocii noastre.

În visul său, Lehi a văzut o bară de fier care ducea prin negurile întunericului. El a văzut că, dacă oamenii se țineau bine de bară, ei puteau evita râul de murdărie, puteau sta departe de cărări nepermise, puteau înceta să mai rătăcească pe drumuri necunoscute care conduceau spre distrugere. Mai târziu, fiul său, Nefi, a descris limpede ce simboliza bara de fier. Când Laman și Lemuel au întrebat: „Ce înseamnă bara de fier?”, Nefi a răspuns „că era cuvântul lui Dumnezeu; iar [observați această promisiune] *aceia care vor asculta de cuvântul lui Dumnezeu și se vor ține tare de el, aceia nu vor pieri niciodată; și, de asemenea, nici ispitele și nici săgețile de foc ale dușmanilor nu-i vor învinge până la orbire ca să-i ducă la distrugere*” (1 Nefi 15:23–24; caractere cursive adăugate). Cuvântul lui Dumnezeu nu doar ne conduce la fructul care este de dorit mai presus decât oricare alt fruct, ci, în și prin cuvântul lui Dumnezeu, putem găsi puterea să rezistăm ispitei, puterea să zădărniciim lucrarea lui Satana și a trimișilor săi.

Mesajul lui Pavel este același cu mesajul lui Lehi. După ce a descris teribila ticăloșie din zilele viitoare – viitoare pentru el, dar prezente pentru noi – el i-a spus lui Timotei: „Tu să rămâi în lucrurile pe care le-ai învățat...

din pruncie cunoști sfințele scripturi, *care pot să-ți dea înțelepciunea care duce la mântuire* (2 Timotei 3:14–15; caractere cursive adăugate).

Dragii mei frați, acesta este un răspuns la marile încercări din zilele noastre. Cuvântul lui Dumnezeu, așa cum se găsește în scripturi, în cuvintele profeților în viață și în revelația personală, are puterea să întărească sfinții și să-i înarmeze cu Spiritul, pentru ca ei să reziste răului, să se țină bine de ceea ce este bun și să găsească bucurie în această viață.²

Când fiecare membru al Bisericii și familiile se cufundă în scripturi, celelalte aspecte ale activității în cadrul Bisericii decurg de la sine.

Acum, mă adresez dumneavoastră, conducători ai preoției, și vă spun să acordați atenție sfaturilor lui Lehi și Pavel și ale altora ca ei. În acele sfaturi, veți găsi soluția la încercările cu care vă confrunțați când vreți să vă țineți turmele departe de „lupii răpitori” care le înconjoară (vezi Matei 7:15; Faptele apostolilor 20:29). Noi știm că și dumneavoastră sunteți foarte neliniștiți din pricina membrilor din episcopiile și țăruii dumneavoastră și dedicați mult timp și eforturi pentru binele lor. Vă cerem mult dumneavoastră, celor care ați fost aleși pentru a conduce. Punem multe poveri pe umerii dumneavoastră. Vi se cere să puneți în aplicare programele Bisericii, să intervievați membrii și să vă sfătuiți cu ei, să vă asigurați că aspectele financiare ale țăruișilor și episcopiilor sunt administrate în mod responsabil, să gestionați proiecte de bunăstare, să construiți clădiri și să vă angajați într-o mulțime de alte activități care consumă timp.

Deși niciuna dintre aceste activități nu poate fi ignorată și uitată, ele nu sunt cele mai importante lucruri pe care le puteți face pentru aceia cărora le sluiți. În ultimii ani, v-am spus, în repetate rânduri, că anumite activități aduc recompense spirituale mai mari

Mari binecuvântări rezultă „când fiecare membru și familiile se cufundă în scripturi”.

decât altele. Încă din anul 1970, președintele Harold B. Lee a spus reprezentanților regionali:

„Suntem convinși că membrii noștri sunt înfometați după Evanghelia nediluată, care abundă în adevăruri și idei... Există unii care par să fi uitat că cele mai puternice arme pe care Domnul ni le-a dat pentru a le folosi împotriva a tot ce este rău sunt propriile Sale declarații, doctrinele clare și simple necesare salvării așa cum se găsesc în scripturi” (în Regional Representatives’ Seminar, 1 oct. 1970, p. 6).

Într-un mesaj al Primei Președinții din anul 1976, președintele [Spencer W. Kimball] a spus:

„Sunt convins că fiecare dintre noi, cel puțin la un moment dat în viața noastră, trebuie să descoperim scripturile – și nu numai că le descoperim o dată, ci le redescoperim din nou și din nou...”

Domnul nu râde de noi când ne dă aceste lucruri, deoarece «cui i s-a dat mult, i se va cere mult» (Luca 12:48). Accesul la aceste lucruri implică răspunderea pentru ele. Trebuie să studiem scripturile conform poruncii Domnului (vezi 3 Nefi 23:1–5); și trebuie să le lăsăm să ne guverneze viața” (*Ensign*, sept. 1976, p. 4–5).

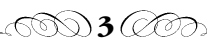
În luna aprilie a anului 1982, vârstnicul Bruce R. McConkie le-a vorbit reprezentanților regionali despre prioritatea pe care trebuie s-o aibă scripturile în activitățile noastre. El a spus: „Suntem atât de implicați în programe, statistici și tendințe, în proprietăți, bunuri și lucruri ale lui Mamona și în realizarea obiectivelor care vor pune în lumină excelența muncii noastre, încât «ignorăm aspectele mai importante ale legii»... Oricât de talentați ar putea fi oamenii în probleme administrative; oricât de elocvenți ar putea fi în exprimarea opiniilor lor; oricât de învățați ar putea fi în lucruri lumești – ei nu vor putea beneficia de șoaptele dulci ale Spiritului, pe care ar putea să le audă, dacă nu vor plăti prețul care înseamnă studiul scripturilor, precum și meditație și rugăciune cu privire la ele” (în *Regional Representatives’ Seminar*, 2 apr. 1982, p. 1–2).

În aceeași zi, vârstnicul Boyd K. Packer le-a vorbit președinților de țară și reprezentanților regionali. El a spus: „Clădirile și bugetele, rapoartele, programele și procedurile sunt foarte importante. Dar, singure, ele nu posedă acea hrană spirituală esențială și nu vor realiza ceea ce ne-a dat Domnul să facem... Lucrurile drepte, acelea care posedă adevărata hrană spirituală, se găsesc în scripturi” (în *Meeting with Stake Presidents and Regional Representatives*, 2 apr. 1982, p. 1–2).

Îmi alătur glasul acelorale ale acestor frați înțelepți și inspirați și vă spun că unul dintre cele mai importante lucruri pe care le puteți face în calitate de conducători ai preoției este să studiați cu sârguință scripturile. Cercetați-le cu sârguință. Ospătați-vă din cuvintele lui Hristos. Învățați doctrina. Stăpâniți principiile care se găsesc în ea. Există puține alte acțiuni care să fie mai benefice pentru chemarea dumneavoastră. Există puține alte căi de a dobândi mai multă inspirație în timp ce sluiți.

Dar ele singure, oricât ar fi de prețioase, nu sunt suficiente. Trebuie să vă organizați acțiunile și activitățile pentru a promova studiul serios al scripturilor în rândul membrilor Bisericii. Deseori,

facem eforturi mari în încercarea de a îmbunătăți nivelul activităților în țărâșii noștri. Muncim cu sârguință pentru a mări procentul celor care participă la adunările de împărțășanie. Muncim pentru a trimite în misiune mai mulți dintre tinerii noștri. Ne străduim să mărim numărul acelor care se căsătoresc în templu. Toate aceste eforturi sunt lăudabile și sunt importante pentru creșterea împărăției. Dar, când fiecare membru al Bisericii și familiile se cufundă în scripturi, cu regularitate și constanță, aceste alte domenii de activitate vor decurge de la sine. Mărturiile vor crește. Dedicarea va fi mai mare. Familiile vor fi întărite. Revelația personală se va revărsa.³

Când studiem cuvântul lui Dumnezeu, primim îndrumare în viața de zi cu zi, vindecare pentru suflet și putere de a evita înșelăciunea și de a ne împotrivi ispitei.

Profetul Joseph Smith a spus despre „Cartea lui Mormon că este cea mai corectă carte de pe pământ și cheia de boltă a religiei noastre și că *omul va ajunge mai aproape de Dumnezeu supunându-se învățăturilor ei*, decât ale oricărei alte cărți” (Cartea lui Mormon, Introducere, caractere cursive adăugate). Nu este aceasta ceea ce ne dorim pentru membrii episcopiiilor și țărâșilor noștri? Nu dorim noi ca ei să se apropie mai mult de Dumnezeu? Atunci, încurajați-i, în toate modurile posibile, să studieze cu sârguință această mărturie minunată din zilele din urmă despre Hristos.

Dumneavoastră trebuie să-i ajutați pe sfinți să înțeleagă că studiul și cercetarea scripturilor nu este o povară pusă pe umerii lor de Domnul, ci o binecuvântare și oportunitate minunate. Observați ce a spus Domnul Însuși despre beneficiile studierii cuvântului Său. Marelui profet conducător Iosua, El i-a spus:

„Cartea aceasta a Legii să nu se depărteze de gura ta; cugetă asupra ei zi și noapte, căutând să faci tot ce este scris în ea; căci *atunci vei izbândi în toate lucrările tale și atunci vei lucra cu înțelepciune*” (Iosua 1:8; caractere cursive adăugate).

Domnul nu-i promitea lui Iosua bunăstare materială și faimă, ci că viața lui avea să prospere în neprihănire și că avea să lucreze cu înțelepciune în ceea ce contează cel mai mult în viață, și anume strădania de a găsi bucurie adevărată (vezi 2 Nefi 2:25).

Aveți, în țărâșii dumneavoastră, membri ale căror vieți sunt distruse de păcat sau tragedii, care sunt disperăți și fără speranță? Ați dori să găsiți o cale de a fi alături de ei și de a le vindeca rănilile, de a le alina sufletele tulburate? Profetul Iacov oferă tocmai acest lucru prin această remarcabilă promisiune: „Au venit aici ca să asculte cuvântul plăcut al lui Dumnezeu, da, *cuvântul care vindecă sufletul rănit*” (Iacov 2:8; caractere cursive adăugate).

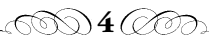
Astăzi, lumea este plină de idei ispititoare și ademenitoare care-i pot face să greșescă și îi pot înșela chiar și pe cei mai buni membri ai noștri. Studenții universităților sunt, uneori, atât de plini de doctrinele lumii, încât încep să se îndoiască de doctrinele Evangheliei. Cum ajutați dumneavoastră, în calitate de conducător al preoției, la întărirea membrilor împotriva unor învățături atât de înșelătoare? Salvatorul a dat răspunsul în marele Său discurs de pe Muntele Măslinilor, când El a promis: „*Și cine va păstra ca pe o comoară cuvântul Meu nu va fi înșelat*” (JS-M 1:37; caractere cursive adăugate).

Scripturile abundă în promisiuni similare despre valoarea cuvântului. Aveți membri care tânjesc după îndrumare și ghidare în viețile lor? Psalmii ne spun: „Cuvântul Tău este o candelă pentru picioarele mele și o lumină pe cărarea mea” (Psalmii 119:105) iar Nefi promite că ospătarea din cuvintele lui Hristos vă va „spune toate lucrurile pe care trebuie să le faceți” (2 Nefi 32:3).

Există membri din turma dumneavoastră care s-au cufundat adânc în păcat și au nevoie să iasă de acolo? Acestora, Helaman le promite: „Da, noi vedem că oricine vrea poate să pună stăpânire pe cuvântul lui Dumnezeu, care este iute și puternic, care va sfărâma orice înșelătorii și piedici și comploturi ale diavolului” (Helaman 3:29).

Să reușești să fii neprihănit, să ai puterea de a evita înșelăciunea și să rezisti ispitei, să ai îndrumare în viața zilnică, să ai parte de vindecarea sufletului – acestea sunt numai câteva dintre promisiunile pe care Domnul le face acelor care vor veni la cuvântul Său. Promite Domnul și nu împlinește? Cu siguranță, dacă El ne spune că aceste lucruri vor veni la noi dacă noi vom pune stăpânire pe cuvântul Său, atunci binecuvântările vor fi ale noastre. Și, dacă nu facem aceasta, atunci am putea pierde binecuvântările. Oricât de sânguincioși am putea fi în alte domenii, anumite binecuvântări le

vom găsi numai în scripturi, numai venind la cuvântul Domnului și ținându-ne strâns de el în timp ce ne croim drum prin negura întunericii către pomul vieții.⁴

Cuvântul Domnului este un dar prețios și noi nu trebuie să-l tratăm cu ușurință.

Iar, dacă ignorăm ce ne-a dat Domnul, am putea pierde chiar puterea și binecuvântările pe care le căutăm. Într-o avertizare solemnă adresată sfinților de la începuturi, Domnul a spus despre Cartea lui Mormon: „În timpurile trecute, mintea voastră a fost întunecată datorită necredinței și pentru că ați tratat ușor lucrurile pe care le-ați primit –

și această vanitate și necredință au adus întreaga Biserică sub condamnare.

Și această condamnare rămâne asupra copiilor Sionului, chiar asupra tuturor.

Și ei vor rămâne sub această condamnare până când se vor pocăi și își vor aminti de noul legământ, chiar de Cartea lui Mormon” (D&L 84:54–57).

O, frații mei, să nu tratăm cu ușurință lucrurile mărețe pe care le-am primit din mâna Domnului! Cuvântul Său este unul dintre cele mai prețioase daruri pe care ni le-a dat. Vă îndemn să vă rededicați studiului scripturilor. Cufundați-vă în ele zilnic pentru a fi însoțiți de puterea Spiritului în chemările dumneavoastră. Citiți-le în familie și învățați-vă copiii să le iubească și să le prețuiască. Apoi, rugându-vă și sfătuindu-vă cu alții, căutați fiecare cale posibilă pentru a-i încuraja pe membrii Bisericii să vă urmeze exemplul. Dacă faceți acest lucru, veți afla, așa cum a aflat Alma, următoarele: „[Cuvântul are] o mare tendință să conducă poporul să facă ceea ce [este] drept – da, [acesta are] un efect cu mult mai puternic asupra minților poporului decât sabia sau orice altceva care li se [întâmplă] lor” (Alma 31:5).

Precum Alma, eu vă spun: „[Puneți] la încercare virtutea cuvântului lui Dumnezeu” (Alma 31:5).⁵

Sugestii pentru studiu și predare

Întrebări

- Gândiți-vă la ce a spus președintele Benson că era „un răspuns la marile încercări din zilele noastre” (secțiunea 1). În ce mod ne poate ajuta acest răspuns să facem față încercărilor cu care ne confruntăm?
- Recapitulați rezultatele care, așa cum a spus președintele Benson, vor veni „când fiecare membru și familiile se cufundă în scripturi cu regularitate și constanță” (secțiunea 2). De ce credeți că studiul scripturilor duce la astfel de rezultate?
- Președintele Benson a spus că studiul scripturilor este o binecuvântare, nu o povară (vezi secțiunea 3). Ce binecuvântări ați primit dumneavoastră și familia dumneavoastră ca urmare a studiului scripturilor? Ce sfat ați da cuiva care simte că studiul scripturilor este o povară?
- Care sunt unele pericole pe care le implică tratarea cu ușurință a cuvântului lui Dumnezeu? (Vezi secțiunea 4.) Care sunt unele lucruri pe care le putem face pentru a acorda o atenție mai mare cuvântului lui Dumnezeu?

Scripturi suplimentare

Faptele apostolilor 17:11; 2 Timotei 3:16–17; 1 Nefi 19:23–24; Alma 32:21–43; D&L 18:33–36; 21:4–6; 68:1–4

Ajutor pentru studiu

„Mulți consideră că cel mai bun moment pentru a studia este dimineața după o noapte de odihnă... Alții preferă să studieze în orele liniștite ce urmează după ce munca și grijile zilei se termină... Poate mai importantă decât ora din zi este rezervarea constantă a unui timp pentru studiu” (Howard W. Hunter, „Reading the Scriptures”, *Ensign*, nov. 1979, p. 64).

Note

1. Thomas S. Monson, în Sheri L. Dew, *Ezra Taft Benson: A Biography* (1987), p. 487–488.
2. „The Power of the Word”, *Ensign*, mai 1986, p. 79–80.
3. „The Power of the Word”, p. 80–81.
4. „The Power of the Word”, p. 81–82.
5. „The Power of the Word”, p. 82.

Profetul Joseph Smith a spus că această carte, Cartea lui Mormon, este „cheia de boltă a religiei noastre”.

Cartea lui Mormon – cheia de boltă a religiei noastre

Nu există ceva în adâncurile inimilor noastre care tânjește să ajungă mai aproape de Dumnezeu? ... Dacă este așa, atunci, Cartea lui Mormon ne va ajuta, mai mult decât orice altă carte, să facem acest lucru.”

Din viața lui Ezra Taft Benson

În ziua de 5 ianuarie a anului 1986, președintele Ezra Taft Benson a prezidat o conferință de țară în Annandale, Virginia – prima sa conferință de țară după ce a devenit președinte al Bisericii. Sfinții din zilele din urmă din auditoriu au fost „vizibil impresionați” în timp ce l-au ascultat. În cuvântarea sa, „el a depus mărturie despre puterea Cărții lui Mormon de a schimba vieți și de a conduce oameni la Hristos”. El a lansat o „provocare dinamică [de a se] studia această carte de scripturi”.¹

Acest mesaj nu era nou în slujirea președintelui Benson. În calitate de membru al Cvorumului celor Doisprezece Apostoli, el îi încurajase deseori pe sfinții din zilele din urmă să studieze Cartea lui Mormon și să urmeze învățăturile ei.² Dar, în calitate de președinte al Bisericii, el a fost inspirat să pună un accent și mai mare pe acest mesaj. El a spus: „Domnul l-a inspirat pe slujitorul Său, Lorenzo Snow, să pună din nou accent pe principiul zeciuiei pentru a salva Biserica din sclavia problemelor financiare... Acum, în zilele noastre, Domnul a revelat necesitatea de a pune din nou accent pe Cartea lui Mormon”.³ Președintele Benson a depus mărturie despre Cartea lui Mormon oriunde a mers: la adunările misionare, conferințele regionale și de țară, conferințele generale și adunările cu autoritățile generale.⁴

În prima cuvântare rostită în cadrul unei conferințe generale în calitate de președinte al Bisericii, președintele Benson a împărtășit un motiv pentru care acest mesaj era urgent. El a avertizat: „Domnul a declarat în secțiunea 84 din Doctrină și legăminte că, dacă nu citim Cartea lui Mormon și nu dăm ascultare învățăturilor Sale, întreaga Biserică este condamnată: «Și această condamnare rămâne asupra copiilor Sionului, chiar asupra tuturor» [D&L 84:56]. Domnul spune în continuare: «Și ei vor rămâne sub această condamnare până când se vor pocăi și își vor aminti de noul legământ, chiar de Cartea lui Mormon și de poruncile precedente pe care Eu le-am dat lor, nu numai să vorbească, ci să facă potrivit celor scrise de Mine» [D&L 84:57]”.⁵

Următoarele citate, toate din cuvântări pe care președintele Benson le-a rostit în calitate de președinte al Bisericii, sunt exemple de avertizări și promisiuni referitoare la Cartea lui Mormon.

„Acum, nu numai că trebuie să *spunem* mai multe despre Cartea lui Mormon, ci trebuie să *facem* mai mult cu ea. De ce? Domnul răspunde: «Pentru ca ei să dea roade vrednice de împărăția Tatălui; altfel, rămâne un flagel și o judecată de revărsat asupra copiilor Sionului» [D&L 84:58]. Noi am simțit acel flagel și acea judecată! ...

Cartea lui Mormon nu a fost și nici nu este încă în centrul studiului nostru personal, al predării în familie, al propovăduirii și al muncii misionare. Pentru aceasta trebuie să ne pocăim.”⁶

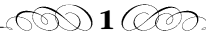
„Nu am folosit Cartea lui Mormon așa cum ar fi trebuit. Căminele noastre nu sunt suficient de puternice dacă nu o folosim pentru a-i aduce pe copiii noștri la Hristos. Familiile noastre ar putea fi corupte de tendințele și învățăturile lumești dacă noi nu știm cum să folosim cartea pentru a da în vileag și a combate neadevărurile... Misionarii noștri nu sunt suficient de eficienți dacă ei nu [propovăduiesc] cu ea. Convertiții din motive sociale, etice, culturale sau educaționale nu vor supraviețui încercărilor credinței lor dacă rădăcinile lor nu vor coborî adânc în plenitudinea Evangheliei pe care o conține Cartea lui Mormon. Clasele Bisericii noastre nu sunt suficient de pline de Spirit dacă noi nu o prezentăm ca pe un standard.”⁷

„Vă binecuvântează să aveți o înțelegere sporită a Cărții lui Mormon. Vă promit că, din acest moment înainte, dacă noi ne vom ospăta zilnic din paginile ei și vom trăi conform preceptelor ei, Dumnezeu va revărsa asupra fiecărui copil al Sionului și asupra Bisericii o binecuvântare necunoscută până acum – și noi Îl vom ruga pe Domnul ca El să înceapă să ridice condamnarea – flagelul și judecata. Despre aceasta depun mărturie solemnă.”⁸

„Nu cunosc pe deplin de ce Dumnezeu m-a păstrat în viață până la această vârstă, dar știu acest lucru: În acest ceas, El mi-a revelat nevoia absolută ca noi să facem cunoscută Cartea lui Mormon într-un mod ieșit din comun. Dumneavoastră trebuie să ajutați la această povară și această binecuvântare care a fost pusă pe umerii întregii Biserici, chiar ai tuturor copiilor Sionului.

Moise nu a intrat niciodată în țara făgăduită. Joseph Smith nu a văzut niciodată Sionul mântuit. Este posibil ca unii dintre noi să nu trăiască destul pentru a vedea ziua în care Cartea lui Mormon va umple pământul și în care Domnul va ridica a Sa condamnare (vezi D&L 84:54–58). Dar, cu voia lui Dumnezeu, intenționez să-mi petrec restul zilelor făcând această lucrare glorioasă.”⁹

Învățăături ale lui Ezra Taft Benson

Cartea lui Mormon este cheia de boltă a religiei noastre.

Cât este de importantă Cartea lui Mormon? Joseph Smith a numit-o „cheia de boltă a religiei noastre” (*History of the Church*, 4:461). „Înlăturați Cartea lui Mormon și revelațiile”, a spus el, „și unde mai este religia noastră? Nu mai avem o religie” (*History of the Church*, 2:52).¹⁰

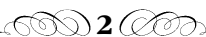
Cheia de boltă este piatra din centrul unei bolți. Ea ține toate celelalte pietre în locul lor și, dacă este scoasă, bolta se prăbușește...

Așa cum bolta se prăbușește dacă îndepărtăm cheia de boltă, tot așa s-ar întâmpla cu Biserica în cazul în care Cartea lui Mormon nu ar fi adevărată. Dușmanii Bisericii înțeleg clar acest lucru. Acesta este motivul pentru care ei încearcă din răspuțeri să demonstreze

neadevărul Cărții lui Mormon, deoarece dacă ar putea fi discreditată, profetul Joseph Smith ar fi, de asemenea, discreditat. La fel s-ar întâmpla și cu crezul nostru cu privire la cheile preoției, la revelație și la Biserica restaurată. Dar, tot la fel, în cazul în care Cartea lui Mormon este adevărată – și milioane de oameni au depus mărturie până acum că au primit mărturia Spiritului că ea este adevărată – atunci oamenii trebuie să accepte declarațiile cu privire la restaurare și la tot ce implică aceasta.¹¹

Probabil că nu există nimic care să mărturisească mai clar despre importanța acestei cărți de scriptură decât ceea ce a spus Domnul Însuși despre ea.

Prin propria Sa gură, El a mărturisit (1) că ea este adevărată (D&L 17:6), (2) că ea conține adevărul și cuvintele Sale (D&L 19:26), (3) că ea a fost tradusă prin putere de sus (D&L 20:8), (4) că ea conține plenitudinea Evangheliei lui Isus Hristos (D&L 20:9; 42:12), (5) că ea a fost dată prin inspirație și confirmată prin slujirea îngerilor (D&L 20:10), (6) că ea dovedește că scripturile sfinte sunt adevărate (D&L 20:11) și (7) că cei care o primesc în credință vor primi viață veșnică (D&L 20:14).¹²

Cartea lui Mormon depune mărturie despre Isus Hristos și ne aduce mai aproape de Dumnezeu.

Așa cum se consemnează în pagina ei de titlu, misiunea principală a Cărții lui Mormon este „convingerea iudeilor și a neamurilor că Isus este Hristosul, Dumnezeuul Veșnic, care Se arată tuturor națiunilor”.

Cine caută cu sinceritate adevărul poate dobândi mărturia că Isus este Hristosul în timp ce meditează, rugându-se, asupra cuvintelor inspirate ale Cărții lui Mormon.¹³

Ne amintim de noul legământ, chiar Cartea lui Mormon? În Biblie, avem Vechiul Testament și Noul Testament. Cuvântul *testament* este traducerea unui cuvânt grecesc care poate fi tradus și prin cuvântul *legământ*. Este aceasta ce a vrut să spună Domnul când a numit Cartea lui Mormon „noul legământ”? Este într-adevăr un alt

În Cartea lui Mormon, mărturia despre Isus Hristos este „clară, nediluată și plină de putere”.

testament sau o altă mărturie despre Isus. Acesta este unul dintre motivele pentru care noi am adăugat, recent, cuvintele «Un alt testament al lui Isus Hristos» la titlul Cărții lui Mormon...

Cartea lui Mormon este cheia de boltă în mărturia noastră despre Isus Hristos, care este El Însuși piatra din capul unghiului a tot ceea ce facem. Ea depune mărturie despre existența Sa cu putere și claritate. Spre deosebire de Biblie, care a trecut prin generații de copişti, traducători și oameni religioși corupți care au făcut schimbări în text, Cartea lui Mormon vine de la scriitor la cititor, printr-un singur pas de traducere inspirat. De aceea, mărturia ei despre Învățător este clară, nediluată și plină de putere. Dar ea valorează și mai mult. Astăzi, mulți dintre creștinii din lume resping divinitatea Salvatorului. Ei pun sub semnul întrebării miraculoasa Sa naștere, viața Sa perfectă și realitatea glorioasei Sale învieri. Cartea lui Mormon ne învață simplu și în termeni mai presus de orice îndoială despre adevărul tuturor acestor lucruri. De asemenea, ea furnizează explicația cea mai completă a doctrinei ispășirii. Într-adevăr,

această carte inspirată în mod divin este o cheie de boltă în depunerea mărturiei către lume că Isus este Hristosul.¹⁴

Profetul Joseph Smith... a spus: „Le-am spus fraților despre Cartea lui Mormon că este cea mai corectă carte de pe pământ și cheia de boltă a religiei noastre și că omul va ajunge mai aproape de Dumnezeu supunându-se învățăturilor ei, decât ale oricărei alte cărți” [*History of the Church*, 4:461]... Nu există ceva în adâncurile inimilor noastre care tânjește să ajungă mai aproape de Dumnezeu, să fim mai asemănători Lui în viața noastră de zi cu zi și să simțim permanent prezența Sa alături de noi? Dacă este așa, atunci, Cartea lui Mormon ne va ajuta, mai mult decât oricare altă carte, să realizăm acest lucru...

Iubitul nostru frate, președintele Marion G. Romney... care cunoaște din experiență proprie puterea pe care o are această carte, a mărturisit despre binecuvântările care pot veni în viețile celor care vor citi și studia Cartea lui Mormon. El a spus:

„Sunt sigur că, dacă în căminele noastre, părinții vor citi din Cartea lui Mormon în spiritul rugăciunii și cu regularitate, atât în mod individual, cât și împreună cu copiii lor, spiritul acestei cărți va umple în întregime căminele noastre și pe cei care locuiesc în ele. Spiritul pioșeniei își va face simțită prezența mai din plin; respectul și aprecierea reciprocă se vor mări. Spiritul de ceartă va dispărea. Părinții îi vor sfătui pe copiii lor cu mai multă dragoste și înțelepciune. Copiii vor fi mult mai afectuoși și mai supuși sfaturilor părinților lor. Dreptatea va abunda. Credința, speranța și caritatea – dragostea pură a lui Hristos – vor abunda în căminele și în viețile noastre, aducând pace, bucurie și fericire” (*Ensign*, mai 1980, p. 67).

Aceste promisiuni – dragoste și armonie sporite în cămin, respect mai mare între părinți și copii, spiritualitate și neprihănire sporite – nu sunt promisiuni neîntemeiate, ci exact ceea ce profetul Joseph Smith avea în vedere când a spus că această carte, Cartea lui Mormon, ne va ajuta să ajungem mai aproape de Dumnezeu.¹⁵

3

Cartea lui Mormon propovăduiește doctrina adevărată, face de rușine doctrina neadevărată și îi demască pe dușmanii lui Hristos.

Domnul Însuși a declarat că această carte, Cartea lui Mormon, cuprinde „plenitudinea Evangheliei lui Isus Hristos” (D&L 20:9). Aceasta nu înseamnă că ea cuprinde fiecare învățătură, fiecare doctrină revelată vreodată. Ci, înseamnă că, în Cartea lui Mormon, găsim plenitudinea acelor doctrine necesare pentru salvarea noastră. Și ele sunt propovăduite clar și simplu, astfel încât chiar și copiii pot învăța căile salvării și ale exaltării. Cartea lui Mormon oferă atât de mult, încât înțelegerea noastră privind doctrinele salvării se lărgeste. Fără ea, multe lucruri din ceea ce este propovăduit în alte scripturi nu ar fi cătuși de puțin atât de simple și prețioase.¹⁶

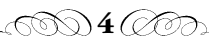
În ceea ce privește predicarea Evangheliei, Cartea lui Mormon conține explicațiile cele mai clare, cele mai concise și mai complete. Nu există nicio altă scriere care să se compare cu ea. Din ce scriere obțineți o înțelegere atât de completă a naturii căderii, naturii morții fizice și spirituale, a doctrinei ispășirii, a doctrinei dreptății și milei care se regăsește în ispășire și a principiilor și rânduielilor Evangheliei? Cartea lui Mormon conține cea mai vastă prezentare a acestor doctrine fundamentale.¹⁷

Cartea lui Mormon... confirmă și clarifică Biblia. Ea îndepărtează piedicile, restaurează multe lucruri clare și prețioase. Noi depunem mărturie că, atunci când sunt folosite împreună, Biblia și Cartea lui Mormon fac de rușine doctrinele neadevărate, potolește conflictele și stabilește pacea (vezi 2 Nefi 3:12).¹⁸

Trebuie să cunoaștem Cartea lui Mormon mai bine decât orice altă carte. Nu numai că trebuie să cunoaștem povestirile istorice și care promovează credința pe care le conține, dar trebuie să înțelegem învățăturile ei. Dacă studiem cu adevărat și abordăm doctrinal Cartea lui Mormon, putem demasca greșelile și găsi adevărurile pentru a combate multe dintre teoriile și filosofii neadevărate prezente ale oamenilor.

Am observat, în Biserică, că există o diferență în ce privește discernământul, pătrunderea, convingerea și spiritul între aceia care cunosc și iubesc Cartea lui Mormon și aceia care nu o fac. Această carte este o mare sită.¹⁹

Cartea lui Mormon îi demască pe dușmanii lui Hristos. Face de rușine doctrinele neadevărate și potolește conflictele (vezi 2 Nefi 3:12). Îi întărește pe ucenicii umili ai lui Hristos împotriva planurilor și strategiilor malefice, precum și a doctrinelor diavolului din zilele noastre. Tipul de apostatați din Cartea lui Mormon se aseamănă cu cei de astăzi. Dumnezeu, cu infinita Sa previziune, a modelat Cartea lui Mormon în așa fel încât noi să vedem greșeala și să știm cum să combatem conceptele educaționale, politice, religioase și filosofice neadevărate ale vremii noastre.²⁰

Doctrină și legăminte este legătura dintre Cartea lui Mormon și lucrarea de restaurare care continuă.

Doresc să vorbesc mai ales despre Cartea lui Mormon și Doctrină și legăminte. Aceste două mari cărți de scriptură din zilele din urmă sunt strâns legate una de cealaltă fiind revelații de la Dumnezeu lui Israel care au ca scop adunarea și pregătirea poporului Său pentru a Doua Venire a Domnului...

Profetului Joseph Smith, Domnul i-a spus: „Această generație va avea cuvântul Meu prin intermediul tău” (D&L 5:10). Cartea lui Mormon și Doctrină și legăminte fac parte din îndeplinirea acelei promisiuni. Împreună, aceste două mari cărți de scriptură aduc mari binecuvântări acestei generații...

Fiecare dintre aceste două mari scripturi din zilele din urmă depune mărturie puternică și elocventă despre Domnul Isus Hristos. Fiecare pagină, atât a Doctrinei și legămintelor, cât și a Cărții lui Mormon, propovăduiește despre Învățător – despre marea Sa dragoste pentru copiii Săi și sacrificiul Său ispășitor – și ne învață cum să trăim pentru a ne putea întoarce la El și la Tatăl nostru Ceresc.

Fiecare dintre aceste două mari cărți de scriptură din zilele din urmă conține cunoașterea și puterea care ne ajută să trăim vieți mai

bune într-o perioadă de mare ticăloșie și răutate. Aceia care cercează cu atenție și rugându-se paginile acestor cărți vor găsi alinare, sfaturi, îndrumare și puterea tainică de a-și îmbunătăți viețile.²¹

Doctrină și legăminte este legătura dintre Cartea lui Mormon și lucrarea de restaurare care continuă prin profetul Joseph Smith și succesorii săi.

Din Doctrină și legăminte, învățăm despre munca în templu, familiile eterne, gradele de glorie, organizarea Bisericii și multe alte adevăruri mărețe ale restaurării...

Cartea lui Mormon este „cheia de boltă” a religiei noastre și cartea Doctrină și legăminte este o piatră a bolții, revelații continuând să se primească în zilele din urmă. Domnul a pus pecetea aprobării Sale atât pe cheia de boltă, cât și pe piatra din boltă.²²

Doctrină și legăminte este o carte de scripturi glorioasă dată direct generației noastre. Ea conține voia Domnului în ce ne privește în aceste ultime zile care preced a Doua Venire a lui Hristos. Ea conține multe adevăruri și doctrine care nu sunt pe deplin revelate în altă scriptură. Precum Cartea lui Mormon, ea îi va întări pe aceia care studiază, cu atenție și rugându-se, din paginile ei.

Prețuim noi, ca sfinți ai Dumnezeului cel Preaînalt, cuvântul pe care El l-a păstrat pentru noi cu un preț atât de mare? Folosim noi aceste cărți de revelații din ultimele zile pentru a ne binecuvânta viețile și a ne împotrivi puterilor celui rău? Acesta este scopul pentru care ne-au fost date. Cum să nu fim condamnați în fața Domnului dacă le tratăm cu ușurință, lăsându-le să nu facă mai mult decât să adune praf pe rafturile noastre?

Preaiubiții mei frați și surori, îmi depun mărturia solemnă că aceste cărți conțin hotărârea și voia Domnului cu privire la noi în aceste zile de încercare și suferință. Ele, împreună cu Biblia, depun mărturie despre Domnul și lucrarea Sa. Aceste cărți conțin glasul Domnului îndreptat către noi în aceste zile din urmă. Să ne întoarcem către ele cu inima deschisă și să le folosim în felul în care vrea Domnul ca ele să fie folosite.²³

Sugestii pentru studiu și predare

Întrebări

- În timp ce citiți învățăturile președintelui Benson cu privire la faptul că scriptura Cartea lui Mormon este cheia de boltă a religiei noastre (vezi secțiunea 1), reflectați la locul pe care îl ocupă ea în viața dumneavoastră. Ce putem face pentru a pune Cartea lui Mormon mai mult în centrul eforturilor noastre de a trăi potrivit Evangheliei?
- Președintele Benson a spus despre Cartea lui Mormon că depune mărturie despre Isus Hristos și ne aduce mai aproape de Dumnezeu (vezi secțiunea 2). Care sunt câteva lucruri pe care le-ați învățat despre Salvator în timp ce ați studiat Cartea lui Mormon? Cum v-a adus Cartea lui Mormon, pe dumneavoastră și familia dumneavoastră, mai aproape de Dumnezeu?
- De ce trebuie „să cunoaștem Cartea lui Mormon mai bine decât orice altă carte”? Cum v-au întărit doctrinele cuprinse în Cartea lui Mormon împotriva „doctrinelor diavolului din zilele noastre”? (Vezi secțiunea 3.)
- În ce moduri Cartea lui Mormon și Doctrină și legăminte conlucrează pentru a ne întări? (Vezi secțiunea 4.)

Scripturi suplimentare

Isaia 29:9–18; 1 Nefi 13:35–41; 2 Nefi 25:23, 26; 29:6–9; D&L 1:17–29

Ajutor pentru predare

„Majoritatea manualelor oferă întrebări pentru a începe discuții și pentru a le face să continue. Puteți folosi aceste întrebări sau vă puteți pregăti propriile întrebări. Adresați întrebări care încurajează comentarii pertinente și care-i ajută pe cursanți să reflecteze cu adevărat asupra Evangheliei” (*Predarea, nu este chemare mai mare* [1999], p. 63).

Note

1. Sheri L. Dew, *Ezra Taft Benson: A Biography* (1987), p. 489.
2. Vezi, de exemplu, „The Book of Mormon Is the Word of God”, *Ensign*, mai 1975, p. 63–65; „A New Witness for Christ”, *Ensign*, nov. 1984, p. 6–8; vezi, de asemenea, *Ezra Taft Benson: A Biography*, p. 491–493.
3. „A Sacred Responsibility”, *Ensign*, mai 1986, p. 78; vezi, de asemenea, *Învățăături ale președinților Bisericii: Lorenzo Snow* (2012), p. 163–167.
4. Vezi *Ezra Taft Benson: A Biography*, p. 495.
5. „Cleansing the Inner Vessel”, *Ensign*, mai 1986, p. 5.
6. „Cleansing the Inner Vessel”, p. 5–6.
7. „The Book of Mormon Is the Word of God”, *Ensign*, ian. 1988, p. 5.
8. „A Sacred Responsibility”, *Ensign*, mai 1986, p. 78; s-a renunțat la caracterele cursive din textul original.
9. „Flooding the Earth with the Book of Mormon”, *Ensign*, nov. 1988, p. 6.
10. „A New Witness for Christ”, p. 6.
11. „The Book of Mormon—Keystone of Our Religion”, *Ensign*, nov. 1986, p. 5, 6.
12. „The Book of Mormon—Keystone of Our Religion”, p. 4.
13. „Come unto Christ”, *Ensign*, nov. 1987, p. 83.
14. „The Book of Mormon—Keystone of Our Religion”, p. 4, 5.
15. „The Book of Mormon—Keystone of Our Religion”, p. 7. Președintele Marion G. Romney a slujit ca al doilea consilier în Prima Președinție din iulie 1972 până în noiembrie 1985.
16. „The Book of Mormon—Keystone of Our Religion”, p. 6.
17. *The Teachings of Ezra Taft Benson* (1988), p. 56.
18. „A New Witness for Christ”, p. 8.
19. „Jesus Christ – Gifts and Expectations”, *Ensign*, dec. 1988, p. 4.
20. „The Book of Mormon Is the Word of God”, *Ensign*, ian. 1988, p. 3.
21. „The Gift of Modern Revelation”, *Ensign*, nov. 1986, p. 79.
22. „The Book of Mormon and the Doctrine and Covenants”, *Ensign*, mai 1987, p. 83.
23. „The Gift of Modern Revelation”, p. 80.

Milioane de oameni vin la Hristos datorită adevărilor cuprinse în cartea pe care Moroni i-a dat-o lui Joseph Smith.

Să umplem pământul și viețile noastre cu Cartea lui Mormon

„Există o putere în [Cartea lui Mormon] care va începe să se reverse în viața dumneavoastră în momentul în care veți începe să studiați cu seriozitate cartea.”

Din viața lui Ezra Taft Benson

La Conferința Generală din luna aprilie a anului 1989, președintele Thomas S. Monson a citit un mesaj adresat de președintele Ezra Taft Benson copiilor Bisericii. În acest mesaj, președintele Benson a spus:

„Știu că citiți Cartea lui Mormon, pentru că am primit sute de scrisori personale de la voi în care îmi spuneți că citiți această carte sacră. Plâng de bucurie când aud acest lucru...”

Câtă plăcere îmi face să aud că iubiți Cartea lui Mormon. Și eu o iubesc și Tatăl Ceresc dorește ca voi să continuați să învățați din Cartea lui Mormon în fiecare zi. Este darul special al Tatălui Ceresc pentru voi. Dacă urmați învățăturile ei, veți învăța să faceți voia Tatălui nostru din Cer”.¹

În întreaga Biserică, sfinții din zilele din urmă au urmat acest sfat primit de la profetul lor. Următoarele relatări prezintă exemple de binecuvântări pe care le-au primit aceia care au răspuns chemării președintelui Benson de a „[umple] pământul și viețile [lor] cu Cartea lui Mormon”.²

„«Nu poate vorbi serios!», și-a spus Margo Merrill... când a auzit prima oară cererea președintelui Ezra Taft Benson ca părinții să citească scriptura Cartea lui Mormon împreună cu copiii lor. «Copiii mei au numai șase, cinci și doi ani. Nu voi face decât să-mi pierd timpul și răbdarea.»

Fratele și sora Merrill au hotărât să încerce să citească totuși Cartea lui Mormon împreună cu copiii lor. Când au ajuns la povestea lui Nefi și a arcului său rupt, Melissa, în vârstă de șase ani, s-a îmbolnăvit de pneumonie.

«Melissa m-a implorat s-o las să se ducă la școală, chiar dacă era bolnavă», [a spus] Margo. «Mi-a spus că, dacă nu se ducea, prietena ei, Pamela – care este membră a unei alte biserici – nu avea să știe ce i s-a întâmplat lui Nefi. Apoi, Melissa a suspinat și mi-a căzut în brațe. I-am șters lacrimile și i-am propus s-o sune la telefon pe Pamela și să-i spună ce i s-a întâmplat lui Nefi.

În timp ce o ascultam pe Melissa relatând în detaliu incidentul cu arcul rupt al lui Nefi, mi-am amintit primele mele gânduri cu privire la pierderea timpului și răbdării în timp ce citeam Cartea lui Mormon copilașilor mei. O, cât de mult le-am subestimat capacitatea de a învăța lecții din Cartea lui Mormon!»³

Howard J. McOmber II a meditat asupra îndemnului președintelui Benson de a se umple pământul cu Cartea lui Mormon. El s-a întrebat: „Cum aș putea eu, ca individ, să fiu o parte însemnată a unei astfel de acțiuni?

Apoi, într-o noapte”, a spus fratele McOmber, „în timp ce meditam la această problemă, am înțeles că puteam da fiecărei persoane de pe strada mea ocazia de a primi un exemplar al Cărții lui Mormon.

Dar era o problemă – ei mă cunoșteau. Îmi cunoșteau câinele care lătra prea des – și dimineața prea devreme. Ei știau că propria-mi curte nu era cel mai frumos loc din cartier. Ei îmi cunoșteau lipsurile ca vecin; probabil m-ar fi refuzat.

Am hotărât să am credință și să încerc totuși. Aveam să le ofer o carte – chiar dacă era posibil s-o arunce sau să lase praful s-o acopere pe un raft ani în șir. Am constatat că gândeam negativ; aproape mă convinsesem singur că nimic nu avea să iasă din eforturile mele.

Apoi, mi-am amintit că îmi cunoșteam vecinii cel puțin la fel de bine cum mă cunoșteau ei. Câțiva spusese ră glume deochete la ultima adunare de dezvoltare a relațiilor în comunitate și câțiva băuseră prea mult la ultimul grătar ținut împreună. Unii păreau să

nu prea aibă un scop în viață. M-am întrebat cum aș fi fost eu dacă nu aș fi fost membru al Bisericii sau dacă nu aș fi auzit niciodată de Cartea lui Mormon. Evident, această carte îi putea ajuta pe aceia care voiau s-o deschidă.

Ca urmare, i-am contactat pe toți cei de pe strada mea și le-am oferit câte un exemplar al Cărții lui Mormon – și toți mi-au mulțumit! A mers atât de bine, încât am trecut la strada următoare, mi-am terminat porțiunea din sector și, apoi, am trecut la următoarea porțiune din sector. Când am terminat, vizitasem 104 case și dădusem patruzeci de cărți.

Începuse să fie ușor să ofer cunoștințelor exemplare ale Cărții lui Mormon.

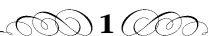
În timp, am dat tuturor cele șaptezeci și cinci de angajați de la serviciul meu exemplare ale Cărții lui Mormon. Douăzeci și trei dintre ei au purtat discuțiile cu misionarii. Șapte au fost botezați mai târziu iar patru copii ai colegilor mei de la muncă s-au alăturat și ei Bisericii. Un bărbat a purtat de două ori discuțiile cu misionarii dar, apoi, și-a pierdut interesul în a afla mai multe despre Biserică. Șapte luni mai târziu, după ce s-a mutat la o altă firmă, m-a sunat pentru a-mi spune că citea din Cartea lui Mormon și își dădea seama că simțea influența calmă, pașnică a Spiritului, exact cum descriesem eu. Și el a încheiat în scurt timp discuțiile cu misionarii și a fost botezat.

Îmi place mult Cartea lui Mormon. Mă gândesc la ea ca la formularul de chemare în misiune al Domnului și am constatat cu uimire cât era de ușor să începi o revărsare a mesajelor spirituale la scară personală. Când facem lucrarea Domnului, avem ajutorul Său”⁴.

Un alt membru a vorbit despre transformarea care a avut loc în mărturia sa în timp ce a urmat sfatul președintelui Benson de a citi Cartea lui Mormon: „Când președintele Benson ne-a îndemnat să citim Cartea lui Mormon, aveam 15 ani. Eram deja un cititor credincios al scripturii, concentrându-mi atenția mai ales asupra Noului Testament. Dar, la îndemnul președintelui Benson, am început să studiez Cartea lui Mormon în fiecare zi. A fost un moment crucial pentru mine. Noul Testament mă învățase despre slujirea pe pământ a lui Isus Hristos și voi fi întotdeauna recunoscător pentru aceasta.

Dar aveam nevoie de profunzimea pe care o oferea studiul Cărții lui Mormon. În timp ce Biblia m-a ajutat să știu ce a făcut Isus pentru oamenii din Țara Sfântă, Cartea lui Mormon m-a ajutat să înțeleg mai bine ce a făcut El pentru mine. Prin studiul Cărții lui Mormon, am dobândit mărturie despre ispășirea infinită a Salvatorului Meu. Și, mai târziu, când m-am confruntat cu situațiile care mi-au pus la încercare credința, m-am întors către Cartea lui Mormon pentru a găsi alinare și tărie. Acum, nu las să treacă nicio zi fără să citesc din Cartea lui Mormon”⁵.

Învățăături ale lui Ezra Taft Benson

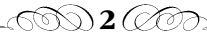
Cartea lui Mormon a fost scrisă pentru noi.

Cartea lui Mormon a fost scrisă pentru zilele noastre. Nefiții nu au avut niciodată cartea; nici lamaniții din vremurile străvechi. Ea ne-a fost destinată nouă. Mormon a scris aproape de sfârșitul civilizației nefite. Sub inspirația lui Dumnezeu, care vede toate lucrurile de la început, el a prescurtat cronici de sute ani, alegând povestirile, cuvântările și evenimentele care urmau să ne fie de cel mai mare ajutor.

Fiecare dintre scriitorii Cărții lui Mormon a mărturisit că scria pentru generațiile viitoare... Dacă ei au văzut zilele noastre și au ales lucrurile care urmau să fie de cea mai mare valoare pentru noi, nu ar trebui ca noi să studiem Cartea lui Mormon? Trebuie să ne întrebăm în mod constant: „De ce Domnul l-a inspirat pe Mormon (sau pe Moroni sau pe Alma) să includă aceasta în cronica lui? Ce lecție pot să învăț din aceasta care să mă ajute să trăiesc în aceste zile și în această eră?”.

Și există exemplu după exemplu despre cum se va răspunde acestei întrebări. De exemplu, în Cartea lui Mormon noi găsim un model de pregătire pentru cea de-a Doua Venire. O mare parte a cărții se axează pe câteva decenii de dinaintea venirii lui Hristos în America. Prin studierea atentă a acelei perioade, putem determina de ce unii au fost distruși în judecăți teribile care au precedat venirea Sa și ce i-a făcut pe alții să stea în templu în țara Abundența și să-și pună mâinile pe rănile de pe mâinile și picioarele Sale.

Din Cartea lui Mormon aflăm cum au trăit ucenicii lui Hristos în timp de război. În Cartea lui Mormon vedem nenorocirile provocate de combinațiile secrete descrise într-o realitate tulburătoare și înfiorătoare. În Cartea lui Mormon, găsim lecții despre cum să ne comportăm în fața persecuției și apostaziei. Învățăm multe despre cum se face munca misionară. Și, în Cartea lui Mormon, mai mult decât orice altceva, vedem pericolele dorinței de a poseda bunuri materiale și concentrării inimilor noastre asupra lucrurilor lumesti. Se poate îndoii cineva că această carte ne era destinată și că în ea găsim o mare putere, protecție și multă alinare?⁶

**În timp ce studiem Cartea lui Mormon zilnic,
puterea cărții se va revărsa în viețile noastre.**

Cartea lui Mormon nu numai că ne învață adevărul, deși face într-adevăr acest lucru. Cartea lui Mormon nu numai că mărturiște despre Hristos, deși face într-adevăr și aceasta. Ci în ea este ceva mai mult. Există o putere în carte care va începe să se reverse în viața dumneavoastră în momentul în care veți începe să studiați cu seriozitate cartea. Veți avea o putere mai mare de a vă împotrivi ispitei. Veți avea puterea de a evita înșelăciunea. Veți găsi puterea de a rămâne pe cărarea strâmtă și îngustă. Scripturile sunt numite „cuvintele vieții” (D&L 84:85) și nu există altă carte despre care acest lucru să fie mai adevărat decât este despre Cartea lui Mormon. Când veți începe să fiți flămânzi și însetați de acele cuvinte, veți găsi în viață o abundență din ce în ce mai mare.⁷

Oamenii se pot înșela unii pe alții, dar Dumnezeu nu înșală oamenii. De aceea, Cartea lui Mormon stabilește cel mai bun test pentru determinarea veridicității ei – și anume, citiți-o și, apoi, întrebați-L pe Dumnezeu dacă este adevărată [vezi Moroni 10:4]...

Aceasta este, deci, asigurarea supremă pentru cei cu inima sinceră – să știe prin revelație personală de la Dumnezeu că este adevărată Cartea lui Mormon. Milioane de oameni au supus-o acestui test și știu și tot mai multe milioane vor afla.

Acum spiritul, asemenea trupului, are nevoie permanent de hrană. Hrana de ieri nu este suficientă pentru a susține nevoile de

astăzi. La fel, citirea numai din când în când a „celeii mai corecte dintre toate cărțile de pe pământ”, cum a numit-o Joseph Smith, nu este suficientă (*History of the Church*, 4:461).

Nu toate adevărurile sunt la fel de importante, nici toate scripturile nu au aceeași valoare. Ce mod mai bun de a hrăni spiritul decât ospătarea frecventă din cartea despre care profetul Joseph Smith a spus: „Omul va ajunge mai aproape de Dumnezeu supunându-se învățăturilor ei, decât ale oricărei alte cărți” (*History of the Church*, 4:461)?⁸

Consecințele eterne se bazează pe reacția noastră față de această carte? Da, fie binecuvântarea noastră, fie condamnarea noastră.

Fiecare sfânt din zilele din urmă ar trebui să facă din studiul acestei cărți o preocupare a vieții sale. Altfel, el își pune sufletul în pericol și neglijează ceea ce ar putea să ofere armonie spirituală și mentală întregii sale vieți. Este o diferență între un convertit care este clădit pe stânca lui Hristos prin intermediul Cărții lui Mormon și se ține bine de bara de fier și unul care nu [este].⁹

Avem un număr tot mai mare de persoane care sunt convinse, prin Cartea lui Mormon, că Isus este Hristosul. Acum, avem nevoie de un număr tot mai mare de persoane care să folosească această Carte a lui Mormon pentru a se dedica lui Hristos. Trebuie să fim convinși și dedicați...

Iubiți frați și iubite surori, să citim Cartea lui Mormon și să ne convingem că Isus este Hristosul. Să recitim mereu Cartea lui Mormon pentru a putea să venim mai pe deplin la Hristos, să fim dedicați Lui, să-L avem în centrul vieții noastre și să fim o parte a Sa.

Ne întâlnim cu dușmanul în fiecare zi. Încercările din această epocă vor rivaliza cu oricare dintre cele din trecut și aceste încercări vor crește atât în plan spiritual, cât și temporal. Trebuie să fim aproape de Hristos, trebuie să luăm zilnic numele Său asupra noastră, să ne amintim întotdeauna de El și să ținem poruncile Sale.¹⁰

„Am o viziune despre umplerea pământului cu Cartea lui Mormon.”

3

Trebuie să umplem pământul și viețile noastre cu Cartea lui Mormon.

Fiecare dintre noi trebuie să dobândească o mărturie personală despre Cartea lui Mormon prin Duhul Sfânt. Atunci, mărturia noastră, împreună cu Cartea lui Mormon, trebuie împărtășită altora pentru ca și ei să poată cunoaște, prin intermediul Duhului Sfânt, că ea este adevărată.¹¹

Vă puteți imagina ce s-ar întâmpla dacă un număr tot mai mare de exemplare ale Cărții lui Mormon s-ar afla în mâinile unui număr tot mai mare de misionari care știu cum s-o folosească și care au fost născuți din Dumnezeu? Când se va întâmpla acest lucru, noi vom obține recolta bogată de suflete pe care a promis-o Domnul.¹²

Am o convingere: Cu cât predăm și predicăm mai mult din Cartea lui Mormon, cu atât mai mult vom fi plăcuți Domnului și cu atât mai mare va fi puterea noastră de a vorbi. Făcând astfel, noi vom

mări mult numărul convertiților noștri, atât din cadrul Bisericii, cât și dintre cei în rândul cărora facem prozelitism... Misiunea noastră este deci să propovăduim principiile Evangheliei care sunt în Biblie și în Cartea lui Mormon. „Acestea vor fi învățăturile lor, după cum vor fi îndrumați de către Spirit” (D&L 42:13).¹³

Cartea lui Mormon este instrumentul pe care Dumnezeu l-a pregătit ca „să măture pământul ca un torent de apă, să-i adune pe aleșii [Săii]” (Moise 7:62). Acest volum de scripturi sacru trebuie să devină elementul central al predicării noastre, predării noastre și muncii noastre misionare...

În această eră a mijloacelor electronice și a distribuirii în masă a cuvântului tipărit, Dumnezeu ne va trage la răspundere dacă nu vom răspândi Cartea lui Mormon într-un mod fără precedent.

Noi avem Cartea lui Mormon, îi avem pe membri, îi avem pe misionari, avem resursele iar lumea are nevoie. Acum este timpul!

Iubiții mei frați și iubitele mele surori, cu greu putem înțelege puterea Cărții lui Mormon ori rolul divin pe care trebuie să-l joace, ori măsura în care trebuie răspândită...

Vă provoc pe voi toți să vă gândiți, rugându-vă, la pași pe care îi puteți face, fiecare dintre voi, pentru a aduce această mărturie nouă despre Hristos în măsură mai mare în viețile voastre și într-o lume care are nevoie disperată de ea.

Am o viziune despre cămine avertizate, despre clase entuziaste și pupitre de la care se aud cuvântări înflăcărate de spiritul mesajelor Cărții lui Mormon.

Am o viziune despre învățători de acasă și învățătoare vizitatoare, oficialități din episcopii și ramuri și conducători de țărură și misiune care dau sfaturi oamenilor noștri, sfaturi care provin din cea mai corectă carte de pe pământ – Cartea lui Mormon.

Am o viziune despre artiști care ilustrează prin film, teatru, literatură, muzică și tablouri subiecte importante și personaje mărețe din Cartea lui Mormon.

Am o viziune despre mii de misionari care pleacă în misiune cu sute de pasaje din Cartea lui Mormon memorate, pentru ca ei să poată hrăni o lume înfometată din punct de vedere spiritual.

Am o viziune despre întreaga Biserică apropiindu-se mai mult de Dumnezeu prin respectarea preceptelor Cărții lui Mormon.

Într-adevăr, am o viziune despre umplerea pământului cu Cartea lui Mormon.¹⁴

Permiteți-mi să vă laud pe dumneavoastră, sfinți credincioși, care vă străduiți să umpleți pământul și viețile dumneavoastră cu Cartea lui Mormon. Nu numai că trebuie să distribuim un număr fără precedent de exemplare ale Cărții lui Mormon, dar trebuie să promovăm cu mai multă îndrăzneală, în viețile noastre și pe întregul pământ, mai multe dintre mesajele ei minunate.¹⁵

Sugestii pentru studiu și predare

Întrebări

- În secțiunea 1, recapitulați sfatul președintelui Benson cu privire la cum să studiați Cartea lui Mormon. Cum vă poate ajuta acest sfat să înfrunțați încercările? Care sunt unele pasaje din Cartea lui Mormon care se referă la încercările cu care ne confruntăm?
- În ce moduri ați văzut împlinirea promisiunilor menționate în secțiunea 2? Care sunt câteva lucruri pe care le putem face pentru a împărtăși Cartea lui Mormon oamenilor care au nevoie de aceste promisiuni în viețile lor?
- Ce credeți că înseamnă să „[umplem] pământul și viețile [noastre] cu Cartea lui Mormon”? (Pentru câteva exemple, vezi secțiunea 3.)

Scripturi suplimentare

2 Nefi 27:22; Mormon 8:26–41; Moroni 1:4; 10:3–5; vezi, de asemenea, Introducerea la Cartea lui Mormon

Ajutor pentru studiu

În timp ce citiți, „subliniați și marcați cuvinte sau expresii pentru a face deosebirea dintre ideile dintr-un singur [pasaj]... Scrieți, pe margine, referințele din scripturi care clarifică pasajele pe care le studiați (*Predicați Evanghelia Mea* [2004], p. 23).

Note

1. „To the Children of the Church”, *Ensign*, mai 1989, p. 81–82.
2. „Beware of Pride”, *Ensign*, mai 1989, p. 4.
3. LaRene Gaunt, „Does the Book of Mormon Count?”, *Ensign*, iun. 1991, p. 20.
4. Howard J. McOmber II, în „Finding Truth in the Book of Mormon”, *Ensign*, ian. 1996, p. 10–11.
5. Nume nedezvăluit, manuscris nepublicat.
6. „The Book of Mormon—Keystone of Our Religion”, *Ensign*, nov. 1986, p. 6–7.
7. „The Book of Mormon—Keystone of Our Religion”, p. 7.
8. „A New Witness for Christ”, *Ensign*, nov. 1984, p. 6–7.
9. „The Book of Mormon Is the Word of God”, *Ensign*, ian. 1988, p. 5.
10. „Come unto Christ”, *Ensign*, nov. 1987, p. 84, 85.
11. „The Book of Mormon and the Doctrine and Covenants”, *Ensign*, mai 1987, p. 84.
12. „Born of God”, *Ensign*, iul. 1989, p. 4.
13. *The Teachings of Ezra Taft Benson* (1988), p. 58.
14. „Flooding the Earth with the Book of Mormon”, *Ensign*, nov. 1988, p. 4, 5–6.
15. „Beware of Pride”, p. 4.

Urmați-l pe profetul în viață

„Profetul cel mai important, în ceea ce ne privește, este acela care trăiește în zilele și epoca noastră.”

Din viața lui Ezra Taft Benson

Într-o seară, când Ezra Taft Benson avea 15 ani, el lua cina cu ceilalți membri ai familiei și-l asculta pe tatăl său citind o scrisoare din partea președintelui Joseph F. Smith și a consilierilor săi din Prima Președinție. Pe scurt, în acea scrisoare se spunea: „Noi sfătuim și îndemnăm să se inițieze «Seara în familie» în întreaga Biserică, seara în care tatăl și mama să-și adune băieții și fetele în jurul lor în cămin și să-i învețe cuvântul Domnului... Dacă sfinții ascultă sfatul acesta, noi promitem că vor primi mari binecuvântări. Dragostea în cadrul căminului și ascultarea de părinți vor crește. Credința se va dezvolta în inimile tinerilor lui Israel și ei vor dobândi puterea de a lupta împotriva influențelor rele și a ispitelor de care au parte”¹.

Ulterior, președintele Benson a spus: „Când [tatăl meu] a terminat de citit scrisoarea, a spus: «Președinția a vorbit, iar acesta este cuvântul Domnului adresat nouă!». Începând de atunci, noi am desfășurat cu sârguință seri în familie în casa în care am copilarit”².

Când președintele Benson și-a întemeiat propria familie, el și soția sa au continuat tradiția pe care a învățat-o de la părinții săi. El a spus: „Depun mărturie, pe baza acestei experiențe [trăită în casa părinților mei] și a experienței din propriul meu cămin, că serile în familie pot avea ca rezultat mari binecuvântări spirituale”³.

În anul 1947, Prima Președinție i-a îndrumat pe membrii Bisericii să-și intensifice eforturile de a desfășura seri în familie. Președintele Benson, care slujea atunci în calitate de membru al Cvorumului celor Doisprezece Apostoli, a subliniat acest subiect

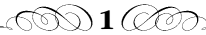

În prezent, sfinții din zilele din urmă se adună în Centrul de conferințe și în întreaga lume pentru a-l asculta pe profetul în viață.

într-o cuvântare din cadrul unei conferințe generale. El a depus mărturie că familia este „o instituție divină”⁴ și le-a amintit sfinților de binecuvântările pe care le puteau primi dacă urmau sfatul profetului de a-și întări familiile și de a desfășura seri în familie. El a depus mărturie: „Fericirea noastră din această viață și din viața de apoi este direct proporțională cu succesul pe care-l avem în îndeplinirea acestei mari responsabilități. Dragii mei frați și dragile mele surori, ea merită toată atenția și planificarea noastră cu ajutorul rugăciunii și am totală încredere că vom primi mari binecuvântări, că vom avea parte de multă bucurie și mulțumire dacă dăm ascultare acestui sfat și tuturor celorlalte sfaturi pe care le primim din partea Președinției Bisericii”⁵.

Deoarece a primit binecuvântări datorită faptului că a dat ascultare sfaturilor slujitorilor aleși ai Domnului, Ezra Taft Benson i-a îndemnat adesea pe sfinții din zilele din urmă să-i acorde atenție deosebită profetului în viață. El a depus mărturie, cu mult curaj, despre chemarea divină a fiecărui președinte al Bisericii alături de care a slujit.⁶ Când președintele Spencer W. Kimball, care a fost rânduit apostol în aceeași zi ca președintele Benson, și-a adresat prima cuvântare în calitate de președinte al Bisericii unui grup de conducători ai Bisericii, președintele Benson „s-a ridicat în picioare și, cu glasul plin de emoție, transmițând sentimentele tuturor celor prezenți, a concluzionat: «Președinte Kimball, de-a lungul tuturor anilor în care au avut loc aceste adunări, nu am auzit niciodată o cuvântare ca cea pe care tocmai ați rostit-o. Într-adevăr, este un proroc în Israel»”⁷. Și, când acea chemare divină a ajuns să fie a președintelui Benson, după moartea președintelui Kimball, el a acceptat-o cu umilință și fermitate. El a spus: „Soția mea, Flora, și cu mine ne-am rugat continuu ca viața pe acest pământ a președintelui Kimball să fie prelungită și ca o altă minune să fie înfăptuită pentru binele lui. Acum, când Domnul Și-a făcut cunoscută voința, vom face tot ce ne va sta în putință, sub îndrumarea Lui, pentru a avansa lucrarea Sa pe pământ”⁸.

Învățăături ale lui Ezra Taft Benson

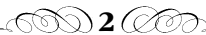

Președintele Bisericii este purtătorul de cuvânt al Domnului pe pământ.

Învățați să fiți foarte atenți la profet. El este purtătorul de cuvânt al Domnului și singurul om care poate vorbi astăzi în numele Domnului. Permiteți sfatului său inspirat să aibă prioritate în viața dumneavoastră. Permiteți cuvintelor sale inspirate să fie etalonul conform căruia sunt evaluate sfaturile tuturor celor care au o autoritate mai mică. Apoi, trăiți aproape de Spirit pentru a putea cunoaște adevărul tuturor lucrurilor.⁹

În calitate de purtător de cuvânt al Domnului și de profet pe fața pământului în ziua de astăzi, el și-a primit autoritatea printr-o linie a autorității a profeților care a început cu Joseph Smith, care a fost rânduit de către Petru, Iacov și Ioan, care au fost rânduiți de Hristos, care a fost și este Conducătorul Bisericii, Creatorul acestui Pământ și Dumnezeu în fața căruia toți oamenii trebuie să dea socoteală.¹⁰

Această Biserică nu este condusă prin înțelepciunea omului. Eu știu acest lucru. Puterea și influența Dumnezeului Atotputernic sunt cele care conduc Biserica Sa.¹¹

Profetul cel mai important pentru noi este profetul în viață.

Dumnezeu cunoaște toate lucrurile, sfârșitul de la început și niciun bărbat nu devine președinte al Bisericii lui Isus Hristos sau rămâne în acea chemare din întâmplare sau este chemat acasă la Tatăl în mod accidental.

Profetul cel mai important, în ceea ce ne privește, este acela care trăiește în zilele și epoca noastră. Acesta este profetul care primește astăzi instrucțiuni de la Dumnezeu pentru noi. Revelația pe care Dumnezeu i-a dat-o lui Adam nu l-a instruit pe Noe cum să construiască arca. Fiecare generație are nevoie de scriptura străveche plus scriptura prezentă de la profetul în viață. Așadar, este extrem de important să citiți și să cugetați asupra celor mai recente cuvinte

*În calitate de președinte al Bisericii, Ezra Taft Benson
a vorbit cu multă dragoste și convingere.*

inspirate ale purtătorului de cuvânt al Domnului. De aceea este esențial să aveți acces la aceste cuvinte și să le citiți cu atenție...

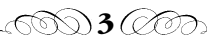
Da, Ți mulțumim, Ție, Dumnezeu nostru, pentru profetul care ne îndrumă în aceste zile din urmă [vezi *Immuri*, nr. 13].¹²

Feriți-vă de cei care combat cuvintele profeților în viață cu cele ale profeților decedați, căci profeții în viață au întotdeauna prioritate.¹³

Fiecare președinte a fost ales în mod anume pentru timpul și împrejurarea în care lumea și Biserica aveau nevoie. Cu toții au fost „bărbații momentului”, așa cum a fost și președintele Spencer W. Kimball. Cugetați asupra miracolului reprezentat de acea prerânduire și pregătire! Deși a fost chemat și i s-au conferit chei cu mult înainte ca mantaua să fi căzut asupra lui, președintele a fost întotdeauna bărbatul potrivit la locul potrivit de-a lungul timpului. Această minune în sine este una dintre dovezile caracterului divin al Bisericii.¹⁴

Permiteți-mi să întreb, avem nevoie astăzi, pe pământ, de un profet adevărat al Domnului? Au avut oamenii din vremea lui Noe nevoie de un profet care să-i avertizeze asupra lucrurilor spirituale și temporale? A fost salvat de potop cel care a refuzat să-l urmeze pe Noe? Mai mult, Biblia ne relatează că, în zilele din urmă în care trăim, ticăloșia oamenilor va deveni comparabilă cu cea a oamenilor din vremea lui Noe, când Dumnezeu a curățat pământul prin intermediul potopului [vezi Matei 24:37-39]. Credeți că avem nevoie, astăzi, de un profet care să ne avertizeze și să ne pregătească în vederea curățării despre care Dumnezeu a promis că va avea loc, de data aceasta prin foc?¹⁵

Dacă dorim să știm care este stadiul relației pe care o avem cu Domnul, trebuie să ne întrebăm cât de bună este relația noastră cu cel care conduce Biserica Sa pe pământ – cât de în armonie sunt viețile noastre cu unsoarea Domnului – profetul în viață – președintele Bisericii, și cu membrii cvorumului Primei Președinții.¹⁶

Profetul în viață ne spune ce trebuie să știm, nu neapărat ce dorim să auzim.

O caracteristică distinctă a unui profet adevărat este aceea că el face cunoscut mesajul lui Dumnezeu. El nu își cere scuze pentru mesaj, nici nu se teme de vreo repercusiune socială care ar putea duce la zeflemisire și persecuție.¹⁷

Uneori, întâlnim persoane care cred că propria lor cunoaștere pământească despre un anumit subiect este superioară cunoașterii cerești pe care Dumnezeu i-o oferă profetului său despre același subiect. Ele cred că, înainte de a accepta ce are profetul de spus și care ar putea fi în contradicție cu educația lor pământească, profetul trebuie să aibă aceeași pregătire lumească sau aceleași studii ca ele. Cât de multă educație pământească a avut Joseph Smith? Și totuși, el a primit revelații despre tot felul de subiecte... Noi încurajăm dobândirea educației pământești în multe domenii, însă nu uitați că, dacă vreodată apare vreun conflict între cunoașterea pământească și cuvintele profetului iar dumneavoastră îl susțineți pe profet, veți fi binecuvântați, iar timpul va demonstra că ați făcut ceea ce trebuia...

Profetul nu trebuie să spună: „Astfel vă spune Domnul”, pentru a ne oferi scripturi.

Uneori, îi întâlnim pe cei care se ceartă pe seama cuvintelor. Ei ar putea să spună că profetul ne-a sfătuit, dar că nu suntem obligați să-i urmăm sfatul până când el nu ne spune că ceea ce ne-a spus este o poruncă. Însă, Domnul spune despre profet: „Trebuie să luați în seamă toate cuvintele și poruncile lui pe care el vi le va da vouă” (D&L 21:4)...

Profetul ne spune ce trebuie să știm, nu întotdeauna ce dorim să știm.

„Tu ne-ai spus lucruri grele, mai mult decât suntem noi în stare să suportăm”, s-au plâns frații lui Nefi. Însă, Nefi le-a răspuns: „Cei vinovați consideră adevărul ca fiind greu de suportat pentru că acesta îi lovește drept în inimă” (1 Nefi 16:1–2).

Președintele Harold B. Lee a spus:

„S-ar putea să nu vă placă ce vă spune autoritatea Bisericii. Ar putea fi în opoziție cu opiniile dumneavoastră politice. Ar putea fi în contradicție cu opiniile dumneavoastră despre societate. Ar putea să contravină vieții dumneavoastră sociale... Siguranța dumneavoastră și a noastră depinde de faptul dacă urmăm sau nu cuvintele sale... Fie ca noi să fim foarte atenți la președintele Bisericii” (Conference Report, octombrie 1970, p. 152–153).

Profetul în viață însuși este cel care deranjează lumea. „Chiar și în Biserică”, a spus președintele Kimball, „sunt mulți înclinați să împodobească mormintele profeților din trecut și să arunce, în minte, cu pietre în cei în viață” (*Instructor*, 95:257).

De ce? Deoarece profetul în viață abordează ceea ce trebuie să știm acum, iar lumea preferă ca profeții să fie ori morți, ori să-și vadă de treburile lor...

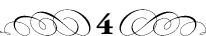
Modul în care reacționăm la cuvintele unui profet în viață, atunci când el ne spune ce trebuie să știm, dar noi ne dorim să nu auzim, este un test al credinței noastre...

Este posibil ca cei învățați să creadă că profetul este inspirat doar când este de acord cu ei și că, în celelalte împrejurări, profetul își

exprimă doar părerea – vorbind ca un simplu om. Este posibil ca cei bogați să creadă că nu au nevoie de sfaturi din partea unui biet profet...

Profetul nu trebuie să fie popular pentru lume sau pentru cei versați în lucruri lumești.

Când profetul dezvăluie adevărul, adevărul îi dezbină pe oameni. Cei sinceri în inimă dau ascultare cuvintelor sale, însă cei ticăloși fie îl ignoră pe profet, fie îl contrazic. Când profetul indică păcatele lumii, cei versați în lucrurile lumești, în loc să se pocăiască de păcatele lor, fie doresc să-i închidă gura profetului, fie acționează ca și cum profetul nu ar exista. Popularitatea nu este niciodată un test al adevărului. Mulți profeți au fost uciși sau alungați. Pe măsură ce ne apropiem de momentul celei de-a Doua Veniri a Domnului, vă puteți aștepta ca, în timp ce oamenii lumii devin mai ticăloși, profetul să fie din ce în ce mai puțin popular printre ei.¹⁸

Vom fi binecuvântați pe măsură ce-l urmăm pe profetul în viață.

Pentru a vă ajuta să treceți cu bine de testele cruciale care vă așteaptă, vă voi oferi... o cheie specială care, dacă o veți aprecia, vă va recompensa cu slava lui Dumnezeu și vă va ajuta să ieșiți victorioși în pofida furiei lui Satana...

În Biserică, noi cântăm imnul „Mulțumim, Ție, Dumnezeul nostru” [*Imnuri*, nr. 13]. Iată cheia specială – urmați-l pe profet...

Profetul este singurul om care vorbește în numele Domnului în toate lucrurile.

În secțiunea 132, versetul 7 din Doctrină și legăminte, Domnul vorbește despre profet – despre președinte – și spune:

„Într-o perioadă, nu este niciodată mai mult decât unul pe pământ, căruia această putere și cheile preoției să-i fie conferite”.

Apoi, în secțiunea 21, versetele 4–6, Domnul afirmă:

„De aceea, voi, adică membrii Bisericii, trebuie să luați în seamă toate cuvintele și poruncile lui pe care el vi le va da vouă pe măsură ce el le primește, umblând în toată sfințenia în fața Mea;

Deoarece, cuvântul lui îl veți primi, ca și cum ar fi din propria Mea gură, în toată răbdarea și credința.

Pentru că, făcând aceste lucruri, porțile iadului nu vă vor birui”.¹⁹

Profetul nu va conduce niciodată Biserica în rătăcire.

Președintele Wilford Woodruff a spus: „Eu i-am spus lui Israel că Domnul nu va permite vreodată ca eu sau altcineva, care este președintele Bisericii, să vă conduc sau să vă conducă în rătăcire. Acest lucru este imposibil. Nu există în planul lui Dumnezeu” [vezi *Teachings of Presidents of the Church: Wilford Woodruff* (2004), p. 199].

Președintele Marion G. Romney ne relatează următoarea întâmplare de care a avut parte:

„Îmi aduc aminte că, în urmă cu mulți ani, când slujeam în calitate de episcop, l-am rugat pe președintele Heber J. Grant să vorbească episcopiei noastre. După adunare, l-am condus acasă cu mașina... Stând lângă mine, și-a pus o mână pe umerii mei și a spus: «Tinere, fii mereu atent la președintele Bisericii și, dacă îți spune vreodată să faci ceva și lucrul respectiv este greșit, iar tu îl faci, Domnul te va binecuvânta pentru că l-ai făcut». Apoi, făcându-mi cu ochiul, a spus: «Dar nu trebuie să-ți faci griji. Domnul nu va permite niciodată purtătorului Său de cuvânt să-i conducă pe oameni în rătăcire»” (Conference Report, octombrie 1960, p. 78).²⁰

Există o poveste despre cum Brigham Young, trecând printr-o așezare, a văzut un bărbat construind o casă și i-a spus, pur și simplu, să dubleze grosimea pereților. Recunoscându-l pe președintele Young în calitate de profet, bărbatul și-a schimbat planurile și a dublat grosimea pereților. La scurt timp după aceea, așezarea respectivă a fost lovită de o inundație care a provocat multe distrugerii, însă pereții casei aceluia bărbat au rămas în picioare. În timp ce construia acoperișul casei, el a fost auzit cântând: „Mulțumim, Ție, Dumnezeuul nostru”.²¹

În calitate de membri ai Bisericii, trebuie să trecem prin anumite dificultăți pentru a ne putea întoarce în prezența Tatălui nostru Ceresc. Ni se va oferi șansa de a alege între sfatul profetului și cel al

altora care este în contradicție cu cel al profetului. De aceea trebuie să învățăm – și, cu cât învățăm mai repede, cu atât este mai bine – să fim atenți la profet, la președintele Bisericii.²²

Sugestii pentru studiu și predare

Întrebări

- Președintele Benson a spus: „Învățați să fiți foarte atenți la profet” (secțiunea 1). Ce înseamnă acest lucru pentru dumneavoastră?
- De ce credeți că cel mai important profet pentru noi este actualul președinte al Bisericii? (Vezi secțiunea 2.) Ce sfat am primit de curând de la profetul în viață?
- În timp ce recapitulați secțiunea 3, gândiți-vă la un moment în care ați urmat sfatul profetului chiar dacă nu l-ați înțeles în totalitate. Ce putem învăța din astfel de experiențe?
- Gândiți-vă la „cheia specială” pe care președintele Benson o menționează în secțiunea 4. Care sunt unele dintre binecuvântările pe care le-ați primit când ați fost fideli acestei chei speciale?

Scripturi suplimentare

2 Cronici 20:20; Amos 3:7; Efeseni 2:19–20; 4:11–15; D&L 1:14–16, 37–38; 107:91–92; Articolele de credință 1:6

Ajutor pentru predare

„Nu vă temeți de liniște. Oamenii au nevoie, deseori, de timp pentru a se gândi și a răspunde la întrebări sau pentru a exprima ceea ce simt. Puteți să faceți o pauză după ce ați adresat o întrebare, după o experiență spirituală care a fost împărtășită sau când o persoană are dificultăți de a se exprima” (*Predarea, nu este chemare mai mare* [1999], p. 67).

Note

1. Joseph F. Smith, Anthon H. Lund și Charles W. Penrose, „Home Evening”, *Improvement Era*, iunie 1915, p. 733–734.
2. *The Teachings of Ezra Taft Benson* (1988), p. 528.
3. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, p. 528.
4. În Conference Report, oct. 1947, p. 23.
5. În Conference Report, oct. 1947, p. 27.
6. Vezi, de exemplu, Conference Report, oct. 1968, p. 17; Conference Report, apr. 1970, p. 127; *Ensign*, ian. 1973, p. 57; *Ensign*, nov. 1980, p. 34; *Ensign*, mai 1984, p. 8.

7. W. Grant Bangerter, „A Special Moment in Church History”, *Ensign*, nov. 1977, p. 27.
8. Citat în Don L. Searle, „President Ezra Taft Benson Ordained Thirteenth President of the Church”, *Ensign*, dec. 1985, p. 5.
9. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, p. 134.
10. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, p. 132.
11. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, p. 132.
12. „Jesus Christ – Gifts and Expectations”, *New Era*, mai 1975, p. 16–17.
13. „Fourteen Fundamentals in Following the Prophet”, *Tambuli*, iunie 1981, p. 3.
14. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, p. 142.
15. „Listen to a Prophet's Voice”, *Ensign*, ian. 1973, p. 59.
16. „Fourteen Fundamentals in Following the Prophet”, p. 8.
17. „Joseph Smith: Prophet to Our Generation”, *Ensign*, nov. 1981, p. 61.
18. „Fourteen Fundamentals in Following the Prophet”, p. 3–4, 6; s-a renunțat la caracterele cursive din textul original.
19. „Fourteen Fundamentals in Following the Prophet”, p. 1–2; s-a renunțat la caracterele cursive din textul original.
20. „Fourteen Fundamentals in Following the Prophet”, p. 3; s-a renunțat la caracterele cursive din textul original.
21. „Civic Standards for the Faithful Saints”, *Ensign*, iulie 1972, p. 61; vezi, de asemenea, Sidney Alvarus Hanks și Ephraim K. Hanks, *Scouting for the Mormons on the Great Frontier* [1948], p. 78–80.
22. În Conference Report, oct. 1966, p. 122.

*„Cum dobândim Spiritul? «Prin rugăciunea
făcută cu credință», spune Domnul.”*

Căutați îndrumarea Spiritului în tot ceea ce faceți

*„Trebuie să rămânem deschiși și receptivi
față de îndemnurile Duhului Sfânt în
toate aspectele vieții noastre.”*

Din viața lui Ezra Taft Benson

Când președintele Ezra Taft Benson le consilia pe celelalte autorități generale cu privire la slujirea în cadrul Bisericii, el spunea adesea: „Amintiți-vă, fraților, în această lucrare Spiritul este Cel care contează”¹. Și, când el și acei frați slujeau împreună, el îi învăța acest principiu prin exemplu, arătând că Domnul „este aproape de slujitorii Săi, atât de aproape încât le poate șopti”². Vârstnicul Robert D. Hales, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, a relatat despre un moment în care l-a însoțit pe președintele Benson la o conferință de țăruș în cadrul căreia urma să fie chemat un nou președinte de țăruș:

„După ce ne-am rugat, am intervievat, am analizat și ne-am rugat din nou, vârstnicul Benson m-a întrebat dacă știam cine urma să fie noul președinte. I-am spus că nu primisem încă acea inspirație. S-a uitat la mine un timp îndelungat și mi-a spus că nici el nu o primise. Totuși, *am fost* inspirați să rugăm trei deținători demni ai preoției să vorbească în cadrul sesiunii de sâmbătă seara a conferinței. Aproape imediat după ce al treilea vorbitor și-a început cuvântarea, Spiritul mi-a spus că el trebuia să fie noul președinte de țăruș. M-am uitat către președintele Benson și am văzut cum îi curgeau lacrimi pe față. Amândoi primiserăm revelație – dar numai după ce am continuat să căutăm să cunoaștem voia Tatălui nostru Ceresc acționând cu credință”³.

La începutul unei conferințe pentru noii președinți de misiuni, președintele Benson a împărtășit următorul sfat:

„Le-am spus fraților mei de atât de multe ori că Spiritul este cel mai important în această lucrare. Având Spiritul cu dumneavoastră și slujind cu credință și sârguință în chemarea dumneavoastră, puteți înfăptui miracole pentru Domnul în câmpul misiunii. Fără Spirit, nu veți reuși niciodată, *indiferent* de talentul și abilitatea dumneavoastră.

În următoarele trei zile, veți primi învățături deosebite. Veți primi îndrumare, se vor discuta responsabilități și proceduri, vor fi analizate reguli iar toate acestea vă vor fi foarte utile. Însă, cel mai mare ajutor pe care-l veți primi vreodată în calitate de președinte de misiune nu va rezulta din îndrumare sau manuale. Cel mai mare ajutor îl veți primi de la Domnul Însuși atunci când vă veți ruga cu multă umilință la El. Când veți îngenunchea din nou și din nou, cerându-I ajutorul divin în a vă administra misiunea, vei simți Spiritul, veți primi răspuns din înalturi, misiunea dumneavoastră va prospera spiritual datorită dependenței și bizuirii dumneavoastră pe El”⁴.

Președintele Benson a oferit acest sfat tuturor membrilor Bisericii, inclusiv copilașilor.⁵ El a spus: „În această lucrare Spiritul este Cel care contează – oriunde am sluji. Eu știu că trebuie să mă bizui pe Spirit. Haideți să dobândim acel Spirit și să fim membri credincioși ai Bisericii, copii și părinți devotați, învățători de acasă eficienți, instructori care edifică, conducători inspirați în cadrul episcopiei și al țării”⁶.

Deși președintele Benson a propovăduit acest adevăr public și direct în întreaga lume, atenția sa a fost concentrată asupra punerii lui în practică și a făcut acest lucru în mod discret. A început acasă, în parteneriat cu soția lui, Flora. Julia Dalley, sora vitregă a Florei, i-a vizitat odată pe soții Benson și, ulterior, i-a scris o scrisoare Florei în care comenta despre familia Benson. „Ce ar putea fi mai ideal pe pământ?”, a scris ea. „Admir simplitatea modului vostru de viață dar, mai presus de toate, am fost impresionată de faptul că, în casa voastră, este prezent Spiritul Domnului”⁷.

Învățăături ale lui Ezra Taft Benson

1

Trebuie să ne străduim să avem parte de însoțirea constantă a Duhului Sfânt în toate zilele vieții noastre.

O modalitate sigură prin care putem determina dacă suntem sau nu pe cărarea cea dreaptă și îngustă este faptul dacă avem sau nu Spiritul Domnului prezent în viața noastră.

Faptul de a avea Duhul Sfânt aduce cu sine anumite roade.

Apostolul Pavel a spus că „roada Duhului... este: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credințioșia, blândețea [și] înfrânarea poftelor” (Galateni 5:22–23).

Cel mai important lucru în viața noastră este Spiritul. Am simțit mereu acest lucru. Trebuie să rămânem deschiși și receptivi față de îndemnurile Duhului Sfânt în toate aspectele vieții noastre... Aceste îndemnuri vin, adesea, când nu suntem sub presiunea discuțiilor și când nu suntem prinși de grijile vieții de zi cu zi.⁸

Spiritualitatea – faptul de a fi în acord cu Spiritul Domnului – este nevoia cea mai mare pe care o avem cu toții. Trebuie să ne străduim să avem parte de însoțirea constantă a Duhului Sfânt în toate zilele vieții noastre. Când avem Spiritul, ne place foarte mult să slujim, Îl iubim pe Domnul și îi iubim pe cei alături de care slujim și pe cei cărora le slujim.

După câțiva ani de la martiriul profetului Joseph Smith, acesta i s-a arătat președintelui Brigham Young. Ascultați-i mesajul:

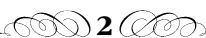
„Spune oamenilor să fie umili și credincioși și să fie siguri că păstrează Spiritul Domnului, care îi va conduce drept. Fiți atenți și nu îndepărtați glasul liniștit și slab; el vă va învăța ce să faceți și unde să mergeți; va produce roadele împărăției. Spune fraților să-și țină inimile deschise pentru a se lăsa convinse, astfel ca atunci când Duhul Sfânt vine la ei, inimile lor să fie pregătite pentru a-L primi”...

Această lucrare din zilele din urmă este una spirituală. Pentru a o înțelege, a o îndrăgi și a o discerne este nevoie de spiritualitate. Așadar, căutați să aveți Spiritul cu voi în tot ceea ce faceți. Păstrați-L cu voi în permanență. Aceasta este provocarea noastră.⁹

Trăim într-o lume în care există foarte multă ticăloșie. Auzim peste tot propaganda conform căreia răul este bine și binele este rău. Învățăături neadevărate care ne influențează există din abundență. Aproape tot din ceea ce este sănătos, bun, pur, înălțător și întăritor este contestat mai mult ca niciodată.

Unul dintre motivele pentru care ne aflăm pe acest pământ este de a discerne între adevăr și minciună. Această putere de a discerne vine prin intermediul Duhului Sfânt, nu doar prin capacitățile noastre intelectuale.

Când căutăm adevărul cu seriozitate și cu intenție adevărată, se va împlini următoarea promisiune minunată: „Dumnezeu vă va da prin Spiritul Său Sfânt, da, prin darul nespus de mare al Duhului Sfânt, [cunoaștere]” (Doctrină și legăminte 121:26)¹⁰.

Dacă suntem umili și receptivi, Domnul ne va inspira prin sentimentele noastre.

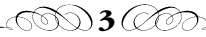
Rugați-vă la Tatăl Ceresc pentru ca El să vă binecuvânteze întotdeauna cu Spiritul Său. Spiritul este numit deseori Duhul Sfânt... Duhul Sfânt vă ajută să alegeți ce-i drept. Duhul Sfânt vă va proteja împotriva răului. El vă șoptește cu un glas slab, liniștit să faceți ce este drept. Când *faceți* ceea ce este bine, vă *simțiți* bine, iar Cel care vă vorbește este Duhul Sfânt. Duhul Sfânt este un partener minunat. El este *întotdeauna* prezent pentru a vă ajuta.¹¹

Cugetați asupra lucrurilor pe care nu le înțelegeți. Domnul i-a poruncit lui Oliver Cowdery: „Tu trebuie să studiezi aceasta profund în mintea ta; apoi... să mă întreb pe Mine dacă este drept și, dacă este drept, voi face ca inima ta să ardă în tine; astfel, vei *simți* că este drept” (D&L 9:8, caractere cursive adăugate).

Ați remarcat ultima frază? „Vei *simți* că este drept.”

De cele mai multe ori, auzim cuvintele Domnului sub forma unui sentiment. Dacă suntem umili și receptivi, Domnul ne va inspira prin sentimentele noastre. Acesta este motivul pentru care îndemnuirile spirituale ne fac, uneori, să fim bucuroși, iar alteori să plângem. De multe ori, am devenit mai tandru și sentimentele mele au devenit foarte sensibile când am fost influențat de Spirit.

Duhul Sfânt face ca noi să fim mai tandri. Avem mai multă caritate și compasiune unul față de altul. Dăm dovadă de mai mult calm în relațiile noastre. Suntem mult mai capabili să ne iubim unii pe alții. Oamenii doresc să fie în preajma noastră, deoarece înfățișarea noastră radiază influența Spiritului. Dăm dovadă de mai multe atribute dumnezeiești în caracterul nostru. Drept rezultat, devenim mai receptivi la îndemnurile Duhului Sfânt și, astfel, capabili să înțelegem mai bine lucrurile spirituale.¹²

Dobândim Spiritul prin intermediul rugăciunii sincere și a postului.

Cum dobândim Spiritul? „Prin rugăciunea făcută cu credință”, spune Domnul [D&L 42:14]. Așadar, trebuie să ne rugăm cu sinceritate și intenție adevărată. Trebuie să ne rugăm să avem credință mai mare și pentru ca Spiritul să ne însoțească învățătura. Trebuie să-L rugăm pe Domnul să ne ierte.

Rugăciunile noastre trebuie rostite cu aceeași atitudine și cu aceeași ardoare cu care au fost rostite rugăciunile lui Enos din Cartea lui Mormon. Cei mai mulți sunteți familiarizați cu acea povestire care inspiră, așadar nu voi repeta contextul. Doresc doar să vă atrag atenția asupra următoarelor cuvinte. Enos a depus mărturie: „Vă voi spune vouă despre lupta pe care am avut-o în fața lui Dumnezeu înainte de a primi iertarea păcatelor mele”. El a depus mărturie în mod clar că s-a luptat cu Dumnezeu. Remarcați ardoarea din cererea sa:

„Sufletul meu flămânzea...

Am îngenuncheat înaintea Făcătorului meu...

Am strigat către El în rugăciune fierbinte și implorare pentru *sufletul meu*...

Cât e ziua de lungă L-am implorat”.

Apoi, Enos a depus mărturie: „Iată, a venit un glas către mine, zicând: «Enos, păcatele tale îți sunt iertate, iar tu vei fi binecuvântat»... Prin urmare, vina mea a fost ștearsă”. Când L-a întrebat pe Domnul cum a fost posibil acest lucru, Domnul i-a răspuns:

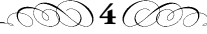

„Studiul zilnic din scripturi invită Spiritul.”

„Datorită credinței tale în Hristos... credința ta *te-a făcut întreg*”
(Enos 1:2, 4–8; caractere cursive adăugate).

Enos a fost vindecat din punct de vedere spiritual. Prin intermediul rugăciunilor sale puternice către Dumnezeu, el a trăit ceea ce pot trăi, trăiesc și trebuie să trăiască cei credincioși din toate dispensațiile, dacă doresc să-L vadă pe Dumnezeu și să fie plini de Spiritul Său.¹³

Dacă doriți să aveți atitudinea corespunzătoare oficiului sau chemării dumneavoastră... încercați să postiți un timp. Nu spun doar să nu mâncați o dată, iar apoi să mâncați de două ori mai mult la masa următoare. Mă refer la postul adevărat și la faptul de a vă ruga în timpul acestuia. Vă va ajuta să aveți atitudinea corespunzătoare oficiului sau chemării dumneavoastră și să-I permită Spiritului să lucreze prin dumneavoastră mai mult decât orice altceva știu eu.¹⁴

Studiul zilnic din scripturi, inclusiv cugetarea asupra fragmentelor scripturale, invită Spiritul.

Cercetați scripturile cu sârguință în timpul studiului personal din fiecare zi. Studiul zilnic din scripturi invită Spiritul.¹⁵

Alocați-vă timp pentru a cugeta. Cugetarea asupra unui fragment scriptural – Iacov 1:5 – l-a dus pe un tânăr într-o dumbravă pentru a conversa cu Tatăl său Ceresc. Aceasta este ceea ce a deschis cerurile în această dispensație.

Cugetarea asupra unui fragment scriptural din cartea lui Ioan din Noul Testament a adus la lumină marea revelație despre cele trei grade de slavă [vezi Ioan 5:29; D&L 76].

Cugetarea asupra unui alt fragment scriptural din epistola lui Petru a deschis cerurile pentru președintele Joseph F. Smith iar el a văzut lumea spiritelor. Acea revelație, cunoscută și ca viziunea despre mântuirea morților, face parte acum din Doctrină și legăminte [vezi 1 Petru 3:18–20; 4:6; D&L 138].

Meditați asupra importanței responsabilității pe care Domnul ne-a dat-o. Domnul ne-a sfătuit: „Lăsați solemnitatea eternității să rămână în mințile voastre” (D&L 43:34). Nu puteți face acest lucru dacă mintea dumneavoastră este preocupată de grijile lumesti.

Citiți și studiați scripturile. Scripturile trebuie studiate acasă, unde tații și mamele preiau inițiativa și dau exemplu. Scripturile trebuie înțelese prin puterea Duhului Sfânt, căci Domnul le-a făcut celor credincioși și supuși ai Săi următoarea promisiune: „Tu [vei putea] cunoaște lucrurile tainice și pașnice” (D&L 42:61).

Următoarea declarație a președintelui Spencer W. Kimball ilustrează modul în care putem avea mai multă spiritualitate în viața noastră:

„Observ că, atunci când devin neglijent în relația mea cu Dumnezeu și atunci când mi se pare că Dumnezeu nu mă aude și nu îmi vorbește, sunt departe, foarte departe de El. Dacă mă cufund în scripturi, distanța se micșorează și spiritualitatea revine. Ajung să-i iubesc mai mult pe cei pe care trebuie să-i iubesc cu toată inima

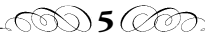
mea, cu tot cugetul și cu toată tăria mea și, iubindu-i mai mult, îmi este mai ușor să le urmez îndrumarea”...

Este o îndrumare deosebită care știu, din experiență, că este cea corectă.

Cu cât sunteți mai familiarizați cu scripturile, cu atât vă apropiați mai mult de gândul și voia Domnului și cu atât mai mult deveniți mai apropiați ca soț, soție și copii. Veți înțelege că, prin citirea scripturilor, adevărurile eternității vor rămâne în mintea dumneavoastră.¹⁶

Dușmanul nu dorește ca în căminele noastre să se desfășoare studiul scripturilor și, dacă i se va permite, el va crea probleme. Însă noi trebuie să perseverăm.¹⁷

Nu-I putem cunoaște pe Dumnezeu și pe Isus fără să studiem despre Ei și, apoi, să facem voia Lor. Acest lucru duce la revelarea de cunoaștere suplimentară care, dacă este pusă în practică, va duce, în cele din urmă, la cunoașterea mai multor adevăruri. Dacă urmăm acest tipar, vom primi mai multă lumină și bucurie care, în cele din urmă, ne vor duce în prezența lui Dumnezeu, unde noi, alături de El, vom avea parte de o plenitudine de lumină și bucurie.¹⁸

Duhul Sfânt va rămâne cu noi dacă cinștim, respectăm și ne supunem legilor lui Dumnezeu.

Am fost învățați că Spiritul nu va sta în tabernacole murdare [vezi Helaman 4:24]. Așadar, una dintre prioritățile noastre principale este aceea de a ne asigura că viața noastră personală este în ordine.¹⁹

Permiteți-mi să vorbesc despre supunere. Învățați acum să țineți toate poruncile Domnului. Dacă veți face astfel, veți avea Spiritul Său cu dumneavoastră. Veți avea un sentiment plăcut în ceea ce vă privește. Nu puteți *face* rău și să vă *simțiți* bine. Este imposibil!²⁰

Promisiunea temporală în condițiile supunerii [față de Cuvântul de înțelepciune] este: Ei „vor primi sănătate în trupurile lor și măduvă în oasele lor... vor alerga și nu vor obosi, și vor umbla și nu vor osteni” (D&L 89:18, 20).

Totuși, întotdeauna am simțit că binecuvântarea mai mare datorată supunerii față de Cuvântul de înțelepciune și de toate celelalte porunci este una spirituală.

Fiți atenți la promisiunea spirituală: „Toți sfinții care își amintesc să țină și să pună în practică aceste cuvinte, umblând în supunere *față de porunci*... vor găsi înțelepciune și mari comori de cunoștințe, chiar comori ascunse” (D&L 89:18, 19; caractere cursive adăugate).

Unii au crezut că această promisiune este condiționată doar de ținerea Cuvântului de înțelepciune. Însă veți remarca faptul că trebuie să umblăm în supunere față de *toate* poruncile. Atunci vom avea parte de anumite promisiuni spirituale. Aceasta înseamnă că noi trebuie să ne supunem legii zeciuiei, să ținem sfântă ziua de sabat, să fim caști și curați din punct de vedere moral și să ne supunem tuturor celorlalte porunci.

Când facem toate aceste lucruri, avem următoarea promisiune: Ei „vor găsi înțelepciune și mari comori de cunoștințe, chiar comori ascunse” (D&L 89:19).

Ce tată și mamă nu doresc să aibă parte de inspirație de la Domnul în creșterea propriilor copii? Eu depun mărturie că aceste binecuvântări pot fi ale dumneavoastră. În mod sigur părinții nu-și doresc, prin nesupunere, să-și împiedice copiii să primească binecuvântările Domnului. Toți tații și toate mamele din Israel trebuie să fie demni de această promisiune.

Trăirea poruncilor lui Dumnezeu este o condiție a demnității de a intra în casa Domnului. Acolo, înțelepciune și „mari comori de cunoștințe” sunt date care au legătură cu fericirea noastră în această viață și bucurie de-a lungul eternității...

Eu nu cred că un membru al Bisericii poate avea o mărturie activă, vie despre Evanghelie fără să țină poruncile. O mărturie înseamnă să ai inspirația constantă de a ști că lucrarea este adevărată, mărturia nu este ceva pe care o primim doar o dată. Duhul Sfânt rămâne cu cei care cinstesc, respectă și se supun legilor lui Dumnezeu. Și acesta este Spiritul care inspiră fiecare persoană. Cu umilință, depun mărturie despre realitatea acestei promisiuni.²¹

Sugestii pentru studiu și predare

Întrebări

- Președintele Benson a spus că îndemnul Duhului Sfânt „vin, adesea, când nu suntem sub presiunea discuțiilor și când nu suntem prinși de grijile vieții de zi cu zi” (secțiunea 1). Cum putem rămâne receptivi față de Spirit chiar și când avem parte de astfel de presiuni?
- Președintele Benson ne-a învățat: „Dacă suntem umili și receptivi, Domnul ne va inspira prin sentimentele noastre” (secțiunea 2). Ce ați învățat cu privire la recunoașterea acestor îndemnuri?
- În secțiunea 3, președintele Benson ne încurajează să urmăm exemplul lui Enos, consemnat în Cartea lui Mormon. Care sunt unele dintre lecțiile despre căutarea Spiritului pe care le putem învăța de la Enos?
- Care este, pentru dumneavoastră, diferența dintre citirea scripturilor și „cugetarea asupra unui fragment scriptural”? (Vezi secțiunea 4.) De ce credeți că studiul sârguincios, zilnic al scripturilor ne ajută să fim receptivi la îndemnul Spiritului?
- Președintele Benson a spus: „Duhul Sfânt rămâne cu cei care cinstesc, respectă și se supun legilor lui Dumnezeu” (secțiunea 5). De ce credeți că abilitatea noastră de a primi inspirație este influențată de eforturile noastre de a ține poruncile?

Scripturi suplimentare

1 Nefi 10:17–19; 2 Nefi 4:15–16; Mosia 2:36–37; D&L 8:2–3; 45:56–57; 76:5–10; 121:45–46

Ajutor pentru studiu

„Atunci când studiați, acordați o mare atenție ideilor care vă vin în minte și sentimentelor care vă apar în inimă” (*Predicați Evanghelia Mea* [2004], p. 19). Vă puteți consemna impresiile pe care le primiți, chiar dacă par să nu aibă legătură cu ceea ce citiți. Ele ar putea fi tocmai ceea ce Domnul dorește să vă reveleze.

Note

1. Citat de Thomas S. Monson, „A Provident Plan – A Precious Promise”, *Ensign*, mai 1986, p. 63.
2. „Seek the Spirit of the Lord”, *Ensign*, apr. 1988, p. 5.
3. Robert D. Hales, „Personal Revelation: The Teachings and Examples of the Prophets”, *Ensign*, nov. 2007, p. 87–88.
4. „My Challenges to Mission Presidents”, seminar pentru noii președinți de misiuni, 25 iunie 1986.
5. Vezi „To the Children of the Church”, *Ensign*, mai 1989, p. 82.
6. „A Sacred Responsibility”, *Ensign*, mai 1986, p. 77.
7. Julia Dalley, în Sheri L. Dew, *Ezra Taft Benson: A Biography* (1988), p. 128.
8. „Seek the Spirit of the Lord”, *Ensign*, p. 2.
9. „Seek the Spirit of the Lord”, p. 5; declarația lui Brigham Young se găsește în *Manuscript History of Brigham Young*, 23 febr. 1947, 2 volume, editate de către Elden Jay Watson (1968, 1971), 2:529.
10. *Come unto Christ* (1983), p. 22.
11. „To the Children of the Church”, p. 82.
12. „Seek the Spirit of the Lord”, p. 4.
13. *Come unto Christ*, p. 92–93.
14. *The Teachings of Ezra Taft Benson* (1988), p. 331–332.
15. „My Challenges to Mission Presidents”, seminar pentru noii președinți de misiuni, 25 iunie 1986; s-a renunțat la caracterele cursive din textul original.
16. „Seek the Spirit of the Lord”, p. 2, 4; declarația lui Spencer W. Kimball se găsește în *Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball* (2006), p. 67.
17. „A Sacred Responsibility”, p. 78.
18. „In His Steps”, *Ensign*, sept. 1988, p. 5.
19. *Come unto Christ*, p. 92.
20. „Preparing Yourself for Missionary Service”, *Ensign*, mai 1985, p. 36.
21. „A Principle with a Promise”, *Ensign*, mai 1983, p. 54.

Templul Los Angeles, California

Binecuvântările neprețuite ale casei Domnului

„Templele sunt locurile în care primim cele mai mari binecuvântări ale lui Dumnezeu cu privire la viața eternă. Templele sunt cu adevărat porțile spre cer.”

Din viața lui Ezra Taft Benson

„Îmi sunt recunoscător Domnului pentru că amintirile mele legate de templu își au originea din urmă cu mult timp – chiar din copilărie”, a spus președintele Ezra Taft Benson. „Îmi aduc aminte atât de bine cum, băiețel fiind, veneam de pe câmp și mă apropiam de vechea fermă din Whitney, Idaho. O puteam auzi pe mama cântând «Am făcut eu un bine?» (*Imnuri*, nr. 140).

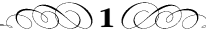
Încă o pot vedea în mintea mea aplecându-se deasupra mesei de călcat, dușumeaua fiind acoperită cu ziare, călcând panglici lungi de material alb, având pe frunte broboane de transpirație. Când am întrebat-o ce făcea, ea mi-a spus: «Acestea sunt robe pentru templu, fiul meu. Tatăl tău și cu mine mergem la templu»...

Apoi, a așezat pe cuptor vechiul fier de călcat, și-a tras un scaun lângă mine și mi-a vorbit despre munca în templu – despre cât de important este să poți merge la templu și să iei parte la rânduielile sacre înfăptuite acolo. Ea și-a exprimat, de asemenea, speranța arzătoare că, într-o zi, propriii ei copii, nepoți și strănepoți vor avea ocazia să se bucure de aceste binecuvântări neprețuite.

Aceste amintiri dragi despre spiritul muncii din templu erau o binecuvântare în casa de la ferma noastră... Aceste amintiri mi-au revenit în minte când am înfăptuit căsătoria fiecăruia dintre copiii și nepoții noștri, a nepoților și strănepoților mamei mele, sub influența Spiritului în casa Domnului.

Acestea sunt amintiri prețioase pentru mine.”¹

Învățăături ale lui Ezra Taft Benson

Templele sunt simboluri a tot ceea ce ne este drag.

Templul este cel mai apropiat loc de cer de pe pământ.²

Templul va fi o lumină pentru toți cei din zonă – un simbol a tot ceea ce ne este drag.³

Templul este un memento constant al faptului că Dumnezeu dorește ca familia să fie eternă.⁴

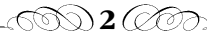
Templul este un simbol constant, vizibil al faptului că Dumnezeu nu l-a lăsat pe om să bâjbâie în întuneric. Este un loc al revelației. Deși trăim într-o lume decăzută – o lume ticăloasă – locuri sfinte sunt puse deoparte și consacrate pentru ca bărbați demni și femei demne să poată învăța ordinea din cer și să se supună vocii lui Dumnezeu.⁵

Templul este un martor permanent al faptului că puterea lui Dumnezeu poate să învingă puterile răului din mijlocul nostru. Mulți părinți, atât membri ai Bisericii cât și cei care nu sunt membri ai Bisericii, sunt preocupați de protecția împotriva avalanșei de ticăloșie care amenință să înghită principiile creștine. Eu sunt total de acord cu o declarație făcută de președintele Harold B. Lee în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. El a spus: „Vorbim despre siguranță în aceste vremuri și, totuși, nu reușim să înțelegem că... avem templul sfânt în care putem găsi simbolurile prin care poate fi generată puterea care va salva această națiune de la distrugere”⁶.

La o petrecere care a avut loc la Hotelul Beverly Hills Hilton din Los Angeles [California], am fost rugat de către președintele Statelor Unite [în calitate mea de secretar al agriculturii în administrația sa] să-l salut pe președintele uneia dintre noile republici de pe pământ, președintele a 88 de milioane de oameni răspândiți pe aproximativ 3.000 de insule întinse pe o suprafață de 1.600 de kilometri, o națiune care luase ființă de numai câțiva ani. În timp ce luam cina, care era sponsorizată în cea mai mare parte de către industria cinematografică și la care erau prezente multe vedete de cinema, m-am

putut uita printr-o fereastră uriașă. Pe drum, în jos, pe un deal mic, am putut vedea lumina caldă a reflectoarelor din jurul minunatului nostru Templu Los Angeles și am avut bucuria de a-l arăta oaspeților și prietenilor mei care stăteau la masa noastră, precum și celor de la celelalte mese. În timp ce stăteam acolo, m-am gândit: „Cele mai multe lucruri care se întâmplă aici, în această seară, sunt temporare și neimportante. Lucrurile care dăinuie, lucrurile reale, lucrurile care sunt importante sunt acelea descrise în templul lui Dumnezeu”⁷.

Fie ca [templul] să fie mementoul nostru permanent că viața este eternă și că legămintele pe care le facem în timpul vieții muritoare pot fi nepieritoare.⁸

Avem nevoie de rânduielile și legămintele făcute în templu pentru a primi plenitudinea preoției și a ne pregăti să fim din nou în prezența lui Dumnezeu.

Când Tatăl nostru Ceresc i-a pus pe Adam și Eva pe acest pământ, El a făcut aceasta cu scopul de a-i învăța cum să fie din nou în prezența Sa. Tatăl nostru a promis un Salvator care să-i mântuiască de la starea lor decăzută. El le-a făcut cunoscut planul salvării și le-a spus să-și învețe copiii să aibă credință în Isus Hristos și să se pocăiască. Mai mult, lui Adam și urmașilor săi li s-a poruncit de către Dumnezeu să fie botezați, să-L primească pe Duhul Sfânt și să intre în ordinul Fiului lui Dumnezeu.

A intra în ordinul Fiului lui Dumnezeu este, astăzi, echivalent cu faptul de a primi plenitudinea Preoției lui Melhisedec, care poate fi primită doar în casa Domnului.

Deoarece Adam și Eva s-au supus acestor cerințe, Dumnezeu le-a spus: „Tu ești după ordinul Aceluia care a fost fără de început al zilelor sau fără de sfârșit al anilor, din toată veșnicia în toată veșnicia” (Moise 6:67).

Înainte cu trei ani de moartea lui Adam, a avut loc un mare eveniment. El i-a dus pe fiul său Set, pe nepotul său Enos și pe alți înalți preoți care erau descendenți direcți ai săi, alături de alți descendenți neprihăniți ai săi, într-o vale numită Adam-on-di-Ahman. Acolo, Adam le-a dat acestor descendenți neprihăniți ai săi ultima sa binecuvântare.

Apoi, Domnul li s-a arătat [vezi D&L 107:53–56]...

Cum i-a adus Adam pe descendenții săi în prezența Domnului?

Răspunsul: Adam și descendenții săi au primit ordinul preoției lui Dumnezeu. Astăzi, am spune că s-au dus în casa Domnului și și-au primit binecuvântările.

Ordinul preoției despre care se vorbește în scripturi este numit, uneori, ordinul patriarhal, deoarece a fost conferit de la tată la fiu. Dar acest ordin este, de asemenea, descris în revelația modernă ca fiind un ordin privind modul de organizare al familiei, unde un bărbat și o femeie fac legământ cu Dumnezeu – așa cum au făcut Adam și Eva – să fie pecetluiți pentru eternitate, să aibă urmași și să îndeplinească voia și lucrarea lui Dumnezeu de-a lungul vieții lor muritoare.

Dacă soțul și soția sunt fideli legămintelor pe care le-au făcut, ei sunt îndreptățiți să primească binecuvântarea de a intra în cea mai înaltă glorie a împărăției celestiale. Astăzi, aceste legăminte pot fi făcute doar în casa Domnului.

Adam a urmat acest ordin și i-a adus pe urmașii săi în prezența lui Dumnezeu...

În acest ordin al preoției se poate intra doar atunci când ne supunem tuturor poruncilor lui Dumnezeu și căutăm binecuvântările strămoșilor, așa cum a făcut Avraam [vezi Avraam 1:1–3], mergând în casa Tatălui nostru. Ele nu pot fi primite în niciun alt loc de pe acest pământ!

Duceți-vă la templu – casa Tatălui nostru – pentru a primi binecuvântările strămoșilor dumnezevoastră pentru a fi îndreptățiți să primiți cele mai mari binecuvântări ale preoției. „Deoarece, fără acesta niciun om nu poate să vadă fața lui Dumnezeu, chiar Tatăl, și să trăiască” (D&L 84:22).

Casa Tatălui nostru este o casă a ordinii. Mergem în casa *Sa* pentru a intra în acel ordin al preoției care ne va îndreptăți să primim tot ce are Tatăl, dacă suntem credincioși.⁹

3

Prin intermediul rânduielilor și al legămintelor făcute în templu, putem avea parte de protecție și putem primi cele mai mari binecuvântări ale lui Dumnezeu cu privire la viața eternă.

Binecuvântările primite în casa Domnului sunt eterne. Ele au o importanță vitală pentru noi, deoarece templele sunt locurile în care primim cele mai mari binecuvântări ale lui Dumnezeu cu privire la viața eternă. Templele sunt cu adevărat porțile spre cer.¹⁰

Dorința Domnului este ca toți adulții, bărbați și femei, din Biserică să primească rânduielele din templu. Aceasta înseamnă că ei trebuie să fie înzestrați și că toate cuplurile căsătorite, formate din soț și soție, trebuie să fie pecetluite pentru eternitate. Aceste rânduiele le protejează și le binecuvântează căsnicia. Copiii lor sunt, de asemenea, binecuvântați să fie născuți în legământ. Nașterea în legământ îi îndreptățește pe acei copii să primească binecuvântarea de drept a primului născut care le garantează faptul de a avea părinți eterni, indiferent de ceea li se întâmplă părinților, atât timp cât copiii rămân demni de binecuvântări.¹¹

Nu vă spune nimic faptul că, astăzi, sfinții sunt risipiți în întreaga lume și că, deși sunt risipiți, li se pun la dispoziție temple? Prin rânduielele pe care le primesc în locurile sfinte, ei vor fi înarmați cu dreptate și înzestrați cu puterea lui Dumnezeu în mare măsură.¹²

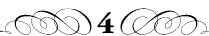
Există o putere asociată rânduielilor cerului – însăși puterea divinității – care poate să zădărnicească și care va zădărnici forțele răului dacă noi vom fi demni de acele binecuvântări sacre. Comunitatea [noastră] va fi protejată, familiile noastre vor fi protejate, copiii noștri vor fi în siguranță dacă trăim potrivit Evangheliei, dacă mergem la templu și dacă trăim astfel, încât Domnul să ne fie aproape... Fie ca Dumnezeu să ne binecuvânteze, în calitatea noastră de sfinți, să trăim demni de legămintele și rânduielele făcute în acest loc sacru.¹³

Ceremonia din templu a fost oferită de către un Tată Ceresc înțelept pentru a ne ajuta să devenim mai asemănători lui Hristos.¹⁴

Nu vom putea să trăim în prezența ființelor celestiale dacă nu suntem puri și sfințiți. Legile și rânduielele care-i fac pe bărbați și femei să nu mai fie ai lumii și să fie sfințiți sunt administrate numai

în aceste locuri sacre. Ele au fost date prin revelație și sunt înțelese prin revelație. Acesta este motivul pentru care unul dintre frați a vorbit despre templu ca fiind „universitatea Domnului”¹⁵.

Niciun membru al Bisericii nu poate fi făcut desăvârșit fără rânduilele din templu. Avem misiunea de a-i ajuta pe cei care nu au primit aceste binecuvântări să le primească.¹⁶

Avem privilegiul de a deschide ușa salvării pentru strămoșii noștri.

Temple sunt construite și dedicate pentru ca, prin intermediul preoției, părinții să poate fi pecetluiți cu propriii copii și copiii să poată fi pecetluiți cu părinții lor. Aceste rânduile de pecetuire sunt valabile atât pentru cei vii, cât și pentru cei morți. Dacă nu suntem pecetluiți cu predecesorii și urmașii noștri, scopul pentru care suntem pe acest pământ, exaltarea omului, va fi complet distrus.¹⁷

Nu este suficient ca un soț și o soție să fie pecetluiți în templu pentru a avea exaltarea garantată – dacă ei sunt credincioși – ei trebuie, de asemenea, să aibă legături eterne cu strămoșii lor și să se asigure că lucrarea pentru acei strămoși este înfăptuită. „Fără noi”, a spus apostolul Pavel, „ei nu pot ajunge la desăvârșire – nici noi fără morții noștri nu putem ajunge la desăvârșire” (D&L 128:15). Membrii noștri trebuie, așadar, să înțeleagă faptul că au responsabilitatea individuală de a se asigura că sunt pecetluiți cu predecesorii lor – sau, așa cum îi numește scriptura sacră, „strămoșii” noștri. Acesta este înțelesul versetului 2 al secțiunii 2 din Doctrină și legăminte, în care Moroni a declarat că Ilie „va sădi în inimile copiilor promisiunile făcute strămoșilor și inimile copiilor se vor întoarce către strămoșii lor”.¹⁸

Când mă gândesc la genealogie, văd oameni – oameni pe care îi iubesc și care așteaptă ca membrii familiei noastre, urmașii lor, să-i ajute să fie exaltați în împărăția celestială.¹⁹

Al nostru este privilegiul de a deschide ușile salvării acelor suflete care ar putea fi prizoniere în întunericul lumii spiritelor, pentru ca acestea să poată primi lumina Evangheliei și să fie considerate la fel ca noi. Da, „lucrările pe care le fac Eu” – înfăptuind rânduilele

Evangeliei necesare salvării pentru și în folosul altora – „[le veți] face [și voi]” [vezi Ioan 14:12]. Câte mii de strămoși de-ai noștri sunt încă în așteptarea acestor rânduielei de pecetluire?

Este bine să ne întrebăm: „Am făcut tot ce-mi stă în putință ca om de această parte a vălului? Voi fi eu un salvator pentru ei – predecesorii mei?”

Fără ei, noi nu putem fi desăvârșiți! Exaltarea este o chestiune de familie.²⁰

Vălul este foarte subțire. Noi trăim în eternitate. Totul este ca o singură zi pentru Dumnezeu. Mă gândesc că, pentru Domnul, nu există niciun vâl. Totul constituie un program măreț. Sunt sigur că, în cer, este bucurie când ne adunăm [în templu]. Predecesorii noștri se bucură, iar speranța și rugăciunea mea sunt ca noi să profităm de ocaziile pe care le avem acum de a veni des la templu.²¹

Dumneavoastră, cei care ați lucrat la propria genealogie, care înțelegeți importanța lucrării și ați simțit entuziasmul care însoțește unirea familiilor și aflarea despre moștenirea dumneavoastră nobilă, trebuie să le împărtășiți altora acel entuziasm. Ajutați-i să aibă bucuria și împlinirea de care aveți parte în această lucrare. Trebuie să convertim mai mulți membri la această lucrare. Așa cum știm cu toții, sunt foarte multe lucruri de făcut și sunt mulți, mulți membri care pot să înfăptuiască această lucrare și cărora le-ar face plăcere să facă această lucrare, dacă unii dintre noi – dumneavoastră toți – doar ar aprinde în ei acea scânteie, prin entuziasmul, exemplul și devotamentul lor.²²

Copiii și tinerii trebuie să afle despre binecuvântările care îi așteaptă în templu.

Templul este un loc sacru, iar rânduielele înfăptuite în templu au un caracter sacru. Datorită caracterului său sacru, uneori ezităm să le vorbim copiilor și nepoților noștri despre templu.

Drept urmare, mulți nu ajung să aibă o dorință reală de a merge la templu sau, când se duc acolo, o fac fără a avea o temelie corespunzătoare care să-i pregătească pentru obligațiile și legămintele pe care și le asumă și le fac în templu.

*Fie ca Dumnezeu să ne binecuvânteze să ne învățăm copiii și nepoții
ce binecuvântări mărețe îi așteaptă dacă se duc la templu.*

Consider că o înțelegere sau o temelie adecvată îi va ajuta foarte mult pe tinerii noștri să se pregătească pentru templu. Eu cred că această înțelegere va stimula în ei dorința de a căuta să-și primească binecuvântările preoției, așa cum a făcut și Avraam [vezi Avraam 1:1–4].²³

Când copiii dumneavoastră vă întrebă de ce ne căsătorim în templu, trebuie să-i învățați că templele sunt singurele locuri de pe pământ unde pot fi înfăptuite anumite rânduieli. Puteți, de asemenea, să le împărtășiți copiilor dumneavoastră sentimentele pe care le-ați avut când ați îngenuncheat împreună în fața altarului sacru și ați făcut legămintele care au făcut posibil ca ei să fie pecetluiți cu dumneavoastră pentru totdeauna.²⁴

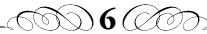
Cât de bine este ca mamele și tații să atragă atenția asupra templului și să le spună propriilor copii: „Acesta este locul în care am fost căsătoriți pentru eternitate”. Făcând astfel, obiectivul de a se

căsători în templu poate fi fixat în mintea și inima copiilor dumnea-voastră încă de când sunt mici.²⁵

Trebuie să le împărtășim membrilor familiei noastre dragostea pe care o avem față de strămoșii noștri și recunoștința noastră pentru că-i putem ajuta să primească rânduielele necesare salvării, așa cum au făcut părinții mei cu mine. Acest lucru va avea drept rezultat legături mai puternice de apreciere și afecțiune în cadrul familiei noastre.²⁶

Cred că tinerii nu numai că sunt dornici și capabili să facă cercetări genealogice, ci și că sunt unelte bune în însuflirea acestui întreg program.²⁷

Fie ca Dumnezeu să ne binecuvânteze să ne învățăm copiii și nepoții ce binecuvântări mărețe îi așteaptă dacă se duc la templu.²⁸

Mersul des la templu duce la revelație personală sporită.

Ori de câte ori înfăptuiesc o căsătorie, am obiceiul să le sugerez celor doi soți să revină la templu cât pot de curând și să treacă, din nou, prin rânduielele din templu ca soț și soție. Nu este posibil ca ei să înțeleagă pe deplin înțelesul înzestrării sfinte sau al pecetuirilor trecând doar o dată prin templu însă, când revin în mod repetat la templu, frumusețea, semnificația și importanța acestuia le vor fi accentuate. Ulterior, am primit scrisori de la unele dintre aceste cupluri tinere prin care își exprimau aprecierea pentru că acel aspect le-a fost accentuat în mod deosebit. Când revin în mod repetat la templu, dragostea pe care o au unul față de celălalt tinde să crească iar legăturile căsniciei lor să devină mai puternice.²⁹

Când suntem în templu, primim învățături cu privire la bucuria eternă a omului. Vedem reprezentări simbolice frumoase și impresionante ale celor mai importante evenimente – trecute, prezente și viitoare – simbolizând misiunea omului în relație cu Dumnezeu. Ni se aduce aminte de obligațiile noastre atunci când facem legăminte solemne care au legătură cu supunerea, consacrarea, sacrificiul și slujirea devotată față de Tatăl nostru Ceresc.³⁰

Vă promit că, dacă mergeți des la templele Dumnezeului nostru, veți primi revelație personală sporită care vă va binecuvânta viața pe măsură ce-i veți binecuvânta pe cei care au murit.³¹

În liniștea acestor temple dragi, uneori găsim soluții la problemele importante ale vieții. Sub influența Spiritului, uneori cunoașterea pură se revarsă asupra noastră acolo. Templele sunt locuri pentru revelație personală. Când m-am simțit copleșit de o problemă sau de o încercare, m-am dus în casa Domnului rugându-mă în inima mea pentru a primi răspunsuri. Acele răspunsuri au venit în moduri clare și fără echivoc.³²

Revenim noi des la templu pentru a primi binecuvântări personale care rezultă din preaslăvirea în templu făcută cu regularitate? Rugăciuni își primesc răspunsuri, revelație este primită și instrucțiuni prin Spirit sunt primite în templele sfinte ale Domnului.³³

Fie ca templul să fie pentru noi un cămin sacru similar, deși distinct, căminului nostru etern.³⁴

Sugestii pentru studiu și predare

Întrebări

- Președintele Benson a spus că templul este „un simbol a tot ceea ce ne este drag” și a menționat unele adevăruri pe care templele le simbolizează (vezi secțiunea 1). Ce reprezintă templele pentru dumneavoastră?
- În ce mod sunt valabile pentru toți membrii familiei învățăturile președintelui Benson despre binecuvântările preoției, din secțiunea 2? În timp ce recapitulați această secțiune, cugetați asupra privilegiului și responsabilității dumneavoastră de a-i ajuta pe membrii familiei să se pregătească pentru a se întoarce în prezența lui Dumnezeu.
- În timp ce citiți secțiunea 3, cugetați asupra învățăturilor președintelui Benson referitoare la binecuvântările pe care le primim prin intermediul rânduielilor din templu. Cum ați fost binecuvântați prin intermediul rânduielilor din templu? Dacă nu ați primit încă rânduielile din templu, cugetați la ce puteți face pentru a vă pregăti să le primiți.

- Președintele Benson a spus: „Când mă gândesc la genealogie, văd oameni – oameni pe care îi iubesc” (secțiunea 4). Ce efect ar putea avea această afirmație asupra modului în care priviți munca de realizare a istoriei familiei? Ce putem să facem pentru a-i ajuta pe mai mulți dintre strămoșii noștri să primească binecuvântările Evangheliei?
- Care sunt unele dintre lucrurile pe care le putem face pentru a-i ajuta pe copii și pe tineri să se pregătească pentru rânduielele și legămintele din templu? Cum pot tinerii să „însușească acest] întreg program” privind istoria familiei? (Vezi secțiunea 5.)
- Președintele Benson ne-a încurajat ca „templul să fie pentru noi un cămin sacru similar, deși distinct, căminului nostru etern” (secțiunea 6). Ce înseamnă această afirmație pentru dumneavoastră? Gândiți-vă la binecuvântările pe care le-ați primit când ați revenit la templu.

Scripturi suplimentare

Isaia 2:1–3; D&L 97:15–16; 109:8–23; 124:39–41; 138:32–34

Ajutor pentru predare

„Deseori, o lecție va conține mai mult material decât puteți dumneavoastră să predați în timpul pe care-l aveți. În astfel de cazuri, trebuie să selectați materialul care le va fi de cel mai mare ajutor celor cărora le predați” (*Predarea, nu este chemare mai mare* [1999], p. 99).

Note

1. „What I Hope You Will Teach Your Children about the Temple”, *Ensign*, aug. 1985, p. 8.
2. *The Teachings of Ezra Taft Benson* (1988), p. 260.
3. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, p. 256.
4. „What I Hope You Will Teach Your Children about the Temple”, p. 6.
5. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, p. 252.
6. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, p. 256; afirmația lui Harold B. Lee se găsește în Conference Report, apr. 1942, p. 87.
7. *God, Family, Country: Our Three Great Loyalties* (1974), p. 85.
8. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, p. 256.
9. „What I Hope You Will Teach Your Children about the Temple”, p. 8–10.
10. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, p. 255.
11. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, p. 259.
12. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, p. 255–256.
13. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, p. 256.

14. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, p. 250.
15. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, p. 252; vezi, de asemenea, ElRay L. Christiansen, în Conference Report, apr. 1968, p. 134.
16. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, p. 252.
17. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, p. 248.
18. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, p. 248–249.
19. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, p. 164.
20. *Come unto Christ* (1983), p. 126.
21. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, p. 253.
22. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, p. 162.
23. „What I Hope You Will Teach Your Children about the Temple”, p. 8.
24. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, p. 258.
25. „What I Hope You Will Teach Your Children about the Temple”, p. 6, 8.
26. *Come unto Christ through Temple Ordinances and Covenants* (broșură, 1987), p. 2.
27. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, p. 163.
28. „What I Hope You Will Teach Your Children about the Temple”, p. 10.
29. *God, Family, Country*, p. 183.
30. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, p. 251.
31. „The Book of Mormon and the Doctrine and Covenants”, *Ensign*, mai 1987, p. 85.
32. „What I Hope You Will Teach Your Children about the Temple”, p. 8.
33. „Come unto Christ, and Be Perfected in Him”, *Ensign*, mai 1988, p. 85.
34. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, p. 256.

Căsătoria și familia – rânduite de Dumnezeu

„Familia este una dintre cele mai mărețe fortărețe ale lui Dumnezeu împotriva relelor din zilele noastre. Faceți tot ce puteți pentru a-i menține pe membrii familiei dumneavoastră puternici, uniți și demni de binecuvântările Tatălui nostru din Cer.”

Din viața lui Ezra Taft Benson

Încă de la începutul căsniciei lor, Ezra și Flora Benson au făcut din căminul și familia lor prima lor prioritate. Când copiii lor erau mici, cei doi părinți au început să accentueze faptul că își doreau ca familia lor să nu aibă „scaune goale” în eternitate.¹ Președintele Benson a accentuat același mesaj de-a lungul slujirii sale în calitate de conducător al Bisericii. El a spus:

„Dumnezeu a merit familia să fie eternă. Din tot sufletul meu, depun mărturie despre adevărul acestei afirmații. Fie ca El să ne binecuvânteze să ne întărim căminele și să întărim viața fiecărui membru al familiei, astfel încât la timpul potrivit, să-i putem raporta Tatălui nostru Ceresc, în căminul Său celest, că suntem cu toții acolo – tata, mama, sora, fratele, toți membrii familie care se iubesc unul pe altul. Fiecare scaun este ocupat. Ne-am întors cu toții acasă”.²

Pentru președintele și sora Benson, efortul de a-și întări familia a început cu faptul de a-și consolida căsnicia. Ei au fost iubitori și devotați, loiali și fideli. Deși nu aveau tendința de a se certa, aveau adesea discuții sincere și deschise.³ Ei aveau încredere absolută unul în celălalt, lucru considerat de ei ca fiind unul dintre punctele forte ale căsniciei lor. „N-am avut niciodată, *niciodată* vreo îndoială legată de fidelitatea Florei”, a spus președintele Benson.⁴

Președintele și sora Benson au fost mereu loiali și fideli unul altuia.

Președintele și sora Benson s-au susținut și întărit unul pe altul. „Flora m-a înțeles și mi-a cunoscut potențialul mai bine ca oricine altcineva din viața mea. Credința și sprijinul ei au fost o mare binecuvântare”, a spus președintele Benson.⁵ Adesea, când simțea că nu este la înălțimea responsabilităților sale complexe, sora Benson îi ștergea lacrimile și-l alina.⁶ Ea căuta ajutorul Domnului pentru a-l susține și i-a încurajat și pe copii să facă la fel. „Ne-am rugat și am postit de multe ori pentru tati”, a spus Barbara, fiica lor.⁷

Clădind pe temelia solidă a căsniciei lor, președintele și sora Benson și-au învățat copiii despre importanța relațiilor eterne de familie. „Părinții noștri au insuflat sentimente profunde de loialitate și dragoste nouă, copiilor”, a spus Mark, fiul lor. „Nu cred că acel gen de atmosferă este generat de la sine într-un cămin, dar este încurajat și promovat de o mamă și de un tată iubitori și preocupați de acest lucru.”⁸

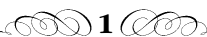
Standardul privind comportamentul în familia Benson, precum și prioritatea acordată familiei, erau bazate pe Evanghelie. Ei au lucrat pentru a întemeia un cămin în care să domine dragostea, în care copiii au învățat și au progresat și în care s-au distrat. Soții Benson și-au dorit ca propriul cămin să fie un refugiu față de lumea exterioară. „Aceasta nu înseamnă că noi nu am avut greutăți”, a spus Reed, fiul lor. „Nu ne-am înțeles întotdeauna. Nu ne-am îndeplinit întotdeauna treburile casnice. Uneori, am testat la maxim răbdarea mamei. Totuși, în general, a existat un sentiment de unitate familială, sentimentul că doream să fim uniți.”⁹ Sora Benson a recunoscut: „Nimeni nu este perfect. În familia noastră, obiectivul nostru nu este de a ne concentra asupra slăbiciunilor fiecăruia, ci de a ne încuraja reciproc să progresăm.”¹⁰

Copiii soților Benson erau încă mici când tatăl lor a fost chemat să slujească în cadrul Cvorumului celor Doisprezece Apostoli, iar el era îngrijorat de modul în care călătoriile sale puteau să-i afecteze timpul petrecut cu ei. El a scris în jurnalul său: „Călătoriile multiple în interesul Bisericii mă vor ține, în mare măsură, departe de familia mea... Sper în mod sincer să pot fi loial membrilor familiei mele, să-i poți ține aproape de Biserică și să-mi și pot îndeplini obligațiile în calitate de una dintre autoritățile generale. Știu că nu va fi un lucru ușor”¹¹.

Faptul că știa că nu avea să-i fie ușor l-a făcut pe președintele Benson să lucreze asiduu pentru a-și ține familia aproape. „Unele dintre impresiile și experiențele cele mai prețioase și mai dragi sufletului meu sunt asociate căminului și relațiilor de familie”, a spus el.¹²

În anul 1957, în calitate de secretar al agriculturii în administrația Statelor Unite, președintele Benson a călătorit timp de patru săptămâni în jurul lumii în vederea dezvoltării relațiilor de schimb. Sora Benson și fiicele Beverly și Bonnie l-au însoțit. S-au dus în 12 țări, unde s-au întâlnit cu guvernanți și au vizitat locuri culturale importante, așezări pentru refugiați și suprafețe agricole. Președintele Benson a simțit că acel tur a avut succes în ceea ce privea ocaziile de schimb, precum și în crearea unui bun renume pentru Biserică. Când s-au întors acasă, Beth, una dintre fiice, aștepta să aterizeze avionul. Când și-a văzut părinții, a început să alerge spre ei având lacrimi în ochi. Tatăl ei și-a întins brațele spre ea și a îmbrățișat-o cu drag. El a spus: „Dintre toate minunile lumii [pe care noi le-am văzut], acel moment devenise, dintr-o dată, cel mai bun din întreaga călătorie”¹³.

Învățăături ale lui Ezra Taft Benson

Familia este cea mai importantă organizație din această viață și din eternitate.

Pentru Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă, familia este cea mai importantă organizație în timp și în eternitate. Biserica propovăduiește că totul trebuie să fie centrat asupra familiei și în jurul ei. Accentuează faptul că păstrarea familiei în timp și eternitate precede toate celelalte scopuri.¹⁴

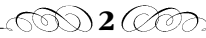
Nu există un substitut adecvat pentru cămin. Temelia sa este la fel de veche precum lumea. Misiunea sa a fost rânduită de către Dumnezeu.¹⁵

Calitatea unei națiuni nu se ridică niciodată deasupra calității căminelor sale. Calitatea acestei Biserici nu se va ridica niciodată deasupra calității căminelor membrilor ei. Calitatea noastră, ca oameni, nu se ridică deasupra calității timpului petrecut împreună ca

familiei, a căminelor noastre... Un cămin bun este o temelie clădită pe stâncă, piatra din capul unghiului în ceea ce privește civilizația. Trebuie păstrat și protejat. Trebuie întărit.¹⁶

Unii oameni mă întrebă, în calitatea mea de conducător al Bisericii, de ce acordăm atât de multă importanță căminului și familiei având în vedere că sunt multe alte probleme mai mari în jurul nostru? Răspunsul este, bineînțeles, pentru că problemele mai mari sunt doar o reflectare a problemelor individuale și ale membrilor familiilor.¹⁷

Căsătoria și viața de familie sunt rânduite de Dumnezeu. Din perspectiva eternității, salvarea este o chestiune de familie. Părinții vor da socoteală în fața lui Dumnezeu pentru responsabilitatea care li s-a dat de a-și clădi familia. Este cea mai sacră responsabilitate.¹⁸

În căsniciile fericite, soții și soțiile Îl iubesc pe Dumnezeu și-I slujesc, se iubesc unul pe celălalt și se slujesc reciproc.

Căsnicia, căminul și familia sunt mult mai mult decât simple instituții sociale. Sunt divine, neinstituie de om. Dumnezeu a rânduit căsătoria încă de la început. În cronica despre acea primă căsătorie consemnată în Genesa, Domnul face patru declarații importante: prima, că nu este bine ca bărbatul să fie singur; a doua, că femeia a fost creată pentru a fi un ajutor potrivit bărbatului; a treia, că cei doi trebuie să devină un singur trup; și, a patra, că omul trebuie să-și lase tatăl și mama și să se lipească de nevasta sa. (Vezi Genesa 2:18, 24.)

Ulterior, pentru a întări afirmația anterioară, Domnul a spus: „Deci, ce a împreunat Dumnezeu, omul să nu despartă” (Matei 19:6). De asemenea, El a spus: „Iubește-ți nevasta cu toată inima ta și lipește-te de ea și de nimeni [altcineva]” (D&L 42:22).¹⁹

Scripturile ne spun: „Adam a început să lucreze pământul... așa cum i-am poruncit Eu, Domnul. Și Eva, nevasta lui, lucra, de asemenea, cu el... Ei au început să se înmulțească pentru a umple pământul... Și Adam și Eva, nevasta lui, au chemat numele Domnului... Și Adam și Eva au preamărit numele lui Dumnezeu și ei au făcut cunoscute toate lucrurile fiilor și fiicelor lor... Și Adam și Eva, nevasta lui, nu au încetat să-L cheme pe Dumnezeu” (Moise 5:1-2, 4, 12, 16).

În această cronică inspirată, vedem că Adam și Eva ne-au oferit exemplul ideal despre ce înseamnă căsătoria în legământ. Ei au muncit împreună; au avut copii împreună; s-au rugat împreună și i-au învățat pe propriii copii Evanghelia – împreună. Acesta este tiparul pe care Dumnezeu Își dorește ca toți bărbații neprihăniți și toate femeile neprihănite să-l urmeze.²⁰

Căsătoria însăși trebuie privită ca fiind un legământ sacru făcut în fața lui Dumnezeu. Soțul și soția au obligații nu doar unul față de celălalt, ci și față de Dumnezeu. El le-a promis binecuvântări celor care cinstesc acel legământ.

Fidelitatea față de promisiunile făcute la căsătorie este absolut esențială pentru a avea parte de dragoste, încredere și pace. Adulterul este, fără nicio urmă de îndoială, condamnat de Domnul...

Înfrânarea și autocontrolul trebuie să fie principii călăuzitoare în cadrul căsniciei. Soțul și soția trebuie să învețe să-și înfrâneze limba, precum și pasiunile.

Rugăciunea în cadrul căminului și rugăciunea spusă împreună de cei doi soți, când sunt doar ei doi, vor întări unitatea dintre ei. Treptat, gândurile, aspirațiile și ideile vor tinde spre unitate și veți ajunge să aveți aceleași scopuri și obiective.

Bizuiți-vă pe Domnul, pe învățăturile profeților și pe scripturi pentru a primi îndrumare și ajutor, în mod deosebit când pot apărea neînțelegeri și probleme.

Creșterea spirituală rezultă din rezolvarea problemelor împreună – nu fugind de ele. Accentul excesiv pus, în zilele noastre, pe individualism duce la egotism și separare. Un bărbat și o femeie care devin „un singur trup” reprezintă, în continuare, standardul Domnului. (Vezi Genesa 2:24.)

Secretul unei căsnicii fericite este acela de a-I sluji lui Dumnezeu și de a vă sluji unul altuia. Obiectivele căsniciei sunt unitatea, concordanța și progresul personal. Deși pare a fi un paradox, cu cât ne slujim mai mult unul altuia cu atât mai mari vor fi creșterea noastră spirituală și cea afectivă.²¹

„Dragostea pe care o cunoaștem aici... este... chiar liantul care-i unește pe membrii familiei pentru timp și eternitate.”

Sfatul apostolului Pavel este deosebit și la subiect. El a spus: „Băraților, iubiți-vă nevestele cum a iubit și Hristos Biserica și S-a dat pe Sine pentru ea” (Efeseni 5:25).

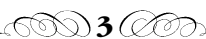
Într-o revelație din zilele din urmă, Domnul vorbește, din nou, despre această obligație. El a spus: „Iubește-ți nevasta cu toată inima ta și lipește-te de ea și de nimeni [altcineva]” (D&L 42:22). Din câte știu eu, în întreaga scriptură mai există un singur lucru pe care ni s-a poruncit să-l iubim cu toată inima noastră, iar acela este Dumnezeu Însuși. Gândiți-vă ce înseamnă acest lucru!

Acest tip de dragoste îl puteți arăta față de soția dumneavoastră în foarte multe moduri. Mai întâi și cel mai important, nimic cu excepția lui Dumnezeu Însuși nu are prioritate, în viața dumneavoastră, înaintea soției dumneavoastră – nu munca, nu recreerea, nu hobbyurile. Soția dumneavoastră este ajutorul dumneavoastră prețios și etern – partenera dumneavoastră.

Ce înseamnă să iubești pe cineva cu toată inima? Înseamnă să iubești implicându-ți toate sentimentele și tot devotamentul. Cu siguranță, când îți iubești soția cu toată inima, nu o poți înjosi, nu o poți critica, nu o poți învinui sau nu o poți abuza verbal, nu o poți intimida sau abuza fizic.

Ce înseamnă să „[te lipești de ea]”? Înseamnă să stai aproape de ea, să-i fii loial și credincios, să comunici cu ea și să-ți exprimi dragostea față de ea.²²

Soții și soțiile care se iubesc unii pe alții vor vedea că dragostea și loialitatea sunt reciproce. Această dragoste va asigura o atmosferă propice creșterii emoționale a copiilor. Viața de familie trebuie să fie un timp de fericire și bucurie la care copiii să poată cugeta și care să le amintească de persoane dragi.²³

Famiile puternice dau dovadă de dragoste, respect și sprijin față de fiecare membru al familiei.

Fie ca noi să ne întărim familia! Rugăciunile rostite în familie și individual dimineața și seara pot invita binecuvântările Domnului în gospodăriile noastre. Momentul în care se servește masa poate fi un timp minunat pentru trecerea în revistă a activităților zilei și nu doar pentru hrănirea trupului, ci și pentru hrănirea spiritului, alături de membrii familiei care citesc, pe rând din scripturi, în mod deosebit din Cartea lui Mormon. Seara este un timp deosebit pentru tatăl ocupat să se ducă la capul patului fiecărui copil, să le vorbească, să le răspundă la întrebări și să le spună cât de iubiți sunt.²⁴

Familia este una dintre cele mai mărețe fortărețe ale lui Dumnezeu împotriva relelor din zilele noastre. Faceți tot ce puteți pentru a-i menține pe membrii familiei dumneavoastră puternici, uniți și demni de binecuvântările Tatălui nostru din Cer. Când faceți astfel, primiți credință și tărie care vă vor binecuvânta viața pentru totdeauna.²⁵

Un lucru deosebit pe care Domnul ni-l cere fiecăruia este acela de a asigura un cămin în care să existe fericire, o influență pozitivă de a face bine. În viitor, cheltuielile făcute pentru mobilarea casei sau numărul de băi nu vor mai conta, ceea ce va conta va fi, în schimb, dacă propriii noștri copii au avut parte de dragoste și

înțelegere acasă. Va conta foarte mult dacă au avut parte de fericire și veselie sau de ciorovăială și certuri.²⁶

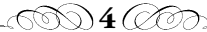
Famiiliile reușite dau dovadă de dragoste și respect față de fiecare membru al familiei. Membrii familiei știu că sunt iubiți și apreciați. Copiii simt că sunt iubiți de părinții lor. Astfel, ei se simt în siguranță și au încredere în ei înșiși.

Membrii familiilor puternice dezvoltă atributul unei comunicări eficiente. Ei discută despre problemele lor, planifică împreună și conlucrează în vederea îndeplinirii obiectivelor comune. Serile în familie și consiliile de familie sunt ținute și folosite ca unelte eficiente în vederea realizării acestui lucru.

Tații și mamele din familiile puternice sunt apropiați de copiii lor. Ei vorbesc unul cu altul. Unii tați își intervievează în mod oficial fiecare copil, alții o fac într-un mod neoficial, iar alții își rezervă periodic timp pentru fiecare copil în parte.

Fiecare familie are probleme și încercări. Însă membrii familiilor reușite încearcă să conlucreze pentru a găsi soluții, în loc să se critice și să se certe. Ei se roagă unul pentru celălalt, discută și se încurajează. Ocazional, membrii acestor familii postesc împreună în folosul unuia dintre membrii familiei.

Membrii familiilor puternice se ajută unul pe celălalt.²⁷

Căminul este cel mai bun loc în care copiii pot să învețe principiile și practicile Evangheliei.

Familia este cel mai eficient loc în care să se insuflă valori nepieritoare membrilor ei. Acolo unde viața de familie este puternică și bazată pe principiile și practicile Evangheliei lui Isus Hristos... problemele nu apar cu ușurință.²⁸

Părinții de succes au înțeles că nu este ușor să crești copii într-un mediu pângărit de rău. Prin urmare, ei fac pași bine calculați pentru a oferi cele mai bune influențe sănătoase. Se predau principii morale. Se pun la dispoziție și se citesc cărți bune. Sunt bine supravegheate programele vizionate la televizor. Se pune la dispoziție muzică bună și înălțătoare. Dar, cel mai important, se citesc și se discută scripturile pentru a înlesni dezvoltarea spirituală.

În căminele reușite ale sfinților din zilele din urmă, părinții își ajută copiii să înțeleagă ce sunt credința în Dumnezeu, pocăința, botezul și darul Duhului Sfânt. (Vezi D&L 68:25.)

Rugăciunea în familie este ceva constant în cadrul acestor familii. Rugăciunea este modul prin care se mărturisește recunoștința pentru binecuvântări și prin care se recunoaște cu umilință dependența de Dumnezeu cel Atotputernic în ceea ce privește tăria, mijloacele de existență și sprijinul.

Este înțeleaptă și adevărată zicala conform căreia membrii familiilor care îngenunchează împreună stau dreți în picioare în fața Domnului!²⁹

Copiii trebuie să știe cine sunt în ceea ce privește sensul etern al identității lor. Ei trebuie să știe că au un Tată Etern pe care se pot bizui, la care se pot ruga și de la care pot primi îndrumare. Ei trebuie să știe de unde au venit pentru ca viața lor să aibă un sens și un scop.

Copiii trebuie să fie învățați să se roage, să se bizuie pe Domnul pentru a primi îndrumare și să-și exprime recunoștința pentru binecuvântările pe care le-au primit. Îmi amintesc cum îngenuncheam lângă paturile copilașilor noștri, ajutându-i să se roage.

Copiii trebuie să fie învățați să distingă binele de rău. Ei pot și trebuie să învețe poruncile lui Dumnezeu. Ei trebuie să fie învățați că este greșit să furi, să minți sau să poftești la ceea ce au ceilalți.

Copiii trebuie să fie învățați să lucreze acasă. Ei trebuie să învețe acolo că munca cinstită duce la dezvoltarea demnității și a respectului de sine. Ei trebuie să simtă plăcerea de a munci, de a duce munca la bun sfârșit.

Timpul liber al copiilor trebuie orientat, în mod constructiv, către activități sănătoase, benefice.³⁰

Menit să întărească și să protejeze familia, programul serii în familie al Bisericii stabilește ca o seară din fiecare săptămână să fie pusă deoparte pentru ca tații și mamele să-și adune fiii și fiicele în jurul lor, acasă.³¹

Principiile Evangheliei pot fi insuflăte prin intermediul serilor în familie eficiente în care tinerii vor fi întăriți în așa fel, încât să

nu aibă temeri cu privire la viitorul lor. O astfel de predare trebuie făcută cu credință, cu optimism și având o mărturie.³²

Punerea în ordine a căminului dumneavoastră înseamnă să țineți poruncile lui Dumnezeu. Acest lucru aduce cu sine armonie și dragoste... Înseamnă să vă rugați zilnic ca familie. Înseamnă să-i ajutați pe membrii familiei dumneavoastră să înțeleagă Evanghelia lui Isus Hristos. Înseamnă ca fiecare membru al familiei să țină poruncile lui Dumnezeu. Înseamnă... să fiți demn de a primi o recomandare pentru templu, că toți membrii familiei primesc rânduielele necesare exaltării și că membrii familiei dumneavoastră sunt pecetluiti împreună pentru eternitate. Înseamnă să nu ai datorii mari și că membrii familiei plătesc zeciuială și donații cinstite.³³

Dumnezeu a revelat că familia poate dăinui și dincolo de mormânt.

Dragostea pe care o cunoaștem aici nu este temporară, ci chiar liantul care-i unește pe membrii familiei pentru timp și eternitate.³⁴

Joseph Smith a fost cel prin care Dumnezeu din Cer a revelat adevărul conform căruia familia poate dăinui și dincolo de mormânt – că simpatiile, sentimentele și dragostea pe care le avem unul față de celălalt pot dăinui pentru totdeauna.³⁵

Niciun sacrificiu nu este prea mare pentru a avea binecuvântările unei căsnicii eterne. Pentru ce mai mulți dintre noi, este ușor să ajungem la templu, probabil că ne este atât de ușor încât această binecuvântare nu este privită în mod corespunzător. Ca și în cazul celorlalte aspecte legate de trăirea cu credință potrivit Evangheliei, faptul de a fi căsătorit în modul Domnului necesită dorința de a te lepăda de orice necredință – lucruri deșarte – și hotărârea de a face voia Tatălui nostru. Prin acest act de credință, ne arătăm dragostea față de Dumnezeu și considerația pentru urmașii nenăscuți încă. Așa cum familia noastră este cea mai bună sursă a noastră de bucurie în această viață, tot așa poate să fie și în eternitate.³⁶

Căminul și familia. Ce amintiri dragi ne aduce în inimă simpla menționare a acestor cuvinte dulci! Îmi doresc pentru dumneavoastră și mă rog cu toată ardoarea sufletului meu ca dumneavoastră să

aveți parte de bucuria de nedescris și de satisfacția de a fi părinți de seamă. Ați pierde una dintre cele mai profunde bucurii ale acestei vieți și ale eternității dacă ați evita de bunăvoie responsabilitățile de a fi părinți și de a clădi un cămin. Așa cum i-a fost revelat profetului Joseph Smith, gloriosul concept despre cămin și despre relațiile trainice de familie depinde, în mare măsură, de fericirea noastră de aici și din eternitate.³⁷

Sugestii pentru studiu și predare

Întrebări

- Președintele Benson ne-a învățat: „Din perspectiva eternității, salvarea este o chestiune de familie” (secțiunea 1). Ce înseamnă acest lucru pentru dumneavoastră? Ce pot face membrii familiei pentru a ajuta la salvarea unuia altuia?
- Când studiați sfatul președintelui Benson din secțiunea 2, gândiți-vă la modul în care totul are legătură cu ceea ce el a numit „secretul unei căsnicii fericite”. De ce credeți că acest „secret” duce la fericire?
- În secțiunea 3, gândiți-vă la ce a spus președintele Benson despre practicile familiilor reușite. În ce moduri întăresc familiile aceste practici? Gândiți-vă ce puteți face pentru a urma acest sfat.
- De ce credeți că familia este „cel mai eficient loc în care să se insuflă valori nepieritoare”? (Vezi secțiunea 4, remarcând sfatul concret al președintelui Benson cu privire la predarea în cadrul familiei.) Când i-ați văzut pe membrii familiei ajutându-se unul pe celălalt să învețe principii ale Evangheliei?
- Președintele Benson a depus mărturie că familiile pot „dăinui și dincolo de mormânt” (secțiunea 5). Ce gânduri și sentimente aveți când cugetați asupra acestui adevăr? Care sunt unele dintre „amintirile dragi” pe care le aveți atunci când sunt menționate cuvintele cămin și familie?

Scripturi suplimentare

Psalmi 127:3–5; 1 Corinteni 11:11; 3 Nefi 18:21; D&L 49:15; 132:18–19; vezi, de asemenea, „Familia: o declarație oficială către lume”, *Liahona*, nov. 2010, p. 129

Ajutor pentru studiu

„Studiul personal al Evangheliei este cel mai eficient atunci când sunteți învățați prin Duhul Sfânt. Începeți întotdeauna studiul Evangheliei rugându-vă pentru ca Duhul Sfânt să vă ajute să învățați” (*Predicați Evanghelia Mea* [2004], p. 18).

Note

1. În Sheri L. Dew, *Ezra Taft Benson: A Biography* (1987), p. 363.
2. *The Teachings of Ezra Taft Benson* (1988), p. 493.
3. *Vezi Ezra Taft Benson: A Biography*, p. 126.
4. În Derin Head Rodriguez, „Flora Amussen Benson: Handmaiden of the Lord, Helpmeet of a Prophet, Mother in Zion”, *Ensign*, mart. 1987, p. 20.
5. În „Flora Amussen Benson: Handmaiden of the Lord, Helpmeet of a Prophet, Mother in Zion”, p. 14.
6. *Vezi Ezra Taft Benson: A Biography*, p. 179.
7. Barbara Benson Walker, în *Ezra Taft Benson: A Biography*, p. 179.
8. Mark Amussen Benson, în „Flora Amussen Benson: Handmaiden of the Lord, Helpmeet of a Prophet, Mother in Zion”, p. 20.
9. Reed Amussen Benson, în *Ezra Taft Benson: A Biography*, p. 140.
10. Reed Amussen Benson, în *Ezra Taft Benson: A Biography*, p. 133.
11. În *Ezra Taft Benson: A Biography*, p. 178.
12. În *Ezra Taft Benson: A Biography*, p. 126.
13. În *Ezra Taft Benson: A Biography*, p. 327.
14. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, p. 489.
15. În Conference Report, apr. 1949, p. 198.
16. În Conference Report, oct. 1953, p. 122.
17. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, p. 521.
18. „Fundamentals of Enduring Family Relationships”, *Ensign*, nov. 1982, p. 59.
19. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, p. 534.
20. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, p. 534.
21. „Fundamentals of Enduring Family Relationships”, p. 59, 60.
22. *Sermons and Writings of President Ezra Taft Benson* (2003), p. 209–210.
23. „Fundamentals of Enduring Family Relationships”, p. 59.
24. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, p. 491.
25. „To the Youth of the Noble Birthright”, *Ensign*, mai 1986, p. 43.
26. „Great Things Required of Their Fathers”, *Ensign*, mai 1981, p. 34.
27. „Counsel to the Saints”, *Ensign*, mai 1984, p. 6.
28. „Fundamentals of Enduring Family Relationships”, p. 59.
29. „Counsel to the Saints”, p. 6–7.
30. „Fundamentals of Enduring Family Relationships”, p. 60.
31. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, p. 528.
32. „May the Kingdom of God Go Forth”, *Ensign*, mai 1978, p. 33.
33. „Great Things Required of Their Fathers”, p. 36.
34. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, p. 492.
35. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, p. 490.
36. „This Is a Day of Sacrifice”, *Ensign*, mai 1979, p. 33–34.
37. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, p. 491–492.

Ezra Taft Benson cu Reed și Mark, fiii săi

Chemările sacre de tată și de mamă

*„Fie ca noi să fim fideli acestei mărețe obligații
a calității de părinte, acestei obligații sacre.”*

Din viața lui Ezra Taft Benson

Prin cuvânt și prin exemplu, acasă și în întreaga lume, în cadrul Bisericii și în cadrul responsabilităților civice, președintele Ezra Taft Benson a propovăduit importanța faptului de a fi părinți buni. „Creșteți-vă copiii cu dragoste și cu dojenile Domnului”, a spus el.¹ „Părinții vor da socoteală în fața lui Dumnezeu pentru responsabilitatea care li s-a dat de a-și crește familia. Este cea mai sacră responsabilitate.”²

Președintele Benson și soția lui, Flora, au conlucrat îndeaproape în vederea îndeplinirii responsabilităților lor sacre de părinți. Ei „au abordat sarcina de a-și clădi familia cu energie și entuziasm”³. S-au sfătuit adesea despre copiii lor și alte aspecte. „Am putut observa că am alături o femeie perceptivă din punct de vedere spiritual”, a spus președintele Benson.⁴

Ei au conlucrat pentru a clădi un cămin în care copiii să poată crește și învăța – și unde copiii lor să dorească să fie. „Aș fi preferat oricând să fiu acasă decât oriunde altundeva”, a spus Mark, fiul lor. „Era un refugiu împotriva furtunii. Mama era cea care ne proteja, iar tata era cel cu puterea.”⁵

Președintele și sora Benson și-au îndeplinit responsabilitățile de părinți cu ajutorul rugăciunii. Mark a spus: „Mama avea o credință mai mare ca a oricărei alte femei pe care am cunoscut-o vreodată... Nu am văzut vreodată în viața mea mai multă rugăciune. Imediat îngenunchea și se ruga pentru copii, indiferent că era vorba de un

examen sau de o bătaie la școală. Ea și tata aveau, amândoi, acea credință pură”⁶.

Președintele Benson era adesea plecat de acasă din cauza serviciului său și a îndatoririlor din cadrul Bisericii, prin urmare Flora și-a asumat cea mai mare parte a responsabilității de a-i crește și învăța pe cei șase copii ai lor. Ea și-a savurat rolul de mamă. „Căminul este centrul sentimentelor noastre din viața muritoare”, a spus ea.⁷ Mark a spus: „Mama și-a iubit căminul. Și ne-a iubit – nu pentru că așa trebuia, ci pentru că aceasta era viața ei”⁸. Exprimându-și sentimentele despre importanța faptului de a fi mamă, Flora a scris: „Dacă vrei să găsești măreție, nu te îndrepta către tron, ci către leagănul pentru bebeluși. Într-o mamă se găsește o putere deosebită. Ea este cea care înmoaie inimi și modelează vieți și caractere”⁹.

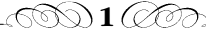
Când președintele Benson era plecat de acasă, căuta întotdeauna modalități de a veghea asupra membrilor familiei sale și de a-i întări. El păstra legătura cu ei în mod constant prin intermediul telefonului sau scrisorilor. Când era acasă, petrecea cu ei cât de mult timp era posibil. Făcea mereu referire la povestea despre „un tată ocupat care explica de ce se juca ore întregi cu mingea alături de fiii săi spunând: «Prefer să mă doară spatele acum, decât să mă doară inima mai târziu»”.¹⁰

El petrecea, de asemenea, mult timp cu fiecare copil în parte. Mark și-a amintit când tatăl lui l-a dus în Salt Lake, Utah, pentru a fi consultat de un doctor specialist: „Cât de distractiv a fost să fiu cu tata, doar noi doi! Am vorbit despre tot ceea ce eu am vrut să vorbim. Deși eram mic, știam că tata mă iubea, deoarece era cu mine și mă ajuta să mă fac bine”¹¹.

Când putea, președintele Benson își lua copiii cu el în călătoriile sale. În luna martie a anului 1948, a luat-o pe Bonnie, fiica lui care avea șapte ani la acea vreme, la o conferință pe teme de agricultură care a avut loc în Nebraska. „Presa a fost atât de uimită de încrederea în sine a fetiței și de exemplul neobișnuit al unui tată care a luat cu el un copil atât de mic într-o călătorie atât de lungă pentru a participa la un astfel de eveniment deosebit, încât o poză cu Bonnie a fost tipărită pe prima pagina [a ziarului] din dimineața următoare. Dar, pentru vârstnicul Benson, întâmplarea respectivă nu a fost o

anomalie. El își lua adesea copiii cu el în călătorii în afara orașului, atât pentru a consolida bunele relații cu ei, cât și pentru a-i educa.”¹²

Învățăături ale lui Ezra Taft Benson

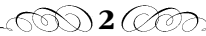

Chemarea de a fi tată este eternă.

Taților, chemarea dumneavoastră este una eternă din care nu veți fi eliberați niciodată. Chemările în cadrul Bisericii, așa de importante cum sunt, prin natura lor sunt doar pentru o perioadă de timp și, apoi, o eliberare corespunzătoare are loc. Însă chemarea de a fi tată este eternă, iar importanța ei depășește noțiunea timpului. Este o chemare pentru timp și eternitate.¹³

Exemplul nostru, modelul nostru de tată este Tatăl nostru Ceresc. Cum lucrează El cu propriii Săi copii? Ei bine, pentru a ști aceasta, [tații] trebuie să știe ceva despre Evanghelie, despre mărețul plan al Domnului.¹⁴

Pentru un bărbat, nu există chemare mai mare ca aceea de patriarh neprihănit, căsătorit în casa Domnului, prezidând asupra copiilor Săi. Elohim Însuși ne cere să ne adresăm Lui astfel: „Tatăl nostru care ești în ceruri” (Matei 6:9; 3 Nefi 13:9).¹⁵

Tații trebuie să asigure îndrumarea spirituală în cadrul propriilor familii.

Tatăl trebuie să flămânzească, să fie însetat și să dorească să-și binecuvânteze familia, să se ducă în fața Domnului, să cugete asupra cuvintelor Domnului și să trăiască prin Spirit pentru a cunoaște gândul și voia Domnului și ceea ce el trebuie să facă pentru a-și conduce familia.¹⁶

[Taților], aveți responsabilitatea sacră de a asigura îndrumarea spirituală în cadrul familiilor dumneavoastră.

Într-o broșură publicată în urmă cu mai mulți ani de către Consiliul celor Doisprezece, am spus următoarele: „Calitatea de tată înseamnă responsabilitate de conducere, cel mai important gen de conducere. Așa a fost dintotdeauna; astfel va fi întotdeauna. Stimate tată, cu ajutorul și consilierea și încurajarea partenerului tău etern,

prezidezi în cadrul căminului” (*Father, Consider Your Ways* [broșură, 1973], p. 4–5)...

Cu dragoste în inimă față de tații din Israel, permiteți-mi să sugerez 10 modalități concrete prin care tații pot oferi îndrumare spirituală propriilor copii.

1. Dați-le copiilor dumneavoastră binecuvântări ale tatălui. Botezați-vă și confirmați-vă copiii. Rânduți-vă fiii la preoție. Acestea vor deveni repere spirituale în viața copiilor dumneavoastră.

2. Rugăciuni în familie directe și personale, studiul zilnic din scripturi ca familie și seară în familie săptămânală. Implicarea dumneavoastră personală le va arăta copiilor dumneavoastră cât de importante sunt aceste activități.

3. Oricând este posibil, participați la adunările Bisericii împreună, ca familie. Preaslăvirea în familie, sub conducerea dumneavoastră, este vitală pentru bunăstarea spirituală a copiilor dumneavoastră.

4. Mergeți la întâlniri tată-fiică și la ieșiri tată-fiu cu propriii dumneavoastră copii...

5. Faceți din vacanțele, călătoriile și ieșirile ca familie o tradiție. Aceste amintiri nu vor fi uitare niciodată de copiii dumneavoastră.

6. Discutați des, individual, cu propriii copii. Lăsați-i să vorbească despre ceea ce doresc. Învățați-i principii ale Evangheliei. Învățați-i valori adevărate. Spuneți-le că îi iubiți. Timpul pe care li-l acordați copiilor dumneavoastră le indică prioritățile tatălui lor.

7. Învățați-i pe copiii dumneavoastră să muncească și arătați-le valoarea muncii pentru un obiectiv bun...

8. Încurajați muzica bună, arta și literatura în căminul dumneavoastră. Căminele în care există spiritul rafinamentului și frumuseții vor binecuvânta pentru totdeauna viața copiilor dumneavoastră.

9. Dacă distanța vă permite, mergeți des la templu împreună cu soția dumneavoastră. Astfel, copiii dumneavoastră vor înțelege mai bine importanța căsătoriei în templu, jurămintele din templu și familia eternă ca unitate.

10. Permiteți-le copiilor dumneavoastră să vă vadă bucuria și satisfacția datorate slujirii în cadrul Bisericii. Acest lucru poate deveni

„Discutați des, individual, cu propriii copii.”

contagios pentru ei, astfel încât și ei vor dori să slujească în cadrul Bisericii și vor iubi împărăția.

O, soți și tați în Israel, dumneavoastră puteți să faceți atât de mult pentru salvarea și exaltarea familiilor dumneavoastră! Responsabilitățile dumneavoastră sunt atât de importante.¹⁷

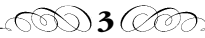
Uneori, auzim relatări despre bărbați, chiar și din Biserică, care cred că faptul de a fi capul familiei le conferă, oarecum, un rol superior și le permite să le poruncească și să le impună diverse lucruri membrilor propriilor familii.

Apostolul Pavel explică faptul că „bărbatul este capul nevestei, *după cum și* Hristos este capul Bisericii” (Efeseni 5:23; subliniere adăugată). Acesta este modelul pe care trebuie să-l urmăm în rolul nostru de a prezida în cadrul căminului. Nu-L găsim nicăieri pe Salvator să conducă Biserica într-un mod brutal sau fără să dea dovadă de bunătate. Nu-L găsim nicăieri pe Salvator să-și trateze Biserica fără respect sau cu nepăsare. Nu-L găsim nicăieri pe Salvator folosind forța sau constrângerea pentru a-și îndeplini scopurile. Nicăieri nu-L găsim pe Salvator să facă altceva decât să edifice, să înalțe spiritual, să aline și să exalte Biserica. Dragi frați,

vă spun în cel mai serios mod cu putință, El este modelul pe care trebuie să-L urmăm când ne conducem spiritual familiile.¹⁸

În calitate de patriarh în cadrul căminului, aveți importanta responsabilitate de a vă asuma conducerea faptului de a lucra cu propriii copii. Trebuie să ajutați la crearea unui cămin în care Spiritul Domnului să poată sălășlui...

Căminele dumneavoastră trebuie să fie refugii de pace și bucurie pentru membrii familiei dumneavoastră. În mod sigur, niciunui copil nu trebuie să-i fie frică de tatăl lui – mai ales de un tată deținător al preoției. Responsabilitatea unui tată este de a face din casa lui un loc al fericirii și bucuriei... Efectul puternic al taților neprihăniți care dau un exemplu disciplinând și instruind, îngrijind și iubind este vital pentru bunăstarea spirituală a [propriilor] copii.¹⁹

Rolul mamei este rânduit de Dumnezeu.

[Mamele] sunt sau ar trebui să fie inima și sufletul familiei. Nu există cuvânt mai sacru în scrierile laice sau în cele sfinte decât cuvântul *mamă*. Nu există lucrare mai nobilă ca aceea de a fi o mamă bună, cu frică de Dumnezeu.

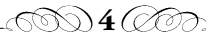
În legătură cu familia eternă, Dumnezeu a stabilit că tații trebuie să prezideze în cadrul căminului. Rolul taților este să asigure cele necesare traiului, să iubească, să învețe și să conducă. Rolul mamei este, de asemenea, rânduit de Dumnezeu. Rolul mamelor este să rămână însărcinate, să nască și să crească propriii copii, să iubească și să instruiască. Astfel se declară în revelații.²⁰

Noi știm că unele femei, fără vina lor, nu pot să dea naștere la copii. Acestor surori dragi, fiecare profet al lui Dumnezeu le-a promis că vor fi binecuvântate să aibă copii în eternități și că nu vor fi private de faptul de a avea urmași.

Prin intermediul credinței pure, al rugăciunilor fervente, al postului și al binecuvântărilor speciale, multe dintre aceste surori dragi, alături de partenerii lor nobili, au avut parte de miracole în viața lor și au fost binecuvântate cu copii. Altele au ales, cu ajutorul rugăciunii, să adopte copii. Onorăm aceste cupluri minunate pentru

sacrificiile făcute și dragostea oferită acelor copii pe care îi numesc ai lor.²¹

Dumnezeu să le binecuvânteze pe mamele noastre minunate! Ne rugăm pentru dumneavoastră. Suntem alături de dumneavoastră. Vă onorăm pentru că dați naștere copiilor, îi creșteți, îi instruiți, îi învățați și-i iubiți pentru eternitate. Vă promit binecuvântările cerului și „tot ceea ce are Tatăl” (vezi D&L 84:38) dacă slujiți cu credință și sârguință în cea mai nobilă chemare dintre toate – aceea de mamă în Sion.²²

Mamele trebuie să-și iubească propriii copii, să-i învețe și să petreacă timp de calitate cu ei.

Mame din Sion, rolurile pe care vi le-a dat Dumnezeu sunt vitale pentru exaltarea proprie și pentru salvarea și exaltarea membrilor familiei dumneavoastră. Un copil are mai mare nevoie de o mamă decât are nevoie de toate lucrurile care pot fi cumpărate. Petrecerea timpului cu propriii copii este cel mai mare dar posibil.²³

Cu dragoste în inimă pentru mamele din Sion, doresc să sugerez 10 modalități concrete prin care mamele noastre pot petrece timp de calitate cu propriii copii.

[Prima], oricând este posibil, fiți alături de copiii dumneavoastră în momentele importante din viața lor – când se duc și se întorc de la școală, când se duc sau se întorc de la întâlniri, când aduc prieteni acasă. Fiți alături de ei indiferent dacă au 6 sau 16 ani...

A doua, mamelor, faceți-vă timp să fiți prietene adevărate pentru copiii dumneavoastră. Ascultați ceea ce vă spun copiii dumneavoastră, ascultați-i cu adevărat. Vorbiți cu ei, râdeți și glumiți cu ei, cântați cu ei, jucați-vă cu ei, plângeți cu ei, îmbrățișați-i, lăudați-i în mod sincer. Da, petreceți des timp cu fiecare copil în parte. Fiți prietene adevărate pentru copiii dumneavoastră.

A treia, alocați-vă timp pentru a le citi copiilor dumneavoastră. Începând de când sunt în leagăn, citiți-le fiilor și fiicelor dumneavoastră... Veți însămânța o dragoste față de lectură și o dragoste adevărată față de scripturi dacă le citiți copiilor dumneavoastră frecvent.

„Alocați-vă timp pentru a le citi copiilor dumneavoastră.”

A patra, alocați-vă timp pentru a vă ruga alături de copiii dumneavoastră. Rugăciunile în familie, sub îndrumarea tatălui, trebuie rostite dimineața și seara. Ajutați-vă copiii să vă simtă credința cerând ca binecuvântările cerului să fie revărsate asupra lor... Implicați-vă copiii în rugăciunile în familie și ajutați-i să-și spună rugăciunile personale bucurându-vă de modul lor dulce de a I se adresa Tatălui lor din Cer.

A cincea, alocați-vă timp pentru a avea săptămânal o seară în familie corespunzătoare. Implicați-i pe copiii dumneavoastră în mod activ. Învățați-i principiile corecte. Faceți din aceasta una dintre tradițiile familiei dumneavoastră...

A șasea, faceți-vă timp pentru a lua masa împreună cât se poate de des. Acest lucru devine o provocare pe măsură ce copiii cresc și viețile lor devin din ce în ce mai ocupate. Însă conversațiile plăcute, împărtășirea planurilor și activităților de peste zi și momentele speciale de învățare apar în timpul mesei, deoarece părinții și copiii depun eforturi în acest sens.

A șaptea, alocați-vă timp zilnic pentru a citi din scripturi împreună, ca familie... Citirea din Cartea lui Mormon împreună ca familie va spori, în mod deosebit, spiritualitatea în căminul

dumneavoastră și le va oferi atât părinților, cât și copiilor, puterea de a se împotrivi ispitei și de a-L avea pe Duhul Sfânt drept partener permanent. Vă promit că această carte, Cartea lui Mormon, va schimba viața membrilor familiei dumneavoastră.

A opta, alocați-vă timp pentru a face lucruri ca familie. Faceți din ieșirile, picnicurile, aniversările zilelor de naștere și călătoriile în familie momente speciale care să le ofere amintiri plăcute. Oricând este posibil, participați, ca familie, la evenimentele în care este implicat unul dintre membrii familiei, precum o piesă de teatru la școală, un joc cu mingea, un discurs, un recital. Participați împreună la adunările Bisericii și stați împreună ca familie atunci când este posibil. Mamele care-și ajută membrii familiei să se roage și să se joace împreună îi [va ajuta] să rămână uniți și vor binecuvânta viața copiilor pentru totdeauna.

A noua, mamelor, faceți-vă timp să vă învățați copiii. Profitați de momentele de predare din timpul meselor, din orice moment obișnuit sau din momentele speciale în care se stă jos, de cele când stați pe marginea patului la sfârșitul zilei sau de cele când vă plimbați împreună dimineața devreme...

Dragostea mamei și preocuparea ei față de propriii copii sunt cele mai importante lucruri pe care trebuie să le aibă când își învață copiii. Învățați-i pe copii principii ale Evangheliei. Învățați-i că merită să fie buni. Învățați-i că păcatul nu le oferă siguranță. Învățați-i să îndrăgească Evanghelia lui Isus Hristos și să dobândească o mărturie despre divinitatea ei.

Învățați-vă fii și fiicele să fie decenti, precum și să respecte calitatea de bărbat și pe cea de femeie. Învățați-vă copiii despre puritatea sexuală, despre standardele adecvate privind ieșitul la întâlniri, despre căsătoria în templu, despre slujirea în misiune și despre importanța acceptării chemărilor în cadrul Bisericii și slujirii cu credință și sârguință în cadrul acestora.

Învățați-i să îndrăgească munca și să prețuiască educația.

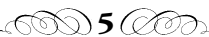
Învățați-i despre importanța unui divertisment adecvat, inclusiv despre filme, videoclipuri, muzică, reviste și cărți adecvate. Discutați despre relele pornografiei și drogurilor și învățați-i valoarea faptului de a trăi vieți curate.

Da, mamelor, învățați-vă copiii Evanghelia în propriul dumneavoastră cămin. Aceasta este cea mai eficientă învățatură pe care copiii dumneavoastră o vor primi vreodată...

A zecea și ultima, mamelor, faceți-vă timp pentru a-i iubi cu adevărat pe copilașii dumneavoastră. Dragostea necondiționată a unei mame este asemănătoare cu dragostea lui Hristos.

Copiii dumneavoastră adolescenți au nevoie, de asemenea, de același gen de dragoste și atenție. Se pare că le este mai ușor multora dintre mame și dintre tați să-și exprime dragostea față de copiii lor când sunt mici, dar mai greu când aceștia devin mai mari. Lucrați asupra acestui aspect cu ajutorul rugăciunii. Nu trebuie să existe o prăpastie între generații. Iar dragostea este cheia. Tinerii noștri au nevoie de dragoste și atenție, nu de indulgență nejustificată. Ei au nevoie de empatie și înțelegere, nu de indiferență din partea mamei și a taților. Ei au nevoie de timpul părinților. Învățăturile amabile ale unei mame, dragostea ei și încrederea într-un copil adolescent pot literalmente să salveze acel copil dintr-o lume ticăloasă.²⁴

Cunoașteți vreun motiv pentru care mamele neprihănite își iubesc copiii atât de mult? Pentru că ele fac atât de multe sacrificii pentru ei. Iubim pentru ceea ce facem sacrificii și facem sacrificii pentru ceea ce iubim.²⁵

Părinții trebuie să conlucreze în unitate și dragoste în vederea creșterea propriilor copii.

Soții și soțiile, în calitatea de cocreatori, trebuie să-și dorească, în acord cu voia Domnului, să aibă copii... Binecuvântați sunt soțul și soția în a căror familie copiii sunt bineveniți. Bucuriile și binecuvântările cele mai profunde din viață sunt asociate cu familia, cu acea calitate de a fi părinte și cu sacrificiul. Faptul ca acele spirite dragi să vină în familie merită orice sacrificiu.²⁶

Când părinții, în parteneriat, dragoste și unitate își îndeplinesc responsabilitatea divină și când copiii răspund cu dragoste și supunere, rezultatul este o mare bucurie.²⁷

Fie ca Dumnezeu să ne ajute să ne susținem unul pe celălalt! Fie ca acest lucru să înceapă acasă, când ne susținem membrii familiei!

Fie ca printre noi să existe un spirit de loialitate, unitate, dragoste și respect reciproc! Fie ca soții să le fie loiali soțiilor lor, fideli, să le iubească, să se străduiască să le ușureze poverile și să împărtășească responsabilitatea de a se îngriji, de a-și învăța și de a-și crește copiii! Fie ca mamele și soțiile să dea dovadă că doresc să-și ajute soții, să-i încurajeze și să-i susțină în îndatoririle lor în cadrul preoției, să fie loiale și fidele chemărilor pe care le primesc prin intermediul preoției lui Dumnezeu!²⁸

Fie ca noi să fim fideli față de această măreață obligație a calității de părinte, această obligație sacră, ca noi să ne clădim căminele în mod ferm pe principii eterne, pentru a nu avea niciun regret! Fie ca noi să nu fim niciodată trădători [neloiali] acestei încrederi mărețe care ne-a fost acordată! Fie ca noi să ne amintim mereu că aceste spirite care au venit în căminul nostru sunt spirite alese!²⁹

Sugestii pentru studiu și predare

Întrebări

- Președintele Benson a spus: „Exemplul nostru, modelul nostru de tată este Tatăl nostru Ceresc” (secțiunea 1). Cum pot tații muritori să urmeze modelul stabilit de Tatăl Ceresc?
- Gândiți-vă la lista președintelui Benson cu cele „10 modalități concrete prin care tații pot oferi îndrumare spirituală propriilor copii” (secțiunea 2). Ce efect credeți că ar putea avea asupra copiilor fiecare dintre aceste recomandări?
- Președintele Benson a declarat: „Nu există lucrare mai nobilă ca aceea de a fi o mamă bună cu frică de Dumnezeu” (secțiunea 3). Ce exemple de mame nobile ați văzut? În timp ce atitudinile cu privire la calitatea de mamă se schimbă, ce putem să facem pentru a susține responsabilitățile nobile și sacre ale mamelor?
- Care sunt unele dintre beneficiile faptului că părinții și copiii petrec timp împreună? (Pentru câteva exemple, vezi secțiunea 4.)
- Care sunt unele dintre binecuvântările care se revarsă asupra unui cămin în care părinții sunt uniți în responsabilitățile lor? (Vezi secțiunea 5.) Ce pot tații și mamele să facă pentru a fi mai uniți? Cum pot părinții singuri să primească tăria de care au nevoie pentru a-și îndeplini responsabilitățile?

Scripturi suplimentare

Proverbele 22:6; Efeseni 6:4; Mosia 4:14–15; Alma 56:45–48; 3 Nefi 22:13; vezi, de asemenea, „Familia: o declarație oficială către lume”, *Liahona*, nov. 2010, p. 129

Ajutor pentru predare

„Pe măsură ce vă pregătiți spiritual și-L recunoașteți pe Domnul în predarea dumneavoastră, veți deveni un instrument în mâinile Sale. Duhul Sfânt va conferi putere cuvintelor dumneavoastră” (*Predarea, nu este chemare mai mare* [1999], p. 41).

Note

1. „Fundamentals of Enduring Family Relationships”, *Ensign*, nov. 1982, p. 60; s-a renunțat la caracterele cursive din textul original.
2. „Fundamentals of Enduring Family Relationships”, p. 59.
3. Sheri L. Dew, *Ezra Taft Benson: A Biography* (1987), p. 127.
4. În *Ezra Taft Benson: A Biography*, p. 141.
5. Mark Amussen Benson, în *Ezra Taft Benson: A Biography*, p. 133.
6. Mark Amussen Benson, în *Ezra Taft Benson: A Biography*, p. 139.
7. Flora Amussen Benson, în *Ezra Taft Benson: A Biography*, p. 134.
8. Mark Amussen Benson, în *Ezra Taft Benson: A Biography*, p. 133.
9. Flora Amussen Benson, în *Ezra Taft Benson: A Biography*, p. 130.
10. În *Ezra Taft Benson: A Biography*, p. 134.
11. Mark Amussen Benson, în *Ezra Taft Benson: A Biography*, p. 138.
12. Francis M. Gibbons, *Ezra Taft Benson: Statesman, Patriot, Prophet of God* (1996), p. 165.
13. *Sermons and Writings of President Ezra Taft Benson* (2003), p. 205.
14. *The Teachings of Ezra Taft Benson* (1988), p. 503.
15. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, p. 496.
16. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, p. 511.
17. *Sermons and Writings of President Ezra Taft Benson*, p. 208, 212–213.
18. *Sermons and Writings of President Ezra Taft Benson*, p. 209.
19. *Sermons and Writings of President Ezra Taft Benson*, p. 211.
20. *Sermons and Writings of President Ezra Taft Benson*, p. 215.
21. *Sermons and Writings of President Ezra Taft Benson*, p. 216.
22. *Sermons and Writings of President Ezra Taft Benson*, p. 222.
23. *Sermons and Writings of President Ezra Taft Benson*, p. 217.
24. *Sermons and Writings of President Ezra Taft Benson*, p. 218–221.
25. „Jesus Christ – Gifts and Expectations”, *Ensign*, dec. 1988, p. 6.
26. *Sermons and Writings of President Ezra Taft Benson*, p. 216.
27. „Counsel to the Saints”, *Ensign*, mai 1984, p. 6.
28. În Conference Report, oct. 1951, p. 155.
29. În Conference Report, oct. 1953, p. 123.

Cei în vârstă din Biserică

„Fie ca acești ani de aur să fie cei mai buni ani ai dumneavoastră în timp ce trăiți, iubiți și slujiți din plin! Și Dumnezeu să-i binecuvânteze pe cei care slujesc pentru împlinirea nevoilor dumneavoastră – membrii familiei dumneavoastră, prietenii dumneavoastră și semenii dumneavoastră, membrii și conducători din Biserică.”

Din viața lui Ezra Taft Benson

Ezra Taft Benson avea 86 de ani când a devenit președintele Bisericii. El a înțeles bucuriile și provocările care vin de-a lungul ultimilor ani din viață. Una dintre bucuriile sale a fost asocierea continuă cu Flora, soția lui. Cuplul și-a sărbătorit cea de-a 60-a aniversare a căsătoriei în timpul primului său an în calitate de președinte. Ei s-au bucurat de compania unul altuia și s-au dus împreună la templu aproape în fiecare vineri dimineața. În timpul petrecerii date cu ocazia împlinirii vârstei de 87 de ani, cineva l-a întrebat pe președintele Benson care era secretul vieții sale lungi și fericite. „Înainte ca el să fi răspuns, sora Benson a spus, în glumă, dar în același timp și serios: «Are o soție bună».”¹

În anii bătrâneții lor, președintelui și surorii Benson le-a plăcut să petreacă timp cu propriii copii și nepoți, iar membrii familiei lor au continuat să învețe din exemplul lor. „O nepoată a locuit cu bunicii ei în cea mai mare parte a primelor sale optsprezece luni în calitate de președinte și, la cererea lor, a călătorit adesea cu ei pentru a-i ajuta cu anumite nevoi personale ale lor. Astfel, ea a văzut cu propriii ochi cum se comportau bunicii ei acasă – întâlnirile lor la o înghețată; cum stăteau pe canapea ținându-se de mână și depănând

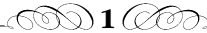
„Am sentimente speciale pentru cei în vârstă... Simt că, într-o oarecare măsură, îi înțeleg, căci sunt unul dintre ei.”

amintiri, cântând sau răsând împreună; vizitele plăcute pe care le aveau cu învățătorii de acasă și cu alți vizitatori.”²

Nepoții au înțeles cât de binecuvântați erau să aibă parte de influența unor bunici înțelepți și iubitori. „O nepoată și-a exprimat în scris recunoștința după ce președintele Benson îi sfătuisse pe ea și pe soțul ei cu privire la o decizie dificilă. «Te-am întrebat ce credeai și ne-ai spus: „Rugați-vă despre aceasta. Am credință că veți lua decizia corectă”. Credința ta în noi ne-a dat mai multă încredere.”³

Pentru conferința generală care a urmat imediat după ce el a împlinit 90 de ani, președintele Benson a pregătit o cuvântare care s-a adresat în mod direct „celor în vârstă din Biserică, familiilor acestora și celor care slujesc nevoilor acestora”. La început, el și-a exprimat legătura personală cu subiectul: „Am sentimente speciale pentru cei în vârstă – pentru acest grup minunat de bărbați și femei. Simt că, într-o oarecare măsură, îi înțeleg, căci sunt unul dintre ei”⁴.

Învățăături ale lui Ezra Taft Benson

Domnul îi cunoaște și îi iubește pe cei în vârstă și a revărsat multe dintre marile Sale responsabilități asupra lor.

Domnul îi cunoaște și îi iubește pe cei în vârstă din rândul poporului Său. Așa a fost mereu și, asupra lor, El a revărsat multe dintre cele mai mari responsabilități ale Sale. În diferitele dispensații, El și-a îndrumat poporul prin intermediul profeților care se aflau la vârsta bătrâneții lor. El a avut nevoie de înțelepciunea și experiența lor, de conducerea inspirată a celor care și-au dovedit credința, de-a lungul multor ani, față de Evanghelia Sa.

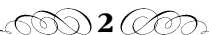
Domnul a binecuvântat-o pe Sara, când ea era în vârstă, să-i ofere un fiu lui Avraam. Probabil că cea mai măreață cuvântare a regelui Beniamin a fost rostită când el era foarte în vârstă, aproape de moarte. El a fost, într-adevăr, un instrument în mâinile Domnului, deoarece a putut să conducă și să stabilească pacea în rândul poporului său.

De-a lungul veacurilor, mulți alți bărbați și alte femei au realizat lucruri mărețe când au slujit Domnului și copiilor Săi, chiar în anii bătrâneții lor.

În dispensația noastră, dintre [acei] profeți care au fost chemați de Domnul, mulți au fost chemați când aveau șaptezeci sau optzeci de ani ori chiar mai mult. Domnul Își cunoaște și Își iubește copiii care au oferit atât de mult din experiența dobândită de-a lungul anilor!

Vă iubim pe dumneavoastră, cei în vârstă din Biserică! Dumneavoastră reprezentați segmentul cu creșterea cea mai rapidă din rândul populației lumii din prezent, precum și din Biserică.

Dorințele noastre sunt ca anii dumneavoastră de aur să fie minunați și recompensatori. Ne rugăm să simțiți bucuria unei vieți trăite așa cum se cuvine și a uneia plină de amintiri plăcute, precum și să aveți așteptări și mai mari prin intermediul ispășirii lui Hristos. Sperăm că veți simți pacea pe care Domnul a promis-o celor care continuă să se străduiască să țină poruncile Sale și să urmeze exemplul Său. Sperăm că zilele dumneavoastră sunt pline cu lucruri de făcut și modalități în care să le slujiți altora care nu sunt la fel de norocoși ca dumneavoastră. A fi în vârstă înseamnă, aproape mereu, să fii mai bun, căci bogăția înțelepciunii și experienței dumneavoastră poate continua să se extindă și să se mărească când le slujiți altora.⁵

Ne putem folosi cu înțelepciune anii bătrâneții.

Permiteți-mi să sugerez opt aspecte în care ne putem folosi cu înțelepciune anii bătrâneții.

1. *Lucrați și mergeți des în templu.* Noi, cei în vârstă, trebuie să ne folosim energia nu doar pentru a ne binecuvânta predecesorii, ci și pentru a ne asigura că, în măsura în care se poate, toți urmașii noștri au șansa să primească în templu rânduiețile necesare exaltării. Lucrați cu membrii familiei dumneavoastră; sfătuiți-i pe cei care, momentan, nu sunt dornici să se pregătească și rugați-vă pentru ei.

Îi îndemnăm pe toți cei care pot să meargă des la templu și să accepte chemările de a sluji în templu atunci când sănătatea, tăria și distanța le permit. Ne bizuim pe dumneavoastră să ajutați la

realizarea lucrării din templu. Odată cu numărul din ce în ce mai mare de temple, avem nevoie ca mai mulți dintre membrii noștri să se pregătească pentru această slujire minunată. Sora Benson și cu mine suntem recunoscători că, aproape în fiecare săptămână, putem să mergem la templu împreună. Acest lucru este o mare binecuvântare în viața noastră!

2. *Adunați informații și scrieți istoria familiei.* Vă cerem să depuneți un efort mai mare în adunarea informațiilor și scrierea istoriei personale și a familiei dumneavoastră. De cele mai multe ori, dumneavoastră sunteți singurii care cunosc istoria familiei, amintiri despre cei dragi, date și evenimente. În unele situații, dumneavoastră sunteți istoria familiei. Există doar câteva moduri în care moștenirea dumneavoastră poate fi păstrată mai bine decât prin adunarea informațiilor și prin scrierea propriilor istorii.

3. *Implicați-vă în slujirea misionară.* Avem nevoie de un număr mai mare de misionari în vârstă în slujirea misionară. Acolo unde sănătatea și situația financiară permit acest lucru, facem apel la alte sute dintre cuplurile noastre să-și pună viața și treburile în ordine și să se ducă în misiuni. Avem mare nevoie de dumneavoastră în câmpul misiunii! Puteți sluji în misiune în moduri în care misionarii noștri mai tineri nu o pot face.

Sunt recunoscător pentru faptul că două dintre surorile mele care sunt văduve au putut să slujească împreună, ca echipă, în Anglia. Ele aveau 68, respectiv 73 de ani când au fost chemate și amândouă au avut o experiență minunată.

Ce exemplu și binecuvântare este pentru posteritatea unei familii când bunicii slujesc în misiuni. Cele mai multe cupluri în vârstă care merg în misiuni sunt întărite și revitalizate de slujirea misionară. Prin intermediul acestui gen de slujire sfântă, mulți sunt sfințiți și simt bucuria de a-i aduce pe alții la cunoașterea plenitudinii Evangheliei lui Isus Hristos...

4. *Conduceți adunându-i pe membrii familiei laolaltă.* Îi îndemnăm pe toți membrii în vârstă ca, atunci când este posibil, să-i adune laolaltă pe membrii familiei lor. Organizați-i în grupuri unite. Conduceți întâlnirile de familie. Stabiliți întâlniri de familie în cadrul

„Fie ca acești ani de aur să fie cei mai buni ani ai dumneavoastră în timp ce trăiți, iubiți și slujiți din plin!”

căroră pot fi oferite înfrățire și moșteniri de familie. Unele dintre cele mai dragi amintiri pe care le am sunt despre reuniunile și întâlnirile familiei noastre. Stabiliți tradiții de familie minunate care vă vor lega pentru eternitate. Făcând astfel, putem crea, aici, un pic de rai pe pământ în cadrul fiecărei familii. În cele din urmă, eternitatea nu va fi decât o extensie a vieții de familie neprihănite.

5. *Acceptați și îndepliniți chemări în cadrul Bisericii.* Avem încredere că toți membrii în vârstă care pot vor accepta chemări în cadrul Bisericii și le vor îndeplini cu demnitate. Sunt recunoscător pentru că eu însumi cunosc frați care au șaptezeci sau optzeci de ani și care slujesc în calitate de episcopi sau de președinți de ramuri. Cât de mult avem nevoie de sfatul și influența dumneavoastră, cei care ați trecut prin viață! Noi, toți, avem nevoie să auzim despre succesul dumneavoastră și despre cum ați biruit tristețea, durerea sau dezamăgirile devenind mai puternici pentru că ați avut parte de ele.

Există multe ocazii pentru dumneavoastră de a sluji în cele mai multe dintre organizațiile Bisericii. Aveți timpul și temelie solidă a

Evangeliei care vă permit să oferiți o slujire deosebită. Sunt atâtea modalități în care dumneavoastră sunteți responsabili pentru slujirea făcută cu credință în cadrul Bisericii. Vă mulțumim pentru tot ce ați făcut și ne rugăm ca Domnul să vă întărească să faceți mai mult.

6. *Planificați-vă viitorul financiar.* În timp ce înaintea în viață către pensionare și către deceniile care vor urma, îi invităm pe toți membrii noștri în vârstă să planifice cu mare atenție anii care vor urma după ce nu vor mai lucra cu normă întreagă. Să evităm datoriile inutile. Îndemnăm, de asemenea, la atenție, la precauție în semnarea înțelegerilor financiare, inclusiv cu membrii familiei, dacă prezintă un pericol pentru pensie.

Fiți și mai atenți în anii bătrâneții la schemele financiare de genul „îmbogățește-te”, la ipotecile pentru case sau la investițiile nesigure. Acționați cu atenție, astfel încât planificarea vieții să nu fie perturbată de o decizie sau de o serie de decizii financiare neinspirate. Planificați-vă din vreme viitorul financiar iar, apoi, urmați planul.

7. *Slujiți asemenea lui Hristos.* Slujirea asemănătoare celei a lui Hristos exaltă. Știind acest lucru, facem apel la toți membrii în vârstă care pot să-și mânuiască secerile pentru a le sluji altora. Aceasta poate constitui o parte a procesului de sfințire. Domnul a promis că cei care își pierd viața slujind altora se vor regăsi pe ei înșiși. Profetul Joseph Smith ne-a spus că trebuie „să consacram toată viața noastră” în vederea realizării scopurilor Domnului (D&L 123:13).

Pace, bucurie și binecuvântări se vor revărsa asupra celor care le slujesc altora. Da, apreciem slujirea asemănătoare celei a lui Hristos făcută de toți, însă aceasta este specială în mod deosebit în viața celor în vârstă.

8. *Păstrați-vă condiția fizică, fiți sănătoși și activi.* Suntem entuziasmați datorită eforturilor făcute de numeroși oameni în vârstă pentru a se menține sănătoși la bătrânețe...

Cât de mult ne place să-i vedem pe cei în vârstă ai noștri rămânând viguroși și activi! Rămânând activi, atât mintea cât și trupul funcționează mai bine.⁶

3

Faptul de a sluji altora ajută la alinarea celor care i-au pierdut pe cei dragi sau căroră le este frică să fie singuri.

Celor care v-ați pierdut soțul sau soția, dorim să vă exprimăm, de asemenea, dragostea noastră. Uneori, vă simțiți inutili și singuri, sentimente care pot fi aproape copleșitoare. În atât de multe situații, aceasta nu ar trebui să se întâmple. Pe lângă cele opt sugestii tocmai menționate, iată câteva exemple de activități care s-au dovedit utile altora.

Unii care se simt singuri își ocupă timpul făcând plăpumi pentru fiecare nepot care urmează să se căsătorească sau pentru fiecare nou-născut în familie. Alții scriu scrisori cu ocazia zilelor de naștere sau participă la evenimentele școlare sau sportive ale nepoților, atunci când pot. Unii creează albume fotografice cu fiecare nepot pe care le dăruiesc la aniversările zilelor de naștere...

Le vedem pe multe altele dintre văduvele noastre care muncesc ca voluntare... în spitale sau care slujesc într-un alt mod în folosul comunității. Atât de multe se simt împlinite ajutând în aceste moduri.

Cheia biruirii sentimentului de singurătate și de inutilitate pentru cineva care este apt din punct de vedere fizic constă în faptul de a nu se mai gândi la el însuși și de a-i ajuta pe cei care sunt cu adevărat nevoiași. Le promitem celor care oferă o astfel de slujire că, într-o oarecare măsură, vor fi alinați pentru pierderea celor dragi și nici nu le va mai fi frică să fie singuri. Modul de a te simți mai bine în propria situație este acela de a îmbunătăți situația în care se află altcineva.⁷

4

În momentele de boală și de suferință, putem rămâne puternici în atitudine și în spirit.

Celor care sunt bolnavi și suferă din cauza durerilor și a vicisitudinilor vieții, le exprimăm dragostea și preocuparea noastră specială. Ne gândim la dumneavoastră și ne rugăm pentru dumneavoastră. Amintiți-vă ceea ce tatăl Lehi a spus în binecuvântarea pe care i-a

dat-o fiului său Iacov, care suferea din cauza fraților săi mai mari Laman și Lemuel. El a spus: „Tu cunoști măreția lui Dumnezeu; iar El va sfinți suferințele tale spre binele tău” (2 Nefi 2:2). El va face același lucru și pentru dumneavoastră.

Noi ne rugăm ca dumneavoastră să continuați să vă străduiți să rămâneți puternici în atitudine și spirit. Știm că nu este întotdeauna ușor. Ne rugăm ca cei care fac acum pentru dumneavoastră lucruri pe care nu le mai puteți face singuri să le facă dând dovadă de dragoste, de blândețe și de un spirit caritabil.

Sperăm ca dumneavoastră să continuați să aveți gânduri și sentimente bune în inimă și în minte și să scăpați repede de cele negative și distructive. Avem încredere că vă rugați zilnic sau în fiecare oră, dacă este cazul. Cartea lui Mormon ne învață: „Trăiți în recunoștință zilnic, pentru numeroasele îndurări și binecuvântări pe care [Dumnezeu] vi le-a dat vouă” (Alma 34:38).

Veți descoperi că citirea zilnică din Cartea lui Mormon vă va înălța spiritual, vă va apropia de Salvatorul dumneavoastră și vă va ajuta să fiți un cursant al Evangheliei care le poate împărtăși altora adevăruri mărețe.⁸

Este important ca membrii familiei să le ofere propriilor părinți și bunici în vârstă dragostea, grija și respectul pe care le merită.

În continuare, timp de câteva minute, doresc să mă adresez membrilor familiilor celor în vârstă. Repetăm un verset din Psalmii: „Nu mă lepăda la vremea bătrâneții; când mi se duc puterile, nu mă părăsi!” (Psalmii 71:9).

Îi încurajăm pe membrii familiei să le ofere propriilor părinți și bunici în vârstă dragostea, grija și respectul pe care le merită. Să ne amintim de porunca din scripturi conform căreia trebuie să ne îngrijim de cei din familia noastră, altfel vom fi considerați ca fiind „mai [răi] decât un necredincios” (1 Timotei 5:8). Sunt atât de recunoscător pentru membrii familiei mele și pentru grija plină de dragoste pe care au acordat-o părinților lor de-a lungul a numeroși ani.

Amintiți-vă că părinții și bunicii sunt responsabilitatea noastră și trebuie să ne îngrijim de ei cât de bine putem. Când cei în vârstă nu au membri ai familiei care să se îngrijească de ei, conducătorii preoției și conducătoarele Societății de Alinare trebuie să depună toate eforturile pentru a le satisface nevoile în aceeași manieră plină de dragoste. Le oferim câteva sugestii membrilor familiilor celor în vârstă.

Încă de când Domnul a gravat cu degetul cele zece porunci pe plăcile de piatră, cuvintele Sale de pe muntele Sinai au răsunat de-a lungul secolelor: „Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta” (Exodul 20:12).

A-i cinști și respecta pe părinții noștri înseamnă să-i apreciem foarte mult. Îi iubim și-i apreciem și suntem preocupați pentru fericirea și bunăstarea lor. Îi tratăm cu amabilitate și cu respect profund. Căutăm să le înțelegem punctul de vedere. În mod sigur, atenția acordată dorințelor neprihănite ale părinților este un aspect al cinstitii.

Mai mult, părinții noștri merită cinstea și respectul nostru pentru însuși faptul că ne-au dat viață. În afară de aceasta, ei au făcut, aproape mereu, nenumărate sacrificii atunci când s-au îngrijit de noi și când ne-au crescut în copilăria noastră, când ne-au asigurat cele necesare traiului și când ne-au tratat bolile și stresul emoțional datorat maturizării. În multe situații, ei ne-au oferit ocazia de a dobândi o educație și, într-o anumită măsură, ei ne-au educat. O mare parte din ceea ce știm și facem se datorează exemplului lor. Fie ca noi să le fim mereu recunoscători și să arătăm acea recunoștință!

Fie ca noi, de asemenea, să învățăm să fim iertători cu părinții noștri care, probabil făcând greșeli în timp ce ne-au crescut, au făcut aproape mereu tot ceea ce au știut mai bine! Să-i iertăm întotdeauna așa cum și noi ne dorim să fim iertați de copiii noștri pentru greșelile pe care le facem.

Chiar și atunci când părinții îmbătrânesc, trebuie să-i cinștim respectându-le libertatea de a alege și oferindu-le ocazia de a fi independenți cât se poate de mult. Să nu le răpim libertatea de a face alegeri atât timp cât încă pot s-o facă. Unii părinți pot trăi singuri

„Bunicii pot avea o influență profundă asupra propriilor nepoți.”

și-și pot purta de grijă până la o vârstă foarte înaintată și preferă să fie așa. Când o pot face, lăsați-i!

Dacă devin mai puțin capabili să fie independenți, atunci va fi nevoie de resursele puse la dispoziție de membrii familiei, Biserică și comunitate. Când cei în vârstă nu-și mai pot purta singuri de grijă, chiar și cu ajutor suplimentar, îngrijirea poate fi oferită, dacă este posibil, în casa unui membru al familiei. Resursele Bisericii și cele ale comunității pot fi, de asemenea, necesare în această situație.

Rolul îngrijitorului este vital. O astfel de persoană are nevoie de mult sprijin și ajutor. De regulă, este vorba despre un soț sau o soție în vârstă sau de o fiică de vârstă mijlocie care, pe lângă propriii copii, trebuie să se îngrijească și de un părinte în vârstă.⁹

6

Cei care sunt binecuvântați să se simtă apropiați de bunici și de alți oameni în vârstă au parte de un anturaj deosebit.

Sperăm, de asemenea, că îi includeți pe cei în vârstă în activitățile familiei, atunci când este posibil. Ce bucurie simțim atunci

când vedem nepoți plini de viață și scumpi care au în mijlocul lor un bunic iubitor! Copiilor le plac foarte mult astfel de ocazii. Le place să fie vizitați de bunicii lor și să-i aibă alături la cină, la serile în familie și cu ocazia altor evenimente speciale. Aceste lucruri le oferă ocazii de a învăța moduri de a-i cinsti, iubi, respecta și de a se îngriji de cei în vârstă.

Bunicii pot avea o influență profundă asupra propriilor nepoți. De regulă, ei nu sunt atât de ocupați ca părinții, prin urmare cărți pot fi deschise și citite, povești pot fi spuse și punerea în practică a principiilor Evangheliei poate fi predată. Astfel, copiii pot dobândi o perspectivă a vieții care nu doar că este recompensatoare, dar le poate oferi, de asemenea, siguranță, pace și tărie. Pot fi trimise scrisori, [înregistrări] și poze în mod deosebit atunci când distanțele sunt mari și nu este posibil să se vadă des. Cei care sunt binecuvântați să se simtă apropiați de bunici și de alți oameni în vârstă au parte de un anturaj deosebit. Pot fi momente când ei pot fi prezenți la absolviri, nunți, călătorii la templu... și la alte evenimente speciale alături de membrii familiei.

Ne face plăcere să-i vedem pe copiii și nepoții noștri crescând și având diverse realizări fiind alături de ei în astfel de ocazii și bucurându-ne pentru izbânzile lor. Fericirea ne binecuvântează viața când copiii noștri se străduiesc și au realizări în viața lor. În 3 Ioan 1:4, citim: „Eu n-am bucurie mai mare decât să aud despre copiii mei că umblă în adevăr”. Cunoașterea acestui lucru poate fi o reînnoire a dragostei și a curajului de a continua să mergem mai departe cu propriile noastre încercări.¹⁰

Conducătorii Bisericii trebuie să caute, prin intermediul rugăciunii, îndrumarea Spiritului pentru a-i ajuta pe membri să satisfacă nevoile celor în vârstă.

Noi... îi îndemnăm pe conducătorii preoției ai celor în vârstă să fie receptivi față de Spiritul Tatălui nostru din Cer atunci când evaluează și îndeplinesc nevoile spirituale, materiale, emoționale și financiare ale celor în vârstă. Avem încredere că îi veți folosi pe consilierii dumneavoastră, că îi veți folosi pe conducătorii cvorumurilor Preoției lui Melhisedec și pe conducătoarele Societății de Alinare, pe

învățătorii de acasă și pe învățătoarele vizitatoare în această mare responsabilitate, căci trebuie să îndeplinim aceste îndatoriri fără să șovăim sau să ezităm.

Sperăm că acei conducători ai preoției și ai organizațiilor auxiliare vor continua să le ofere celor în vârstă chemări în care să-și poată folosi vasta înțelepciune și capacitate de a sfătui. Sperăm, acolo unde este posibil, că fiecare poate fi un învățător de acasă sau o învățătoare vizitatoare. Chiar și cei care, într-un anumit fel, trebuie să rămână în pat sau în casă pot, uneori, să ajute în această responsabilitate de îngrijire sunând la telefon, scriind scrisori sau îndeplinind alte însărcinări speciale.

Un conducător al preoției poate să facă multe pentru a ajuta și încuraja membrii individuali și cupluri căsătorite pentru a se pregăti să slujească în misiuni. Programul de indexare a numelor în vederea lucrării din templu și cel de bunăstare sunt binecuvântate în mare măsură de cei în vârstă care au ocazii de a sluji în aceste domenii.

Sperăm că fiecare membru și cuplu în vârstă au desemnați învățători de acasă și învățătoare vizitatoare sensibili și grijulii. Cei care știu că au pe cineva la care pot apela în caz de urgență sau de nevoie pot avea parte de mare alinare și pace. Este important ca tactul, diplomația și sinceritatea să fie evidente atunci când se evaluează și se îndeplinesc astfel de nevoi.

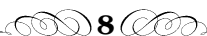
Sperăm să le oferim celor în vârstă care pot fi independenți însărcinări ce presupun slujire plină de compasiune. Implicați-i, de asemenea, în activități sociale la nivel de țară și de episcopie, în mod deosebit pe cei necăsătoriți și pe cei care au în îngrijire un soț sau o soție care are nevoie permanentă de ajutor. De multe ori, aceștia sunt uitați. În mod deosebit la momentul morții soțului sau soției, poate fi oferită slujire făcută cu dragoste. Acesta este un moment delicat pentru cei mai mulți.

Uneori, alinarea temporară este foarte necesară și mult apreciată de membrii familiei care asigură constant îngrijirea fizică și psihică pentru cei cu nevoi speciale. Este important să-i ajutăm pe membrii familiei să-i păstreze funcționalitatea oferindu-le o pauză periodică de la responsabilitățile dificile ce pot fi impuse de o boală pe termen lung sau de una în fază terminală. Toți au nevoie de sprijin și

de alinare oferite cu dragoste cu privire la îndatoririle copleșitoare datorate bolilor sau problemelor grave.

Transportul este, adesea, o mare problemă pentru cei în vârstă. Putem ajuta oferindu-le un mod de a participa la adunările lor de duminică, de a-i vizita pe cei dragi, de a face cumpărături și de a se duce la doctor sau la spital.

Repet, trebuie să căutăm, prin intermediul rugăciunii, inspirație și îndrumare pentru a ne îngriji de cei în vârstă. Există întotdeauna o mare varietate de oameni și de nevoi personale.¹¹

Anii bătrâneții noastre pot fi anii noștri cei mai buni.

Dumnezeu să-i binecuvânteze pe cei în vârstă din cadrul Bisericii! Vă iubesc cu toată inima mea. Sunt unul dintre dumneavoastră.

Sunt atât de multe lucruri pentru care merită să trăiți. Fie ca acești ani de aur să fie cei mai buni ani ai dumneavoastră în timp ce trăiți, iubiți și slujiți din plin! Și Dumnezeu să-i binecuvânteze pe cei care slujesc pentru împlinirea nevoilor dumneavoastră – membrii familiei dumneavoastră, prietenii dumneavoastră și semenii dumneavoastră, membri și conducători din Biserică.

Vă depun mărturia mea despre bucuria de a trăi – despre bucuriile datorate punerii *pe deplin* în practică a Evangheliei și de a trece prin focul Topitorului și prin procesul de purificare ce are loc. Apostolul Pavel a spus bine: „Știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu” (Romani 8:28).

Vă las binecuvântarea mea. Salvatorul trăiește. Aceasta este Biserica Lui. Lucrarea este adevărată și la fel și cuvintele Domnului și Salvatorului nostru: „Priviți la Mine și îndurați până la capăt și atunci voi veți trăi; căci acelaia care îndură până la capăt îi voi da Eu viață veșnică” (3 Nefi 15:9).¹²

Sugestii pentru studiu și predare

Întrebări

- Cum ați beneficiat de „înțelepciunea și experiența” oamenilor mai în vârstă ca dumneavoastră? (Vezi secțiunea 1.)

- În secțiunea 2, președintele Benson enumeră opt lucruri pe care oamenii în vârstă le pot face pentru „[a-și] folosi cu înțelepciune anii bătrâneții”. Analizați fiecare sugestie. Cum pot aceste sugestii să ne îmbogățească viața indiferent de vârsta pe care o avem?
- De ce credeți că slujirea este „cheia biruirii sentimentului de singurătate și de inutilitate”? (Vezi secțiunea 3.) Când ați remarcat adevărul acestei afirmații?
- Cugetați asupra sfatului pe care președintele Benson ni l-a oferit pentru atunci când avem parte de boală și durere (vezi secțiunea 4). Cum ne poate ajuta acest sfat să „[rămânem] puternici în atitudine și în spirit”?
- Cugetați asupra învățăturilor președintelui Benson din secțiunea 5. Cum pot copiii și nepoții să-și cinstească părinții și bunicii în vârstă?
- Când ați văzut tineri și bătrâni bucurându-se de compania reciprocă? (Vezi secțiunea 6.) Ce putem să facem în cadrul familiei noastre și în Biserică pentru a înlesni și întări astfel de relații?
- Care sunt unele dintre modurile prin care conducătorii Bisericii și membrii din episcopie sau ramură pot satisface nevoile celor în vârstă? (Pentru câteva exemple, vezi secțiunea 7.)
- Ce înseamnă pentru dumneavoastră să trăiți „bucuriile datorate punerii pe deplin în practică a Evangheliei”? (Vezi secțiunea 8.) Ce exemple de oameni care îndură cu credință până la sfârșit ați văzut?

Scripturi suplimentare

Proverbele 20:29; Isaia 46:3–4; Luca 2:36–38; Efeseni 6:1–3; Tit 2:1–5; Iacov 1:27; D&L 121:7–8

Ajutor pentru studiu

„Atunci când acționați pe baza a ceea ce ați învățat, veți primi o înțelegere mai mare și de durată (vezi Ioan 7:17)” (*Predicați Evanghelia mea* [2004], p. 19). Gândiți-vă cum puteți pune în practică învățăturile Evangheliei acasă, la muncă și în responsabilitățile pe care le aveți în cadrul Bisericii.

Note

1. Sheri L. Dew, *Ezra Taft Benson: A Biography* (1987), p. 502.
2. Sheri L. Dew, *Ezra Taft Benson: A Biography*, p. 504.
3. Sheri L. Dew, *Ezra Taft Benson: A Biography*, p. 504–505.
4. În Conference Report, oct. 1989, p. 3; vezi, de asemenea, *Ensign*, nov. 1989, p. 4.
5. În Conference Report, oct. 1989, p. 3; vezi, de asemenea, *Ensign*, nov. 1989, p. 4.
6. În Conference Report, oct. 1989, p. 3–5; vezi, de asemenea, *Ensign*, nov. 1989, p. 4–6.
7. În Conference Report, oct. 1989, p. 5; vezi, de asemenea, *Ensign*, nov. 1989, p. 6.
8. În Conference Report, oct. 1989, p. 5–6; vezi, de asemenea, *Ensign*, nov. 1989, p. 6.
9. În Conference Report, oct. 1989, p. 6–7; vezi, de asemenea, *Ensign*, nov. 1989, p. 6–7.
10. În Conference Report, oct. 1989, p. 7; vezi, de asemenea, *Ensign*, nov. 1989, p. 7.
11. În Conference Report, oct. 1989, p. 7–8; vezi, de asemenea, *Ensign*, nov. 1989, p. 7–8.
12. În Conference Report, oct. 1989, p. 8; vezi, de asemenea, *Ensign*, nov. 1989, p. 8.

Să ținem legea castității

„Codul moral al cerului atât pentru bărbați, cât și pentru femei înseamnă castitate totală înainte de căsătorie și fidelitate completă după căsătorie.”

Din viața lui Ezra Taft Benson

Călătorind foarte mult în calitate de conducător religios și politic, președintele Ezra Taft Benson era foarte conștient de declinul moral considerabil din întreaga lume, în mod deosebit în ceea ce privea legea castității. El a luat o atitudine fermă împotriva acestui declin, propovăduind că „legea castității este un principiu cu semnificație eternă”¹. El a declarat că „în Biserica și împărăția lui Dumnezeu, castitatea nu va fi niciodată un lucru demodat, indiferent de ce face sau spune lumea”². El a adăugat: „Trebuie să trăim *în* lumea amorală și imorală... dar nu să fim *ai* ei. Noaptea, trebuie să putem pune capul pe pernă liniștiți, fără să avem muștrări de conștiință”³.

Pentru a ilustra importanța faptului de a rămâne curați de influențele imorale ale lumii, președintele Benson a împărtășit următoarea povestire:

„Îmi amintesc povestea unei tinere care, împreună cu cel cu care a ieșit la întâlnire, se duceau într-un loc cu o reputație îndoielnică, împotriva sfatului înțelept dat de părinții ei. Întrebarea ei era: «Ce rău poate fi dacă doar mă duc să văd ce se întâmplă acolo?». Părinții ei au lăsat-o să creadă că cedează și i-au sugerat să-și poarte rochia albă cu acea ocazie. Înainte ca prietenul ei să sosească, tatăl i-a spus: «Îmi faci, te rog, o favoare înainte să pleci? Te duci în afumătoare pentru a-mi aduce o bucată de șuncă?».

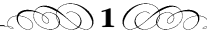
Fata a fost îngrozită de această cerere și a spus: «În rochia mea cea mai bună? Nu voi scăpa niciodată de acel miros îngrozitor».

*Supunerea față de legea castității aduce cu sine
„o înțelegere mai profundă a bucuriei și fericirii”.*

Mama ei i-a spus: «Așa este, nu poți intra în afumătoare fără să te îmbibi de mirosul de acolo. Noi credem că ești suficient de înțeleaptă să nu intri într-un loc de unde ai putea ieși mai puțin frumoasă și curată decât ai fost atunci când ai intrat». Datorită aceluia sfat înțelept, această tânără a luat decizia înțeleaptă de a se păstra neîntinată și curată de influențele malefice ale lumii”⁴.

Învățăături ale lui Ezra Taft Benson

Dumnezeu a stabilit standardul castității pentru copiii Săi.

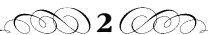
În această dispensație, Domnul a reiterat porunca dată pe muntele Sinai, când a spus: „Să nu comiți adulter... *nici să nu faci nimic asemănător*” (D&L 59:6, subliniere adăugată). Încă de la începuturile vremurilor, Domnul a stabilit un standard clar și fără echivoc cu privire la puritatea sexuală. A fost, este și va fi întotdeauna același. Acel standard este legea castității. Este același pentru toți – pentru bărbați și femei, pentru cei în vârstă și pentru tineri, pentru cei bogați și pentru cei săraci.⁵

Biserica nu are două standarde privind moralitatea. Codul moral al cerului atât pentru bărbați, cât și pentru femei înseamnă castitate totală înainte de căsătorie și fidelitate completă după căsătorie.⁶

În Cartea lui Mormon, profetul Iacov ne spune că Domnul se bucură de castitatea copiilor Săi (vezi Iacov 2:28). Auziți acest lucru, dragii mei frați și dragile mele surori? Domnul nu este doar mulțumit când suntem caști; El *se bucură* de castitate. Mormon l-a învățat același lucru pe fiul său, Moroni, când i-a scris că virtutea și castitatea sunt „ceea ce [este] mai drag și mai prețios deasupra tuturor lucrurilor” (Moroni 9:9).⁷

Dorința firească a bărbaților și femeilor de a fi împreună vine de la Dumnezeu. Însă o asemenea asociere este condiționată de legile Sale. Aceste lucruri, rezervate în mod adecvat pentru căsătorie, atunci când sunt făcute în cadrul căsătoriei, sunt bune și plăcute înaintea lui Dumnezeu și îndeplinesc porunca de a se înmulți și de a umple pământul. Însă, aceleași lucruri, dacă sunt făcute în afara căsătoriei, sunt un blestem.⁸

Prezentați-vă în fața altarului căsătoriei puri și curați. Păstrați pentru căsătorie acele asocieri plăcute și intime pe care Dumnezeuul cerului le-a menit să facă parte din căsătorie și să nu fie făcute în afara legământului căsătoriei. Nu-mi pasă ce spune lumea, căci acestea sunt standardele împărăției lui Dumnezeu.⁹

Flagelul acestei generații este imoralitatea sexuală.

Flagelul acestei generații este imoralitatea sexuală. Despre aceasta, profetul Joseph a spus că va fi sursa și mai multor ispite, lovituri și dificultăți pentru vârstnicii lui Israel decât a fost vreo alta.¹⁰

Imoralitatea sexuală este o viperă care mușcă nu doar în lume, ci și în Biserica din prezent. Să nu mai spun că pericolul constă din faptul că este ignorată cu foarte multă ușurință. În categoria păcatelor, doar crima și negarea Duhului Sfânt preced relațiile sexuale incorecte, ceea ce noi numim curvie când implică o persoană necăsătorită sau păcatul mai grav al adulterului, când implică pe cineva căsătorit. Știu că legile țării nu consideră lipsa castității la fel de gravă precum o consideră Dumnezeu, nici nu o pedepsește la fel de aspru precum Dumnezeu, însă aceasta nu-i schimbă caracterul abominabil. În ochii lui Dumnezeu, există un singur standard moral pentru bărbați și femei. În ochii lui Dumnezeu, castitatea va fi întotdeauna de actualitate...

Niciun păcat nu provoacă pierderea companiei Spiritului Domnului în rândul oamenilor noștri, în zilele noastre, mai mult decât o face promiscuitatea sexuală. Îi face pe oamenii noștri să se poticnească, să-și împiedice progresul, să-și slăbească puterile spirituale și-i face să comită și alte păcate.¹¹

Clădirea asocierilor premaritale pe relații intime reprezintă un mare pericol... Efectele dăunătoare ale unor astfel de asocieri continuă în căsnicie, aducând cu sine dezamăgire, suferință și slăbirea familiei.¹²

Puritatea morală este un principiu etern. Spiritul lui Dumnezeu „nu trăiește în temple nesfințite” [vezi Helaman 4:24]. Puritatea este dăătoare de viață; impuritatea este aducătoare de moarte. Legile sfinte ale lui Dumnezeu nu pot fi încălcate fără a suporta

consecințele. Națiuni mărețe au decăzut când au devenit corupte din punct de vedere moral, deoarece păcatele imoralității au făcut din cetățenii lor făpturi traumatizate și diforme, care erau incapabile să înfrunte greutățile din vremurile lor.¹³

Lipsa castității este răul care oprește cel mai mult progresul unui om, în timp ce puritatea morală reprezintă unul dintre cele mai puternice bastioane ale unei familii reușite. Căminele fericite și reușite nu pot fi clădite pe imoralitate.¹⁴

Unii își justifică imoralitatea argumentând că restricțiile împotriva ei sunt doar reguli religioase, reguli care nu au sens, deoarece în realitate nu există Dumnezeu. Vă dați seama că aceasta nu este decât un raționament greșit menit să justifice poftele și pasiunile trupești. Legea lui Dumnezeu este irevocabilă. Este valabilă pentru toți oamenii, indiferent dacă ei cred sau nu în Dumnezeu. Toată lumea trebuie să suporte consecințele încălcării ei, indiferent cum încearcă să le raționalizeze sau să le ignore.

Imoralitatea... aduce întotdeauna cu sine mustrări de conștiință. Un om nu se poate implica în relații promiscue fără să aibă parte de efectele lor dăunătoare. El nu poate să facă rău și să se simtă bine – este imposibil. De fiecare dată când un om încalcă o lege a lui Dumnezeu, el plătește prin suferință, tristețe, mustrări de conștiință, lipsă a respectului de sine și se îndepărtează de prezența Spiritului lui Dumnezeu.¹⁵

3

Pentru a rămâne curăți din punct de vedere moral, trebuie să ne pregătim să ne împotrivim ispitei.

Mulți oameni cad pradă păcatului sexual în încercarea greșită de a satisface nevoi umane elementare. Noi toți simțim nevoia de a ne simți iubiți și apreciați. Cu toții căutăm să avem parte de bucurie și fericire în viața noastră. Știind aceasta, Satana îi ademenește adesea pe oameni către imoralitate folosindu-se de nevoile lor elementare. El promite plăcere, fericire și împlinire.

Însă aceasta este, desigur, o înșelăciune. Autorul Proverbelor afirmă: „Cel ce preacurvește cu o femeie este un om fără minte, singur își pierde viața cine face așa” (Proverbele 6:32). Samuel

Lamanitul a propovăduit același lucru spunând: „Ați căutat fericire făcând nedreptate, care lucru este împotriva naturii... [dreptății]” (Helaman 13:38). Alma a spus acest lucru într-un mod mult mai succint: „Ticăloșia niciodată nu a fost fericire” (Alma 41:10).¹⁶

Există un proverb vechi, care spune: „Este mai bine să te pregătești și să previi decât să reparați și să te pocăiești”. Cât de adevărat este acesta în legătură cu legea castității! Prima linie defensivă în a ne menține curați din punct de vedere moral este aceea de a ne pregăti să ne împotrivim ispitei și de a evita să cădem în păcat.¹⁷

Gânduri curate

Controlați-vă gândurile. Nimeni nu comite păcatul sexual instantaneu. Primele semințe ale imoralității sunt întotdeauna semănate în minte. Când permitem gândurilor noastre să zăbovească asupra a ceea ce este josnic sau asupra lucrurilor imorale, primul pas pe drumul către imoralitate a fost deja făcut. Vă avertizez în mod special asupra relelor pornografiei. În mod repetat, auzim din partea celor afundați în păcat că, adesea, primul pas pe drumul către încălcarea a început cu materiale pornografice. Salvatorul ne-a învățat că până și atunci când un bărbat se uită după o femeie poftind după ea sau, cu alte cuvinte, când permite gândurilor lui să scape de sub control, el a comis deja adulter cu ea în inima lui (vezi Matei 5:28; D&L 63:16).¹⁸

Cei care au gânduri curate nu fac lucruri murdare. Nu sunteți responsabili în fața lui Dumnezeu doar pentru faptele dumneavoastră, ci și pentru modul în care vă controlați gândurile. Prin urmare, trăiți în așa fel, încât să nu roșiți de rușine dacă gândurile și faptele dumneavoastră ar fi arătate pe un ecran la biserică. Acel proverb vechi continuă să fie adevărat cu privire la faptul că semeni gânduri și culegi fapte, că semeni fapte și culegi obiceiuri, că semeni obiceiuri și culegi un caracter, iar caracterul îți determină destinul etern. „Căci el este ca unul care își face socotelile în suflet.” (Vezi Proverbele 23:7.)¹⁹

Cugetați cu atenție asupra cuvintelor pe care profetul Alma i le-a adresat lui Corianton, fiul său rătăcitor: „Să renunți la păcatele tale; și să nu te mai duci după poftele ochilor tăi” (Alma 39:9).

„Poftele ochilor tăi.” În zilele noastre, care este înțelesul acestei expresii?

Filmele, programele de televiziune și înregistrările video care sunt atât aluzive, cât și obscene.

Revistele și cărțile care sunt obscene și pornografice.

Vă sfătuim... să nu vă pângăriți mintea cu astfel de materiale degradante, căci mintea prin care trece o astfel de mizerie nu va mai fi niciodată la fel.²⁰

Fiți curați. Fiți virtuoși în gândurile și faptele dumneavoastră. Citiți cărți bune. Nu permiteți niciodată minții dumneavoastră să fie expusă la pornografie... Domnul a spus: „Virtutea să înfrumusețeze, fără încetare, gândurile tale; atunci, încrederea ta va crește puternic în prezența lui Dumnezeu... Duhul Sfânt va fi tovarășul tău permanent” (D&L 121:45–46).²¹

Rugăciuni pentru tărie

Rugați-vă mereu pentru a avea puterea de a vă împotrivi ispitei. Noi, toți, vom avea parte de ispite. Ispita va veni sub multe forme și deghizări, însă Domnul ne-a oferit cheia pentru a ne împotrivi ei. El i-a spus profetului Joseph Smith: „Roagă-te tot timpul, ca să poți ieși învingător; da, ca să-l poți învinge pe Satana și să poți să scapi din mâinile slujitorilor [lui Satana], care îi susțin lucrarea lui” (D&L 10:5). În rugăciunile noastre zilnice trebuie să-I cerem Domnului tăria constantă de a ne împotrivi ispitei, în mod deosebit ispitelor care implică legea castității.²²

Nu există ispită de care aveți parte și căreia să nu vă puteți împotrivi. Nu permiteți să ajungeți în situații de unde este ușor să cădeți. Ascultați îndemnul Spiritului! Dacă sunteți implicați în situații în care nu simțiți că vă puteți ruga și cere binecuvântările Domnului asupra a ceea ce faceți, atunci sunteți implicați într-o activitate greșită.²³

Evitați situațiile nepotrivite

Uneori, bărbați căsătoriți și femei căsătorite flirtează și se tachinează cu persoane de sex opus. Stabilesc așa numite întâlniri nevinovate sau petrec foarte mult timp împreună. În toate aceste situații,

„Cei care sunteți necăsătoriți și care ieșiți la întâlniri, planificați, cu atenție, activități eficiente și constructive.”

oamenii se justifică spunând că acestea sunt moduri firești de exprimare a prieteniei. Însă, ceea ce pare a fi o tachinare nevinovată sau doar puțină distracție cu cineva de sex opus poate duce cu ușurință la o implicare mult mai serioasă și, în cele din urmă, la infidelitate.

Iată o întrebare bună pe care ar trebui să ne-o adresăm: Ar fi soțul meu fericit sau ar fi soția mea fericită dacă ar ști că fac acest lucru?²⁴

Dacă sunteți căsătoriți, evitați să fiți singuri cu persoane de sex opus ori de câte ori este posibil. Multe dintre tragediile datorate imoralității încep când un bărbat și o femeie sunt singuri într-un birou sau la biserică ori mergând cu mașina. La început, poate că nu există intenția sau nici măcar gândul de a păcătui. Însă circumstanțele oferă un sol fertil pentru ispită. Un lucru duce către altul și, foarte repede, poate rezulta o tragedie. Este mult mai ușor să evităm de la început astfel de circumstanțe, astfel încât ispita să nu aibă nicio șansă să fie încurajată.²⁵

Decență

Fiți decenți. Decența cu privire la îmbrăcăminte, limbaj și comportament este un adevărat indicator al rafinamentului și o caracteristică a unui sfânt din zilele din urmă virtuos... Respingeți ceea ce este josnic, vulgar și aluziv.²⁶

Activități sănătoase, eficiente

Biruiți răul cu ajutorul binelui. Puteți birui multe înclinații malefice prin intermediul exercițiilor fizice adecvate și al activităților sănătoase. Un suflet sănătos, liber de influențele amăgitoare asupra trupului și spiritului ale alcoolului și tutunului, se află într-o stare mai bună de a învinge răul.²⁷

Cei care sunteți necăsătoriți și care ieșiți la întâlniri, planificați, cu atenție, activități eficiente și constructive pentru a nu vă afla în situația de a nu avea nimic altceva de făcut decât să vă împărtășiți afecțiunea fizică... Acesta este principiul de a-ți umple viața cu activități eficiente, astfel încât ceea ce este negativ să nu aibă nicio șansă să se strecoare.²⁸

Umpleți-vă viața cu surse pozitive de putere. Nu este suficient doar să încercăm să ne împotrivim ispitei sau să scoatem păcatul din viața noastră. Trebuie, de asemenea, să ne umplem viața cu neprihănire. Trebuie să ne implicăm în activități care aduc cu sine putere spirituală.

Vorbesc despre activități precum faptul de a ne cufunda în scripturi. Există o putere care se revarsă în viața noastră când citim și studiem scripturile zilnic, putere ce nu poate fi dobândită în niciun alt fel. Rugăciunea zilnică este o altă sursă de mare putere. Postul pentru o anumită tărie sau pentru binecuvântări speciale ne poate întări mai presus de abilitatea noastră obișnuită. Slujirea creștină, prezența la Biserică, slujirea în împărăție – toate pot contribui la rezerva noastră de tărie și putere.

Trebuie să facem mai mult decât simpla îndepărtare a influențelor negative din viața noastră. Trebuie să le înlocuim cu activități neprihănite, care ne însuflă tăria și hotărârea de a trăi așa cum trebuie.²⁹

 4

**Prin intermediul pocăinței corespunzătoare,
cei care sunt prinși în mrejele păcatului
sexual pot deveni, din nou, curați.**

Sunt aceia pentru care sfatul de a se pregăti și de a preveni vine prea târziu. Poate că sunteți deja bine prinși în mrejele unui păcat grav. Dacă este adevărat, nu există o altă alegere, acum, decât să vă puneți ordine în viață și să vă pocăiți de păcatele dumneavoastră. Vă sugerez cinci lucruri importante pe care le puteți face pentru a reveni la starea de puritate morală. Fugiți imediat de orice situație în care vă aflați care, fie vă face să păcătuiți, fie că v-ar putea face să păcătuiți. Implorați-L pe Domnul să vă dea puterea de a birui. Permiteți-le conducătorilor dumneavoastră ai preoției să vă ajute să rezolvați încălcarea și să reveniți la o înfrățire deplină cu Domnul. Beți din fântâna divină și umpleți-vă viața cu surse pozitive de putere. Amintiți-vă că, prin intermediul pocăinței corespunzătoare, puteți deveni, din nou, curați.

Pentru cei care plătesc prețul adevăratei pocăințe, promisiunea este sigură. Puteți să fiți, din nou, curați. Disperarea poate să dispară. Pacea dulce a iertării poate să apară în viața dumneavoastră. În această dispensație, Domnul a spus în mod clar: „Iată, acela care s-a pocăit de păcatele lui este iertat și Eu, Domnul, nu-Mi mai amintesc de ele” (D&L 58:42).³⁰

 5

**Părinții trebuie să-și învețe copiii să
trăiască în acord cu legea castității.**

Părinții trebuie să le ofere copiilor instrucțiuni precise despre castitate încă de la o vârstă fragedă, atât pentru protecția lor fizică, dar și pentru cea morală.³¹

Dacă părinții se iubesc și se respectă unul pe celălalt și dacă, în parteneriatul lor sacru, există un sprijin total și fidelitate neîndoielnică, atunci aceste principii de bază se vor regăsi în căminele de mâine. În schimb, dacă acasă există bârfă, ceartă și armonia lipsește iar, când nu ești acasă, apare implicarea în obiceiul periculos de a flirta cu alții, atunci căminele de mâine vor fi, automat, slăbite...

Președintele Ezra Taft Benson i-a sfătuit pe părinți să-și învețe copiii legea castității.

Căminele noastre trebuie să fie bastioane de tărie întronând și stabilind în ele neprihănirea, pacea, unitatea și altruismul înlesnite de puritatea personală, fidelitatea neîndoielnică și simplul devotament față de familie. Părinții trebuie să accepte căsătoria ca fiind o instituție divină și să onoreze calitatea de părinte. Copiii trebuie inspirați prin precept și exemplu în vederea pregătirii pentru căsătorie, pentru a se apăra împotriva lipsei castității ca și cum s-ar apăra împotriva unui lucru dezgustător și pentru a pune în practică celelalte virtuți creștine fundamentale.³²

6

Dumnezeu ne-a dat legea castității pentru a ne aduce bucurie.

Tatăl nostru Ceresc nu dorește decât ca noi să fim fericiți. El ne spune doar acele lucruri care ne aduc bucurie. Și unul dintre cele mai sigure principii date de Dumnezeu pentru a ne ajuta să găsim acea bucurie este legea castității. Mă rog din toată inima ca dumnea-voastră să vă gândiți cu cea mai mare seriozitate la consecințele ferice ale ținării acestei legi și la consecințele tragice ale încălcării ei.³³

Un motiv pentru care trebuie să fim virtuoși – care include castitate personală, gânduri și practici curate și integritate – este acela că trebuie să avem Spiritul și puterea lui Dumnezeu în viața noastră pentru a face lucrarea lui Dumnezeu. Fără acea putere și influență, nu suntem cu nimic mai buni ca oamenii din celelalte organizații. Acea virtute strălucește și îi va influența pe alții să trăiască o viață mai bună și le va stârni celor care nu sunt membri ai Bisericii noastre curiozitatea despre credința noastră.³⁴

Fiți fideli față de legile sfinte ale lui Dumnezeu. Nu uitați, ele nu pot fi încălcate fără a suporta consecințele. Dacă sunteți fericiți și aveți succes în asocierile dumneavoastră pe pământ, în curtare și în întemeierea unei familii, vă conformați viața legilor eterne ale cerului. Nu există nicio altă cale.³⁵

Nu există fericire trainică în imoralitate. Încălcarea legii castității nu aduce bucurie. Contrariul este adevărat. Poate exista plăcere temporară. Pentru o perioadă, poate părea că totul este minunat. Însă, în scurt timp, relația respectivă se va degrada. Își fac apariția sentimentele de vinovăție și de rușine. Începem să ne temem că păcatele noastre vor fi descoperite. Trebuie să ne furișăm și să ne ascundem, să mințim și să trișăm. Dragostea începe să moară. Amărăciunea, gelozia, mânia și chiar ura încep să-și facă apariția. Toate acestea sunt rezultate firești ale păcatului și încălcării.

Pe de altă parte, când ne supunem legii castității și ne menținem curați din punct de vedere moral, avem parte de binecuvântarea de a avea mai multă dragoste și pace, încredere și respect față de soțul sau soția noastră, un angajament mai profund unul față de celălalt și, prin urmare, o înțelegere mai profundă și mai mare a bucuriei și fericirii.³⁶

Sugestii pentru studiu și predare

Întrebări

- Președintele Benson a spus că standardul Domnului cu privire la puritatea sexuală este „clar și fără echivoc” (secțiunea 1). Cum diferă acest standard de mesajele lumii?
- Care sunt unele dintre consecințele încălcării legii castității? (Pentru câteva exemple, vezi secțiunea 2.)

- Care sunt unele dintre lucrurile concrete pe care le putem face în vederea propriei apărări și a celei a membrilor familiei noastre împotriva ispitei sexuale? (Pentru câteva exemple, vezi secțiunea 3.)
- Recapitulați sfatul președintelui Benson adresat celor căzuți „în păcat grav” (secțiunea 4). Ce gânduri și sentimente aveți când cugetați asupra promisiunii Domnului de a-l reprimi cu drag pe cel care s-a pocăit „la o înfrățire deplină”?
- De ce credeți că este important ca părinții să „le ofere copiilor instrucțiuni precise despre castitate încă de la o vârstă fragedă”? În ce moduri influențează fidelitate părinților unul față de celălalt sentimentele copiilor față de căsătorie și legea castității? (Vezi secțiunea 5.)
- Care sunt unele dintre „consecințele fericite” ale ținerii legii castității? (Pentru câteva exemple, vezi secțiunea 6.)

Scripturi suplimentare

Genesa 39:7–21; 1 Corinteni 6:18–20; Galateni 5:16; Alma 38:12; 39:3–5; 3 Nefi 12:27–30; D&L 42:22–25

Ajutor pentru predare

„Încurajați-i pe cei cărora le predați să vină la clasă pregătiți să învețe și să se implice. Când se străduiesc individual să învețe Evanghelia, este mult mai probabil ca ei să contribuie la atmosfera de studiu din timpul lecțiilor” (*Predarea, nu este chemare mai mare* [1999], p. 80).

Note

1. „The Law of Chastity”, *New Era*, ian. 1988, p. 4.
2. „To «the Rising Generation»”, *New Era*, iunie 1986, p. 6.
3. *The Teachings of Ezra Taft Benson* (1988), p. 285.
4. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, p. 282–283.
5. „The Law of Chastity”, p. 4.
6. „To «the Rising Generation»”, p. 5–6.
7. „The Law of Chastity”, p. 4.
8. În Conference Report, oct. 1964, p. 59.
9. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, p. 281.
10. „Cleansing the Inner Vessel”, *Ensign*, mai 1986, p. 4; declarația lui Joseph Smith este citată în Brigham Young, „Instructions to Missionaries”, *Deseret News*, 13 iunie 1860, p. 113.
11. În Conference Report, oct. 1964, p. 59.
12. „Your Charge: To Increase in Wisdom and Favor with God and Man”, *New Era*, sept. 1979, p. 43.
13. În Conference Report, oct. 1959, p. 113.
14. În Conference Report, apr. 1949, p. 196.
15. *This Nation Shall Endure* (1977), p. 97.
16. „The Law of Chastity”, p. 4–5.
17. „The Law of Chastity”, p. 6.

18. „The Law of Chastity”, p. 6.
19. În Conference Report, oct. 1964, p. 60.
20. „To the Youth of the Noble Birthright”, *Ensign*, mai 1986, p. 45; vezi, de asemenea, „To the Young Women of the Church”, *Ensign*, nov. 1986, p. 81.
21. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, p. 285.
22. „The Law of Chastity”, p. 6.
23. În Conference Report, oct. 1964, p. 60.
24. „The Law of Chastity”, p. 6.
25. „The Law of Chastity”, p. 6.
26. „To the Young Women of the Church”, *Ensign*, nov. 1986, p. 83.
27. În Conference Report, oct. 1964, p. 60.
28. „The Law of Chastity”, p. 6.
29. „The Law of Chastity”, p. 7.
30. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, p. 284.
31. În Conference Report, oct. 1964, p. 59.
32. În Conference Report, apr. 1949, p. 197, 198.
33. „The Law of Chastity”, p. 7.
34. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, p. 278.
35. „Your Charge: To Increase in Wisdom and Favor with God and Man”, p. 43.
36. „The Law of Chastity”, p. 5.

Feriți-vă de mândrie

„Mândria este păcatul universal, viciul cel mai mare. Antidotul pentru mândrie este umilința.”

Din viața lui Ezra Taft Benson

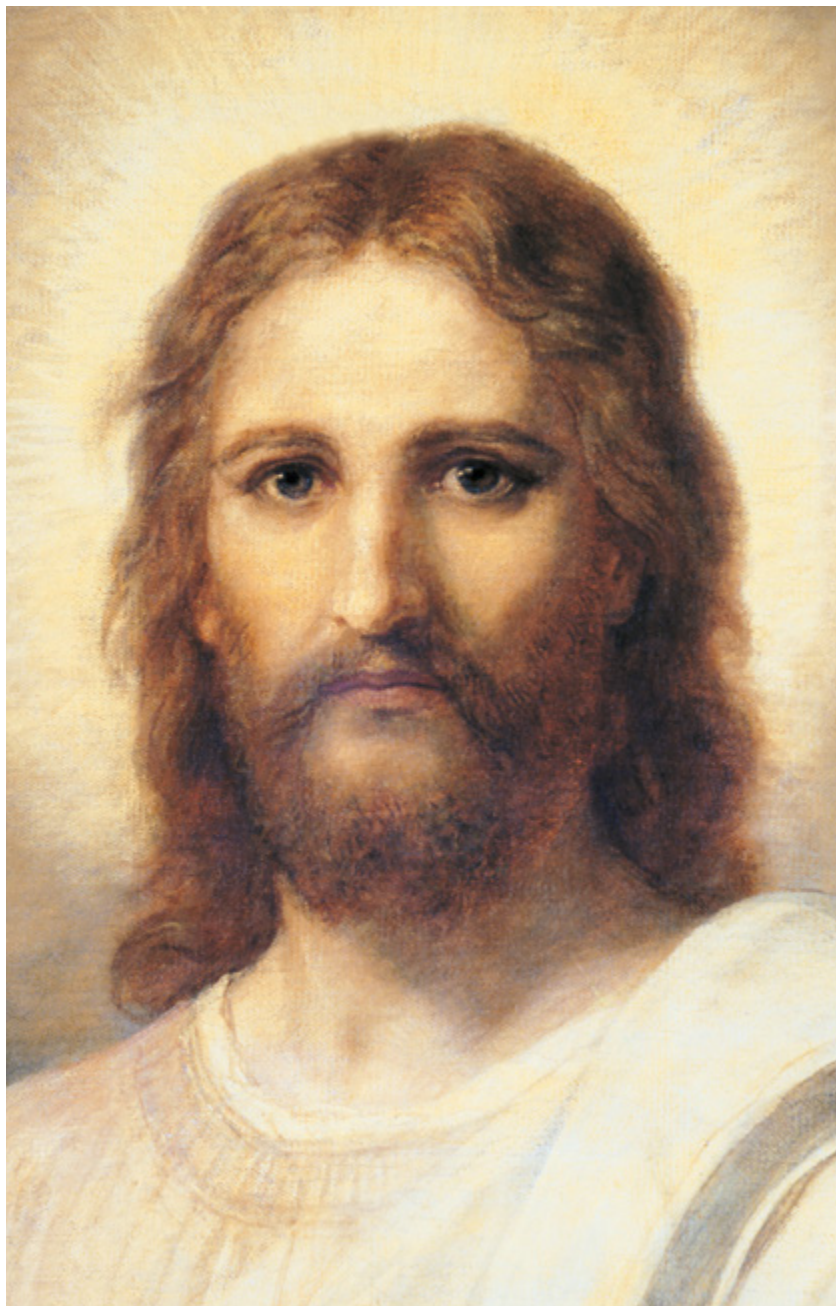
În prima sa cuvântare în calitate de președinte al Bisericii, rostită în cadrul unei conferințe generale, președintele Ezra Taft Benson a vorbit despre diferența dintre mândrie și umilință:

„Mândria nu-L respectă pe Dumnezeu și nu-i pasă de ceea ce este drept. Privește omul doar dintr-o parte și îl combate pe cel care are dreptate...”

Mândria este caracterizată de «Ce vreau de la viață?», în loc de «Ce dorește Dumnezeu să fac cu viața mea?». Este voia proprie în opoziție cu voia lui Dumnezeu. Este teama de om mai presus de teama de Dumnezeu.

Umlința răspunde vocii lui Dumnezeu – temerii de judecățile Sale și nevoilor celor care ne înconjoară. Cei mândri, au nevoie să audă aplauzele lumii; cei umili, au inima încălzită de aplauzele cerului”¹.

Aceste învățături erau cunoscute bărbaților care au slujit alături de președintele Benson în Cvorumul celor Doisprezece Apostoli. Ei știau că, în calitate de președinte al cvorumului lor, el nu era nicio dată preocupat de părerile personale – ci doar de cunoașterea și urmarea vocii lui Dumnezeu. Președintele Boyd K. Packer, care a slujit ulterior în calitate de președinte al Cvorumului celor Doisprezece, a vorbit despre modul președintelui Benson de a aborda discuțiile din cadrul adunărilor cvorumului: „Puteai să nu fi de acord cu președintele Benson fără să-ți faci griji că ar lua-o personal. Purtam discuții întregi despre diferite subiecte, fără să ne întrebăm care ar fi punctul lui de vedere”². Vârstnicul Russell M. Nelson, care a slujit timp de doi ani în Cvorumul celor Doisprezece sub conducerea

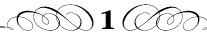

Salvatorul, care este „blând și smerit cu inima” (Matei 11:29), este exemplul nostru mareț de umilință.

președintelui Benson, a spus: „În orice discuție, chiar dacă nu era vorba despre opinia sa, președintele Benson evalua situația conform unui singur standard – Ce este cel mai bine pentru împărăție? Dacă era ceva ce trebuia făcut altfel decât ar fi crezut el, atunci așa se făcea. El a vrut doar ce era cel mai bine pentru împărăție”³.

În calitate de conducător guvernamental, președintele Benson a fost la fel de devotat faptului de a face ce era cel mai bine pentru împărăția lui Dumnezeu. Când a fost secretar al agriculturii în administrația Statelor Unite, el a primit multe dintre „aplauzele lumii”⁴, precum și foarte multe critici dure. El nu a permis niciunei categorii să-i răsune în urechi. În schimb, a urmat un dicton pe care l-a auzit adesea de la soția sa, Flora: „Nu te preocupa de opinia lumii atât timp cât ești corect în fața Domnului”⁵. Mulțumit cu „aplauzele cerului”⁶, el a căutat întotdeauna să răspundă vocii lui Dumnezeu.

Învățăături ale lui Ezra Taft Benson

Domnul ne-a avertizat să ne ferim de mândrie.

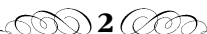
În Doctrină și legăminte ni se spune că scriptura Cartea lui Mormon este o „cronică a unui popor decăzut” (D&L 20:9). De ce a decăzut acesta? Acesta este unul dintre mesajele principale ale Cărții lui Mormon. Mormon oferă răspunsul în ultimele capitole ale cărții folosind următoarele cuvinte: „Iată, mândria acestui neam sau a poporului nefiților s-a dovedit să fie distrugerea lor” (Moroni 8:27). Și apoi, ca nu cumva să pierdem mesajul important al Cărții lui Mormon de la acel popor decăzut, Domnul ne avertizează în Doctrină și legăminte: „Feriți-vă de mândrie, ca nu cumva să deveniți ca nefiții din vechime” (D&L 38:39).

Am nevoie de credința și rugăciunile dumneavoastră în timp ce încerc să clarific acest mesaj al Cărții lui Mormon – păcatul mândriei. Acest mesaj nu dă pace sufletului meu de ceva timp. Știu că Domnul dorește ca acest mesaj să fie transmis acum.

În consiliul din viața premuritoare, mândria a fost cea care a dus la căderea lui Lucifer, „fiul zorilor” (2 Nefi 24:12–15; vezi, de asemenea, D&L 76:25–27; Moise 4:3). La sfârșitul acestei lumi, când

Dumnezeu va curăța pământul prin foc, cei mândri vor fi arși ca miriștea, iar cei blânzi vor moșteni pământul. (Vezi 3 Nefi 12:5; 25:1; D&L 29:9; JS-I 1:37; Maleahi 4:1.)

De trei ori în Doctrină și legăminte, Domnul folosește expresia „feriți-vă de mândrie”, inclusiv o avertizare adresată celui de-al doilea vârstnic al Bisericii, Oliver Cowdery, și Emmei Smith, soția profetului (D&L 23:1; vezi, de asemenea, 25:14; 38:39).⁷

Trăsătura esențială a mândriei este dușmănia față de Dumnezeu și față de semenii noștri.

Mândria este un păcat foarte greșit înțeles și mulți păcătuiesc în ignoranță. (Vezi Mosia 3:11; 3 Nefi 6:18.) În scripturi, nu există mândrie neprihănită – ea este întotdeauna considerată un păcat. Prin urmare, indiferent de modul în care lumea folosește acest termen, noi trebuie să înțelegem modul în care îl folosește Dumnezeu pentru a putea înțelege limbajul scrierilor sfinte și, astfel, de a învăța. (Vezi 2 Nefi 4:15; Mosia 1:3–7; Alma 5:61.)

Cei mai mulți dintre noi cred că mândria este egoism, îngâmfare, înfumurare, aroganță sau dispreț. Toate acestea sunt elemente ale păcatului, dar miezul sau esența încă lipsește.

Trăsătura esențială a mândriei este dușmănia – dușmănia față de Dumnezeu și dușmănia față de semenii noștri. *Dușmănie* înseamnă „ură, ostilitate față de ceva sau stare de opoziție”. Este puterea prin care Satana dorește să domnească asupra noastră.

Mândria este, în esență, competitivă. Ne punem voia împotriva celei a lui Dumnezeu. Când ne îndreptăm mândria către Dumnezeu, este genul de atitudine: „Fie ca voința mea, nu a Ta, să fie împlinită”. Pavel a spus: „[Ei] umblă după foloasele lor, și nu după ale lui Isus Hristos” (Filipeni 2:21).

Voia noastră în competiție cu voia lui Dumnezeu va permite dorințelor, poftelor și pasiunilor să se manifeste fără înfrânare. (Vezi Alma 38:12; 3 Nefi 12:30.)

Cei mândri nu pot accepta ca autoritatea lui Dumnezeu să le îndrume viața. (Vezi Helaman 12:6.) Ei pun în opoziție propria percepție a adevărului cu măreața cunoaștere a lui Dumnezeu,

propriile abilități în opoziție cu puterea preoției lui Dumnezeu, propriile realizări în opoziție cu mărețele Sale lucrări.

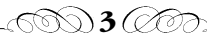
Dușmănia noastră față de Dumnezeu poate fi catalogată în multe feluri, precum răzvrătire, împietrire a inimii, încăpățănare, lipsă de pocăință, înfumurare, irascibilitate și căutare de semne. Oamenii mândri doresc ca Dumnezeu să fie de acord cu ei. Ei nu doresc să-și schimbe opiniile pentru a coincide cu cele ale lui Dumnezeu.

Un alt aspect important al acestui păcat predominant al mândriei este dușmănia față de semenii noștri. Suntem tentați în fiecare zi să ne considerăm superiori altora și să le minimalizăm meritele. (Vezi Helaman 6:17; D&L 58:41.)

Cei mândri fac din fiecare om adversarul lor comparându-și intelectul, opiniile, lucrările, bogăția, talentele sau orice alt lucru pământesc ce se poate măsura cu cele ale altora. C. S. Lewis a spus: „Mândria nu este satisfăcută de faptul de a avea ceva, ci numai de acela de a avea mai mult decât altcineva... Compararea este cea care te face mândru: plăcerea de a fi mai presus de ceilalți. Odată ce spiritul competiției a dispărut, mândria a dispărut” (*Mere Christianity*, New York: Macmillan, 1952, p. 109–110).

În consiliul din viața premuritoare, Lucifer și-a prezentat propunerea în competiție cu planul Tatălui care a fost susținut de Isus Hristos (vezi Moise 4:1–3). El a dorit să fie mai onorat decât toți ceilalți (vezi 2 Nefi 24:13). Pe scurt, dorința lui trufașă era să-L de-troneze pe Dumnezeu (vezi D&L 29:36; 76:28).

Scripturile abundă în dovezi privind consecințele grave ale păcatului mândriei de care au avut parte oameni în mod individual, grupuri de oameni, orașe și națiuni. „Mândria merge înaintea pieirii.” (Proverbele 16:18) A distruș poporul nefit și orașul Sodoma (vezi Moroni 8:27; Ezechiel 16:49–50).⁸

Cei mândri se tem mai mult de judecata oamenilor decât de judecata lui Dumnezeu.

Mândria oamenilor a fost motivul pentru care a fost răstignit Hristos. Fariseii erau mânioși, deoarece Isus a afirmat că este Fiul

Mândria regelui Noe a dus la moartea lui Abinadi și la propria-i moarte.

lui Dumnezeu, ceea ce reprezenta un pericol pentru poziția lor socială, așadar au complotat să-L omoare (vezi Ioan 11:53).

Saul a devenit un dușman al lui David din cauza mândriei. El era gelos pentru că mulțimile de femei israelite cântau că „Saul a bătut miile lui, iar David zecile lui de mii” (1 Samuel 18:6–8).

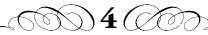
Cei mândri se tem mai mult de judecata oamenilor decât de judecata lui Dumnezeu (vezi D&L 3:6–7; 30:1–2; 60:2). „Ce cred oamenii despre mine?” contează mai mult decât „Ce va crede Dumnezeu despre mine?”.

Regele Noe a fost pe cale să-l elibereze pe profetul Abinadi, însă apelul la mândria sa făcut de preoții săi ticăloși l-a trimis pe Abinadi în foc (vezi Mosia 17:11–12). Irod s-a întristat din cauza cererii soției lui de a-i tăia capul lui Ioan Botezătorul. Însă dorința lui trufașă de a arăta bine în ochii „celor ce ședea la masă împreună cu el” l-a făcut să-l omoare pe Ioan (Matei 14:9; vezi, de asemenea, Marcu 6:26).

Teama de judecata oamenilor este ea însăși în competiție cu aprobarea oamenilor. Cei mândri iubesc „mai mult slava oamenilor decât slava lui Dumnezeu” (Ioan 12:42–43). Motivele pe care le avem pentru a face lucrurile pe care le facem se văd acolo unde apare păcatul. Isus a spus că El a făcut „totdeauna ce-I este plăcut” lui Dumnezeu (Ioan 8:29). Nu dorim noi să facem bine pentru a avea ca motiv mulțumirea lui Dumnezeu, în loc de a încerca să ne ridicăm deasupra seamănelui nostru și să întrecem pe un altul?

Unii oameni mândri nu sunt atât de îngrijorați dacă venitul lor îi ajută să-și satisfacă nevoile, cât sunt de îngrijorați dacă venitul lor este mai mare decât cel al altcuiva. Mulțumirea lor este să fie mai buni decât toți ceilalți. Aceasta este dușmănia asociată mândriei.

Când mândria își găsește un loc în inima noastră, ne pierdem independența față de lume și devenim sclavii judecății oamenilor. Lumea se aude mai tare decât șoaptele Duhului Sfânt. Justificările oamenilor nu țin cont de revelațiile lui Dumnezeu, iar cei mândri nu se mai țin de bara de fier (vezi 1 Nefi 8:19–28; 11:25; 15:23–24).⁹

Mândria se manifestă în multe moduri.

Mândria este un păcat care poate fi ușor văzut la alții, dar pe care rareori îl recunoaștem la noi înșine. Cei mai mulți dintre noi consideră că mândria este un păcat al celor din clasa superioară, precum cei bogați și cei învățați, care ne privesc de sus (vezi 2 Nefi 9:42). Totuși, printre noi există o boală mult mai comună – aceasta este mândria celor de jos care privesc în sus. Se manifestă în atât de multe feluri, cum ar fi remarcarea greșelilor altora, bârfa, vorbitul pe la spate, cântitul, viața trăită peste posibilitățile noastre, invidia, lăcomia, refuzul de a ne exprima recunoștința și de a rosti cuvinte de laudă care i-ar putea întări pe alții, incapacitatea de a ierta și gelozia.

Nesupunerea este, în esență, o problemă de mândrie de a accepta autoritatea cuiva. Poate fi vorba de un părinte, de un conducător al preoției, de un învățător sau chiar de Dumnezeu. Un om mândru urăște faptul că cineva are mai multă autoritate decât el. El crede că acest lucru îi diminuează poziția.

Egoismul este una dintre cele mai obișnuite fațete ale mândriei. „Cum mă afectează toate pe mine” stă la baza a tot ceea ce contează – îngâmfarea, compătimirea, automulțumirea lumească, lauda de sine și aviditatea.

Mândria duce la combinații secrete care sunt create pentru a dobândi putere, câștiguri și gloria lumii (vezi Helaman 7:5; Eter 8:9, 16, 22–23; Moise 5:31). Acest rod al păcatului reprezentat de mândrie, numit combinații secrete, a distrus atât civilizația iaredită, cât și pe cea nefită, a fost și încă va mai fi cauza decăderii multor națiuni (vezi Eter 8:18–25).

O altă fațetă a mândriei este discordia. Neînțelegerile, certurile, dominația nedreaptă, prăpastia dintre generații, divorțurile, abuzurile contra soțului sau soției, răzvrătirile și tulburările, toate intră în această categorie a mândriei.

Discordia din cadrul familiei noastre alungă Spiritul Domnului. Îi alungă, de asemenea, pe mulți dintre membrii familiei noastre. Discordia variază între cuvinte rostite cu ostilitate și conflicte mondiale. Scripturile ne învață că „prin mândrie se ațâță certuri” (Proverbele 13:10; vezi, de asemenea, Proverbele 28:25).

Scripturile depun mărturie că cei mândri se simt jigniți cu ușurință și sunt ranchiunoși (vezi 1 Nefi 16:1–3). Ei nu iartă pentru a-i face pe alții să simtă că le sunt datori și pentru a-și justifica sentimentele rănite.

Cei mândri nu acceptă cu ușurință sfaturi sau să fie corecți (vezi Proverbele 15:10; Amos 5:10). Apărarea este folosită de către ei pentru a-și justifica și motiva slăbiciunile și eșecurile (vezi Matei 3:9; Ioan 6:30–59).

Cei mândri depind de lume să le spună dacă sunt sau nu valoroși. Încrederea lor în sine este determinată de nivelul de succes pe care îl au în lume. Ei se simt importanți ca oameni dacă sunt suficient de mulți oameni care nu se ridică la același nivel cu ei în ceea ce privește realizările, talentul, frumusețea sau intelectul. Mândria este urâtă. Ea spune: „Dacă tu reușești, eu sunt un ratat”.

Dacă Îl iubim pe Dumnezeu, dacă facem voia Lui și dacă ne temem de judecățile Lui mai mult decât de cele ale oamenilor, atunci vom avea încredere în noi înșine.¹⁰

Umilința aduce cu sine unitate și tărie în căsnicii și familii.

5

Mândria ne limitează sau ne oprește progresul.

Mândria este un păcat care ne oprește progresul în adevăratul sens al cuvântului. Ea ne limitează sau ne oprește progresul. (Vezi Alma 12:10–11.) Cei mândri nu acceptă cu ușurință să fie învățați (vezi 1 Nefi 15:3, 7–11). Ei nu-și schimbă mentalitatea pentru a accepta adevăruri, deoarece aceasta ar însemna să recunoască faptul că au greșit.

Mândria ne influențează în mod negativ toate relațiile pe care le avem – relația noastră cu Dumnezeu și cu slujitorii Săi, relația dintre soț și soție, dintre părinte și copil, dintre angajator și angajat, dintre învățător și cursant și toate celelalte tipuri de relații. Gradul nostru de mândrie determină modul în care Îl tratăm pe Dumnezeul nostru și în care îi tratăm pe frații și surorile noastre. Hristos vrea să ne înalțe acolo unde este El. Dorim noi să facem același lucru pentru alții?

Mândria ne face să pierdem sentimentul de copil al lui Dumnezeu și pe cel de frate sau soră cu ceilalți oameni. Ne separă și ne împarte în funcție de „ranguri”, de „bogățiile” noastre și de „ocaziile de dobândire a unei educații” (3 Nefi 6:12). Unitatea este imposibilă pentru oamenii mândri și, dacă nu suntem una, nu suntem ai Domnului (vezi Mosia 18:21; D&L 38:27; 105:2–4; Moise 7:18).

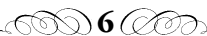
Gândiți-vă la ce ne-a costat mândria în trecut și la ce ne costă acum în viața noastră, în familia noastră și în Biserică.

Gândiți-vă la pocăința care ar putea avea loc, cu vieți schimbate, căsniciile menținute și cămine întărite, dacă mândria nu ne-ar reține să ne mărturisim păcatele și să renunțăm la ele (vezi D&L 58:43).

Gândiți-vă la numeroșii membri ai Bisericii care sunt mai puțin activi, deoarece au fost jigniți și mândria lor nu le permite să ierte sau să cineze pe deplin la masa Domnului.

Gândiți-vă la zecile de mii de tineri băieți și de cupluri suplimentare care ar putea fi în misiuni, doar că mândria îi reține să-și ofere inima lui Dumnezeu (vezi Alma 10:6; Helaman 3:34–35).

Gândiți-că cum ar progresa munca din templu dacă timpul petrecut în această slujire divină ar fi mai important decât cel spre care ne împinge mândria.¹¹

Antidotul pentru mândrie este umilința.

Mândria ne afectează pe toți, în momente diferite și în grade diferite. Acum puteți înțelege de ce clădirea din visul lui Lehi, care reprezintă mândria lumii, era mare și spațioasă și de ce era mare mulțimea care intra în ea (vezi 1 Nefi 8:26, 33; 11:35–36).

Mândria este păcatul universal, viciul cel mai mare. Da, mândria *este* păcatul universal, viciul cel mai mare.

Antidotul pentru mândrie este umilința – blândețea, supunerea (vezi Alma 7:23). Este inima frântă și spiritul smerit (vezi 3 Nefi 9:20; 12:19; D&L 20:37; 59:8; Psalmii 34:18; Isaia 57:15; 66:2). Rudyard Kipling a scris atât de frumos:

*Țipetele și tumultul dispar;
 Căpitanii și regii ne părăsesc.
 Al Tău sacrificiu rămâne doar,
 O inimă umilă și frântă gălesc.
 Domnul Dumnezeuul oștirilor cu noi va fi,
 Doar să nu-L dăm uitării...*

Dumnezeu va avea un popor umil. Noi putem să alegem să fim umili sau putem fi forțați să fim umili. Alma a spus: „Binecuvântați sunt aceia care se umilesc ei înșiși fără să fie forțați să fie umili” (Alma 32:16).

Fie ca noi să alegem să fim umili!

Putem alege să devenim umili învingându-ne dușmănia față de frații și surorile noastre, respectându-i ca pe noi înșine și înălțându-i la același nivel spiritual ca al nostru sau la unul mai înalt (vezi D&L 38:24; 81:5; 84:106).

Putem alege să devenim umili acceptând sfaturi și muștrări (vezi Iacov 4:10; Helaman 15:3; D&L 63:55; 101:4–5; 108:1; 124:61, 84; 136:31; Proverbele 9:8).

Putem alege să devenim umili iertându-i pe cei care ne jignesc (vezi 3 Nefi 13:11, 14; D&L 64:10).

Putem alege să devenim umili oferind slujire altruistă (vezi Mosia 2:16–17).

Putem alege să devenim umili mergând în misiuni și propovăduind cuvântul care-i poate ajuta pe alții să se umilească (vezi Alma 4:19; 31:5; 48:20).

Putem alege să devenim umili mergând mult mai des la templu.

Putem alege să devenim umili mărturisindu-ne păcatele și renunțând la ele și fiind născuți din Dumnezeu (vezi D&L 58:43; Mosia 27:25–26; Alma 5:7–14, 49).

Putem alege să devenim umili iubindu-L pe Dumnezeu, făcându-I voia și punându-L pe primul loc în viața noastră (vezi 3 Nefi 11:11; 13:33; Moroni 10:32).

Fie ca noi să alegem să fim umili! O putem face. Știu că putem.

Dragii mei frați și dragile mele surori, trebuie să ne pregătim să mântuim Sionul. În esență, păcatul reprezentat de mândrie a fost cel care ne-a împiedicat să întemeiem Sionul în zilele profetului Joseph Smith. Același păcat reprezentat de mândrie a fost cel care a dus la încetarea trăirii conform legii consacării în rândul nefiților (vezi 4 Nefi 1:24–25).

Mândria este piatra de poticnire a Sionului. Repet: Mândria *este* piatra de poticnire a Sionului.

Trebuie să curățăm interiorul vasului biruind mândria (vezi Alma 6:2–4; Matei 23:25–26).

Trebuie să ne supunem „chemărilor Spiritului Sfânt”, să înlăturăm „omul firesc” plin de mândrie, să devenim „[sfinți] prin ispășirea lui Hristos Domnul” și să devenim „ca un copil, [ascultători, blânzi, umili]” (Mosia 3:19; vezi, de asemenea, Alma 13:28).

Mă rog cu ardoare ca noi să facem astfel și să continuăm să ne îndeplinim destinul divin.¹²

Sugestii pentru studiu și predare

Întrebări

- Președintele Benson a indicat că mândria a dus la distrugerea poporului nefit (vezi secțiunea 1). De ce credeți că mândria are o asemenea putere distructivă?
- Cum pot oamenii să-și „[pună] voia împotriva celei a lui Dumnezeu”? (Vezi secțiunea 2.) Care sunt unele dintre binecuvântările pe care le primim când urmăm voia lui Dumnezeu?
- De ce credeți că ne întrebăm uneori „Ce vor crede ceilalți oameni despre mine?” în loc să ne întrebăm „Ce va crede Dumnezeu despre mine?”. (Vezi secțiunea 3.) Cum ni se schimbă viața când dorința noastră cea mai mare este să-L mulțumim pe Dumnezeu?
- Recapitulați manifestările mândriei enumerate în secțiunea 4. Cum putem evita aceste manifestări ale mândriei în viața noastră?
- Președintele Benson a spus: „Mândria ne influențează în mod negativ toate relațiile pe care le avem” – cu Dumnezeu și cu alții

(secțiunea 5). De ce este acest lucru adevărat? Cum se îmbunătățesc relațiile noastre când suntem umili?

- În secțiunea 6, președintele Benson enumeră modalități pe care le putem alege pentru a fi umili. De ce credeți că este mai bine să alegem să fim umili decât să fim forțați să fim umili?

Scripturi suplimentare

Matei 23:12; Luca 18:9–14; Iacov 4:6; Alma 5:27–28; D&L 112:10; 121:34–40

Ajutor pentru studiu

Pentru a face ca toate cuvintele profeților să ni se aplice, gândiți-vă la legătura pe care aceste învățături o au cu dumneavoastră (vezi *Predarea, nu este chemare mai mare* [1999], p. 170). Gândiți-vă să vă întrebați cum vă pot ajuta acele învățături cu preocupările, întrebările și provocările dumneavoastră.

Note

1. „Cleansing the Inner Vessel”, *Ensign*, mai 1986, p. 6–7.
2. Boyd K. Packer, în Sheri L. Dew, *Ezra Taft Benson: A Biography* (1987), p. 429–430.
3. Russell M. Nelson, în *Ezra Taft Benson: A Biography*, p. 430.
4. „Cleansing the Inner Vessel”, p. 7.
5. Flora Amussen Benson, în *Ezra Taft Benson: A Biography*, p. 293.
6. „Cleansing the Inner Vessel”, p. 7.
7. „Beware of Pride”, *Ensign*, mai 1989, p. 4.
8. „Beware of Pride”, p. 4–5.
9. „Beware of Pride”, p. 5.
10. „Beware of Pride”, p. 5–6.
11. „Beware of Pride”, p. 6.
12. „Beware of Pride”, p. 6–7; text din imnul „God of Our Fathers, Known of Old” de Rudyard Kipling în *Hymns*, nr. 80.

*Președintele Ezra Taft Benson și consilierii săi din
Prima Președinție: președintele Gordon B. Hinckley (stânga)
și președintele Thomas S. Monson (dreapta)*

Conducere

„Dacă în viitor va fi să oferiți conducere în Biserică, în țara [dumneavoastră] și în propriul cămin, trebuie să rămâneți neclintiți în credință, fermi în fața răului.”

Din viața lui Ezra Taft Benson

Ezra Taft Benson a început să învețe să fie conducător în tinerețea sa. Când avea aproape 13 ani, tatăl său a fost chemat să slujească în misiune. Fiind cel mai mare copil din familie, Ezra și-a asumat multe responsabilități de conducere la ferma familiei în timpul absenței tatălui său. După mai mulți ani, când a fost chemat să slujească în Misiunea Britanică, el a slujit în calitate de președinte de ramură și de președinte al Conferinței Newcastle (similar districtului din ziua de astăzi). Ulterior, el a slujit în trei președinții de țarăș – o dată în calitate de consilier, o dată, pentru scurt timp, ca președinte de țarăș și, o dată, pentru o perioadă mai lungă, în calitate de președinte de țarăș. De-a lungul carierei sale profesionale, el a ocupat multe funcții de conducere în industria agricolă. Pentru că devenise conducător și expert în domeniul agriculturii, președintele Dwight D. Eisenhower l-a rugat să ocupe cea mai înaltă funcție în agricultură din Statele Unite. Timp de opt ani, el a lucrat alături de președintele Eisenhower, în calitate de secretar al agriculturii în administrația Statelor Unite.

Înainte de a deveni președinte al Bisericii, președintele Benson a slujit timp de 12 ani în calitate de președinte al Cvorumului celor Doisprezece Apostoli. Membrii cvorumului l-au respectat foarte mult în calitate de conducător al lor. Vârstnicul Bruce R. McConkie „le-a spus adesea membrilor familiei că nu a mai văzut vreodată, în cadrul Bisericii, pe cineva care să fie un conducător mai bun ca președintele Benson”¹.

În calitate de conducător al Celor Doisprezece, președintele Benson i-a încurajat pe membrii cvorumului să-și exprime gândurile în mod deschis, chiar dacă el avea o părere diferită. Când vârstnicul Russell M. Nelson era membru nou al cvorumului, a crezut că poate era mai indicat să nu-și exprime părerea. „Însă [președintele Benson] nu accepta acest lucru”, a spus el. „De fapt, dacă nu-mi exprimam părerea despre ceva, el avea grijă să mi-o exprim.”²

Deși președintele Benson solicita părerile tuturor, el nu permitea ca discuțiile să se depărteze de la subiect. Președintele Howard W. Hunter a spus că el „știa cum să poarte o discuție deschisă și sinceră cu frații și putea să o conducă și să o controleze, precum și să ajungă la o decizie unanimă, cu toată lumea unită”³. Când „simțea că a avut loc o discuție adecvată, de regulă spunea: «Cred că am discutat destul. Să luăm o decizie», fapt ce ducea la luare unei decizii”⁴.

Președintelui Benson îi păsa de cei pe care îi conducea și a predat prin exemplu. „Nu cunosc un alt om căruia să-i pese mai mult de asociații săi sau care să fie mai preocupat de bunăstarea lor”, a spus președintele Gordon B. Hinckley. „El nu le cere altora să facă ceea ce el însuși nu este dornic să facă, ci ne dă un exemplu pe care să-l urmărim.”⁵ Președintele Benson a fost, de asemenea, eficient în delegarea lucrării către alții, învățându-i și întărindu-i de-a lungul aceluia proces.

În cadrul conferinței generale în care președintele Benson a fost susținut președinte al Bisericii, președintele Gordon B. Hinckley și-a exprimat convingerea că Domnul l-a ales și l-a pregătit pe președintele Benson să conducă Biserica:

„Vă depun mărturie că Domnul este Cel care l-a ales pe Ezra Taft Benson să devină membru al Consiliului celor Doisprezece în urmă cu aproximativ patruzeci și trei de ani. Domnul este Cel care, de-a lungul acestor ani, l-a testat și disciplinat, l-a instruit și l-a pregătit...”

Fiind unul care-l cunoaște și care stă alături de el, eu depun mărturie că el este un om credincios, un conducător testat, un om care-L iubește profund pe Domnul și lucrarea Lui, un om care-i iubește pe fiii și pe fiicele lui Dumnezeu de pretutindeni. El este un om cu o capacitate dovedită”⁶.

Învățăături ale lui Ezra Taft Benson

1

Conducătorii eficienți rămân fermi în credință și dau un exemplu bun.

Puterea conducerii lui Hristos a provenit din exemplul Său. Chemarea sa clară a fost: „Vino și urmează-Mă!”... Succesul Său în câștigarea loialității și devotamentului oamenilor față de principiile neprihănirii a depins de dragoste, aceasta fiind marele factor motivator. El ne-a ajutat să înțelegem că respectivele calități asemănătoare cu cele ale lui Dumnezeu din fiecare dintre noi care cer să fie exprimate pot deveni realități vii glorioase. Exemplul Său continuă să fie cea mai mare speranță și tărie pentru omenire.⁷

Dacă în viitor va fi să oferiți conducere în Biserică, în țara [dumneavoastră] și în propriul cămin, trebuie să rămâneți neclintiți în credință, fermi în fața răului și, așa cum a spus Pavel, „[să vă îmbrăcați] cu toată armătura lui Dumnezeu, ca să puteți ținea piept împotriva uneltirilor diavolului. Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești” (Efeseni 6:11–12).⁸

Tinerii noștri au nevoie de mai puțini critici și de mai multe modele. Dumneavoastră sunteți modelele spre care vor privi pentru a avea un exemplu în viață pe care să-l urmeze și să-l respecte. Ei vor avea nevoie de inspirația care poate veni de la dumneavoastră dacă vă trăiți viața în totalitate conform învățăturilor Evangheliei.⁹

2

Oamenii apreciază o conducere eficientă.

Umilință

Una dintre caracteristicile unei conduceri mărețe a fost și va fi întotdeauna spiritul umil.¹⁰

Tărie spirituală

Tăria spirituală promovează gândirea pozitivă, idealuri pozitive, obiceiuri pozitive, atitudini pozitive și eforturi pozitive. Acestea sunt

calitățile care promovează înțelepciunea, bunăstarea fizică și psihică, precum și acceptul și răspunsul entuziasmat din partea celorlalți.¹¹

Doar cei întregi pot să se înalțe și să se încurajeze unul pe altul în vederea unei slujiri mai mărețe, unei realizări mai deosebite și unei mai mari țării.¹²

Inspirația este esențială pentru o conducere adecvată... Trebuie să avem spiritul inspirației, fie că predăm (D&L 50:13–14), fie că administrăm treburile împărăției (D&L 46:2).¹³

Nu există un substitut adecvat pentru Spirit.¹⁴

Cunoaștere

Un conducător înnăscut încearcă să fie bine informat. El este un om care acționează conform principiilor, nu circumstanțelor. El încearcă să învețe din toată experiența umană filtrată prin principiile revelate ale înțelepciunii divine.¹⁵

Una dintre cele mai bune modalități pentru conducători de a înțelege principiile corecte este de a avea o cunoaștere și o înțelegere profundă a scripturilor și a îndrumarului corespunzător. Multe au fost situațiile în care s-au ivit probleme și în care au fost stabilite reguli și proceduri în vederea gestionării acestora. Prin urmare, este întotdeauna înțelept să facem referire și să cunoaștem instrucțiunile scrise existente și regulile Bisericii cu privire la diverse probleme pe măsură ce acestea se ivesc.¹⁶

Conducătorii sunt sfătuiți să studieze doctrinele Bisericii pentru a putea prezenta altora, în mod corespunzător, doctrinele noastre. Folosind modul de exprimare al apostolului Pavel, ne așteptăm ca dumnezevoastră să fiți „ca un lucrător care n-are de ce să-i fie rușine” (2 Timotei 2:15).¹⁷

Loialitate

Un conducător bun se așteaptă la loialitate. La rândul lui, el își oferă loialitatea. El îi sprijină pe cei cărora le-a dat o însărcinare. Loialitatea se manifestă în probleme aflate dincolo de responsabilitățile chemării. El este loial când cei alături de care slujește sunt onorați. Este mândru de succesul lor. El nu intervine într-o decizie până când nu discută mai întâi cu cel a cărui decizie vrea s-o

„Dragostea față de oameni este esențială pentru o conducere eficientă.”

schimbe. El nu face de rușine un asociat în fața altor oameni. El este sincer și deschis față de el.¹⁸

Unitate

Există o „[unire cerută] de legea împărăției celestiale; și Sionul nu poate fi clădit decât pe principiile legilor împărăției celestiale” (D&L 105:4–5). Printre principiile și atributele necesare se numără unitatea în minte și în inimă. „Eu vă spun vouă, fiți una; și dacă nu sunteți una, nu sunteți ai Mei”, este injoncțiunea Domnului pentru Biserica Sa din zilele noastre (D&L 38:27; Ioan 17:20–23). Această cerință nu este nicăieri mai însemnată ca în rândul celor pe care El i-a chemat să prezideze în împărăția Sa.¹⁹

Dragoste și exprimare a încrederii

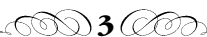
Dragostea față de oameni este esențială pentru o conducere eficientă. Îi iubiți pe cei alături de care lucrați? Înțelegeți că valoarea sufletelor este mare înaintea lui Dumnezeu (vezi D&L 18:10)? Aveți credință în tineri? Le lăudați virtuțile, îi felicitați pentru realizările lor? Sau aveți o atitudine critică față de ei din cauza greșelilor pe care le fac?²⁰

Adesea, mai greu de suportat decât critica este lipsa comentariilor din partea conducătorului nostru despre lucrarea care ne-a fost desemnată. Comentariile sau bilețelele scurte, sincere și concrete, oferă multă încurajare în timpul îndeplinirii responsabilităților.²¹

Noi știm... că timpul pe care un conducător îl petrece contactând personal membrii este mai eficient decât timpul petrecut în adunări și îndeplinirea responsabilităților administrative. Contactarea personală este cheia convertirii membrilor inactivi.²²

În Biserică, în mod deosebit, rugămintea duce la rezultate mai bune decât ordinul – și la sentimente mai bune. Amintiți-vă să spuneți de ce. Urmăriți progresul. Exprimați-vă aprecierea când oamenii îndeplinesc bine instrucțiunile. Exprimați-vă încrederea în mod sincer. Când ceva nu merge bine, este bine să verificați și să vedeți unde ați greșit – și nu vă temeți să recunoașteți că ați greșit. Nu uitați, oamenii sunt voluntari, slujesc de bunăvoie. Ei, de asemenea, Îl iubesc pe Domnul și lucrarea Sa. Iubiți-i. Apreciați-i. Când sunteți tentați să muștrați un coleg, nu o faceți. În schimb, acceptați-mi invitația și bateți-l ușor pe umăr în semn de încurajare. Copiii Tatălui nostru din întreaga lume sunt, în esență, buni. El îi iubește. Și noi ar trebui.²³

Oamenilor nu le place să fie forțați să facă ceva, chiar dacă este spre binele lor. Însă, oamenii apreciază o conducere eficientă.²⁴

Conducătorii buni delegă în mod înțelept.

Exemplul Salvatorului de a delega

Temeliile lumii au fost puse prin intermediul autorității delegate. Isus le-a amintit, de multe ori, oamenilor că misiunea Sa pe pământ a fost una îndeplinită prin autoritate delegată. Restaurarea Bisericii Sale a început prin intermediul autorității delegate.

Când le-a vorbit iudeilor în sinagogă, Isus le-a spus că El fusese delegat de Tatăl Său: „Căci M-am pogorât din cer ca să fac nu voia Mea, ci voia Celui ce M-a trimis” (Ioan 6:38).²⁵

Isus ne oferă exemplul suprem în ceea ce privește buna administrare prin delegarea corespunzătoare... Mulți dintre misionarii Săi

În timpul slujirii Sale din viața muritoare, Isus Hristos le-a delegat autoritate celor doisprezece apostoli ai Săi.

delegați au călătorit fără pungă sau fără traistă. Oamenii au suferit mult în timp ce îndeplineau instrucțiunile Sale. Unii dintre ei au avut parte de morți groaznice în slujirea Sa. Totuși, ucenicii Săi delegați s-au dus în lume îndrăzneți ca niște lei, fiind însărcinați de El. Au realizat lucruri pe care nu le-au crezut vreodată posibile. Niciun conducător nu i-a motivat vreodată pe bărbați și pe femei așa cum a făcut-o El.²⁶

Biserica lui Isus Hristos formează conducători implicându-i pe cei cărora li s-a delegat autoritate. Când [Isus] a fost pe pământ, El a chemat doisprezece apostoli care să-L ajute în administrarea Bisericii. El i-a chemat, de asemenea, pe Cei Șaptezeci. El i-a delegat și pe alții. În Biserica Sa nu trebuie să existe spectatori. Toată lumea trebuie implicată în clădirea împărăției. Și, în timp ce clădesc împărăția, ei se clădesc pe ei înșiși.

Obiectivul lui Isus este acela de a exalta omul...

Obiectivul lui Isus este de a face din fiecare om un rege, de a-l învăța să conducă în eternitate. În acea seară memorabilă care a

urmat cinei cea de taină, El le-a spus celor unsprezece: „Adevărat, adevărat, vă spun că, cine crede în Mine, va face și el lucrările pe care le fac Eu; ba încă va face altele și mai mari decât acestea; pentru că Eu mă duc la Tatăl” (Ioan 14:12). Prin delegare, Isus dorește să înalțe omul, nu să-l suprime. Și, astăzi, în toată Biserica, bărbații și femeile cresc în prestigiu prin responsabilitățile care le sunt delegate.²⁷

Delegarea în cadrul organizațiilor noastre

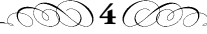
Managementul eficient înseamnă delegarea autorității. Delegarea unei părți a volumului de muncă este utilă atât pentru dumneavoastră, cât și pentru organizația dumneavoastră. Managementul eficient este arta de a vă multiplica prin intermediul altora.²⁸

Delegarea înțeleaptă necesită pregătire cu ajutorul rugăciunii, ca și în cazul predării sau predicării eficiente. Domnul a clarificat aceasta prin următoarele cuvinte: „Și Spiritul vă va fi dat vouă prin rugăciunea făcută cu credință; și dacă nu primiți Spiritul, nu veți propovădui” (D&L 42:14). Și, putem adăuga, nu veți delega dacă nu aveți Spiritul.²⁹

Un administrator înțelept din Biserica de astăzi nu va încerca să facă singur lucrarea, lăsând impresia că nimeni altcineva nu este potrivit. Și, când delegă, îl va asigura pe cel delegat că are tot sprijinul său.³⁰

După ce a oferit responsabilități, conducătorul nu uită de cel desemnat sau de însărcinarea dată. El urmărește progresul cu interes, însă „nu-i suflă în ceafă”. El laudă în mod concret atunci când este cazul. Oferă încurajarea necesară atunci când este cazul. Când simte că responsabilitatea nu este îndeplinită și consideră că este nevoie de o schimbare, el acționează dând dovadă de curaj și fermitate, dar și de bunătate. Când slujirea într-o chemare s-a încheiat, el își exprimă recunoștința și considerația.³¹

Niciun conducător înțelept nu crede că toate ideile bune vin de la el. El îi invită pe cei pe care-i conduce să vină cu sugestii. El îi ajută să simtă că au un rol important în luarea deciziilor. El îi ajută să simtă că îndeplinesc regulile lor, nu doar pe ale lui.³²

Conducătorii Bisericii sunt unelte în mâinile lui Dumnezeu și Spiritul trebuie să-i îndrume când îi conduc și formează pe alții.

Astăzi, în cadrul Bisericii, un conducător reușește ceea ce își dorește cu adevărat. El trebuie să aibă așteptări mari. El trebuie să-i asigure pe cei cărora le oferă însărcinări că, în slujirea Domnului, au puteri mai mari decât în celelalte responsabilități obișnuite. În lucrarea Domnului nu există eșec, dacă facem tot ce ne stă în putință. Noi suntem doar unelte; aceasta este lucrarea Domnului. Aceasta este Biserica Sa, acesta este planul Evangheliei Sale. Cei alături de care lucrăm sunt copiii Săi. El nu ne va permite să eșuăm, dacă ne facem partea. El ne va spori talentele și abilitățile atunci când va fi cazul. Eu știu acest lucru.³³

Trebuie să ne amintim că... Biserica... nu este un mediu de afaceri. Succesul ei are legătură cu salvarea sufletelor, nu cu profitul sau pierderile. Trebuie, de asemenea, să fim eficienți și productivi, dar trebuie și să ne păstrăm atenția asupra obiectivelor eterne. Fiți atenți să nu impuneți metode și terminologii seculare asupra responsabilităților sacre ale preoției. Amintiți-vă că procedurile raționale de rezolvare a problemelor, deși utile, nu vor fi suficiente în lucrarea împărăției. Lucrarea lui Dumnezeu trebuie făcută cu ajutorul credinței, rugăciunii și al Spiritului „și dacă este în alt mod, nu este de la Dumnezeu” (D&L 50:18).³⁴

Scopul general al Bisericii este să formeze bărbați și femei care vor fi asemănători lui Dumnezeu în atitudinile lor, în atributele lor și în idealurile lor.³⁵

Sugestii pentru studiu și predare

Întrebări

- Președintele Benson ne-a învățat că cei care sunt conducători trebuie să fie exemple de neprihănire (vezi secțiunea 1). De ce are exemplul o influență atât de puternică? Ce influență au avut asupra dumneavoastră exemplele de neprihănire ale conducătorilor?

- Studiați caracteristicile conducătorilor buni care sunt explicate în secțiunea 2. De ce credeți că oamenii „apreciază [o astfel de conducere]”? Gândiți-vă ce puteți face pentru a ajunge să aveți aceste caracteristici.
- Președintele Benson ne-a învățat că respectivii conducători ai Bisericii trebuie să urmeze exemplul de delegare al Salvatorului (vezi secțiunea 3). Cum ajută delegarea la clădirea împărăției lui Dumnezeu? Cum ați progresat ca urmare a responsabilităților care v-au fost delegate?
- Cum se poate schimba modul în care slujim în Biserică atunci când ne amintim că „aceasta este lucrarea Domnului” și că „cei alături de care lucrăm sunt copiii Săi”? (Vezi secțiunea 4.) Ce experiențe ați avut când ați acționat ca o unealtă în mâinile Domnului pentru a ajuta alți oameni?

Scripturi suplimentare

Exodul 18:13–26; Matei 5:13–16; Luca 22:31–32; Alma 17:1–11; D&L 38:23–27

Ajutor pentru predare

„Oamenii sunt impresionați atunci când le sunt recunoscute contribuțiile. Puteți face un efort special să recunoașteți comentariile fiecărei persoane și, dacă este posibil, să includeți acele comentarii în discuția clasei” (*Predarea, nu este chemare mai mare* [1999], p. 35–36).

Note

1. În Sheri L. Dew, *Ezra Taft Benson: A Biography* (1987), p. 429.
2. În *Ezra Taft Benson: A Biography*, p. 430.
3. În *Ezra Taft Benson: A Biography*, p. 430.
4. În *Ezra Taft Benson: A Biography*, p. 429.
5. În *Ezra Taft Benson: A Biography*, p. 474–475.
6. Gordon B. Hinckley, „Come and Partake”, *Ensign*, mai 1986, p. 47.
7. *The Teachings of Ezra Taft Benson* (1988), p. 345.
8. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, p. 372.
9. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, p. 375–376.
10. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, p. 371.
11. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, p. 371.
12. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, p. 455.
13. *God, Family, Country: Our Three Great Loyalties* (1974), p. 126.
14. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, p. 375.

15. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, p. 377.
16. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, p. 375.
17. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, p. 375.
18. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, p. 371.
19. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, p. 372.
20. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, p. 370.
21. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, p. 371.
22. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, p. 147.
23. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, p. 376–377.
24. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, p. 345.
25. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, p. 378.
26. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, p. 378.
27. *God, Family, Country*, p. 135–136.
28. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, p. 379.
29. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, p. 379–380.
30. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, p. 379.
31. *God, Family, Country*, p. 140.
32. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, p. 371.
33. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, p. 372.
34. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, p. 372–373.
35. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, p. 373.

*„Acum este momentul de a pune în practică învățătura
Salvatorului despre păstorul cel bun”.*

„Paște oițele Mele”

„Cu toții trebuie să învățăm să fim păstori adevărați. Trebuie să arătăm celorlalți aceeași dragoste pe care Păstorul cel bun o are pentru noi toți. Fiecare suflet este prețios pentru El.”

Din viața lui Ezra Taft Benson

Președintele Ezra Taft Benson a relatat o experiență pe care a avut-o când slujea în calitate de consilier în cadrul unei președinții de țarăș:

„În urmă cu mai mulți ani, la o adunare a președinției țarășului care a avut loc în Boise, Idaho, noi încercam să alegem un președinte pentru cel mai mic și mai slab cvorum al vârstnicilor din țarăș. Funcționarul nostru a adus o listă cu toți vârstnicii aceluia cvorum și, pe acea listă, se afla numele unui bărbat pe care îl cunoșteam de mai mulți ani. Provenea dintr-o familie de sfinți din zilele din urmă puternică, dar el nu făcea prea multe lucruri în Biserică.

Dacă episcopul îl ruga să facă ceva treabă în capelă, de obicei, accepta, iar dacă vârstnicii doreau să joace softball, uneori îl vedeai jucând cu ei. El chiar avea aptitudini de conducător; era președintele unei organizații caritabile și făcea o treabă bună.

I-am spus președintelui de țarăș: «Mă autorizezi să merg și să mă întâlnesc cu acest bărbat și să-l provoc să înceapă cu adevărat să trăiască în acord cu standardele Bisericii și să preia conducerea cvorumului său? Știu că există un anumit risc, dar el are capacitatea necesară».

Președintele de țarăș a spus: «Du-te și Domnul să te binecuvânteze».

M-am dus la casa acestui om. Nu voi uita niciodată expresia de pe chipul său când a deschis ușa și a văzut în fața sa un membru al președinției țărului său. M-a invitat înăuntru cu ezitare; soția sa pregătea cina și eu puteam mirosi aroma cafelei venind din bucătărie. L-am rugat să-și invite soția să ni se alătore și, după ce ne-am așezat, i-am spus de ce venisem. «Nu îți voi cere să-mi dai un răspuns astăzi», i-am spus. «Tot ce vreau să faci este să-mi promiți că te vei gândi la acest lucru, că te vei ruga în legătură cu acest lucru și că te vei gândi la ce înseamnă acest lucru pentru familia ta iar, apoi, mă voi întoarce să te văd săptămâna viitoare. Dacă decizi să nu accepți, noi vom continua să te iubim», am adăugat.

Duminica următoare, imediat ce a deschis ușa, am observat că se produsese o schimbare. Era bucuros să mă vadă și m-a invitat repede înăuntru, chemându-și soția să ni se alătore. A spus: «Frate Benson, am făcut ce ne-ați spus. Ne-am gândit și ne-am rugat și am decis să accept chemarea. Dacă voi, frații, aveți atât de multă încredere în mine, sunt dispus să încep cu adevărat să trăiesc conform standardelor Bisericii, lucru pe care ar fi trebuit să-l fac demult».

El a mai spus: «Nu am mai băut cafea de când ai venit aici săptămâna trecută și nu mai am de gând să beau».

El a fost pus deoparte ca președinte al Cvorumului vârstnicilor, iar prezența la adunările cvorumului său a început să crească – și a tot continuat să crească. S-a dus și le-a arătat vârstnicilor mai puțini activi că le pasă de ei și i-a adus înapoi în Biserică. După câteva luni, m-am mutat din țarăș.

Anii au trecut și, într-o zi în Piața Templului din orașul Salt Lake, un bărbat a venit la mine, și-a întins mâna și a spus: «Frate Benson, nu vă amintiți de mine, nu-i așa?»

«Ba da», am spus, «dar nu-mi amintesc numele tău».

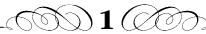
El a spus: «Vă amintiți când ați venit acum șapte ani la casa unui vârstnic cu probleme din Boise?». Și atunci, desigur, mi-am amintit totul. Apoi a spus: «Frate Benson, nu voi trăi niciodată îndeajuns de mult pentru a vă mulțumi pentru că ați venit la casa mea în acea duminică după-amiază. Acum sunt episcop. Credeam că sunt fericit, dar nu știam ce înseamnă adevărata fericire».¹

Fiind inspirat de această experiență și de altele, președintele Benson i-a încurajat pe sfinții din zilele din urmă credincioși să-i ajute pe cei care trăiau „departe de Biserică și de influența Evangheliei”.² La conferința generală din luna aprilie a anului 1984, el a spus: „Activarea multora dintre frații și surorile noastre ne face mare plăcere. Încurajăm conducătorii preoției și pe cei ai organizațiilor auxiliare să continue acest efort măreț”.³ În aceeași săptămână, el a vorbit unui grup de conducători ai preoției despre nevoia de a-i înfrăți pe bărbații din Biserică care nu fuseseră încă rânduiți la oficiul de vârstnic:

„Inima mea este plină de compasiune pentru acei bărbați care sunt capul familiei lor... Nu cred că există o provocare mai mare în Biserică, astăzi, decât aceea de a-i activa pe acei bărbați și a-i aduce la acel punct în care pot să-și ducă familiile în casa Domnului pentru a beneficia de cele mai mari binecuvântări cunoscute de oameni în această lume și în aceea care va urma.

Dragi frați, sperăm și ne rugăm ca dumneavoastră să priviți acest efort de activare ca fiind mai mult decât un simplu program temporar. Sperăm că, atunci când această perioadă a istoriei Bisericii va fi consemnată, se va spune că acesta a fost momentul în care multe suflete rătăcite și pierdute au fost salvate de Biserica lui Dumnezeu”.⁴

Învățăături ale lui Ezra Taft Benson

Ca slujitori ai Domnului, o parte a misiunii noastre este să îi ajutăm pe frații și surorile noastre care s-au îndepărtat de Biserică.

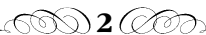
Scopul Bisericii Domnului este de a încuraja progresul fiecărui fiu și fiecărei fiice a Domnului către binecuvântările supreme ale vieții veșnice...

Doresc să vorbesc despre misiunea noastră de a-i desăvârși pe sfinți, în special despre sarcina de a-i activa pe cei care nu mai sunt deplin activi în Biserică. Acești membri, care sunt frații noștri și surorile noastre, trăiesc momentan departe de Biserică și de influența Evangheliei.

Din acest grup al membrilor mai puțin activi fac parte mulți dintre cei care nu mai participă la adunări și care ar putea fi lipsiți de interes și nepăsători. De asemenea, mai fac parte și cei despre care nu mai știm nimic momentan, deoarece nu știm unde se află. Unii dintre aceștia sunt noii convertiți care, aparent, nu au primit atenția și învățăturile hrănitoare care i-ar fi ajutat să devină „împreună cetățeni cu sfinții” (vezi Efeseni 2:19). Mulți sunt adulți necăsătoriți.

Tuturor acestor persoane, noi, ca membri ai Bisericii și ca ucenici ai Domnului, trebuie să le oferim din nou dragostea noastră și invitația sinceră de a veni înapoi. „Veniți înapoi! Veniți înapoi și ospătați-vă la masa Domnului și gustați din nou din fructele dulci și îndestulătoare ale înfrățirii cu sfinții” (*Ensign*, martie 1986, p. 88).

Avem de realizat o sarcină dificilă... Trebuie să dăm dovadă de o credință, o putere și un angajament deosebite dacă dorim să-i ajutăm pe acești frați și surori. Dar trebuie să facem acest lucru! Domnul așteaptă acest lucru de la noi. Și îl vom face!⁵

Pe măsură ce încercăm să-i ajutăm pe cei care s-au rătăcit, trebuie să punem în practică învățătura Salvatorului despre păstorul cel bun.

Acum este momentul de a pune în practică învățătura Salvatorului despre păstorul cel bun în îndeplinirea sarcinii de a recupera oile pierdute și mieii capricioși.

„Ce credeți? Dacă un om are o sută de oi, și se rătăcește una din ele, nu lasă el pe cele nouăzeci și nouă pe munte și se duce să caute pe cea rătăcită?

Și, dacă i se întâmplă s-o găsească, adevărat vă spun, că are mai multă bucurie de ea, decât de cele nouăzeci și nouă, care nu se rătăciseră” (Matei 18:12–13).

În timpul în care a trăit Isus, păstorul palestinian își cunoștea fiecare oaie. Oile îi cunoșteau glasul și aveau încredere în el. Ele nu ar fi urmat un străin. Astfel, atunci când le chema, oile veneau la el (vezi Ioan 10:1–5, 14).

Noaptea, păstorii își duceau oile într-un țarc sau la o stână. Garduri înalte înconjurau stâna și se puneau țepi pe vârful

Pe măsură ce încurajăm prietenia în cadrul episcopilor și ramurilor noastre, ne ajutăm unul pe altul să rămânem în turma Păstorului cel bun.

gardurilor pentru a împiedica animalele sălbatice și hoții să sară peste gard. Uneori, totuși, câte un animal sălbatic mânat de foame sărea peste gard chiar în mijlocul oilor, amenințându-le și înfricoșându-le.

O astfel de situație făcea deosebirea între păstorul adevărat – cel care își iubea oile – și angajatul care lucra doar pentru a fi plătit. Păstorul adevărat era dispus să-și dea viața pentru oi. Se ducea în rândul oilor și lupta pentru binele lor. Angajatul, pe de altă parte, pune mai presus propria siguranță decât cea a oilor și, de obicei, fugea de pericol.

Isus a folosit acest exemplu obișnuit din zilele Sale pentru a afirma că El este Păstorul cel bun, Păstorul adevărat. Datorită dragostei Sale pentru frații și surorile Sale, El avea să renunțe de bunăvoie și nesilit de nimeni la propria viață pentru ei. [Vezi Ioan 10:11-18.]

În cele din urmă, Păstorul cel bun Și-a dat viața pentru oile Sale – pentru dumneavoastră și pentru mine, pentru noi toți.

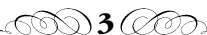
Simbolul păstorului cel bun are un echivalent important astăzi în Biserică. Oile trebuie să fie conduse de păstori vigilenți. Prea multe rătăcesc. Unele sunt ademenite spre rătăcire de ispite de moment. Altele s-au pierdut definitiv.

Ne dăm seama că, precum în trecut, unele dintre oi se răzvrătesc și sunt „ca o turmă sălbatică care fuge de păstor” (Mosia 8:21). Dar cele mai multe dintre problemele noastre izvorăsc din cauza unei păstoriri lipsite de dragoste și atenție și, ca urmare, trebuie să pregătim mai mulți păstori.

Cu grija unui păstor, noii noștri membri, acești nou-născuți în Evanghelie, trebuie să fie ajutați printr-o împrietenire sinceră, pe măsură ce își sporesc cunoștințele despre Evanghelie și încep să trăiască în acord cu noile standarde. O astfel de atenție îi va ajuta să nu-și reia vechile obiceiuri.

Având parte de grija iubitoare a unui păstor, tinerii noștri, mieii noștri tineri, nu vor mai fi atât de înclinați să se rătăcească. Și, dacă vor face acest lucru, curbura toiagului păstorului – un braț iubitor și o inimă înțelegătoare – îi va aduce înapoi.

Având parte de grija unui păstor, mulți dintre cei care acum nu fac parte din turmă pot fi încă salvați. Mulți dintre cei care s-au căsătorit în afara Bisericii și și-au asumat stilul de viață al lumii, ar putea răspunde afirmativ invitației de a se întoarce în turmă.⁶

Sfinții din zilele din urmă care s-au rătăcit au nevoie de o grijă adevărată și sinceră din partea unor păstori adevărați și iubitori.

Nu există soluții *noi* la această problemă *veche* a oilor care se rătăcesc căutând hrană în altă parte. Sarcina pe care Isus i-a dat-o lui Petru, a cărei importanță a subliniat-o repetând-o de trei ori, este soluția testată: „Paște mielușei Mei... Paște oițele Mele... Paște oile Mele!” (vezi Ioan 21:15–17).

Așa cum se spune în minunatul îndemn din Cartea lui Mormon, cei botezați în Biserica lui Hristos trebuie mereu „ținuți minte și hrăniți de cuvântul cel bun al lui Dumnezeu” (Moroni 6:4).

Așadar, răspunsul se găsește în păstoriarea și hrănirea turmei, cu ajutorul rugăciunii – cu alte cuvinte, în grija acordată fiecăruia în parte. Trebuie să existe o grijă adevărată și sinceră din partea unui păstor adevărat și iubitor, nu doar o grijă superficială de care ar da dovadă un angajat.

Când vorbim despre conceptul păstorului adevărat, noi recunoaștem că Domnul a conferit această responsabilitate deținătorilor preoției. Dar și surorile au chemări de „păstoriare” în cadrul slujirii caritabile și pline de dragoste pe care o fac una pentru alta și pentru alții. Astfel, cu toții trebuie să învățăm să fim păstori adevărați. Trebuie să arătăm celorlalți aceeași dragoste pe care Păstorul cel bun o are pentru noi toți. Fiecare suflet este prețios pentru El. Invitația Sa se adresează fiecărui membru – fiecărui fiu și fiecărei fiice a lui Dumnezeu.

„Iată, El trimite o chemare către toți oamenii, pentru că brațele milosteniei sunt întinse către ei; și El spune: Pocățiți-vă și Eu vă voi primi...”

Veniți la Mine și vă veți împărtăși din fructul copacului vieții...

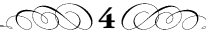
Da, veniți la Mine și aduceți fapte drepte” (Alma 5:33–35).

Invitația Sa este adresată tuturor. Toți cei care vor primi invitația Sa de a se ospăta din Evanghelia Sa sunt bineveniți. Oile – unele rătăcite, altele indiferente, altele preocupate – trebuie găsite și invitate, cu dragoste, să redevină active. Fiecare resursă a preoției și a organizațiilor auxiliare trebuie să fie folosită ca ajutor în realizarea acestui efort.

Această sarcină nu va fi niciodată îndeplinită până când conducătorii țărului, ai episcopiei, ai cvorumului și ai organizațiilor auxiliare și membrii credincioși de peste tot nu își vor exercita voința și credința pentru a-i readuce la o deplină activitate în cadrul Bisericii pe cei mai puțin activi.

Pe măsură ce vă străduiți cu sârguință să îndepliniți acest scop bun, vă îndemnăm să acordați din nou importanță învățământului de acasă eficient realizat de deținătorii preoției și învățământului prin vizite eficient realizat de surorile din cadrul Societății de Alinare. Învățământul prin vizite și învățământul de acasă sunt

programe inspirate. Ele sunt concepute astfel, încât să se poată ajunge la fiecare membru al Bisericii în fiecare lună, atât la cei activi, cât și la cei mai puțin activi. Vă rugăm să acordați o importanță sporită învățământului prin vizite și învățământului de acasă.⁷

Când continuăm să le slujim fraților și surorilor noastre, îi putem ajuta să primească toate binecuvântările și rânduielele Evangheliei.

Astăzi, rugăciunile noastre trebuie să fie la fel de puternice și de semnificative precum erau rugăciunile lui Alma când încerca să-i aducă pe calea cea bună pe zoramiții care se îndepărtaseră de Domnul:

„O, Doamne, vrei Tu să ne [permiți] să avem succes în efortul nostru de a-i aduce pe ei *iarăși* către Tine, pentru Hristos?”

Iată, o, Doamne, sufletele lor sunt prețioase și mulți dintre ei sunt frații noștri; de aceea, dă-ne nouă, o, Doamne, putere și înțelepciune ca să putem să-i aducem pe acești frați ai noștri *iarăși* către Tine” (Alma 31:34–35; caractere cursive adăugate)...

Principiile privind activarea sufletelor nu se schimbă. Ele sunt menționate mai jos.

1. Cei despre care nu se știe nimic sau cei mai puțin activi trebuie găsiți și contactați.

2. Trebuie să dăm dovadă de o preocupare sinceră. Ei trebuie să simtă dragostea noastră.

3. Trebuie să le fie predicată Evanghelia. Ei trebuie să simtă puterea Duhului Sfânt prin intermediul învățătorilor.

4. Trebuie să ne înfrățim cu ei.

5. Ei trebuie să aibă responsabilități semnificative în Biserică.

Așa cum se spune în Cartea lui Mormon, trebuie să „[continuăm să slujim]” (3 Nefi 18:32).

Suntem în mod special preocupați ca noii convertiți să fie înfrățiiți pe deplin de către membrii Bisericii. Ei trebuie să fie primiți cu brațele deschise.

Haideți să fim uniți în eforturile noastre de a-i face pe cei mai puțin activi să redevină complet activi în Biserică. Făcând acest lucru, vom fi mai uniți pentru a îndeplini misiunea Bisericii – de a face ca Evanghelia, cu toate rânduielile și binecuvântările ei, să fie mai prezentă în viețile tuturor membrilor Bisericii. Biserica „are nevoie de fiecare membru” (D&L 84:110) și fiecare membru are nevoie de Evanghelie, de Biserică și de rânduielile acesteia.

Să căutăm cu toții binecuvântările Domnului care să ne întărească și să ne ofere puterea și influența necesare de care vom avea nevoie pe măsură ce vom conlucra în această lucrare măreață a dragostei.⁸

Sugestii pentru studiu și predare

Întrebări

- Ce simțiți când vă gândiți la membri ai familiei sau la prieteni care „trăiesc departe de Biserică și de influența Evangheliei”? Ce putem face pentru a-i ajuta? (Vezi secțiunea 1.)
- Meditați asupra învățăturilor președintelui Benson cu privire la diferențele dintre un angajat și un păstor (vezi secțiunea 2). Ce putem face pentru a fi păstori mai buni?
- Președintele Benson ne-a amintit că oamenii au nevoie de „o grijă adevărată și sinceră din partea unui păstor adevărat și iubitor” (secțiunea 3). Cum putem ajunge să avem o grijă sinceră față de ceilalți? În timp ce meditați asupra acestei întrebări, gândiți-vă la slujirea pe care o oferiți în calitate de învățători de acasă sau de învățătoare vizitatoare.
- Ce credeți că înseamnă să „[continuăm să slujim]”? (3 Nefi 18:32.) Gândiți-vă la cele cinci principii pe care președintele Benson ni le-a împărtășit pentru a ne ajuta să slujim celor care au nevoie să redevină activi în Biserică (vezi secțiunea 4). Cum poate fiecare dintre aceste principii să ajute pe cineva să primească binecuvântările Evangheliei?

Scripturi suplimentare

Matei 9:10–12; Luca 15; 22:32; 1 Petru 5:2–4; Moroni 6:4; D&L 18:10–16; 84:106

Ajutor pentru studiu

„A citi, a studia și a medita nu înseamnă același lucru. Citim câteva cuvinte și, poate, ne vin idei despre ce citim. Studiem și descoperim caracteristici și legături între diferitele idei sau pasaje din scripturi. Dar, când medităm, noi invităm revelația prin Spirit. Pentru mine, a medita înseamnă a gândi și a mă ruga după ce citesc și studiez cu atenție din scripturi” (Henry B. Eyring, „Slujiți cu Spiritul”, *Ensign* sau *Liahona*, nov. 2010, p. 60).

Note

1. „Feed My Sheep”, *Ensign*, sept. 1987, p. 4–5.
2. „Feed My Sheep”, p. 3.
3. „Counsel to the Saints”, *Ensign*, mai 1984, p. 8.
4. *The Teachings of Ezra Taft Benson* (1988), p. 234.
5. „Feed My Sheep”, p. 3.
6. „Feed My Sheep”, p. 3–4.
7. „Feed My Sheep”, p. 4.
8. „Feed My Sheep”, p. 4, 5.

Principii ale bunăstării materiale și spirituale

„Tot ceea ce ține de bunăstarea economică, socială și spirituală a oamenilor este și va fi mereu o preocupare a Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă.”

Din viața lui Ezra Taft Benson

În anul 1936, când oamenii din toată lumea se confruntau cu dificultățile economice provocate de Marea criză economică, Prima Președinție a prezentat un program nou de bunăstare. Acest program, numit Planul de siguranță al Bisericii, nu a fost înființat pentru a dăruii lucruri oamenilor nevoiași, ci „pentru a-i ajuta pe oameni să se ajute pe ei înșiși”.¹ În timp ce membrii Primei Președinții și ceilalți conducători ai Bisericii au pus bazele acestui program, ei au predicat principiile de bază ale muncii asidue, ale bizuirii pe forțele proprii și ale slujirii. Ei au încurajat membrii Bisericii să plătească zeciuiala și donațiile de post, să producă și să depoziteze alimente, să evite îndatorarea inutilă și să economisească bani pentru necesități neprevăzute.

La acea vreme, președintele Ezra Taft Benson slujea în calitate de consilier în președinția unui țăruș din Boise, Idaho. El era, de asemenea, economist, specialist în marketing și specialist în administrarea fermelor pentru statul Idaho. El a acceptat însărcinarea din partea președintelui său de țăruș de a participa la o adunare în care avea să fie prezentat Planul de siguranță al Bisericii. Mai târziu, el a spus: „Sufletul meu a fost foarte încântat de tot ceea ce am auzit în acea zi. M-am întors în țărușul Boise și le-am spus fraților mei că acest program, care tocmai fusese anunțat, este unul înțelept din punct de vedere economic, social și spiritual și mi-am exprimat

La dreapta, președintele Ezra Taft Benson împreună cu președintele Max Zimmer, președintele în exercițiu al Misiunii Elveția, verificând proviziile în Geneva, Elveția, în anul 1946.

încrederea că membrii Bisericii îl vor considera, din toată inima, ca ceva ce nu este numai înțelept, ci și necesar”².

La două luni după ce președintele Benson a prezentat programul în țărâșul său, „au fost demarate numeroase proiecte de bunăstare: o episcopie a plantat o grădină întinsă pe mai multe hectare, o alta a cultivat șase hectare de sfeclă de zahăr, iar Societatea de Alinare dintr-o altă episcopie făcea conserve folosind diferite alimente și făcea pături și haine. [O episcopie] a construit chiar o mică fabrică de conserve”.³

Președintele Benson a văzut influența crescândă a programului de bunăstare 10 ani mai târziu. Ca membru al Cvorumului celor Doisprezece Apostoli, el a fost desemnat să prezideze asupra Bisericii din Europa imediat după terminarea celui de-al Doilea Război Mondial. În acele țări devastate de război, el a coordonat eforturile Bisericii de a asigura bunuri care aveau să-i ajute pe oameni să ajungă din nou să se bizuie pe forțele proprii. El a vorbit despre experiența pe care a avut-o atunci când primul transport de provizii al Bisericii a sosit în Berlin, Germania:

„L-am luat cu mine pe președintele de misiune în exercițiu, președintele Richard Ranglack. Am mers la vechiul depozit avariat care, sub pază armată, găzduia bunurile prețioase. În capătul îndepărtat al depozitului am văzut cutii puse una peste alta până în tavan.

«Toate aceste cutii conțin alimente?», a întrebat Richard. «Vrei să-mi spui că acelea sunt cutii pline de alimente?»

«Da, fratele meu», am răspuns, «alimente, îmbrăcăminte și așternuturi – și, sper, câteva provizii medicale».

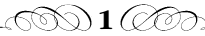
Richard și cu mine am coborât una dintre cutii. Am deschis-o. Era plină cu unul dintre cele mai elementare alimente – boabe de fasole uscate. Când acel om bun le-a văzut, și-a înfipt mâinile în ele, și-a trecut degetele printre ele și, apoi, a izbucnit în lacrimi precum un copil plin de recunoștință.

Am deschis altă cutie, umplută cu arpacaș, la care nu s-a adăugat și nu s-a îndepărtat ceva, fiind exact așa cum Domnul l-a făcut și a dorit să fie. A gustat dintr-o bucată de grâu. După o clipă, s-a uitat la mine cu ochii înlăcrimați – și ai mei erau umezi – și a spus, în timp ce dădea încet din cap: «Frate Benson, este greu de crezut

că oameni care nu ne-au văzut niciodată pot face atâtea lucruri pentru noi».

Aceasta este calea Domnului! Donațiile motivate de dragoste frățească și de sacrificiu benevol și dorința de a-i sprijini pe alții pentru a se putea ajuta singuri. Astfel de lucruri oferă oamenilor demnitate și respect de sine”.⁴

Învățăături ale lui Ezra Taft Benson

Domnul este nerăbdător și dispus să-Și binecuvânteze oamenii din punct de vedere temporal și spiritual.

Dragii mei frați și dragile mele surori, vorbind despre problemele temporale, Domnul a spus că...

„toate lucrurile pentru Mine sunt spirituale și nu v-am dat niciodată o lege care era temporală” [D&L 29:34].

Obiectivul este, desigur, unul spiritual. Totuși, noi trăim într-o lume materială, fizică, temporală...

Omul este o ființă duală, având o parte materială și una spirituală, și în primele revelații oferite acestor oameni, Domnul S-a folosit de mai multe ocazii pentru a oferi îndrumare și porunci legate de aspectele materiale. El i-a îndrumat pe sfinți și pe conducătorii Bisericii să cumpere pământ și alte proprietăți, să construiască temple, inclusiv să deschidă o tipografie, un magazin și o casă de primire pentru „călătorul obosit” [vezi D&L 124:22–23]. În marea revelație cunoscută drept Cuvântul de înțelepciune, El nu a indicat doar ce este bun și ce nu este bun pentru om, dar a descris și un plan pentru modul în care trebuie hrănite animalele domestice, care, de-a lungul a mai bine de o sută de ani, a fost în mod treptat confirmat de cercetările științifice făcute de om [vezi D&L 89]. Tot ceea ce afectează bunăstarea omului a fost și va fi mereu o preocupare a Bisericii. Membrii noștri au fost mereu sfătuiți în privința aspectelor temporale...

Este important să ne păstrăm gândirea limpede, dragii mei frați și dragile mele surori. Să avem tot timpul în vedere că toate lucrurile materiale reprezintă mijlocul prin care atingem un țel și că țelul este de natură spirituală, deși Domnul este nerăbdător și dispus

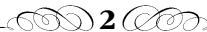
să-și binecuvânteze oamenii și din punct de vedere temporal. El a indicat acest lucru în multe dintre revelații. El a subliniat în mod repetat că trebuie să ne rugăm pentru recoltele și animalele noastre, pentru gospodăriile și casele noastre și să invocăm binecuvântările Domnului și în ceea ce privește aspectele noastre materiale. Și El a promis că ne va fi alături și va fi dispus să ne binecuvânteze...

Domnul nu va face pentru noi ceea ce noi putem și trebuie să facem pentru noi înșine. Dar este scopul Său să aibă grijă de sfinții Săi. Tot ceea ce ține de bunăstarea economică, socială și spirituală a omului este și va fi mereu o preocupare a Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă.⁵

În timp ce ne ocupăm de fiecare aspect al programului de bunăstare, trebuie să ne amintim scopul principal pentru care a fost pornit. Acel scop principal este „să creăm, pe cât se poate, un sistem prin care blestemul leneviei să fie ridicat, relele datului de pomană să fie eradicate și independența, hărnicia, prosperitatea și respectul de sine să existe din nou printre oamenii noștri. Scopul Bisericii este să-i ajute pe oameni să se ajute singuri. Munca trebuie să fie reîntronată ca principiu călăuzitor în viețile membrilor Bisericii”⁶.

Forța programului de bunăstare al Bisericii stă în fiecare familie care urmează îndrumările inspirate ale conducătorilor Bisericii de a se susține singură prin pregătire corespunzătoare. Dumnezeu dorește ca sfinții Săi să se pregătească singuri, astfel încât „Biserica [așa cum a spus Domnul] să fie independentă deasupra tuturor creaturilor de sub lumea celestială” (D&L 78:14).⁷

Pilda din scripturi despre cele cinci fecioare înțelepte și cele cinci nechibzuite [vezi Matei 25:1–13] reprezintă o aducere-aminte că s-ar putea să zăbovim prea mult înainte de a încerca să ne punem lucrurile spirituale și temporale în ordine. Suntem pregătiți?⁸

Muncind cu entuziasm, cu un scop anume și într-un mod altruist, noi putem dobândi cele necesare vieții și putem să ne dezvoltăm atribute dumnezeiești.

Unul dintre primele principii revelate tatălui Adam atunci când a fost izgonit din Grădina Edenului a fost acesta: „În sudoarea feței tale să-ți mănânci pâinea, până te vei întoarce în pământ” (Genesa

3:19). Toate lucrurile de natură materială pe care le dobândim în viață le obținem prin muncă și prin voia lui Dumnezeu. Numai munca ne asigură cele necesare vieții.⁹

Dumnezeu i-a poruncit omului să trăiască din sudoarea frunții sale și nu pe spinarea altcuiva.¹⁰

Evanghelia noastră este una a muncii – făcută cu un scop, altruistă și oferită în spiritul dragostei adevărate a lui Hristos. Doar astfel putem să ne dezvoltăm atribute dumnezeiești. Doar astfel putem deveni unelte demne în mâinile Domnului pentru a-i binecuvânta pe alții prin puterea care poate aduce schimbări în bine în viețile bărbaților și femeilor.

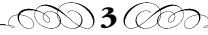
Trebuie să fim umili și recunoscători pentru această sarcină, această moștenire, această oportunitate de a sluji și pentru recompensele ei îmbelșugate. Cât de norocoși sunt cei care pot urma planul Domnului de a dezvolta această putere și de a o folosi pentru a-i binecuvânta pe ceilalți. Aceasta este ceea ce a făcut Hristosul. Aceasta este ceea ce avem privilegiul să facem.¹¹

Cei care primesc ajutor trebuie să muncească în măsura propriilor abilități pentru a putea fi ajutați cu bani sau bunuri din donațiile de post. Când nu sunt oferite locuri de muncă ce aduc satisfacții, când oamenii nu sunt încurajați să muncească, datul de pomană devine ceva obișnuit în Biserică, lucru care poate dăuna moralului, și scopul pentru care programul de bunăstare a fost înființat ar fi subminat. Este o lege a cerului, una pe care nu am învățat-o cu adevărat aici, pe pământ, și anume, că nu poți ajuta oamenii mereu făcând în locul lor ceea ce ei pot să facă și ar trebui să facă pentru ei.¹²

Ar trebui să cerem binecuvântările Domnului în tot ceea ce facem și nu ar trebui să facem ceva care să nu ne permită să-I cerem binecuvântările. Nu trebuie să ne așteptăm ca Domnul să facă pentru noi ceea ce noi putem face pentru noi înșine. Cred în credință și în muncă și în faptul că Domnul îl va binecuvânta mai mult pe omul care muncește pentru a obține lucrurile pentru care se roagă decât îl va binecuvânta pe cel care doar se roagă.¹³

Munca făcută cu entuziasm și cu scop ne oferă o sănătate strășnică, realizări demne de laudă, o conștiință curată și un somn reconfortant. Munca a fost întotdeauna un lucru benefic pentru om. Fie ca

dumneavoastră să aveți un respect deplin față de muncă, indiferent dacă lucrați cu mintea, inima sau dacă faceți o muncă fizică! Fie ca dumneavoastră să vă bucurați mereu de satisfacția muncii grele... Nu veți intra niciodată în cer dacă tot ceea ce faceți este să vă doriți sau să visați că veți intra. Trebuie să plătiți prețul prin muncă grea, prin sacrificiu și prin a trăi o viață neprihănită.¹⁴

Când producem și depozităm alimente, culegem imediat beneficiile și ne pregătim pentru necesități viitoare.

V-ați gândit o clipă ce s-ar întâmpla cu propria dumneavoastră comunitate sau națiune dacă transporturile ar fi paralizate sau dacă ar izbucni un război sau s-ar declanșa o criză economică? Cum ați face dumneavoastră sau vecinii dumneavoastră rost de mâncare? Pentru cât timp ar putea magazinul de alimente de la colț – sau supermarketul – să satisfacă nevoile comunității?

Imediat după sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial, am primit o chemare din partea Primei Președinții de a merge în Europa și de a stabili din nou misiunile noastre și de a porni un program pentru distribuirea de alimente și îmbrăcăminte sfinților. Îmi amintesc foarte clar oamenii care se urcau în trenuri în fiecare dimineață cu tot felul de mărunțișuri în mâini, pentru a merge la țară și pentru a-și da lucrurile în schimbul unor alimente. Seara, gara era plină de oameni încărcăți cu fructe și legume și cu o mulțime de porci și găini. Nu mai văzusem niciodată o asemenea agitație. Acești oameni erau, desigur, dispuși să facă troc cu practic orice pentru acel bun care susține viața – hrana.

Un mijloc, aproape uitat, prin care ne putem asigura independența economică este producerea și depozitarea alimentelor în propria casă. Suntem prea obișnuiți să mergem la magazine și să cumpărăm ceea ce avem nevoie. Producând noi înșine o parte din alimentele necesare nouă, reducem, într-o mare măsură, impactul inflației asupra banilor noștri. Dar, și mai important, învățăm cum să ne producem alimentele și să-i implicăm pe toți membrii familiei într-un proiect benefic...

Permiteți-mi să vă sugerez să faceți ce au făcut și alții. Asociați-vă cu alții și cereți permisiunea de a folosi o bucată de pământ

Toți membrii familiei pot participa la acest efort de a produce hrană.

nefolosită pentru a face o grădină sau închiriați o bucată de pământ și plantați o grădină. Unele cvorumuri ale vârstnicilor au făcut acest lucru ca o activitate a cvorumului și toți cei care au participat au avut de beneficiat de pe urma unei recolte de legume și fructe și au primit binecuvântările conlucrării și implicării ca familie. Multe familii au renunțat la gazon pentru a face grădini.

Vă încurajăm să vă bizuiți mai mult pe forțele proprii pentru ca, așa cum a spus și Domnul, „în ciuda suferințelor care se vor abate asupra voastră, Biserica să fie independentă deasupra tuturor creaturilor de sub lumea celestială” (D&L 78:14). Domnul dorește ca noi să fim independenți și să ne bazuim pe forțele proprii, deoarece aceste zile vor fi zile ale suferinței. El ne-a tot avertizat în legătură cu această eventualitate...

Producția de alimente reprezintă doar un aspect al îndemnului repetat de a face provizii de alimente... oriunde acest lucru este permis din punct de vedere legal. Biserica nu v-a spus ce alimente trebuie să depozitați. Această decizie aparține membrilor...

Revelația de a produce și depozita alimente poate fi la fel de importantă pentru bunăstarea noastră materială astăzi precum a fost îmbarcarea în arcă a oamenilor din vremurile lui Noe...

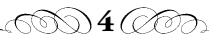
Faceți un plan pentru a face provizii de alimente tot așa cum ați face un plan pentru un cont de economii. Economisiți un pic pentru depozitarea unor alimente la fiecare salariu. Conservați, folosind cutii metalice sau recipiente din sticlă, fructe și legume din grădinițele și livezile dumneavoastră. Învățați cum să conservați alimentele prin uscarea sau înghețarea lor. Includeți depozitarea alimentelor în bugetul vostru. Depozitați semințe și asigurați-vă că aveți suficiente unelte pentru a vă putea face treaba. Dacă economisiți și plănuiți să cumpărați o a doua mașină sau un al doilea televizor sau un alt obiect care vă oferă doar confort sau plăcere, s-ar putea să trebuiască să vă schimbați prioritățile. Vă îndemnăm să faceți acest lucru rugându-vă și *să-l faceți acum...*

Prea des ne scufundăm într-o stare de automulțumire confortabilă și credem că noi nu vom avea de-a face cu un război dezastruos, un dezastru economic, o foamete sau un cutremur. Cei care cred acest lucru fie nu sunt familiarizați cu revelațiile date de Domnul, fie nu cred în ele. Cei care cred cu aroganță că aceste calamități nu se vor întâmpla, că vor fi cumva cruțați datorită neprihănirii sfinților, se înșeală și vor regreta că s-au lăsat seduși de o astfel de iluzie.

Domnul ne-a avertizat și ne-a tot prevenit în privința unor vremuri marcate de multă suferință și ne-a oferit sfaturi, prin slujitorii Săi, despre cum putem fi pregătiți pentru aceste vremuri dificile. Am urmat noi sfaturile Sale?

Fiți fideli acestor sfaturi, dragii mei frați și dragile mele surori, și veți fi binecuvântați – da, cei mai binecuvântați oameni de pe Pământ. Sunteți oameni buni. Eu știu acest lucru. Dar cu toții trebuie să fim mai buni decât suntem. Haideți să ne aflăm în situația de a fi în stare să ne hrănim pe noi, dar și pe alții, din alimentele produse și depozitate în propria casă.

Fie ca Dumnezeu să ne binecuvânteze să fim pregătiți pentru zilele ce ne așteaptă, care pot fi cele mai grele de până acum.¹⁵

**Pacea și mulțumirea ne pătrund în inimă
atunci când economisim o parte din câștigurile
noastre și când evităm datoriile inutile.**

Vă îndemn în mod respectuos să trăiți conform principiilor fundamentale ale muncii, chibzuirii și bizuirii pe forțele proprii și să vă învățați copiii să vă urmeze exemplul... Trăiți doar din ce câștigați. Economisiți cu regularitate o parte din aceste câștiguri. Evitați datoriile inutile. Fiți înțelepți evitând să vă cumpărați prea multe lucruri într-un timp scurt. Învățați să gestionați bine ceea ce aveți înaintea de a vă gândi să cumpărați mai multe lucruri.¹⁶

Din nefericire, a fost cultivat în mintea unora gândul că, atunci când trecem printr-o perioadă dificilă, când suntem lipsiți de înțelepciune și risipitori cu resursele noastre și cheltuim mai mult decât aveam, trebuie să apelăm fie la Biserică, fie la guvern pentru a primi ajutor. Unii membri au uitat de principiul fundamental al planului de bunăstare al Bisericii, care afirmă că „niciun sfânt al zilelor din urmă, care încă mai este capabil din punct de vedere fizic, nu va deveni dependent de bunăvoie de cineva în ceea ce privește traiul său zilnic...

Acum mai mult ca oricând, trebuie să învățăm și să punem în practică principiile independenței economice. Nu știm când o criză legată de sănătate sau de lipsa unui loc de muncă ne poate afecta și pe noi. Dar știm că Domnul a decretat că vor avea loc calamități globale în viitor și ne-a avertizat și prevenit să fim pregătiți. De aceea, autoritățile generale au subliniat în mod repetat importanța unui program pentru bunăstarea materială și spirituală „bazat pe principiile fundamentale”.¹⁷

Domnul dorește ca sfinții Săi să fie liberi și independenți în vremurile critice care vor urma. Dar niciun om care are obligații financiare nu este cu adevărat liber.¹⁸

În Împărați citim despre o femeie care a venit plângând la profesorul Elisei. Soțul ei murise și ea avea o datorie pe care nu putea să o plătească. Creditorul venea să îi ia pe cei doi fii ai ei și să îi vândă ca sclavi.

A cheltui mai mult decât câștigăm ne poate provoca „multă tristețe”.

Printr-un miracol, Elisei a ajutat-o să strângă o cantitate mare de untdelemn. Apoi, el i-a spus: „Du-te de vinde untdelemnul, și plătește-ți datoria; iar cu ce va rămâne, vei trăi tu și fiii tăi” (vezi 2 Împărați 4:1–7).

„Plătește-ți datoria... [și] [trăiește].” Cât de eficiente au fost mereu aceste cuvinte! Ce sfat înțelept ne oferă ele astăzi!

Mulți oameni nu cred că va avea loc din nou o criză economică mare. Simțindu-se la adăpost crezând că au un serviciu permanent și un flux stabil de câștiguri și salarii, ei se îndatorează fără să se gândească la ce vor face dacă și-ar pierde locurile de muncă sau dacă, dintr-un motiv anume, nu ar mai avea niciun venit. Dar cele mai competente persoane în domeniu ne-au spus în mod repetat că nu suntem încă destul de isteți pentru a controla economia și crize economice vor exista. Mai devreme sau mai târziu, aceste crize vor veni.

Există un motiv și mai puternic pentru care îndatorarea crește și provoacă o îngrijorare și mai mare. Acesta este dorința de a acumula bunuri materiale care este opusă devotamentului față de valorile

spirituale. Multe familii, pentru „a face impresie”, își cumpără o casă mai scumpă și mai mare decât au nevoie, într-un cartier scump... Având în vedere așteptările materiale ridicate ale familiilor, această tentație crește odată cu apariția fiecărui nou dispozitiv pe piață. Tehnicile iscusit și atent planificate ale publicității moderne se concentrează asupra celor mai slabe puncte ale rezistenței consumatorului. Ca urmare, există un sentiment tot mai puternic, din nefericire, că trebuie să cumpărăm lucruri materiale acum, fără să așteptăm, fără să economisim, fără să facem un sacrificiu.

Și mai grav este faptul că majoritatea familiilor cu datorii nu au niciun fel de bunuri lichide [economii] pe care să conteze. Ar avea probleme mari dacă venitul lor ar fi, brusc, tăiat sau diminuat! Cu toții știm familii care s-au îndatorat mai mult decât își permit. În spatele acestor situații există foarte multă tristețe.¹⁹

Nu doresc să spun acum că toate datoriile sunt rele. Desigur că nu. Investițiile înțelepte în afaceri reprezintă o parte importantă a creșterii economice. Creditele ipotecare sunt un mare ajutor pentru o familie care trebuie să împrumute bani pentru o casă.²⁰

Pe termen lung, este mai ușor să trăim doar din ce câștigăm și să rezistăm ispitei de a împrumuta bani, exceptând situațiile de urgență – niciodată pentru lux. Nu este corect față de noi sau față de comunitățile noastre să cheltuim fără discernământ, astfel încât, atunci când vom rămâne fără venit, să apelăm la servicii sociale sau la Biserică pentru ajutor financiar.

Vă îndemn în mod solemn să nu vă îndatorați în mod excesiv. Economisiți acum și cumpărați mai târziu și veți progresa mult. Vă veți scuti de plata unei dobânzi mari și a altor taxe, iar banii pe care îi economisiți s-ar putea să vă ofere prilejul de a cumpăra, ulterior, beneficiind de reduceri substanțiale...

Rezistați tentației de a vă îndatora cumpărând o casă mult prea luxoasă sau mai spațioasă decât aveți cu adevărat nevoie.

Cât de bine vă va fi, mai ales dacă sunteți o familie nouă aflată la început de drum, dacă veți cumpăra mai întâi o casă mică pe care o puteți cumpăra într-un timp relativ scurt...

Nu permiteți ca dumneavoastră sau familia dumneavoastră să fie nepregătită în fața problemelor financiare. Renunțați la lux, cel puțin pentru moment, pentru a economisi cât mai mult. Cât de înțelept este să aveți asigurate viitorul educației copiilor dumneavoastră și zilele bătrâneții dumneavoastră...

Dragi frați și surori, pacea și mulțumirea ne pătrund în inimă atunci când trăim doar din ce câștigăm. Sper că Dumnezeu ne va oferi înțelepciunea și credința de a urma sfatul inspirat al deținătorilor preoției de a reuși să scăpăm de datorii, de a trăi doar din ce câștigăm și de a plăti treptat – pe scurt, de „[a ne plăti] datoria... [și a trăi]”.²¹

Sugestii pentru studiu și predare

Întrebări

- În secțiunea 1, președintele Benson subliniază principiile fundamentale ale programului de bunăstare al Bisericii. În ce mod contribuie aceste principii la bunăstarea noastră materială? În ce mod contribuie acestea la bunăstarea noastră spirituală?
- Care ar fi unele dintre beneficiile „muncii făcute cu entuziasm și cu scop”? (Pentru câteva exemple, vezi secțiunea 2.) Care sunt unele dintre lucrurile care vă plac la munca dumneavoastră? Ce putem face pentru a-i ajuta pe copii și tineri să se bucure de muncă?
- Care sunt unele dintre binecuvântările pe care le vom primi dacă urmăm sfatul președintelui Benson din secțiunea 3? Ținând cont de situația dumneavoastră actuală, gândiți-vă la ce veți face pentru a urma acest sfat.
- De ce credeți că folosirea cu înțelepciune a banilor aduce „pace și mulțumire”? Dimpotrivă, ce simțim când nu „trăim doar din ce câștigăm”? (Vezi secțiunea 4.)

Scripturi suplimentare

Iacov 2:17–19; Alma 34:19–29; D&L 19:35; 42:42; 75:28–29; 104:78; Moise 5:1

Ajutor pentru predare

„Pentru a ajuta cursanții să se pregătească să răspundă la întrebări, le puteți spune, înainte ca ceva să fie citit sau prezentat, că le veți cere răspunsurile... De exemplu, puteți să spuneți: «Ascultați în timp ce citesc acest pasaj, pentru ca dumneavoastră să puteți împărtăși ceea ce vă interesează cel mai mult din acesta» (*Predarea, nu este chemare mai mare* [1999], p. 69).

Note

1. Heber J. Grant, în Conference Report, oct. 1936, p. 3.
2. „Church Welfare – Economically Socially Spiritually Sound”, în cadrul adunării Welfare Agricultural, 7 oct., 1972, p. 5.
3. Sheri Dew, *Ezra Taft Benson: A Biography* (1987), p. 119.
4. „Ministering to Needs through the Lord’s Storehouse System”, *Ensign*, mai 1977, p. 84.
5. În Conference Report, oct. 1945, p. 160, 163, 164.
6. „Ministering to Needs through the Lord’s Storehouse System”, p. 83; citându-l pe Heber J. Grant, în Conference Report, oct. 1936, p. 3.
7. „Prepare Ye”, *Ensign*, ian. 1974, p. 81.
8. În Conference Report, apr. 1967, p. 61.
9. „Prepare for the Days of Tribulation”, *Ensign*, nov. 1980, p. 32.
10. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, p. 481.
11. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, p. 484.
12. „Ministering to Needs through the Lord’s Storehouse System”, p. 83.
13. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, p. 485.
14. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, p. 481.
15. „Prepare for the Days of Tribulation”, p. 32–33, 34.
16. „The Ten Commandments: America at the Crossroads”, *New Era*, iulie 1978, p. 39.
17. „Prepare for the Days of Tribulation”, p. 32; citând din *Welfare Plan Handbook* (1952), p. 2, citat de Marion G. Romney în „Church Welfare – Some Fundamentals”, *Ensign*, ian. 1974, p. 91.
18. „Prepare Ye”, p. 69.
19. „Pay Thy Debt, and Live”, *Ensign*, iunie 1987, p. 3–4.
20. În Conference Report, apr. 1957, p. 54.
21. „Pay Thy Debt, and Live”, p. 4, 5.

Să ducem lumii Evanghelia

„Suntem fericiți pentru că suntem parteneri ai Tatălui nostru Ceresc în această lucrare măreață de salvare și exaltare a copiilor Săi.”

Din viața lui Ezra Taft Benson

Pentru președintele Ezra Taft Benson, munca misionară a fost o tradiție de familie. „Familia tatălui meu era alcătuită din unsprezece copii”, a explicat el. „Noi, toți cei unsprezece, am slujit în misiuni. Soția mea a slujit, de asemenea, în misiune și a avut plăcerea ca mama ei văduvă să slujească alături de ea în ultimele șase luni [ale misiunii ei]. Când tatăl meu a plecat în misiune, eu îmi amintesc, fiind cel mai mare fiu, de scrisorile pe care ni le-a trimis din câmpul misiunii din Vestului mijlociu al Statelor Unite. Acolo, în acel cămin, a pătruns un spirit al muncii misionare care nu a mai plecat și pentru care sunt profund recunoscător.”¹

Președintele Benson a slujit în calitate de misionar cu timp deplin în Misiunea Britanică din anul 1921 până în anul 1923 și „spiritul muncii misionare” l-a însoțit mult după trecerea acelor doi ani și jumătate. De exemplu, fiind secretar al agriculturii în administrația Statelor Unite din anul 1953 până în anul 1961, el a interacționat cu mulți oameni de alte credințe. În timpul conferinței generale din luna aprilie a anului 1961, el le-a spus sfinților: „Am o listă cu numele a aproape 9.000 de oameni cu care m-am întâlnit într-un context oficial. Sper să le pot oferi pliante tuturor. Mi-aș dori ca fiecare dintre ei să poată auzi Evanghelia. Îmi doresc ca toți copiii Tatălui nostru să se poată bucura de binecuvântările pe care le aduc acceptarea și trăirea conform Evangheliei lui Isus Hristos”².

„De bunăvoie, ne oferim timpul și bunurile cu care El ne binecuvântează în vederea întemeierii împărăției Sale pe pământ.”

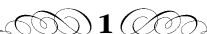
Entuziasmul președintelui Benson față de munca misionară a continuat și în ultimii săi ani de viață și își dorea ca toți membrii Bisericii să aibă același entuziasm. Li s-a adresat direct tinerilor băieți despre faptul de a se pregăti pentru slujirea misionară cu timp deplin. „Pregătiți-vă acum”, a spus el. „Pregătiți-vă din punct de vedere fizic, mental, social și spiritual.”³ El i-a îndemnat pe părinți să-și îndrume fiii pe parcursul acestei pregătiri. De asemenea, el a sfătuit tinerele fete și membrii mai în vârstă ai Bisericii să se gândească în mod serios să slujească în misiune cu timp deplin. Și i-a îndemnat pe toți membrii Bisericii să împărtășească Evanghelia vecinilor lor.

Președintele Thomas S. Monson a vorbit despre o perioadă în care dragostea președintelui Benson pentru munca misionară a inspirat un viitor misionar: „Într-o zi de vineri, el și sora Benson au participat, ca de obicei, la o sesiune în Templul Jordan River. Cât timp s-a aflat acolo, președintele Benson a fost abordat de un tânăr băiat care l-a salutat cu bucurie în inimă și l-a anunțat că fusese chemat să slujească în misiune cu timp deplin. Președintele Benson l-a luat pe misionarul recent chemat de mână și, cu un zâmbet pe buze, i-a spus: «Ia-mă cu tine! Ia-mă cu tine!». Acel misionar a depus mărturie că, într-un fel, l-a *luat* pe președintele Benson cu el în misiune, întrucât această întâmplare a demonstrat dragostea trainică a președintelui Benson, devotamentul său față de munca misionară și dorința sa de a fi mereu în slujba Domnului”⁴.

Dragostea pentru toți copiii Tatălui Ceresc s-a aflat în centrul devotamentului cu care președintele Benson a împărtășit Evanghelia: „Copiii Tatălui nostru au nevoie de Evanghelie... Eu știu că Domnul îi iubește și, fiind slujitorul său umil, port o dragoste în inima mea pentru toate milioanele de oameni din această lume”⁵. Meditând asupra puterii dragostei Salvatorului, el a depus mărturie că „binecuvântările noastre se vor înmulți pe măsură ce vom împărtăși dragostea Sa aproapelui nostru”⁶.

Făcând muncă misionară întreaga sa viață și încurajându-i pe sfinți să facă același lucru, președintele Benson a putut afirma: „Am simțit bucuria muncii misionare. Nu există o muncă în toată lumea care vă poate aduce o bucurie și o fericire personală mai mari”⁷.

Învățăături ale lui Ezra Taft Benson

Lumea flămânzește după adevărata religie, iar noi o avem.

După glorioasa apariție a lui Dumnezeu Tatăl și a Fiului Său, Isus Hristos, în fața lui Joseph Smith, se pare că prima mare responsabilitate a Bisericii restaurate a fost de a proclama Evanghelia lumii – tuturor copiilor Tatălui nostru.

A fost într-adevăr un eveniment de o mare importanță – o experiență care a implicat sacrificiu, bucurie, greutate, curaj și, mai ales, dragoste pentru semeni. Nicăieri pe acest pământ nu veți găsi un eveniment la fel de impresionant. Da, pentru îndeplinirea acestei lucrări a dragostei s-a plătit cu sânge, sudoare și lacrimi. Și de ce am făcut această lucrare? Deoarece Dumnezeu cerurilor ne-a poruncit acest lucru; deoarece El Își iubește copiii și este voia Sa ca toate milioanele de persoane de pe pământ să aibă ocazia de a asculta și, conform voinței lor, să accepte și să trăiască în acord cu principiile mărețe, care ne oferă salvare și exaltare, ale Evangheliei lui Isus Hristos.⁸

Sunt convins că lumea nu are nevoie de nimic altceva decât de Evanghelia lui Isus Hristos iar oamenii lumii vor să aibă ceea ce Evanghelia le poate oferi, doar că nu își dau seama de acest lucru. Ei vor ancora oferită de Evangheliie, care le oferă răspunsurile la problemele pe care le au de înfruntat; acest lucru le aduce un sentiment de siguranță și de pace interioară. Dragii mei frați și dragile mele surori, Evanghelia este singura soluție pentru problemele lumii.⁹

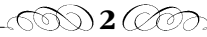
Doar Evanghelia va salva lumea de la calamitatea reprezentată de propria autodistrugere. Doar Evanghelia va uni în pace oamenii de toate rasele și naționalitățile. Doar Evanghelia va aduce bucurie, fericire și salvare oamenilor.¹⁰

Lumea flămânzește după adevărata religie, iar noi o avem.¹¹

Acesta este mesajul glorios, pe care dorim să-l împărtășim lumii că, prin intermediul lui Dumnezeu Tatăl și a Fiului Său Isus Hristos, împărăția lui Dumnezeu a fost restaurată. Este cel mai măreț mesaj primit de la învierea lui Isus Hristos.¹²

Acceptăm cu umilință și recunoștință această mare responsabilitate care a fost oferită Bisericii. Suntem fericiți pentru că suntem parteneri ai Tatălui nostru Ceresc în această lucrare măreață de salvare și exaltare a copiilor Săi. De bunăvoie, ne oferim timpul și bunurile cu care El ne binecuvântează în vederea întemeierii împărăției Sale pe pământ. Știm că aceasta este cea mai importantă îndatorire a noastră și marea noastră ocazie. Acest spirit a caracterizat munca misionară a Bisericii lui Isus Hristos în toate perioadele. A fost un semn remarcabil al inaugurării dispensației plenitudinii timpurilor – timpul nostru. Oriunde se găsesc sfinți din zilele din urmă, se găsește și acest spirit al sacrificiului altruist pentru cea mai importantă cauză din lume.¹³

Avem o misiune măreață. Trebuie să fim pregătiți, fie că suntem tineri sau în vârstă. Trebuie să avem o influență benefică asupra națiunilor, fiind fideli principiilor neprihănirii.¹⁴

Cu toții putem fi misionari, indiferent de circumstanțele sau de poziția socială pe care le avem în viață.

Ca membri ai Bisericii Domnului, trebuie să luăm munca misionară în serios. Dacă lucrați așa cum ar trebui, dacă îndrăgiți această muncă, veți ajuta la salvarea sufletelor copiilor oamenilor.¹⁵

Împărtășirea Evangheliei nu numai că trebuie privită ca o îndatorire a preoției, dar trebuie să fim dornici și de a face această muncă cu mare bucurie și nerăbdare. Adevăratul scop al împărtășirii Evangheliei este de a aduce suflete la Hristos, de a le propovădui copiilor Tatălui nostru Ceresc și de a-i boteza, pentru ca noi să ne putem bucura împreună cu ei (vezi D&L 18:15) în împărăția Tatălui nostru.¹⁶

Cu toții avem această mare responsabilitate. Nu o putem ignora. Niciun bărbat sau nicio femeie să nu creadă că datorită locului unde locuim, datorită locului nostru în societate sau datorită profesiei sau statutului nostru suntem scutiți de această responsabilitate.¹⁷

Tineri băieți și tinere fete

Sperăm că fiecare tânăr băiat plănuiește să fie un mesager al Domnului.¹⁸

Cum dezvoltați în băieți o mare dorință de a sluji? Nu așteptați... să-i ajutați să se decidă să slujească în misiune. Îi ajutați să se decidă atunci când au nouă, zece sau unsprezece ani! Căminul este locul de unde începe pregătirea tinerilor băieți. Și *fiecare* tânăr băiat trebuie să fie pregătit, în propriul cămin, să slujească.

Primele pregătiri constau din a-l învăța pe tânărul băiat cum să se roage, a-i citi povești din Cartea lui Mormon și din alte scripturi, a ține seri în familie și a-i oferi ocazia să predea o parte din lecție, a-l învăța principiile curățeniei morale, a-i deschide un cont de economii pentru misiunea sa, a-l învăța cum să muncească și a-i oferi ocazii de a le sluji altora.¹⁹

Dorim ca tinerii băieți care încep o misiune să o înceapă fiind dispuși „să muncească din greu”, având o credință care izvorăște din propria neprihănire și ca urmare a trăirii conform unor standarde înalte, pentru ca astfel să poată avea o misiune frumoasă și productivă.²⁰

Domnul Își dorește ca fiecare tânăr băiat să slujească în misiune cu timp deplin... Un tânăr băiat nu poate face ceva mai importat decât atât. Studiile pot aștepta. Bursele pot fi amânate. Atingerea unor țeluri profesionale poate fi amânată. Da, chiar și căsătoria în templu ar trebui amânată până când tânărul băiat a slujit în mod onorabil într-o misiune cu timp deplin pentru Domnul...

Tinerele fete... pot avea, de asemenea, ocazia de a sluji în misiune cu timp deplin. Sunt recunoscător pentru că soția mea eternă a slujit în misiune în Hawaii înainte de a ne căsători în Templul Salt Lake și sunt încântat pentru că trei nepoate de-ale mele au slujit în misiuni cu timp deplin. Printre cei mai buni misionari ai noștri se numără surori tinere.²¹

Misionari în vârstă

Avem nevoie de mai mulți misionari în vârstă care să facă muncă misionară.²²

Multe cupluri în vârstă pot sluji în misiuni. Făcând acest lucru, vor vedea că o misiune le va aduce binecuvântări copiilor, nepoților și strănepoților lor, care altfel nu ar putea fi primite. Vor fi un exemplu minunat pentru urmașii lor.²³

„Domnul Se așteaptă ca noi să fim misionari.”

Multe cupluri pot depune mărturie că slujirea lor misionară a reprezentat una dintre cele mai fericite perioade petrecute împreună, deoarece erau complet devotați unui singur scop – munca misionară.²⁴

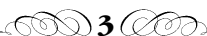
Membri care fac muncă misionară

Trebuie să subliniem nevoia ca membrii să facă mai multă muncă misionară. Experiența ne-a dovedit că acest gen de muncă misionară este cel mai rodnic. Munca misionară făcută de membri reprezintă una dintre cheile creșterii individuale a membrilor noștri. Sunt ferm convins că munca misionară făcută de membri va duce la creșterea spiritualității din cadrul oricărei episcopii în care aceasta este realizată.²⁵

Cât timp a trecut de când ați mai invitat un vecin la adunarea de împărtășanie, la o conferință de țarăș sau să vină la dumneavoastră acasă, pentru a participa la o seară în familie? Cât timp a trecut de când ați avut o conversație adevărată despre Evanghelie? Acestea sunt experiențe bazate pe alegeri.²⁶

Domnul îi va sprijini pe membri în munca lor misionară dacă ei au credința de a încerca s-o facă.²⁷

Este timpul să ne lărgim orizontul și să obținem o privirea de ansamblu asupra importanței acestei lucrări mărețe. Domnul Se așteaptă să facem aceasta. Nu este suficient să fim membri ai Bisericii, să mergem la adunările de împărtășanie, să ne plătim zeciuiala și să contribuim la programul de bunăstare. Aceste lucruri sunt bune – dar nu este suficient. Domnul Se așteaptă ca noi să fim misionari, să trăim conform Evangheliei – da, în toată plenitudinea ei, și să ajutăm la clădirea împărăției Sale.²⁸

Cartea lui Mormon este mărețul reper pe care trebuie să-l folosim în munca noastră misionară.

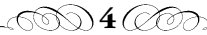
Cartea lui Mormon se adresează atât membrilor, cât și celor care nu sunt membri ai Bisericii. Împreună cu Spiritul Domnului, Cartea lui Mormon este cea mai importantă unealtă pe care Dumnezeu ne-a dat-o pentru a converti lumea. Dacă dorim să salvăm suflete, trebuie să folosim unealta pe care Dumnezeu ne-a oferit-o pentru a îndeplini această sarcină – Cartea lui Mormon.

Citind Cartea lui Mormon, vom fi convinși să mergem în misiune. Avem nevoie de mai mulți misionari. Dar avem nevoie, de asemenea, de misionari mai bine pregătiți care să vină din episcopiiile, ramurile și căminele lor și care cunosc și îndrăgesc Cartea lui Mormon. Avem nevoie de misionari care au o mărturie puternică despre divinitatea acesteia și care, cu ajutorul Spiritului, pot să invite simpatizanții să citească și să mediteze asupra celor citite, fiind complet siguri că Domnul le va arăta adevărul prin puterea Duhului Sfânt. Avem nevoie de misionari care trăiesc conform standardelor mesajului nostru.²⁹

Cartea lui Mormon este mărutul reper pe care trebuie să-l folosim în munca noastră misionară. Ne arată că Joseph Smith a fost un profet. Conține cuvintele lui Hristos și marea ei misiune este să aducă oamenii la Hristos. Toate celelalte lucruri sunt secundare. Cea mai importantă întrebare pe care cineva și-o poate adresa când citește Cartea lui Mormon este: „Dorești să înveți mai multe lucruri despre Hristos?”. Cartea lui Mormon este cea mai eficientă unealtă pentru a găsi oamenii care sunt pregătiți să accepte Evanghelia. Nu conține lucruri care sunt „plăcute lumii”, prin urmare cei din lume nu sunt interesați de ea. Este ca o sită măreață (vezi 1 Nefi 6:5).

Este o diferență între un convertit care își are credința construită pe stânca lui Hristos prin intermediul Cărții lui Mormon și se ține cu putere de bara de fier și unul care nu o are.³⁰

Nu trebuie să uităm că Domnul Însuși ne-a oferit Cartea lui Mormon ca o mărturie cheie despre El. Cartea lui Mormon este totuși cea mai puternică unealtă a noastră privind munca misionară. Haideți să o folosim!³¹

Pentru a avea succes în munca misionară, trebuie să avem Spiritul, să dobândim umilință, să iubim oamenii și să lucrăm cu sârguință.

Misionarii se întrebă uneori: „Cum pot să am eu succes? Cum poate deveni cineva eficient în munca misionară?”. Iată patru elemente cheie testate prin care puteți avea succes în munca misionară, care pot fi puse în practică atât de misionari, cât și de membri.

Primul, străduiți-vă să aveți Spiritul.

Pentru a avea succes, trebuie să avem cu noi Spiritul Domnului. Am fost învățați că Spiritul nu va locui în temple nesfințite. Prin urmare, una dintre primele noastre priorități este să ne asigurăm că propriile vieți sunt în ordine. Domnul a afirmat: „Curățiți-vă, cei ce purtați vasele Domnului” (Doctrină și legăminte 38:42).

Salvatorul ne-a dat legea Sa despre predicarea Evangheliei Sale: „Spiritul vă va fi dat vouă prin rugăciunea făcută cu credință; și dacă nu primiți Spiritul, nu veți propovădui” (Doctrină și legăminte 42:14).³²

Dacă este un mesaj pe care l-am repetat fraților mei din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, acela este că Spiritul este Cel care contează. Spiritul este Cel care primează. Nu știu cât de des am spus acest lucru, dar nu mă satur niciodată să-l spun – Spiritul este Cel care contează cel mai mult.³³

Al doilea, dobândiți umilință.

Domnul a spus că nimeni nu poate oferi ajutor în această lucrare dacă nu este umil și plin de dragoste. (Vezi Doctrină și legăminte 12:8.) Dar umilința nu înseamnă slăbiciune. Nu înseamnă timiditate; nu înseamnă frică. [Noi] putem fi umili și, de asemenea, lipsiți de frică. [Noi] putem fi umili și, de asemenea, curajoși. Umința înseamnă recunoașterea dependenței noastre față de o putere superioară, o nevoie constantă de sprijinul Domnului în realizarea lucrării Sale.³⁴

Nu putem face această lucrare singuri. Aceasta este lucrarea Sa. Aceasta este Evanghelia Sa. Trebuie să beneficiem de ajutorul Său. Trebuie să-l cerem, să muncim pentru a-l obține, să ne revărsăm sufletul către Domnul pentru a-l primi.³⁵

Al treilea, iubiți oamenii.

Trebuie să dezvoltăm dragoste față de oameni. Trebuie să le oferim compasiune izvorâtă din dragostea pură a Evangheliei, având dorința de a-i înălța, de a-i face mai buni, de a-i îndruma pe calea unei vieți mai pure, mai curate care, în final, să le aducă exaltarea în împărăția celestială a lui Dumnezeu. Atragem atenția asupra calităților deosebite ale oamenilor cu care ne asociem și pe care îi iubim în calitatea lor de copii ai lui Dumnezeu, pe care El îi iubește...

Nu vom fi niciodată eficienți până când nu vom învăța să avem compasiune pentru toți copiii Tatălui nostru – până când nu vom învăța să-i iubim. Oamenii simt când le este oferită dragoste. Mulți tânjesc după aceasta. Când le vom împărtăși sentimentele, ei, la rândul lor, vor fi plini de bunăvoință față de noi. Ne vom fi făcut un prieten.³⁶

Avem o mare îndatorire de a ne iubi aproapele. Este a doua dintre cele două mari porunci. Mulți dintre vecinii noștri nu sunt încă membri ai Bisericii. Trebuie să fim vecini buni. Trebuie să-i iubim pe toți copiii Tatălui nostru și să ne asociem cu ei.

Mă rog cu tărie ca noi să fim plini de dragostea lui Dumnezeu față de aproapele nostru!³⁷

Al patrulea, lucrați cu sârguință.

Dacă dorim să păstrăm Spiritul, trebuie să *lucrăm*. Nu există o bucurie și o satisfacție mai mari decât să știm că, după o zi grea de muncă, am făcut tot ce am putut.

Unul dintre cele mai mari secrete ale muncii misionare este munca. Dacă un misionar lucrează, el va avea Spiritul; dacă va avea Spiritul, el va preda cu ajutorul Spiritului; dacă predă cu ajutorul Spiritului, el va atinge inimile oamenilor și va fi fericit... Muncă, muncă, muncă – nu există un înlocuitor corespunzător, mai ales în munca misionară.³⁸

Știu că Dumnezeu trăiește. Aceasta este lucrarea Sa. El ni s-a adresat din nou din ceruri cu un mesaj pentru întreaga lume; nu doar pentru sfinții zilelor din urmă, ci pentru toți frații și toate surorile noastre, atât din Biserică, cât și din afara acesteia. Fie ca Dumnezeu să ne dea tăria de a duce acest mesaj întregii lumi, de a trăi conform Evangheliei, de a menține standardele Bisericii, pentru ca noi să primim binecuvântările promise.³⁹

Sugestii pentru studiu și predare

Întrebări

- De ce lumea „nu are nevoie de nimic altceva” decât de Evanghelie? (Pentru câteva exemple, vezi secțiunea 1.) Care sunt câteva dintre adevărurile restaurate după care credeți că „lumea flămânzește”?
- În timp ce recapitulați secțiunea 2, gândiți-vă ce sfat vi se aplică dumneavoastră și familiei dumneavoastră. În ce moduri poate fiecare dintre noi, indiferent de împrejurări, să împărtășească Evanghelia? Ce putem face pentru a ne pregăti să slujim într-o misiune cu timp deplin? Ce putem face pentru a-i ajuta pe alții să se pregătească pentru a sluji într-o misiune cu timp deplin?
- Președintele Benson a spus că scriptura Cartea lui Mormon este „cea mai importantă unealtă pe care Dumnezeu ne-a dat-o pentru a converti lumea” (secțiunea 3). Când ați văzut oameni care s-au

convertit datorită studiului din Cartea lui Mormon? Cum putem să fim mai eficienți în împărtășirea Cărții lui Mormon?

- Președintele Benson ne-a împărtășit „patru elemente cheie testate prin care [putem] avea succes în munca misionară” (secțiunea 4). De ce credeți că aceste elemente cheie ne ajută să avem succes în munca misionară? Ce exemple de oameni care urmează aceste principii ați văzut?

Scripturi suplimentare

Marcu 16:15; 1 Timotei 4:12; Alma 17:2–3; 26:1–16; D&L 4; 12:7–9; 15:4–6; 88:81; 123:12–17

Ajutor pentru studiu

„Împărtășiți ceea ce învățați. Pe măsură ce faceți aceasta, gândurile dumneavoastră vor deveni mai clare și puterea dumneavoastră de reținere va crește” (*Predarea, nu este chemare mai mare* [1997], p. 17).

Note

1. „Our Responsibility to Share the Gospel”, *Ensign*, mai 1985, p. 8.
2. În Conference Report, apr. 1961, p. 112–113.
3. „Preparing Yourself for Missionary Service”, *Ensign*, mai 1985, p. 37.
4. Thomas S. Monson, „God Be with You Till We Meet Again”, *Ensign*, nov. 1990, p. 87.
5. În Conference Report, apr. 1970, p. 129.
6. „Life Is Eternal”, *Ensign*, iunie 1971, p. 34.
7. *The Teachings of Ezra Taft Benson* (1988), p. 213.
8. În Conference Report, apr. 1970, p. 128.
9. În Conference Report, apr. 1961, p. 113.
10. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, p. 188.
11. În Conference Report, apr. 1955, p. 49.
12. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, p. 110.
13. *God, Family, Country: Our Three Great Loyalties* (1974), p. 49–50.
14. În Conference Report, oct. 1950, p. 147.
15. „Of the Most Worth”, *New Era*, iunie 1989, p. 4.
16. „Of the Most Worth”, p. 6.
17. „Our Responsibility to Share the Gospel”, p. 8.
18. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, p. 189.
19. „Our Responsibility to Share the Gospel”, p. 7.
20. „To the Youth of the Noble Birthright”, *Ensign*, mai 1986, p. 45.
21. „To the Young Women of the Church”, *Ensign*, nov. 1986, p. 83.
22. „To the Elderly in the Church”, *Ensign*, nov. 1989, p. 5.
23. „A Sacred Responsibility”, *Ensign*, mai 1986, p. 78.
24. „Our Responsibility to Share the Gospel”, p. 8.
25. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, p. 208–209.
26. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, p. 210.
27. „Of the Most Worth”, p. 4–6.
28. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, p. 211.
29. „Of the Most Worth”, p. 6.
30. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, p. 203–204.

31. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, p. 204.
32. *Come unto Christ* (1983), p. 91–92.
33. Seminar for New Mission Presidents, 3 apr. 1985.
34. *Come unto Christ*, p. 94.
35. „Principles for Performing Miracles in Missionary Work”, seminar pentru noii președinți de misiune, 21 iunie 1988.
36. *Come unto Christ*, p. 96.
37. „Our Responsibility to Share the Gospel”, p. 8.
38. *Come unto Christ*, p. 96, 97.
39. În Conference Report, oct. 1943, p. 21.

Un scop al unui țăruș este de a „uni și desăvârși pe membrii... asigurându-le accesul la programele Bisericii, la rânduiei și la învățăturile Evangheliei”.

„Întărește-ți țărushi”

„Țărushi și districtele Sionului sunt simboluri ale locurilor sfinte, despre care a vorbit Domnul, în care sfinții Săi se vor aduna în zilele din urmă pentru a se refugia de furtună.”

Din viața lui Ezra Taft Benson

În data de 13 ianuarie 1935, membrii din Țărușul Boise, Idaho l-au susținut pe Ezra Taft Benson, care atunci avea 35 de ani, pentru a fi primul consilier în președinția țărushiului lor. Sub îndrumarea președintelui Scott S. Brown, președintelui Benson i s-au oferit multe ocazii de a sluji, conduce și propovădui. De exemplu, el a avut un rol major în aducerea înapoi în Biserică a unui deținător al Preoției lui Melhisedec¹ și a ajutat la coordonarea activității de implementare a programului de bunăstare al Bisericii în țărush.²

În anul 1938, țărushul crescuse și avea peste 8.000 de membri, astfel încât Prima Președinție a dispus împărțirea acestuia în trei țărushi. Președintele Benson a spus că a fost „șocat” când, în data de 27 noiembrie 1938, a fost chemat să conducă unul dintre acei țărushi. Soția sa, Flora, le-a spus copiilor lor că era o binecuvântare ca tatăl lor să primească acea chemare.³

Slujirea președintelui Benson în calitate de președinte de țărush a reprezentat o binecuvântare pentru întregul țărush. El a continuat să predice principiile bunăstării și a acordat o atenție deosebită tineretului. Înainte de o sesiune din cadrul unei conferințe de țărush, el a observat că mai mulți tineri băieți încercau să iasă pe furiș din capelă. „Au pornit încet din capătul holului spre ușa din spate, fiind atenți la hol pentru a se asigura că nimeni nu îi va vedea ieșind. Atunci, [el] a ieșit din biroul său, a evaluat situația și și-a întins brațele pentru a-i îmbrățișa pe băieți. «Mă bucur să vă văd, băieți»,

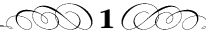
a spus el. «Haideți să mergem la conferință împreună». I-a condus până la banca din față și, puțin mai târziu, i-a rugat să-și depună mărturiile.”⁴

După nici doar două luni de când președintele Benson și-a început slujirea ca președinte de țarăș, a avut parte de o altă surpriză. I-a fost oferită slujba de secretar executiv al Consiliului Național al Cooperativelor de Fermieri, ceea ce însemna că trebuia să lucreze în Washington, D.C. La început, a refuzat oferta dar, după ce s-a consultat cu Flora și cu Prima Președinție, el a acceptat-o.⁵ Pe data de 26 martie 1939, când a fost eliberat din chemarea de președinte de țarăș, a scris că această zi a fost „cea mai dificilă zi din viața [sa]... Când m-am adresat [membrilor țarășului], am fost foarte binecuvântat de Domnul, dar mi-a fost greu să îmi stăpânesc emoțiile. Nu există oameni mai buni în toată lumea [și] îi iubesc pe toți”⁶.

Familia Benson s-a mutat în Bethesda, Maryland, care era aproape de Washington, D.C. După ceva mai mult de un an, președintele Rudger Clawson, președintele Cvorumului celor Doisprezece Apostoli, și vârstnicul Albert E. Bowen, de asemenea membru al Cvorumului celor Doisprezece, au vizitat zona pentru a organiza un nou țarăș. Președintele Clawson s-a întâlnit cu Ezra Taft Benson și a spus: „Frate Benson, Domnul dorește ca tu să fii președintele acestui țarăș. Ce ai de spus în privința acestui lucru?”. Din nou, președintele Benson a fost surprins. A spus: „Nu îi cunosc pe acești oameni. Locuiesc aici de aproape un an”⁷. Dar a acceptat cu umilință chemarea și a prezidat asupra a peste 2.000 de membri într-un țarăș mare din punct de vedere geografic. Flora a spus despre slujirea lui în calitate de președinte de țarăș: „Îi place foarte mult. Nu funcția contează pentru el, ci bucuria faptului că poate să ajute pe cât mai mulți posibil să cunoască adevărul Evangheliei”⁸.

Mai târziu, în calitate de apostol, președintele Benson a vizitat țarăși din toată lumea. El a spus: „Uneori, după ce mă întorceam din vizitele făcute în țarăși, îi spuneam soției mele că nu știu exact cum va fi raiul, dar nu aș putea cere acolo ceva mai deosebit decât să am plăcerea și bucuria de a mă asocia cu felul de bărbați și femei pe care îi întâlnesc în conducerile țarășilor și episcopiiilor din Sion și din misiunile de pe pământ. Într-adevăr, suntem foarte binecuvântați”⁹.

Învățăături ale lui Ezra Taft Benson

Ca membri ai Bisericii, ne adunăm în țărushi Sionului.

Uneori, cei care nu sunt membri întrebă: „Ce este un țărush?” De asemenea, chiar și membrii întrebă: „Care este semnificația unui țărush? Ce înseamnă el pentru noi, ca membri?”

Pentru cei care nu sunt membri, un țărush este asemănător unei dioceze din alte biserici. Un țărush este o zonă geografică care cuprinde un anumit număr de episcopii (congregații locale) și care este prezidată de o președinție.

Pentru membri, termenul *țărush* este o expresie simbolică. Imaginați-vă un cort mare ținut de frânghii întinse către numeroși țărushi care sunt bine înfipti în pământ. Profetii au asemănat Sionul din zilele din urmă cu un cort mare care acoperă întregul pământ [vezi Isaia 54:2; 3 Nefi 22:2]. Acel cort este susținut de frânghii care sunt strâns legate de țărushi. Desigur, acei țărushi reprezintă diferite organizații răspândite pe întreg pământul. În prezent, Israel este adunat în diferiți țărushi ai Sionului.¹⁰

Un țărush are cel puțin patru scopuri.

1. Fiecare țărush, asupra căruia prezidează trei înalți preoți și care este sprijinit de doisprezece bărbați care alcătuiesc un înalt consiliu, devine o biserică în miniatură pentru sfinții dintr-o anumită zonă geografică. Scopul este de a-i uni și desăvârși pe membrii care locuiesc între acele granițe, asigurându-le accesul la programele Bisericii, la rânduieli și la învățăturile Evangheliei.

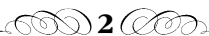
2. Membrii țărushilor trebuie să fie modele sau standarde de neprihănire.

3. Țărushi trebuie să fie un mijloc de apărare. Membrii realizează acest lucru pe măsură ce se unesc sub conducerea oficanților locali ai preoției și se dedică îndatoririi lor și ținerii legămintelor. Acele legăminte, dacă sunt ținute, devin o protecție împotriva greșelilor, răului sau calamităților.

Construim temple doar unde avem țărushi. Binecuvântările și rânduielile din templu ne pregătesc pentru exaltare. Desigur, nu se poate ca fiecare țărush să aibă un templu, dar în prezent suntem

martorii unor extinderi remarcabile, da, chiar miraculoase, în ceea ce privește construirea de temple în diferite părți ale lumii. O astfel de extindere le permite membrilor Bisericii să primească toate binecuvântările Domnului.

4. Țărușii sunt un adăpost împotriva furtunii care va fi abătută asupra pământului.¹¹

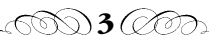

Țărușii sunt organizați pentru a-i ajuta pe părinți să le predice Evanghelia propriilor copii și să-i îndrume către rânduielile necesare salvării.

În Doctrină și legăminte citim:

„Și din nou, dacă sunt părinți care au copii în Sion sau *în oricare dintre țărușii lui* organizați, care nu îi învață, când au opt ani, să înțeleagă doctrina pocăinței, a credinței în Hristos, Fiul Dumnezeuului cel Viu, și a botezului și a darului Duhului Sfânt prin așezarea mâinilor, păcatul va fi asupra capetelor părinților. Pentru că aceasta va fi lege pentru aceia care locuiesc în Sion sau *în vreunul dintre țărușii lui care sunt organizați*” (68:25–26; caractere cursive adăugate).

Aici vedem care este unul dintre scopurile principale ale țărușilor. Ei sunt organizați pentru a-i ajuta pe părinții „care au copii în Sion” să-i învețe Evanghelia lui Isus Hristos și să înfăptuiască rânduielile necesare salvării. Țărușii sunt înființați în vederea desăvârșirii sfinților, iar această dezvoltare începe în sânul căminului cu o instruire evanghelică eficientă.¹²

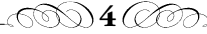
Pe măsură ce membrii țărușului reflectă standardul de sfințenie al Domnului, țărușul devine un simbol frumos pe care toată lumea îl vede.

Domnul afirmă: „Pentru că Sionul trebuie să crească în frumusețe și în sfințenie; granițele lui trebuie să fie largite; țărușii lui trebuie întăriți; da, adevărat vă spun vouă, Sionul trebuie să se trezească și să-și pună veșmintele frumoase” (Doctrină și legăminte 82:14).

Aici, Domnul face cunoscut un alt mare scop al țărușului: să fie un simbol frumos pe care toată lumea să-l vadă. Expresia „să-și pună veșmintele frumoase” se referă, desigur, la sfințenia interioară

pe care fiecare membru care se numește sfânt trebuie să o dobândească. Sionul înseamnă „cei care au inima pură” (Doctrină și legăminte 97:21).

Țărușii Sionului sunt întăriți și granițele Sionului mărite pe măsură ce membrii reflectă standardul de sfințenie pe care Domnul îl așteaptă de la oamenii Săi aleși.¹³

Fiecare țăruș reprezintă un mijloc de apărare și un refugiu împotriva dușmanilor văzuți și nevăzuți.

Totuși, o altă revelație primită de la Domnul ne oferă următoarea explicație despre scopul țărușilor: „Adevărat vă spun vouă tuturor: Ridicați-vă și străluciți pentru ca lumina voastră să fie un steag pentru națiuni; și pentru ca adunarea în ținutul Sionului și în țărușii săi să poată fi pentru apărare și pentru refugiu împotriva furtunii și împotriva mâniei când aceasta va fi revărsată fără amestec pe întreg pământul” (Doctrină și legăminte 115:5–6).

În această revelație, găsim porunca de a lăsa lumina noastră să strălucească, astfel încât să devină un standard pentru națiuni. Un standard este o unitate de măsură prin care cineva determină exactitatea sau perfecțiunea. Sfinții trebuie să fie un standard de sfințenie pe care toată lumea să-l vadă. Aceasta este frumusețea Sionului.

Apoi, Domnul a revelat că țărușii Sionului vor fi „pentru apărare și pentru refugiu împotriva furtunii și împotriva mâniei când aceasta va fi revărsată fără amestec pe întreg pământul”. Țărușii sunt un mijloc de apărare pentru sfinți împotriva dușmanilor, atât văzuți, cât și nevăzuți. Mijlocul de apărare reprezintă îndrumarea oferită prin intermediul canalelor preoției care întăresc mărturiile și promovează solidaritatea în cadrul familiei și neprihănirea individuală.

În prefața revelațiilor Sale din Doctrină și legăminte, Domnul ne-a avertizat: „Ziua vine repede; ceasul în care pacea va fi luată de pe pământ și când diavolul va avea putere asupra posesiunilor lui” [Doctrină și legăminte 1:35].

Astăzi... suntem martorii împlinirii acestei previziuni în care Satana, cu o furie nepotolită, își arată puterea asupra „[posesiunii] lui” – pământul. Niciodată influența lui nu a fost atât de mare și doar

Alăturându-ne sfinților, noi observăm că un țărșuș poate fi „pentru apărare și pentru refugiu împotriva furtunii” (D&L 115:6).

cei care-L au pe Duhul Sfânt drept ghid – și care urmează sfaturile primite de la conducătorii preoției – vor fi cruțați de prăpădul produs de influența lui malefică.

Domnul afirmă, de asemenea, în acea prefață că El va avea putere asupra sfinților Săi „și va domni în mijlocul lor” [Doctrină și legăminte 1:36]. El face acest lucru pe măsură ce lucrează prin intermediul slujitorilor Săi aleși și prin intermediul autorităților țărșului și episcopiei.¹⁴

Pe măsură ce Biserica crește, este foarte important să construim bine și trainic și ca potențialii țărșuși să îndeplinească cerințele de bază necesare pentru a avea succes, iar țărșușii actuali să lucreze neîncetat pentru a deveni țărșuși cu adevărat funcționali în ceea ce privește realizările spirituale. Acești țărșuși trebuie să fie punctele de adunare ale Sionului de astăzi, trebuie să fie sanctuare spirituale și să se bizuiască pe forțele proprii din cât mai multe puncte de vedere posibil.¹⁵

Țărșușii și districtele Sionului sunt simboluri ale locurilor sfinte despre care a vorbit Domnul, unde sfinții Săi se vor aduna în zilele

din urmă pentru a se refugia de furtună. Dumneavoastră și copiii dumneavoastră vă veți aduna aici pentru a preaslăvi, pentru a face rânduieli sacre, pentru a socializa, a învăța, a cânta, a dansa, pentru a face teatru, sport și, în general, pentru a vă ajuta unul pe celălalt și pe voi înșivă să deveniți mai buni. Deseori, este considerat un lucru important faptul că ale noastre capele au pe acoperiș un țăruș cu vârful îndreptat spre cer, fiind un simbol al faptului că, întotdeauna, viața noastră trebuie să fie îndreptată către Dumnezeu.¹⁶

Nefi, profetul din Cartea lui Mormon, a prevăzut ziua în care sfinții vor fi împrăștiați în țăruși din toată lumea. El a văzut vremea în care Domnul avea să-i protejeze când furtuni distrugătoare aveau să le amenințe existența. Nefi a profetizat: „Și s-a întâmplat că eu, Nefi, am văzut puterea Mielului lui Dumnezeu cum se pogora asupra sfinților Bisericii Mielului, precum și asupra celor care făcuseră legământ cu Domnul, care erau împrăștiați pe toată fața pământului; iar ei erau înarmați cu dreptate și cu puterea lui Dumnezeu în mare slavă” (Cartea lui Mormon, 1 Nefi 14:14).

Prin intermediul revelațiilor știm că, în zilele din urmă, vor fi primejdii, calamități și persecuții, dar datorită neprihănirii, sfinții vor fi cruțați. Cu siguranță promisiunea Domnului din Cartea lui Mormon va fi îndeplinită: „El îi va apăra pe cei dreپți cu puterea Sa” (1 Nefi 22:17).¹⁷

Sugestii pentru studiu și predare

Întrebări

- După ce ați citit secțiunea 1, cum ați răspunde cuiva care întreabă de ce membrii Bisericii sunt organizați în țăruși?
- Președintele Benson ne-a amintit că țărușii îi ajută pe părinți să le predea Evanghelia propriilor copii și să le pună acestora la dispoziție rânduielile preoției (vezi secțiunea 2). În ce moduri v-a ajutat țărușul în acțiunile desfășurate de dumneavoastră în căminul propriu?
- Când ați văzut membri ai unui țăruș care s-au adunat pentru a stabili un exemplu „pe care toată lumea să-l vadă”? (Vezi secțiunea 3.) Ce ați avut de câștigat din aceste activități?

- În ce moduri poate un țăruș să ne ofere protecție „împotriva dușmanilor, atât văzuți, cât și nevăzuți”? (Vezi secțiunea 4.) Ce ocazii avem de a fi activi în țărușul nostru? Care ar fi câteva dintre binecuvântările pe care le putem primi în timp ce facem aceasta?

Scripturi suplimentare

Isaia 25:3–5; Matei 5:14–16; Moroni 10:31–33; D&L 101:17–21; 133:7–9

Ajutor pentru predare

„Un profesor bun nu se întreabă «Ce voi face astăzi la oră?», ci se întreabă «Ce vor face cursanții mei astăzi la oră?»; nu se întreabă «Ce voi preda astăzi?», ci, mai degrabă, se întreabă «Cum îi voi ajuta pe cursanții mei să descopere ceea ce au nevoie să știe?» (Virginia H. Pearce, „The Ordinary Classroom – a Powerful Place for Steady and Continued Growth”, *Ensign*, nov. 1996, p. 12; citând din *Teaching the Gospel: A Handbook for CES Leaders and Teachers* [1994], p. 13).

Note

1. Vezi capitolul 20 din acest manual.
2. Vezi capitolul 21 din acest manual.
3. Vezi Sheri L. Dew, *Ezra Taft Benson: A Biography* (1987), p. 122; Francis M. Gibbons, *Ezra Taft Benson: Statesman, Patriot, Prophet of God* (1996), p. 104.
4. Sheri L. Dew, bazat pe o relatare de Don Schlurf, în *Ezra Taft Benson: A Biography*, p. 122.
5. Vezi capitolul 1 din acest manual.
6. În *Ezra Taft Benson: A Biography*, p. 144.
7. În *Ezra Taft Benson: A Biography*, p. 156–157.
8. Flora Amussen Benson, citată în *Ezra Taft Benson: A Biography*, p. 159.
9. În Conference Report, oct. 1948, p. 98.
10. *Come unto Christ*, (1983), p. 101.
11. *Come unto Christ*, p. 104–105.
12. *Come unto Christ*, p. 101–102.
13. *Come unto Christ*, p. 102.
14. *Come unto Christ*, p. 103–104.
15. *The Teachings of Ezra Taft Benson* (1988), p. 151.
16. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, p. 151–152.
17. *Come unto Christ*, p. 104.

O viață axată pe Hristos

„Cea mai bună măsură a adevăratei măreții este cât de asemănători Îi suntem lui Hristos.”

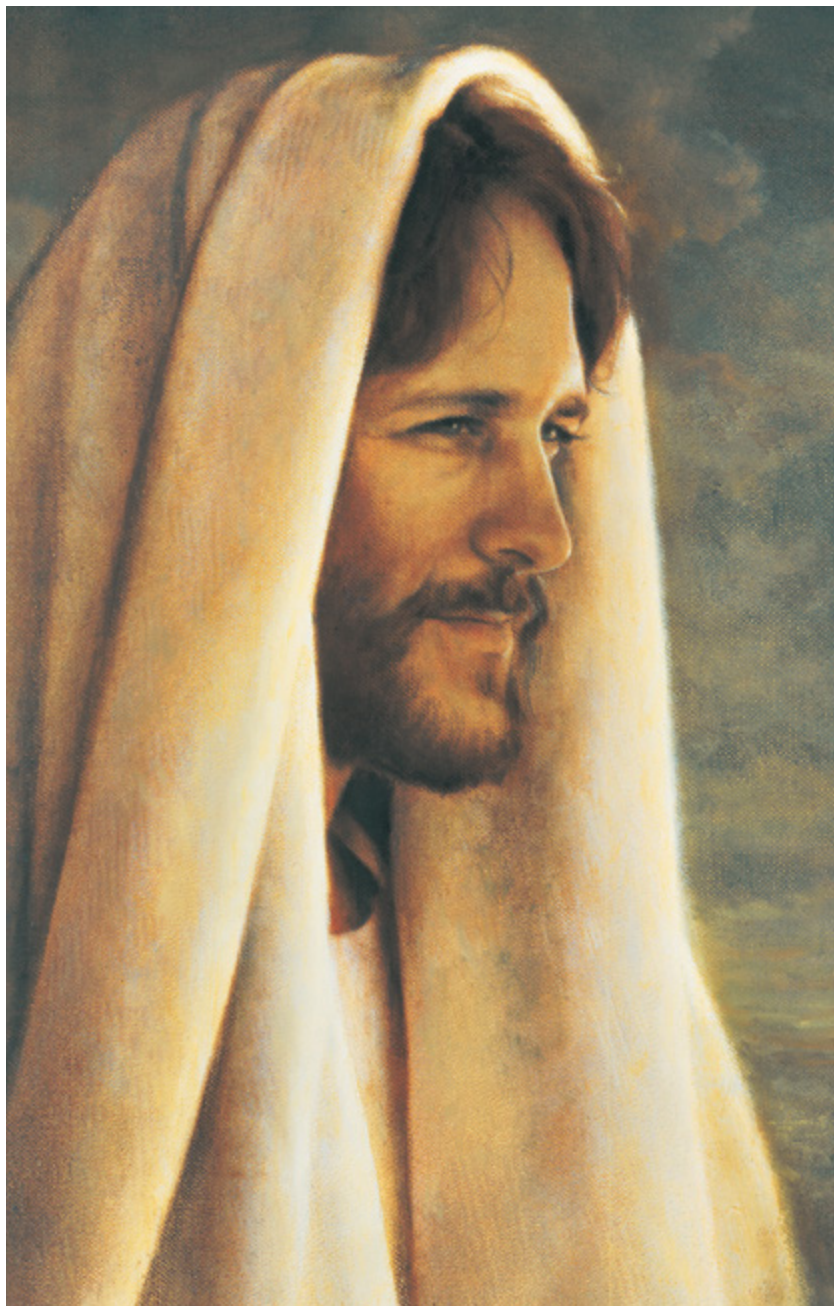
Din viața lui Ezra Taft Benson

Președintele Ezra Taft Benson a citat deseori sfatul Salvatorului dat celor doisprezece ucenici nefiți: „Ce fel de oameni trebuie să fiți voi? Adevărat vă spun Eu vouă, tot așa cum sunt Eu” (3 Nefi 27:27).¹ Acest principiu – nevoia de a fi mai asemănători lui Hristos – a reprezentat o temă care apare frecvent în slujirea președintelui Benson, mai ales în timpul slujirii în calitate de președinte al Cvorumului celor Doisprezece Apostoli și de președinte al Bisericii.

Întrucât și-a dedicat viața slujindu-L pe Domnul, președintele Benson a vorbit cu putere și convingere când și-a împărtășit următoarea mărturie:

„Depun mărturie că nu există o provocare mai mare, mai emoționantă sau care să-ți înobileze mai mult sufletul decât aceea de a încerca să învățăm despre Hristos și de a păși pe urmele Sale. Modelul nostru, Isus Hristos, a mers pe acest pământ fiind «Exemplul». El este avocatul nostru pe lângă Tatăl. El a realizat marele sacrificiu ispășitor pentru ca noi să avem bucurie deplină și să fim exaltați în acord cu harul Său și pocăința și neprihănirea noastră. El a făcut toate lucrurile perfect și ne poruncește ca și noi să fim perfecți ca El și Tatăl Său (vezi 3 Nefi 12:48).

«Ce ar face Isus?» sau «Ce ar dori El ca eu să fac?» sunt întrebările personale cele mai importante ale acestei vieții. A păși pe calea Sa reprezintă cea mai mare realizare a vieții. Viața unui bărbat sau a unei femei poate fi considerată de succes dacă aceasta se aseamănă cât mai mult posibil cu cea a Învățătorului»².

„Isus a spus: «Eu sunt calea, adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine»” (Ioan 14:6).

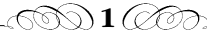
În timp ce președintele Benson i-a îndemnat pe sfinți să urmeze exemplul perfect al Salvatorului, le-a amintit că ei pot face acest lucru doar cu ajutorul Salvatorului. El a spus:

„Eu știu că Domnul trăiește. Știu că El ne iubește. Știu că nimeni nu poate reuși fără El, dar avându-L ca partener, nimeni nu poate eșua.

Știu că Dumnezeu ne poate ajuta să avem mai mult succes decât am avea prin propriile forțe.

Sper ca noi toți, începând din acest moment, să avem curajul moral de a ne strădui mai mult să ne gândim în fiecare zi la Hristos, să învățăm despre El, să Îi călcăm pe urme și să facem ceea ce El ar dori să facem”³.

Învățăături ale lui Ezra Taft Benson

Exemplul și învățăturile lui Isus Hristos oferă marele standard întregii omeniri.

Acum două mii de ani, un om perfect a trăit pe pământ: Isus Hristosul. El era fiul unui Tată Ceresc și al unei mame pământene. El este Dumnezeuul acestei lumi, sub îndrumarea Tatălui. El i-a învățat pe oameni adevărul, ca ei să poată fi liberi. Exemplul Său și principiile Sale ne oferă mărteful reper, singura cale sigură pentru omenire.⁴

Influența niciunui alt om nu a avut un atât de mare impact asupra acestui pământ cât cea a vieții lui Isus, Hristosul. Nu ne putem imagina viața fără învățăturile Sale. Fără El, am fi pierduți într-un miraj al crezurilor și modurilor de preaslăvire false, care se nasc din frică și întuneric, acolo unde plăcerile trupești și preocuparea pentru îmbogățire domnesc. Suntem departe de îndeplinirea țelului pe care El ni l-a dat, dar nu trebuie niciodată să-l pierdem din vedere; nici nu trebuie să uităm că înaintarea noastră către lumină, către perfecțiune, nu ar fi posibilă fără învățăturile Sale, viața Sa, moartea și învierea Sa...

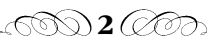
Trebuie să învățăm și să tot învățăm că numai acceptând să trăim conform Evangheliei iubirii, așa cum a fost predicată de Învățător, și numai făcând voia Sa vom putea scăpa de ignoranță și de îndoielile

pe care le avem. Trebuie să învățăm acest adevăr simplu, măreț pentru a putea avea parte de bucuriile dulci ale Spiritului acum și întotdeauna. Trebuie să facem voia Sa în totalitate. Trebuie să Îl punem pe El pe primul loc în viața noastră.⁵

În capitolul 14 din Ioan, Isus Își ia rămas bun cu blândețe de la ucenicii săi după Cina cea de taină. Le spune că Se duce să le pregătească un loc în casa Tatălui Său; ca acolo unde este El, să poată fi și ei. Iar Toma Îi spune:

„Doamne... nu știm unde Te duci; cum putem să știm calea într-acolo?»

Isus i-a spus: «Eu sunt calea, adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine» (Ioan 14:5–6). Calea este în fața noastră. Este bine delimitată.⁶

Venim la Hristos când privim către El în fiecare gând și încercăm să dobândim atributele Sale.

În limbajul Cărții lui Mormon, trebuie să „[creдем] în Hristos și să nu-L [tăgăduim]” (2 Nefi 25:28). Trebuie să ne încredem în Hristos și nu în brațul omului (vezi 2 Nefi 4:34). Trebuie să „[venim] la Hristos și [să ne perfecționăm] [în] El” (Moroni 10:32). Trebuie să venim „cu inima frântă și cu spiritul smerit” (3 Nefi 12:19), flămânzi și însetați după neprihănire (vezi 3 Nefi 12:6). Trebuie să venim „[ospătându-ne] din cuvântul lui Hristos” (2 Nefi 31:20), pe măsură ce îl primim prin scripturile Sale, de la cei unși ai Săi și de la Spiritul Său Sfânt.

Pe scurt, trebuie să urmăm „exemplul Fiului Dumnezeuului cel Viu” (2 Nefi 31:16).⁷

Domnul a spus: „Întoarce-te către Mine în fiecare gând” (D&L 6:36). Să ne întoarcem către Domnul în fiecare gând este singura cale prin care putem fi felul de bărbați sau femei care trebuie să fim.

Domnul a adresat ucenicilor Săi următoarea întrebare: „Ce fel de oameni trebuie să fiți voi?”. Apoi, El a răspuns la propria întrebare spunând: „Tot așa cum sunt Eu” (3 Nefi 27:27). Pentru a deveni asemănători Lui, trebuie să Îl avem cu noi în gândurile noastre – tot timpul. De fiecare dată când luăm din împărtășanie, ne luăm

angajamentul să „[ne amintim] totdeauna de El” (Moroni 4:3; 5:2; D&L 20:77, 79).

Pentru că gândurile ne definesc și pentru că trebuie să fim asemănători lui Hristos, atunci trebuie să gândim asemenea lui Hristos. Permiteți-mi să repet: Pentru că gândurile ne definesc și pentru că trebuie să fim asemănători lui Hristos, trebuie să gândim asemenea lui Hristos...

Gândurile noastre trebuie să fie îndreptate către Domnul. Trebuie să ne gândim la Hristos.⁸

Fie ca viețile noastre, căminele noastre și munca noastră să reflecte caracterul nostru asemănător cu cel al lui Hristos. Trăiți astfel, încât alții să spună despre dumneavoastră: „Iată un creștin adevărat!”

Da, credem în Isus Hristos, dar mai ales – privim către El, avem încredere în El și ne străduim să dobândim atributele Sale.⁹

Hristos reprezintă idealul nostru. El este exemplul nostru... Cea mai bună măsură a adevăratei măreții este cât de asemănători îi suntem lui Hristos.¹⁰

Să fim asemănători Salvatorului – ce provocare pentru fiecare persoană! El este un membru al Dumnezeirii. El este Salvatorul și Mântuitorul. El a fost perfect în fiecare aspect al vieții Sale. El nu avea nicio slăbiciune și niciun cusur. Oare putem noi fi precum este El? Răspunsul este da. Nu numai că *putem*, dar este și datoria și responsabilitatea noastră să fim. El nu ne-ar fi dat acea poruncă dacă nu ar fi dorit ca noi să facem acest lucru [vezi Matei 5:48; 3 Nefi 12:48].

Apostolul Petru a vorbit despre procesul prin care o persoană poate fi făcută părtașă „firii dumnezeiești” (2 Petru 1:4). Acest lucru este important, pentru că, dacă vom deveni părtași firii dumnezeiești, vom deveni asemănători Lui. Să studiem cu atenție ce ne învață Petru despre acest proces. Iată ce a spus:

„De aceea, dați-vă și voi toate silințele ca să uniți cu credința voastră fapta; cu fapta, cunoștința;

cu cunoștința, înfrânarea; cu înfrânarea, răbdarea; cu răbdarea, evlavia;

Apostolul Petru, înfățișat aici alături de Isus Hristos Cel Înviat, ne-a învățat cum putem să ne formăm un caracter asemănător cu cel al Salvatorului.

cu evlavia, dragostea de frați; cu dragostea de frați, iubirea de oameni” (2 Petru 1:5–7).

Virtuțile subliniate de Petru sunt parte a firii dumnezeiești sau parte a caracterului Salvatorului. Acestea sunt virtuțile pe care trebuie să le dobândim dacă dorim să fim mai asemănători Lui. Să discutăm despre câteva dintre aceste trăsături importante.

Prima trăsătură, la care se adaugă toate celelalte, este *credința*. Credința este temelia pe care se clădește un caracter asemănător cu cel al lui Dumnezeu...

Petru continuă și spune că trebuie să unim credința noastră cu *fapta*... Comportamentul virtuos implică faptul că [un om] are gânduri curate și face fapte cinstite. El nu va pofti în inima sa, pentru că, dacă va face acest lucru, „va nega credința” și va pierde Spiritul (D&L 42:23) – și nu este ceva mai important în această lucrare decât Spiritul...

Comportamentul virtuos este înrudit cu sfințenia, un atribut al Dumnezeirii. [Noi] trebuie să căutăm în mod activ ceea ce este

virtuos și încântător și nu ceea ce este corupt sau sordid. Virtutea ne va înfrumuseța gândurile fără încetare (vezi D&L 121:45). Cum ar putea vreun om să permită să fie înconjurat de pornografie, obscenitate sau vulgaritate și să se considere cu adevărat virtuos?

Următorul pas al acestui proces al creșterii descris de Petru este să unim *cunoștința* cu credința și faptele noastre. Domnul ne-a spus că „este imposibil ca un om să fie salvat în ignoranță” (D&L 131:6). De asemenea, Dumnezeu ne-a poruncit: „Căutați cuvintele de înțelepciune în cele mai bune cărți; căutați să învățați, chiar prin studiu și, de asemenea, prin credință” (D&L 88:118)... Deși orice studiu despre adevăr este valoros, adevărurile privind salvarea sunt cele mai importante adevăruri pe care un om le poate învăța. Întrebarea Domnului, „Și ce ar folosi unui om să câștige toată lumea, dacă și-ar pierde sufletul?” (Matei 16:26), poate fi valabilă atât în cazul șelurilor educaționale, cât și în cazul încercării de a obține bunuri materiale. Domnul ar fi putut, de asemenea, întreba: „Ce ar folosi unui om să învețe totul despre lume și să nu învețe cum poate fi salvat?” ...

Dacă la învățăturile seculare adăugăm învățăturile noastre spirituale, acest lucru ne va ajuta să ne concentrăm asupra lucrurilor care contează cel mai mult în viață...

Un alt atribut descris de Petru ca aparținând firii dumnezeiești este *înfrânarea*. [Un om înfrânat] este moderat în exprimarea verbală și în exprimarea emoțiilor sale. Face lucrurile cu moderație și nu depășește limita. Într-un cuvânt, are autocontrol. El își stăpânește emoțiile și nu invers...

Înfrânării noastre îi adăugăm *răbdare*... Răbdarea este o altă formă a autocontrolului. Reprezintă capacitatea de a nu da importanță propriei satisfaceri și de a pune frâu dorințelor. În relațiile cu cei dragi, un om răbdător nu dă dovadă de un comportament impetuos pe care îl va regreta mai târziu. Răbdarea înseamnă să fii calm într-o situație stresantă. Un om răbdător este înțelegător cu greșelile altora.

Un om răbdător nădăjduiește cu răbdare în Domnul. Uneori, citim sau auzim de oameni care doresc o binecuvântare de la Domnul, dar care, apoi, devin nerăbdători când aceasta nu vine repede. O parte a firii dumnezeiești este să avem încredere în

Domnul suficient de mult pentru a „[fi] liniștiți și [a ști] că [El este] Dumnezeu” (D&L 101:16).

O [persoană] răbdătoare va tolera greșelile și defectele celor dragi. Deoarece îi iubește, nu le va găsi defecte, nici nu-i va critica sau blama.

Un alt atribut menționat de Petru este [*bunătatea*]... Cel care este bun este înțelegător și blând cu alții. Este politicos și atent cu sentimentele altora. Este săritor din fire. Bunătatea iartă slăbiciunile și greșelile altora. Bunătatea este oferită tuturor – celor în vârstă și celor tineri, animalelor, celor cu sau fără statut social înalt.

Acestea sunt adevăratele atribute ale firii dumnezeiești. Puteți vedea cum devenim mai asemănători lui Hristos dacă suntem mai virtuoși, mai buni, mai răbdători și dacă deținem controlul asupra propriilor emoții?

Apostolul Pavel a folosit câteva expresii sugestive pentru a ilustra că un membru al Bisericii trebuie să fie diferit de restul lumii. El ne-a poruncit să „[ne îmbrăcăm] cu Hristos” (Galateni 3:27), „[să ne dezbrăcăm] de omul cel vechi” și „[să ne îmbrăcăm] în omul cel nou” (Efeseni 4:22, 24).

Ultima și cea mai importantă virtute a firii dumnezeiești este *caritatea* sau dragostea pură a lui Hristos (vezi Moroni 7:47). Dacă dorim cu adevărat să fim mai asemănători Salvatorului și Învățătorului nostru, atunci cel mai mare obiectiv al nostru trebuie să fie acela de a învăța să iubim precum iubește El. Mormon a numit caritatea „cea mai mare dintre toate” (Moroni 7:46).

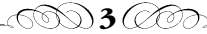
Lumea vorbește astăzi foarte mult despre dragoste și aceasta este căutată de mulți. Dar dragostea pură a lui Hristos diferă foarte mult de ceea ce lumea crede despre dragoste. Caritatea nu caută satisfacerea propriilor plăceri. Dragostea pură a lui Hristos caută doar progresul etern și bucuria altora...

Salvatorul a afirmat că viața eternă înseamnă să-L cunoști pe singurul Dumnezeu adevărat și pe Fiul Său, Isus Hristos (vezi Ioan 17:3). Dacă acest lucru este adevărat, și îmi depun, în fața dumneavoastră, mărturia solemnă că acest lucru *este* adevărat, atunci trebuie să întrebăm cum Îl putem cunoaște pe Dumnezeu. Procesul adăugării de atribute dumnezeiești, așa cum este descris de Petru,

devine cheia obținerii acestei cunoașteri care ne aduce viața eternă. Observați promisiunea lui Petru, care urmează imediat după descrierea acestui proces:

„Căci, dacă aveți *din belșug* aceste lucruri în voi, ele nu vă vor lăsa să fiți nici leneși, nici neroditori în ce privește deplina cunoștință a Domnului nostru Isus Hristos” (2 Petru 1:8; caractere cursive adăugate)...

Mă rog ca aceste trăsături și atribute ale Salvatorului să se regăsească din belșug în noi, pentru ca, atunci când vom fi la judecată și El ne va întreba pe fiecare dintre noi: „Ce fel de persoană ești?”, noi să ne putem ridica privirile cu recunoștință și bucurie și să răspundem: „Tot așa cum ești și Tu”.¹¹

Salvatorul ne va alina și ne va ajuta în eforturile noastre de a rămâne pe calea pe care El ne-a arătat-o.

Cu cât ne vom îndepărta de la calea pe care ne-a arătat-o Galileanul, cu atât mai mult vom eșua în încercările noastre individuale... Dar nu suntem lipsiți de ajutorul Său. Mereu le-a spus ucenicilor Săi, dar și nouă tuturor: „Să nu vi se tulbure inima...

Dacă veți cere ceva în Numele Meu, voi face...

Nu vă voi lăsa orfani...

Vă las pacea, vă dau pacea Mea” (Ioan 14:1, 14, 18, 27).¹²

Să apelăm din nou la Cartea lui Mormon... pentru a învăța câteva principii despre a veni la Hristos, a fi devotat Lui, a-L pune în centrul vieții noastre și a face mereu voia Lui. Voi cita doar câteva dintre numeroasele pasaje legate de acest subiect.

Mai întâi, trebuie să știm că Hristos ne invită să venim la El. „Iată, El trimite o chemare către toți oamenii, pentru că brațele milosteniei sunt întinse către ei... da, El spune: Veniți la Mine și vă veți împărtăși din fructul copacului vieții” (Alma 5:33–34).

Veniți, pentru că El stă „cu brațele deschise ca să vă primească” (Mormon 6:17).

Veniți, pentru că „El vă va consola în suferințele voastre și vă va lua apărarea” (Iacov 3:1).

„Da, veniți la El și oferiți-I sufletele voastre întregi ca o jertfă pentru El” (Omni 1:26).

La sfârșitul cronicii civilizației iaredite, Moroni a scris: „Eu v-aș sfătui pe voi să-L căutați pe acest Isus despre care profeții și apostolii au scris” (Eter 12:41).

Spre sfârșitul civilizației nefite, Moroni a scris: „Da, veniți la Hristos și perfecționați-vă [în] El... și dacă voi vă veți lepăda de orice necredință și-L veți iubi pe Dumnezeu cu toată puterea, mintea și tăria voastră, atunci harul Lui este destul pentru voi” (Moroni 10:32).

Cei care sunt devotați lui Hristos sunt „martorii lui Dumnezeu în toate timpurile și în toate lucrurile și în toate locurile” în care se află, „chiar până la moarte” (Mosia 18:9). Ei „păstrează numele” lui Hristos „scris pentru totdeauna” în inimile lor (Mosia 5:12). Ei iau asupra lor „numele lui Hristos, având hotărârea să-L slujească până la capăt” (Moroni 6:3).

Când trăim o viață axată pe Hristos, „noi vorbim despre Hristos, ne bucurăm în Hristos, predicăm despre Hristos” (2 Nefi 25:26). Noi „[primim] cuvântul plăcut al lui Dumnezeu și [ne ospătam] din dragostea Lui” (Iacov 3:2). Chiar și când sufletul lui Nefi gemea din cauza păcatelor sale, el a spus: „Eu știu în cine mi-am pus nădejdea. Dumnezeul meu a fost sprijinul meu” (2 Nefi 4:19–20).

Ne amintim de sfatul lui Alma: „Toate faptele tale să fie în Domnul; și oriunde te duci, fă ca acestea să fie în Domnul; da, fă ca toate gândurile tale să fie îndreptate către Domnul; da, ca toate simțirile inimii tale să fie puse în Domnul, în vecii vecilor. Sfătuiește-te cu Domnul în toate faptele tale” (Alma 37:36–37).

„Aduceți-vă aminte, aduceți-vă aminte”, a spus Helaman, „că pe stânca Mântuitorului nostru, care este Hristos, Fiul lui Dumnezeu, trebuie să vă clădiți voi temelia voastră ca, atunci când diavolul își va trimite vânturile lui puternice... [ele] să nu aibă nicio putere asupra voastră ca să vă târască către adâncul nefericirii” (Helaman 5:12).

Nefi a spus: „[Domnul] m-a umplut pe mine cu iubirea Lui, chiar până la mistuirea totală a trupului meu” (2 Nefi 4:21). Cei care fac în totalitate voia Lui „[sunt] făcuți vii prin Hristos” (2 Nefi 25:25). Ei „nu [suferă] niciun fel de suferințe, ci doar [sunt absorbiți] în bucuria

pentru Hristos” (Alma 31:38). Ei sunt „[primiți] în brațele lui Isus” (Mormon 5:11). Nefi a spus: „Mă bucur de-al meu Isus, căci El mi-a mântuit sufletul din iad” (2 Nefi 33:6). Lehi a spus: „Sunt îmbrățișat pentru veșnicie în brațele dragostei Lui” (2 Nefi 1:15)...

Acel mare suflet, Mormon, [a scris] o epistolă fiului său iubit, Moroni, în care a spus:

„Fiul meu, fii credincios în Hristos; și fie ca lucrurile pe care eu le-am scris să nu te întristeze și să nu te doboare în moarte; ci fie ca Hristos să te înalțe pe tine; și fie ca suferințele Lui și moartea Lui și apariția trupului Lui în fața strămoșilor noștri și îndurarea Lui și suferința Lui îndelungată și nădejdea slavei Lui și aceea a vieții veșnice să trăiască în mintea ta pentru totdeauna.

Și fie ca harul lui Dumnezeu, al cărui tron este sus în ceruri, precum și Domnul nostru Isus Hristos care stă la dreapta puterii Lui până când toate lucrurile vor fi dăruite Lui, să fie cu tine și să rămână cu tine în vecii vecilor” (Moroni 9:25–26).

Rugăciunea mea pentru fiecare dintre noi este ca și noi să dăm ascultare acestui sfat inspirat: „Fii credincios în Hristos”. Atunci El ne va înălța și harul Său va fi și va rămâne cu noi mereu.¹³

Sugestii pentru studiu și predare

Întrebări

- Președintele Benson a declarat: „Influența niciunui alt om nu a avut un atât de mare impact asupra acestui pământ cât cea a vieții lui Isus, Hristosul” (secțiunea 1). În ce moduri a avut viața Salvatorului un impact asupra lumii? În ce moduri v-a influențat pe dumneavoastră viața Sa?
- În ce mod se schimbă viețile noastre când „ne gândim la Hristos”? În ce mod sunt legate gândurile noastre cu atributele noastre? În timp ce studiați secțiunea 2, meditați cum puteți să vă dezvoltați mai din plin atributele asemănătoare lui Hristos menționate acolo.
- În ce mod învățăturile din secțiunea 3 ne pot oferi speranță în timp ce ne străduim să fim mai asemănători Salvatorului? Cum v-a ajutat Salvatorul în eforturile dumneavoastră de a-L urma?

Scripturi suplimentare

Marcu 8:34; Filipeni 4:13; 1 Ioan 3:23–24; 2 Nefi 25:23, 26; Mosia 3:19; Alma 7:11–13; Moroni 7:48

Ajutor pentru studiu

„Planificați activități de studiu care vă vor întări credința în Salvator” (*Predicați Evanghelia Mea* [2004], p. 22). De exemplu, în timp ce studiați, vă puteți adresa întrebări precum acestea: „Cum mă pot ajuta aceste învățături să-mi aprofundez înțelegerea privind ispășirea lui Isus Hristos? Cum mă pot ajuta aceste învățături să devin mai asemănător Salvatorului?”.

Note

1. Vezi, de exemplu, „Strengthen Thy Stakes”, *Ensign*, ian. 1991, p. 5; „Think on Christ”, *Ensign*, mart. 1989, p. 4; „In His Steps”, *Ensign*, sept. 1988, p. 4.
2. „Think on Christ”, *Ensign*, apr. 1984, p. 13.
3. „Think on Christ”, *Ensign*, apr. 1984, p. 13.
4. În Conference Report, apr. 1967, p. 58.
5. „Life Is Eternal”, *Ensign*, iunie 1971, p. 34.
6. În Conference Report, apr. 1966, p. 128.
7. „Joy in Christ”, *Ensign*, mart. 1986, p. 5.
8. „Think on Christ”, *Ensign*, apr. 1984, p. 11, 13.
9. *The Teachings of Ezra Taft Benson* (1988), p. 328.
10. „A Sacred Responsibility”, *Ensign*, mai 1986, p. 78.
11. În Conference Report, oct. 1986, p. 59, 60–62, 63; sau *Ensign*, nov. 1986, p. 45, 46–47, 48.
12. „Life Is Eternal”, p. 34.
13. „Come unto Christ”, *Ensign*, nov. 1987, p. 84–85.

Lista ilustrațiilor

- Copertă: Background © Artbeats.
Copertă: Fotografie cu Ezra Taft Benson © Busath.com.
- Pagina 40: Detaliu din *Hristos și tânărul bogat*, de Heinrich Hofmann. Prin amabilitatea C. Harrison Conroy Co., Inc.
- Pagina 44: *Exemple din timpuri străvechi/Promisiuni din zilele noastre*, de Jeff Ward.
- Pagina 64: *Hristos în viața premuritoare*, de Robert T. Barrett.
- Pagina 88: *Alma dorește să se pocăiască*, de Robert T. Barrett.
- Pagina 92: Detaliu din *A înviat*, de Del Parson.
- Pagina 98: Detaliu din *Hristos și Maria la mormânt*, de Joseph Brickey.
- Pagina 101: „*Vă las pacea Mea*” (Ioan 14:27), de Walter Rane.
- Pagina 106: *Hristos îi cheamă pe Petru și Andrei*, de Harry Anderson.
- Pagina 112: *Prima Viziune a lui Joseph Smith*, de Greg K. Olsen.
- Pagina 116: *Joseph Smith primind plăcile*, de Kenneth Riley.
- Pagina 134: *Fratele Joseph*, de David Lindsley.
- Pagina 139: *Biblia și Cartea lui Mormon depun mărturie despre Hristos*, de Greg K. Olsen.
- Pagina 146: *Moroni îi dă plăcile de aur lui Joseph pe dealul Cumora*, de Lewis A. Ramsey.
- Pagina 250: Detaliu din *Înfrățirea lui Hristos*, de Heinrich Hofmann. Prin amabilitatea C. Harrison Conroy Co., Inc.
- Pagina 254: *Abinadi înaintea regelui Noe*, de Arnold Friberg.
- Pagina 269: *Cei doisprezece trimiși de Isus*, de Walter Rane.
- Pagina 274: *Cel care nu mai este pierdut*, de Greg K. Olsen.
- Pagina 322: *Vindcătorul cel Blând*, de Greg K. Olsen.
- Pagina 326: *Paște oițele Mele*, de Kamille Corry.

Index

B

Benson, Ezra Taft

cariera lui profesională, 14–15,
39, 263, 314

călătorește în interes de afaceri
alături de membri ai familiei,
195–196, 208

căsătoria cu Flora Smith Amus-
sen, 12, 193, 195, 207, 219

chemat să propovăduiască po-
căința, 83

chemat să slujească în calitate de
președinte al Cvorumului celor
Doisprezece Apostoli, 31–32

chemat să slujească în Cvorumul
celor Doisprezece Apostoli,
16–18

copilăria lui, 2–4, 63

curtarea Florei Amussen, 8–9,
11–13

depune mărturie despre Car-
tea lui Mormon, 33–34, 135,
136–137, 147–150

depune mărturie despre chema-
rea în calitate de profet a lui
Spencer W. Kimball, 159

depune mărturie despre Isus
Hristos, 27–30, 34, 97, 99,
321–323

depune mărturie despre Joseph
Smith, 111–113

deteriorarea sănătății lui, 36
devine președinte al Bisericii,
32–33, 159, 265

dragostea lui, pentru Dumnezeu
Tatăl, 41

dragostea lui, pentru Isus Hristos,
99

educația lui, 12, 13

este un exemplu pentru ceilalți
guvernanți, 39, 51–53

familia lui, 15–16, 193, 195–196,
207, 208

inaugurează programul de bună-
tare al Bisericii în țarașul său,
285–288

include rugăciunea în cadrul șe-
diințelor guvernului, 51–52

încurajează un tânăr băiat care se
pregătea să plece în misiune,
301

întărește tinerii băieți în ceea ce
privește activitatea lor în cadrul
Bisericii, 6–7, 313

învață despre templu de la mama
sa, 181

învață să se roage de la tatăl său,
51

misiunea lui cu timp deplin,
9–10, 111–113, 299

moartea lui, 1, 36

nașterea lui, 2

oferă o chemare unui bărbat mai
puțin activ de a sluji în calitate
de conducător, 275–276

patriotismul lui, 22–27

părinții lui, 4–6, 42, 63, 97

petrece timp cu familia în pofida
îndatoririlor de la Biserică și
serviciu, 208

primește ajutor de la un repre-
zentant oficial al guvernului ca
răspuns la rugăciune, 59–61

primește inspirația de a chema
un nou președinte de țaraș,
169

- rugăciunile lui, descrise de
Gordon B. Hinckley, 52
- se adresează membrilor de toate
vârstele ai Bisericii, 35
- slujirea lui, în calitate de secretar
al agriculturii în administrația
Statelor Unite, 23–27, 51–53,
263
- slujirea lui, în Europa de după cel
de-al Doilea Război Mondial,
18–22, 59–61, 75–76, 287, 291
- slujirea lui în Biserică, 6–7,
14–15, 263, 275–277,
285–288, 313, 314
- stilul său de conducere, 31–32,
123, 249, 263, 264, 275–277
- tradiția muncii misionare în
familia lui, 299
- umilința lui, 249, 251
- vizitează o biserică baptistă în
Moscova, Rusia, 27–30
- Benson, Flora Smith Amussen
(soție)
- căsătoria cu Ezra Taft Benson, 12,
193, 195, 207, 219
- curtarea cu Ezra Taft Benson,
7–8, 11–13
- misiunea ei cu timp deplin, 11–12
- moartea ei, 36
- Benson, George Taft jr. (tatăl)
- credița lui, 97
- îl învață pe fiul său, Ezra, să se
roage, 51
- își îndrumă familia să-l urmeze
pe profet, 157
- misiunea lui cu timp deplin, 4–5,
42, 299
- Benson, Sarah Dunkley (mama)
- credița ei, 97
- dă dovadă de credință când soțul
ei este chemat în misiune, 4–5
- îl învață pe fiul ei, Ezra, despre
templu, 181
- Bizuire pe forțele proprii, 285–297
- Bunăstare, principii ale bunăstării
materiale și spirituale, 285–297
- Bunici
- Ezra și Flora Benson în calitate
de, 219, 221
- relațiile cu, 227–230
- Vezi, de asemenea, Familie*
- C**
-
- Calitatea de membru al Bisericii,
înțelesul, 85–86, 93–94
- Caritate, 41–43
- Cartea lui Mormon
- a fi prezentă din abundență în
viața noastră, 153–155
- avertizare în legătură cu neglija-
rea ei, 135, 136–137
- binecuvântările cititului din ea ca
familie, 139–140
- cheia de boltă a religiei sfinților
din zilele din urmă, 135–145
- citirea ei alături de copiii mici,
147–148
- depune mărturie despre Isus
Hristos, 138–140
- folosirea ei în munca misionară,
136, 147–149, 153–155, 306
- Joseph Smith și, 116–117
- ne aduce mai aproape de
Dumnezeu, 139–140
- ne învață doctrina adevărată,
141–142
- puterea ei, 32–34, 151–152
- scrisă pentru zilele din urmă,
150–151
- studiul personal din ea, 151–152
- și cartea de scripturi Doctrină și
legăminte, 142–144
- trebuie să fie centrul studiului și
propovăduirii noastre, 136
- Vezi, de asemenea, Cuvântul lui
Dumnezeu; Studiul scripturilor*

- Castitate
 aduce bucurie, 245–246
 a rezista ispitelor de a încălca
 legea, 239–243
 învățarea copiilor despre,
 244–245
 legea, 235–247
 niciodată expirată, 235
 standardul, o poruncă de la
 Dumnezeu, 237
- Cămin
 cele mai frumoase experiențe din
 viața în cadrul, 195–196
 un refugiu față de lumea exte-
 rioară, 195
Vezi, de asemenea, Căsătorie;
 Familie; Părinți
- Căsătorie
 a lui Ezra și Flora Benson, 193,
 195, 219
 fericire în, 197–199
 legământ, 197–199
 să ne îngrijim de, 193, 195
Vezi, de asemenea, Cămin;
 Familie; Părinți;
- Conducere
 calitățile conducerii eficiente,
 265–268
 delegarea în cadrul, 268–270
 exemplul lui Ezra Taft Benson
 în, 31–32, 123, 249, 263, 264,
 275–277
 importanța exemplului în, 265
 și instruirea altora, 271
 urmarea exemplului Salvatorului
 în, 265, 268–269
- Convertire. *Vezi* Schimbare în inimă
- Copii
 învățarea lor despre castitate,
 244–245
 învățarea lor despre temple,
 187–190
- Credință
 duce la optimism și pace, 77–79
 exprimată de fermieri din Idaho,
 76
 exprimată de sfinții din Europa
 de după cel de-al Doilea
 Război Mondial, 75–76
 include urmarea lui Isus Hristos,
 105–107
 precede pocăința, 86
- Cuvântul lui Dumnezeu
 binecuvântările datorate studiu-
 lui, 130–131
 include scripturile și cuvintele
 profeților în viață, precum și
 revelația personală, 127
 ne întărește împotriva încercărilor
 zilei, 125–127
 nu trebuie să fie tratat cu ușu-
 rință, 132
 studiul sânguincios din, duce la
 credință, 127–130
Vezi, de asemenea, Cartea lui
 Mormon; Studiul scripturilor
- D**
-
- Datorie, 294–297
- Decență, 243
- Decizii
 este nevoie de un efort plin de
 rugăciune, 69
 ne determină destinul etern, 68
- Delegare, 268–270
- Depozitarea alimentelor, 291–293
- Doctrină și legăminte, 142–143
- Dragoste
 față de Dumnezeu, 39–48
 în casă, 193, 195–196
 în conducere, 267–268
 în munca misionară, 301, 308
 pentru „oile pierdute”, 275–283

Duhul Sfânt

- a obține, prin intermediul rugăciunii și a postului, 173
- a obține, prin studiul zilnic al scripturilor, 175–176
- comunică prin intermediul sentimentelor, 172
- îndrumarea Lui este esențială în lucrarea Domnului, 169–170
- însoțirea Lui, 171–172
- munca misionară și, 307
- rămâne cu noi atunci când ne sunem legilor lui Dumnezeu, 176–177

Dumnezeu Tatăl. *Vezi* Tatăl Ceresc

E

Europa, misiunea lui Ezra Taft Benson în, 18–22, 58–61, 75–76, 287, 291

Exemplu, conducerea prin, 265

F

Familie

- eternă, 186, 193, 203–204
- importanța ei, în timp și eternitate, 196
- întărirea, 197–201, 207, 208
- predicarea Evangheliei în, 202–203
- relațiile cu cei în vârstă în cadrul ei, 227–230
- rugăciune în, 55–56
- Vezi, de asemenea*, Bunici; Cămin; Căsătorie; Mame; Părinți; Tați

Fericire

- în pofida încercărilor, 75–76
- necesită efort, 78–79
- o consecință a credinței în Dumnezeu, 78
- o viață trăită asemănător cu cea a lui Hristos duce la, 107–109

planul fericirii este planul

Evangheliei, 85–86

Tatăl Ceresc vrea ca noi să avem parte de, 80–81

Finanțe, 294–297

G

Gânduri, curate, 239–340

H

Hristos. *Vezi* Isus Hristos

I

Iertare

- pentru păcate sexuale, 244
- promisiunea, 93–94

Ispită

- evitarea, 243
- împotrivirea, 239–243

Istoria familiei, 186–187

Isus Hristos

- a căuta să fim ca, 92–94, 107–109
- atributele Lui, 325–329
- Biserica Lui, 93–94
- ca Salvator, 97–109, 323–324
- credința în, 86, 105–107
- curajos în mărturia despre, 104–105
- dragostea lui Ezra Taft Benson pentru, 99
- dragostea Lui față de noi, 41–43, 100
- este nerăbdător să ne ajute să ne schimbăm viețile, 90–92
- i-a apărut lui Joseph Smith, 113–114
- ispășirea Lui, 99–102
- în Cartea lui Mormon, 138–140
- întoarce-te către El, în fiecare gând, 324
- învierea Lui, 102–103
- misiunea Lui, 99–102
- ne alină și ne ridică, 329–331

- ne schimbă pentru ca noi să putem schimba lumea, 83–85
răstignirea Lui, 102–103
să urmăim exemplul Lui, 105–106, 265, 268–269, 278–280, 321–331
- Î**
-
- Încercări, 75–77, 78, 125–127
Înfrățirea în Biserică, 28, 275–283
Întristare, după voia lui Dumnezeu duce la pocăință, 89–90
- J**
-
- Joseph Smith. *Vezi* Smith, Joseph
- L**
-
- Legăminte, 185–186
Libertatea de a alege exercitarea ei are consecințe acum și în eternitate, 66–72
un principiu etern, 65–66
- M**
-
- Mame
rolul, rânduit de Dumnezeu, 213
sfat pentru, în legătură cu trecerea timpului cu copiii, 213–216
Vezi, de asemenea, Părinți; Tați;
- Mândrie
antidotul împotriva, este umilința, 259–260
consecințele, 253–258
Domnul ne avertizează în legătură cu, 251–252
dușmănie față de Dumnezeu și alții, 252–253
limitează progresul, 257–258
manifestări ale, 255–256
teama mai mult de judecata omului decât de cea a lui Dumnezeu, 253–255
versus umilință, 249, 251, 259–260
Vezi, de asemenea, Umlință
- Marea criză economică, 285–287
- Membri mai puțin activi ai Bisericii, să le întindem o mână de ajutor, 275–283
- Munca
aduce succes, 63
în eforturile misionare, 308
valoarea, 290–291
- Muncă misionară
bucuria, 301
cătore toată lume, 302–303
dragostea din cadrul, 301, 308
entuziasmul lui Ezra Taft Benson față de, 299, 301
folosirea Cărții lui Mormon în, 136, 147–149, 153–155, 306
influența Duhului Sfânt în, 307
în toate fazele vieții, 303–306
munca înfăptuită în, 308
persoanele în vârstă și, 222–223, 304
pregătirea tineretului pentru, 303–304
succesul în, 307–308
tinere fete și, 304
tineri băieți și, 303–304
tradiția acesteia în familia lui Ezra Taft Benson, 299
umilință și, 307
- O**
-
- Oameni în vârstă
dragostea Domnului față de, 221–222
faptul de a rămâne puternici în momentele de boală, 226
găsirea împlinirii, 222–225, 232
grija față de, 226–232

- implicarea lor în activitățile în familie, 229
 relațiile cu, 229–230
 responsabilitățile lor, 221–222
 sfatul dat conducătorilor Bisericii cu privire la, 230–232
 tăria lor, 221
- Optimism, 77
- P**
-
- Patriotism, 22–27
- Păcat sexual
 a rezista ispitei, 239–244
 iertarea de, 244
 pericolele, 238–239
- Părinți
 cinstirea lor, 226–228
 rolul, 209–216
 trebuie să-i învețe pe copii despre castitate, 244–245
 trebuie să-i învețe pe copii despre templu, 187–190
 unitatea între, 216–217
Vezi, de asemenea, Cămin; Căsătorie; Familie; Mame; Tați;
- Planul fericirii, înțelegerea lui duce la pocăință, 85–86
- Pocăință
 este mai mult decât o schimbare a comportamentului, 86
 întristarea după voia lui Dumnezeu duce la, 89–90
 pentru păcatul sexual, 224
 și o schimbare în inimă, 83–84, 87–90
 și speranța, 92–94
 urmează credinței în Hristos, 86
- Pornografie, 238–239
- Preoție
 plenitudinea, disponibilă doar în templu, 183–184
- puterea, pecetluiește familiile prin intermediul rânduielilor din templu, 186
- Președinte al Bisericii
 binecuvântări obținute ca urmare a supunerii față de, 157–159, 164–166
 este cel mai important profet pentru noi, 160–161
 ne spune ce avem nevoie să auzim, 162–164
 nu va conduce niciodată Biserica pe un drum greșit, 164
 primește revelații pentru Biserică, 160–161
- Prima Viziune, 113–114
- Profet. *Vezi* Președinte al Bisericii
- Programul de bunăstare al Bisericii
 Ezra Taft Benson inaugurează, în țarașul său, 285–287
 influența acestuia în Europa de după cel de-al Doilea Război Mondial, 18–22, 59–61, 287
 oferă ocazii de a munci, 291
 principalul scop al, 290
- R**
-
- Război în cer, 65–66
- Restaurare, 117–118
- Revelație
 prin intermediul Duhului Sfânt, 172
 prin intermediul frecventării templului, 189–190
 prin intermediul profetului în viață, 160
- Rugăciune
 constantă, 53–54, 77
 de a te împotrivi ispitei, 240–242
 familiei Benson, pentru Ezra Taft Benson, 52–53
 în familie, 55–56

- în pofida faptului de a te simți nedemn, 92
 pentru a primi Duhul Sfânt, 173
 răspunsuri la, 58–61
 să ne îmbunătățim eforturile de a ne ruga, 55–56
 tiparul, propovăduit de Isus, 53–54
- Rugăciune în familie, 55–56
- S**
-
- Satana
 minciunile lui, 85, 91
 ura lui, împotriva noastră, 47
- Schimbare în inimă
 o schimbare din interior, 83–85
 se produce treptat, 93–94
 și pocăința, 83–85, 87–90
- Seară în familie, 157–159, 203
- Slăbiciune, biruirea acesteia, 90–91
- Slujire
 în Biserică, 271
 în cadrul căsniciei, 197–199
 în folosul celor în vârstă, 230–232
- Slujire făcută membrilor Bisericii mai puțin activi, 275–283
- Smith, Joseph
 credința lui, 118–119
 împărăția lui Dumnezeu pe Pământ, întemeiată din nou prin intermediul lui, 117–118
 în calitate de conducător al ultimei dispensații, 119–121
 îngerii îl vizitează pe, 115–116
 martiriul lui, 118–119
 prerânduirea lui, 119–120
 Prima Viziune a lui, 113–114
 revelațiile primite de, 115–116
 rugăciunea lui, a influențat milioane de oameni, 69
 și Cartea lui Mormon, 116–117
- Speranță, 92–94
- Spirit. *Vezi* Duhul Sfânt
- Studiul scripturilor
 binecuvântări obținute ca urmare a, 125–131
 duce la o activitate mai mare în Biserică, 127–129
 invită Spiritul, 175–176
 valoarea, 132
Vezi, de asemenea, Cartea lui Mormon; Cuvântul lui Dumnezeu
- Supunere
 binecuvântări obținute prin intermediul, 46–48, 85–86, 176–177
 ca marele test al vieții, 41, 48
- T**
-
- Tatăl Ceresc
 binecuvântările de ați dedica viața Lui, 46–47
 credința în, 106–107
 dorește ca noi să fim fericiți, 80–81
 dragostea Lui față de noi, 47
 dragostea pentru, 39–48
 este mereu aproape, 51
 este nerăbdător să ne ajute să ne schimbăm viețile, 90–91
 i-a apărut lui Joseph Smith, 113–114
 nu ne forțează niciodată să trăim conform Evangheliei, 67
 poruncile Lui, 41–48, 85–86
 răspunde rugăciunilor, 58–61
 să ne îmbunătățim comunicarea cu, 56–57
 să ne supunem voinței Lui, 80–81
- Tați
 chemarea eternă de tată, 209
 sfat, pentru a oferi îndrumare spirituală, 209–212
Vezi, de asemenea, Mame; Părinți

Templu

- ca simbol, 182–183
- Ezra Taft Benson învață despre, de la mama sa, 181
- învățarea copiilor despre, 187–190
- legăminte făcute în, 183–184
- plenitudinea preoției disponibilă doar în, 183–184
- primirea rânduielilor din templu, 183–184
- primirea revelației în, 189–190
- protecție și îndrumare în, 185–186
- slujirea făcută strămoșilor în, 186–187

Ticăloșie

- lumii, 125–127
- niciodată nu a fost fericire, 68, 86, 238

Trecut, a nu trăi în, 93

T

-
- Țăruși ai Sionului,
 - conducerea lui Ezra Taft Benson în, 15, 263, 275–277, 285–288, 313, 314
 - scopurile, 315–319

U

Umilință

-
- exemplul lui Ezra Taft Benson legat de, 249, 251
 - în conducere, 265
 - în munca misionară, 307
 - mândrie versus, 249, 251, 259–260
 - Vezi, de asemenea, Mândrie*

Unitate

- conducătorii eficienți dau dovadă de, 266
- în cadrul căsniciei, 197–200
- în cadrul familiilor, 55–56, 200–201
- în calitatea de părinte, 216–217
- umilința este necesară pentru, 257–258

V

Viitor, trăind pentru, 94

BISERICA LUI
ISUS HRISTOS
A SFINȚILOR
DIN ZILELE DIN URMĂ

